NORA ROBERTS

PUTEREA VISULUI

Cartea I din Trilogia VISUL

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
Observații

Nora Roberts

PUTREA VISULUI

Cartea întâi din trilogia VISUL

ÎNDRĂZNEȘTE SĂ VISEZI[1]

Editura MIRON, 1996

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA,
SANDA VIDRIGHIN

© copyright by Nora Roberts, *Daring to Dream,*1996, A *Jove* Book
©copyright 1996 by Editura MIRON
Toate drepturile rezervate Editurii Miron

ISBN: 973-95060-8-1
versiune Ebook: [1.0] hunyade

Vechilor prieteni

PROLOG

California, 1846

Plecase pentru totdeauna. Războiul îl răpise din brațele ei. Simțea moartea lui ca pe un gol imens în inimă. Felipe era mort. Americanii îl uciseseră - sau fusese ucis din nevoia de a-și dovedi lui însuși cine era. Serafina stătea pe stâncile abrupte și zdrențuite de deasupra Pacificului tumultuos și realiză că îl pierduse.

Nori de ceață o învăluiau în vârtejuri, dar ea nu-și strânse pelerina pe lângă corp. Răceala pe care o simțea i se cuibărise în sânge și în oase. Nu va putea fi învinsă niciodată.

Iubirea ei pierise, deși se rugase și petrecuse ore în șir stând în genunchi, implorând-o pe Maica Fecioară să intervină, să-l apere pe Felipe al ei după ce acesta plecase să lupte cu americanii care voiau California cu tot dinadinsul.

Fusese răpus la Santa Fé. Tatăl ei primise vestea că tânărul din epitropia lui fusese ucis în luptă, secerat la pământ în timp ce se lupta pentru a salva orașul din mâinile americanilor. Trupul lui fusese îngropat acolo, atât de departe. Niciodată nu-i va mai vedea chipul, nu-i va mai auzi glasul și nu-i va mai împărtăși visurile.

Nu procedase așa cum o rugase Felipe. Nu plecase cu vaporul înapoi în Spania pentru a aștepta eliberarea Californiei, ci își ascunsese zestrea: aurul care i-ar fi ajutat să-și clădească o viață împreună - viață la care visaseră în nenumăratele zile însorite petrecute pe aceste stânci. Tatăl ei i-ar fi dat-o lui Felipe când s-ar fi întors ca un erou. Așa îi vorbise Felipe pe când își luau rămas-bun și îi săruta obrajii înlăcrimați. Își vor ridica o casă frumoasă, vor avea o mulțime de copii și o grădină a lor. El promisese că se va întoarce la ea și atunci avea să înceapă totul.

Acum era mort.

Poate că de vină fusese egoismul ei. Ea dorise să stea aproape de Monterey pentru a nu fi despărțiți de ocean. Când veniseră americanii își ascunsese darul de mireasă, de teamă să nu-i fie luat, așa cum ei luaseră mult mai multe.

Acum ei îi răpiseră tot ce conta pentru ea. Mâhnirea ei izvora din teama că tocmai păcatul i-l luase pe Felipe. Își mințise tatăl pentru a fura acele ore cu iubirea ei. Se dăruise înainte ca Dumnezeu și biserica

să le sfințească unirea. Mai condamnabil - se gândea ea cu capul plecat sub palmele reci ale vântului - era că nu se putea căi pentru păcatele comise. Nu voia să se căiască.

Nu-i mai rămăsese niciun vis, nicio speranță sau iubire. Dumnezeu i-l luase pe Felipe de lângă ea.

Acum, sfidând șaisprezece ani de pregătire religioasă, după o viață în credință, își ridică ușor capul și-l blestemă pe Dumnezeu.

Apoi sări în gol.

*

O sută de ani mai târziu, lumina aurie a verii scălda aceleași stânci. Pescărușii săgetau întinderile de apă aproape atingând cu piepturile albe azurul adânc înainte de a se ridica în cercuri punctate de țipete prelungi, sfâșietoare. Florile îndârjite și puternice, deși petalele lor păreau fragile, își scoteau capetele prin pământul dur, luptându-se să găsească razele de soare printre crăpăturile pietrelor; ele transformau peisajul auster într-unul fantastic. Deasupra capului era un cer de un albastru de vis.

Trei tinere stăteau printre stânci, meditând asupra poveștii și a apei. Cunoșteau legenda foarte bine, iar fiecare dintre ele își imagina chipul Serafinei în acele ultime clipe de disperare.

Pentru Laura Templeton, Serafina era un personaj tragic, cu obrajii plini de lacrimi, atât de singură stând pe înălțimile spulberate de vânt, cu o floare sălbatică în mână, înainte de a cădea.

Laura plângea de mila ei, iar ochii triști priveau apele, întrebându-se cum ar fi procedat ea însăși. Pentru Laura povestea de dragoste se împletea cu tragedia.

Pentru Kate Powell totul nu era decât o tristă irosire. Cu fața încruntată de lumina soarelui, ședea și smulgea firele de iarbă; avea mâini fine. Adevărat, povestea o înduioșase, dar era tulburată de acel impuls eronat. De ce să pui capăt la toate când viața are multe de oferit?

Fusese rândul lui Margo Sullivan să depene povestea și o făcuse cu un deosebit har dramatic. Ca de obicei, își imagina noaptea încărcată de sălbăticia furtunii – vânturi puternice, o ploaie torențială și cerul brăzdat de fulgere orbitoare. Gestul sfidător o înfiora și o tulbura în același timp. O va vedea întotdeauna pe Serafina cu fața spre cer și cu blestemul pe buze în timp ce sărea.

— Ce prostie a făcut pentru un bărbat, comentă Kate.

Părul negru ca abanosul, strâns într-o coadă la spate, îi accentua trăsăturile aspre ale feței dominate de ochii căprui, migdalați.

— Îl iubea, zise simplu Laura.

Rostise cuvintele pe un ton scăzut, gânditor.

— Era singura ei adevărata ei dragoste.

— Nu înțeleg de ce trebuie să existe una singură.

Margo își întinse picioarele lungi. Ea și Laura aveau doisprezece ani, iar Kate era cu un an mai mică decât ele. Margo avea deja forme care trădau femeia din ea. Era foarte mândră de sânii ei.

— Eu nu mă voi opri doar la una, spuse cu un glas încrezător, voi avea o mulțime.

Kate pufni. Era slăbuță, nu avea piept deloc și nu-i păsa de asta. Avea în cap alte lucruri la care să se gândească decât la băieți; școală, baseball, muzică.

— De când Billy Leary ți-a vârât limba până-n gât, te-ai țicnit.

— Îmi plac băieții.

La adăpostul feminității ei, Margo surâse șiret și-și trecu degetele prin părul lung, blond. Podoaba deasă și ondulată i se prelingea pe umeri cu raze aurii. Chiar din clipa când scăpase de sub privirile de vultur ale mamei sale, își eliberase pletele din banda cu care i le lega la spate Ann Sullivan. Precum trupul ei matur, părul ei semăna mai degrabă cu cel al unei femei decât cu al unei adolescente.

— Iar ei mă plac pe mine, continuă Margo, după părerea ei acesta fiind lucrul cel mai important. Totuși, să fiu a naibii dacă m-aș omorî pentru vreunui.

Laura își întoarse capul automat pentru a se asigura că nu auzise nimeni cuvintele de ocară. Desigur că erau singure în acel loc, sub lumina binecuvântatei veri. Era anotimpul care-i plăcea cel mai mult.

Ochii i se opriră asupra unei case din vârful dealului din spatele lor. Aceea era casa ei, adăpostul ei și se bucura doar privind-o, admirându-i foișoarele elegante, ferestrele înalte, arcuite, peste care acoperișul din țiglă roșie se pârjolea sub soarele californian.

Adesea se gândea că este un castel, iar ea era prințesa. Deunăzi parcă își imagina că în curând va veni la ea un prinț călare, o va lua de soție și vor trăi fericiți veșnic.

— Eu vreau doar unul, murmură ea. Dacă i s-ar întâmpla ceva, inima mi s-ar frânge pentru totdeauna.

— Nu ai sări de pe o stâncă, spuse Kate cu simț practic; așa ceva era de neconceput. O fată poate să-și tragă palme pentru că a căzut la un examen sau fiindcă a ratat o ocazie bună, dar pentru un băiat? E ridicol. Trebuie să aștepți și să vezi ce se întâmplă după aceea.

Și ea studia casa. Reședința Templeton, acum și casa ei. Se gândea că, dintre toate trei, ea era cea care realizase ce înseamnă să ți se întâmple o nenorocire, deci trebuia să aștepte. La opt ani își pierduse amândoi părinții, pământul se deschisese sub picioarele ei și o înghițise. Familia Templeton o luase sub acoperișul ei; îi dăruise iubire și, cu toate că nu era decât verișoară de-a doua din neamul Powell, acum avea și ea un cămin. E înțelept să aștepți.

— Eu știu ce aș face. Aș striga și l-aș blestema pe Dumnezeu, zise

Margo cu hotărâre.

Asta și făcu: cu abilitate, arboră o mină deznădăjduită a suferinței.

— Mi-aș lua zestrea și aș pleca în lume, aș vedea totul, aș face de toate. Aș fi de toate.

Întinse brațele, savurând cu plăcere mângâierea caldă a soarelui pe piele.

Iubea reședința Templeton. Când avea doar patru ani, mama ei părăsise Irlanda și venise aici să muncească. Deși fusese mereu considerată ca făcând parte din familie, nu uitase nicio clipă că era fiica menajerei. Avea ambiția să fie mai mult; mult mai mult. Știa ce dorește mama ei pentru ea. O educație solidă, o slujbă bună, un soț bun. Margo medita cât de plictisitor e totul. Nu avea de gând să fie ca mama sa - în niciun caz nu intenționa să trăiască singură și vlăguită până la treizeci de ani.

Mama ei era tânără și frumoasă, se gândea Margo. Deși ea încerca să desconsidere aceste detalii, ele rămâneau tot realități. Cu toate acestea nu se întâlnea cu nimeni și nu ieșea în lume. Era foarte severă. „Margo, nu face asta, nu face ăia”, se îmbufna ea, „Ești prea tânără pentru ruj de buze și fard de pleoape”. Mereu îngrijorată de comportamentul prea libertin, de încăpățânarea și de hotărârea fiicei sale de a se ridica deasupra stării ei sociale. Oricare ar fi fost această clasă socială, se gândi Margo.

Oare tatăl el fusese libertin? Fusese un bărbat frumos? Începu să se întrebe dacă mama ei trebuise să se mărite - așa cum se măritau fetele cuminți. Era imposibil să se fi măritat din dragoste, fiindcă, dacă l-a iubit, cum se face că nu a vorbit niciodată despre el? De ce nu avea fotografii, amintiri și povești despre bărbatul cu care s-a măritat și pe care l-a pierdut în timpul unei furtuni pe mare?

Margo privi oceanul și se gândi la mama sa. Ann Sullivan nu era Serafina, desigur. Nu disperase și nu jelise; întorsese pagina și uitase. Poate că nu era o tragedie atât de mare. Dacă un bărbat nu reprezintă prea mult pentru tine, nu suferi prea tare când îl pierzi. Asta nu înseamnă că trebuie să încetezi și tu să trăiești. Presupunând că nu te arunci de pe o stâncă, există și alte moduri de a-ți sfârși viața.

Dacă mama ar înțelege, se gândi ea, apoi își scutură capul și privi spre ape. Nu se va mai chinui cu gânduri despre cum să-i intre în voie mamei sale, fiindcă știa că orice face sau dorește era dezaprobat de acestea. Se simțea torturată lăuntric. Nu mai voia să se gândească.

Se concentră asupra locurilor pe care le va vizita într-o zi și asupra oamenilor pe care-i va cunoaște.

Prinsese gustul vieții luxoase pe care o ducea la reședința Templeton, făcea parte din lumea în mijlocul căreia ei se mișcau cu atâta naturalețe. Erau proprietarii unor hoteluri grandioase din câteva orașe fermecătoare.

Într-o zi va fi și ea oaspete într-unul din ele și va pluti în apartamentul ei - ca acela din hotelul *Templeton*, Monterey, pe două nivele; cu mobilă elegantă și flori peste tot. Avea un pat de regină, cu baldachin și perne de mătase.

Când o auzise, domnul T începuse să râdă, o strânsese la piept și o poftise să sară în patul moale. Ea nu uitase nicio clipă senzația pe care i-o dăduseră pernele pufoase, parfumate. Doamna T îi explicase că patul fusese adus din Spania și că avea două sute de ani vechime.

Într-o bună zi va avea și ea lucruri de preț ca acel pat; nu numai ca îngrijitoare, precum mama sa, ci ca proprietară. Atunci când ai lucruri de preț, când sunt ale tale, atunci devii automat frumos și important.

— Când vom găsi zestrea Serafinei, vom fi bogate, anunță Margo, iar Kate pufni în râs.

— Laura e deja bogată; concluzionă aceasta. Dacă o găsim, va trebui să punem banii la bancă până vom crește mari.

— Eu îmi voi cumpăra tot ce-mi doresc, zise Margo ridicându-se și strângându-și genunchii la piept. Haine, bijuterii și lucruri frumoase. Și o mașină.

— Dar nu ai vârsta să poți conduce, interveni Kate. Eu îi voi investi pe ai mei, fiindcă unchiul Tommy spune că banii fac bani.

— E plictisitor, Kate. Margo o strânse amical de umăr. Tu ești plictisitoare. Să-ți spun eu ce vom face cu banii: vom pleca într-o călătorie în jurul lumii. Toate trei. Vom merge la Londra, la Paris, la Roma. Vom sta numai în hotelurile *Templeton* fiindcă sunt cele mai bune.

— Vom petrece zi și noapte, Laura, purtată pe aripile fanteziei. Fusese deja la Londra, Paris și la Roma și îi plăcuseră foarte mult, dar nicăieri și nimic nu era mai frumos ca aici, ca reședința Templeton. Vom dansa toată noaptea cu cei mai chipeși bărbați. Apoi ne vom întoarce aici și vom fi mereu împreună,

— Desigur că vom fi mereu împreună.

Margo își sprijini un braț pe umărul Laurei, iar celălalt i se opri pe umărul lui Kate. Pentru ea prietenia lor era indiscutabil o *prezență*.

— Suntem cele mai bune prietene, nu-i așa? Vom rămâne mereu la fel.

Când auzi huruitul unui motor, se ridică și zise disprețuitor:

— Acesta trebuie să fie Josh și unul dintre prietenii lui ciudați.

— Să nu te vadă, o strânse Kate de mână.

Deși Josh era frate de sânge cu Laura și cu Kate, asemănarea lui temperamentală cu aceasta din urmă o făcea să-l disprețuiască și mai mult.

— O să vină aici să ne necăjească. Se crede atât de grozav, acum că a învățat să șofeze.

— Nu are el treabă cu noi.

Laura se ridică și ea, curioasă să vadă cine conducea cu viteza glonțului mașina decapotabilă. Recunoscu părul negru, fluturând în vânt și se strâmbă.

— Of, nu-i decât haimanaua de Michael Fury. Nu știu de ce s-a înhăitat Josh cu el.

— Fiindcă e periculos.

Deși avea doar doisprezece ani, femeia din ea recunoștea instinctiv și admira un bărbat periculos. Margo era cu ochii pe Josh. Își spunea asta fiindcă prezența lui o irita - moștenitorul, prințul perfect care o trata ca pe o soră mai mică și mai proastă; exact acest lucru o enerva fiindcă oricine și-ar fi dat seama că era aproape femeie.

— Hei, puștoaicelor, rosti cu tonul studiat al unul băiat de șaisprezece ani, rezemându-se leneș de spătarul banchetei șoferului. Difuzoarele de bord bubuiau *Hotel California și* muzica săgeta aerul de vară. Iar ați pornit în căutarea aurului Serafinei?

— Ne bucurăm de soare și de singurătatea locului.

Margo se apropie încet, pășind alene, ținându-și spatele drept.

Josh o privea râzând, iar ochii îi erau ascunși în spatele șuvițelor de păr aurit de soare; Michael Fury purta ochelari de soare cu oglindă, așa că era greu de presupus: în ce direcție privea.

Margo nu era curioasă și nici interesată de persoana lui, dar se sprijini de marginea portierei și-i surâse amabil:

— Salut, Michael

— Mda, articulă el.

— Așa le găsești întotdeauna, hoinărind printre stânci, îșI informă Josh prietenul; Ai zice că mai au puțin și calcă peste un sac cu monede de aur.

Arboră un zâmbet spre Margo. Era mult mai ușor să surâdă decât să se gândească, fie și numai, pentru o clipă, cum cădeau acei pantalonași scurți pe pulpele ei. Ce naiba, era doar o copilă, practic o soră pentru el; avea să putrezească în iad dacă mai continua să o privească și să-și alimenteze gândurile necurate la adresa ei.

— Într-o bună zi le vom găsi.

Spunând aceasta, se apropie de el. Ridică o sprânceană, scoțând în evidență alunița din capătul arcului de o nuanță mai închisă decât părul blond. Sânii ei parcă deveneau mai voluptuoși sub privirile băieților, iar acum erau subliniați de decolteul tricoului.

Josh își simțea gura uscată peste măsură, iar glasul îi deveni aspru și ironic:

— Continuă să visezi, ducesă. Voi, fetelor, duceți-vă la joacă. Avem lucruri mai bune de făcut.

Apăsă pe accelerație, dar privirile i se opriră pe oglinda retrovizoare.

Inima de femeie a lui Margo bătea neliniștită, tulburată; își scutură

pletele pe spate și privi în urma mașinii pornită ca glonțul.

Era ușor să râzi de fata menajerei, se gândi ea furioasă. Dar când ea va fi bogată și cunoscută...

— Într-o zi va regreta că a râs de mine.

— Știi că nu a vorbit cu răutate, Margo, o liniști Laura.

— Nu, doar e bărbat, zise Kate ridicând din umeri. Aceasta este definiția unui măgar.

Margo începu să râdă, apoi plecară împreună, traversând șoseaua, îndreptându-se către colina unde se afla reședința Templeton.

Într-o zi, își aminti ea. Într-o zi.

CAPITOLUL 1

Când împlini optsprezece ani, Margo știa exact ce dorește. Dorise același lucru și când avusese, doisprezece ani. Totul. Acum se hotărâse ce să facă pentru a putea obține ce vrea. Se va baza foarte mult pe înfățișarea ei; cel mai de preț, poate singurul ei talent. Se gândi că poate juca sau poate învăța să o facă. Trebuia să fie mai ușor decât algebra sau literatura engleză sau alte materii grele din școală. Oricum, avea de gând să devină stea. Va reuși asta pe cont propriu.

Se hotărâse cu o seară înainte. O seară înainte de căsătoria Laurei. Nu cumva era prea egoistă și tristă tocmai fiindcă Laura se mărita?

Fusese aproape la fel de tristă când domnul și doamna T plecaseră în Europa cu Laura, Josh și Kate astă-vară, timp de o lună. Ea rămăsese acasă fiindcă mama sa refuzase oferta soților Templeton de a o lua cu ei. Ardea de nerăbdare să meargă, dar nicio rugăminte de-a ei sau din partea Laurei sau a lui Kate nu clintiseră hotărârea lui Ann Sullivan măcar cu un centimetru.

— Nu se cade pentru tine să cutreieri Europa și să stai la hoteluri de lux, îi spusese aceasta. Soții Templeton au fost și așa destui de generoși cu tine ca să mai ai și alte pretenții.

Așa că rămăsese acasă câștigându-și pâinea - după spusele mamei ei ștergând praful, lustruind mobila și învățând să facă curat într-o casă. Fusese distrusă, dar nu asta o făcuse egoistă, se consolă ea. Nu putea spune că nu ar fi dorit ca Laura și Kate să nu aibă o vacanță grozavă. Supărarea era că nu putea fi și ea cu ele.

Acum nu se aștepta ca nunta Laurei să nu iasă perfect; nu putea suporta gândul că o va pierde. Oare însemna că este egoistă? Spera că nu, fiindcă era nefericită și pentru Laura, nu doar pentru ea însăși. Nefericită la gândul că Laura se lega prin căsătorie cu un bărbat, înainte de a-și fi acordat o șansă de a trăi.

Doamne, Margo dorea foarte mult să trăiască.

Acum bagajele îi erau făcute. Odată ce Laura va pleca în luna de miere, Margo avea de gând să se îndrepte spre Hollywood.

Îi va fi dor de reședința Templeton, de domnul și doamna T, de Kate, de Laura, ba chiar de Josh. Va simți absența mamei sale, deși știa că își vor spune vorbe grele până ce ușa se va închide în spatele ei. Deja se certaseră destul.

Colegiul era subiectul lor de dispută. Acesta și refuzul îndărătnic al

lui Margo de a-și continua studiile. Știa că avea să moară dacă va fi nevoită să-și mai petreacă patru ani printre cărți și săli de clasă.

La ce-i mai trebuia colegiu dacă se hotărâse deja că voia să-și trăiască viața și să facă avere?

Pentru moment, mama ei era prea ocupată ca să mai aibă timp de certuri. Ca menajeră, Ann Sullivan se gândea la petrecerea de nuntă. Ceremonia urma să aibă loc la biserică, apoi limuzinele se vor alinia pe autostradă ca niște vapoare lungi, strălucitoare, după care vor urca pe deal spre reședința Templeton.

Interiorul era deja pregătit, iar ea și-o imagina pe mama sa pe undeva prin camere, discutând cu florăreasa despre aranjamentele florale. Totul trebuia să fie mai mult decât perfect pentru nunta Laurei. Știa cât de mult o iubește mama sa, dar nu se simțea ofensată. O ofensa dorința mamei ei ca ea să fie precum Laura. Nu putea fi astfel. Nu voia.

Laura era caldă, drăguță, perfectă. Margo știa că nu are, niciuna din aceste calități. Laura nu se certa niciodată cu mama sa, ca Margo și Ann, care se avântau una spre cealaltă ca niște pisici.

Oricum, viața Laurei era deja aranjată și calmă. Nu trebuise niciodată să-și facă griji pentru poziția ei sau pentru locurile unde putea merge. Văzuse deja Europa, nu-i așa? Putea locui la reședința Templeton, dacă voia. Dacă dorea să lucreze, o așteptau hotelurile *Templeton* - putea alege pe oricare dintre ele.

Totuși, nici Kate nu era ca Laura; atât de sârguincioasă și cu un țel de urmat. Ea urma să plece la *Harvard* peste câteva săptămâni, unde trebuia să muncească pentru o diplomă care o va ajuta să țină contabilitatea și să cunoască legile de impozitare. Doamne, ce plictisitor! Dar așa era Kate care prefera să citească *Wall Street Journal* decât să se delecteze cu fotografiile strălucitoare din *Vogue,* care discuta fericită și interesată despre taxe și creșteri de capital ore în șir cu tatăl ei.

Nu, nu voia să fie precum Kate și Laura, deși le iubea foarte mult. Voia să fie Margo Sullivan și avea de gând să se delecteze cu aceasta. Într-o zi va avea o casă la fel de frumoasă ca aceasta, își spunea în gând pe când cobora tacticoasă scările, lăsându-și mâna să alunece pe balustradă lustruită de mahon. Treptele șerpuiau grațios, iar deasupra lor atârna un candelabru strălucitor din cristal *Waterford.* Admirase razele strălucitoare împrăștiate de acesta pe podeaua netedă, din marmură albă cu irizații în culorile curcubeului care dădea o eleganță specială holului unde se adunau oaspeții la petrecerile binecunoscute date de soții Templeton.

Muzica și râsetele răsunau adesea cu aceste ocazii, iar ea își amintea cum musafirii stăteau în jurul mesei lungi din sufragerie, unde domneau două candelabre sau se plimbau prin casă discutând cu

paharele în mână ori așezați pe canapele confortabile.

Într-o zi va da și ea petreceri minunate. Spera că va fi o gazdă la fel de primitoare și de veselă ca doamna T. Se întreba dacă asemenea calități se transmit doar prin sânge sau dacă pot fi învățate. Dacă pot fi învățate, atunci avea de gând să fie o elevă silitoare. Mama ei o învățase cum se aranjează florile - precum trandafirii mari, albi din vaza de cristal de pe masă stil *Pembroke* din hol. Uite ce frumos se reflectă în oglindă, se gândea acum. Înalți și imaculați printre frunze verzi. Acestea sunt detalii care dau o notă personală căminului, ținu să-și întipărească în minte. Flori și glastre delicate, lumânări și podele lucioase. Apoi aromele, razele de lumină pătrunzând prin ferestre, dangătul pendulelor din lemn masiv bătând ora exactă. Toate aceste urma să și le amintească atunci când va fi departe.

Mai erau și arcadele care făceau trecerea între camere, apoi modelele din mozaicul de la ușa principală, își va aminti și mirosul bibliotecii după ce domnul T își aprindea trabucul și răsunetul râsului acestuia în cameră.

Va reține serile de iarnă când ea, Laura și Kate se ghemuiau pe mocheta din fața căminului, în sufragerie - licărul trimis de polița din lazurit, senzația de căldură în obraji, chicotelile lui Kate atunci când câștiga un joc.

Își va aminti întotdeauna aromele care pluteau în sufrageria doamnei T; un amestec de pudre, parfumuri și ceară de lumânări. Zâmbetul doamnei T când Margo intra să stea de vorbă cu ea. Putea discuta întotdeauna cu doamna T.

Camera ei și ziua când soții Templeton o lăsaseră să-și aleagă noul tapet cu ocazia împlinirii vârstei de șaisprezece ani. Mama ei zâmbise mulțumită de alegere: buchețele de crini albi pe fond vernil. Ore în șir petrecuse în cameră de una singură sau cu Laura și Kate. Discuții, discuții, discuții. Planuri. Visuri.

„Oare fac ceea ce trebuie?” se întrebă cuprinsă de panică. Cum avea puterea să lase totul, pe toți cei cunoscuți și iubiți?

— Pozezi din nou, ducesă?

Josh veni în hol. Încă nu era îmbrăcat pentru ceremonie; purta niște pantaloni de casă și un tricou. Pentru cei douăzeci și doi de ani pe care-i împlinise era bine făcut, iar perioada petrecută la *Harvard* îi dăduse o alură deosebită.

Dezgustată, Margo și-l imagină îmbrăcat elegant. Rămăsese același băiat de aur, deși chipul său își pierduse inocența adolescenței. Acum avea o privire pătrunzătoare, ochii tatălui său și gura senzuală a mamei sale. Părul îi căpătase nuanțe închise de bronz, iar în ultimul an de liceu se înălțase foarte mult, depășind un metru optzeci.

Margo și-ar fi dorit ca el să fi fost urât și ca aspectul exterior să nu fie atât de important. Ar fi dorit ca el să se uite la ea măcar o dată ca

și când nu i-ar fi stat ca un ghimpe în ochi.

— Mă gândeam, îi spuse ea, rămânând în același loc, pe trepte, cu mâna sprijinită pe balustradă.

Știa că acum arăta mai bine ca niciodată. Rochia de domnișoară de onoare era printre cele mai reușite ale ei. De aceea se și îmbrăcase cu ea atât de devreme, pentru a se bucura de mângâierea ei cât de mult se putea.

Laura alesese o nuanță de bleu care se potrivea cu culoarea ochilor lui Margo, iar mătasea era vaporoasă și fină precum apa. Croiala dreaptă și trena îi subliniau silueta zveltă, iar mânecile largi și lungi lăsau să se vadă prin transparența lor pielea de un alb sidefiu.

— Te grăbești în toate, nu-i așa? rosti el pe nerăsuflate, fiindcă de fiecare dată când se uita la ea simțea un nod în gât cauzat de dorințele trupești aprinse în el; trebuiau să fie doar dorințe trupești, fiindcă așa era mult mai ușor. Cununia va avea loc abia peste două ore.

— Cam atât îi va trebui și Laurei să se pregătească. Am lăsat-o cu doamna T. Mă gândeam că ele... mă rog, au nevoie de câteva minute singure.

— Iarăși plâng?

— Mamele plâng când fiicele lor se mărită pentru că știu ce le așteaptă.

Josh făcu o grimasă și întinse o mână spre ea.

— Tu ai fi o mireasă interesantă, ducesă.

Margo îi luă mâna. De-a lungul anilor, degetele lor se uniseră de sute de ori, iar acum senzația era aceeași.

— Să iau asta ca pe un compliment?

— Mai degrabă o observație.

O conduse în salon unda așteptau suporturi albe pentru lumânări și buchete imense de flori: iasomie, trandafiri, gardenii. Albul lor perfect și mirosurile amestecate dădeau încăperii un aer festiv, iar razele soarelui pătrundeau libere și generoase prin ferestrele arcuite.

Pe polița de deasupra căminului erau așezate fotografii în rame argintate. Și ea era în câteva instantanee, acceptată ca făcând parte din familie, se gândi Margo. Pe pian era așezată compotiera cumpărată de ea din banii economisiți pentru cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei soților Templeton.

Acum încerca să-și întipărească în memorie fiecare detaliu. Culorile dulci ale covorului *Aubusson,* sculpturile delicate de pe picioarele scaunelor stil *Queen Anne* și intarsiile elaborate de pe cutia muzicală.

— E atât de frumos, murmură ea.

— Hmm?

Josh era ocupat cu o sticlă de șampanie luată din bucătărie, pe care încerca s-o desfacă.

— Casa. E atât de frumoasă.

— Annie s-a întrecut pe sine, răspunse el, referindu-se la mama lui Margo. Asta va fi o nuntă nemaipomenită.

Tonul lui îi atrase privirea lui Margo. Îl cunoștea foarte bine, știa fiecare inflexiune a glasului său și subtilitatea exprimării.

— Nu-l agreezi pe Peter.

Josh ridică din umeri, scoase dopul sticlei cu o dexteritate de expert, zicând:

— Nu eu mă căsătoresc cu Ridgeway, ci Laura.

Margo surâse.

— Nu pot să-l sufăr. E încrezut și snob.

Josh îi răspunse cu un zâmbet degajat.

— Dintotdeauna am avut aceleași păreri despre oameni, dar nimic mai mult.

Fiindcă știa că gestul îl deranjează, Margo îl bătu ușor pe obraz....

— Poate am fi găsit și alte puncte comune dacă te-ai fi dezbărat de obiceiul de a mă lua mereu peste picior.

— Doar asta e meseria mea, fu replica lui urmată de o smucitură a brațului, prin care știa că o enervează. Te-ai simți neglijată dacă nu aș face-o.

— Acum, că ai o diplomă la *Harvard,* ești și mai revoltător. Margo luă un pahar în mână. Măcar încearcă să faci pe gentlemanul. Toarnă-mi. El o studie atent, iar ea își dădu ochii peste cap. Pentru Dumnezeu, Josh, am optsprezece ani. Dacă Laura e destul de matură ca să se mărite cu ticălosul ăla, eu am voie măcar să beau șampanie.

— Doar un pahar, zise el pe un ton de frate mai mare grijuliu. Nu vreau să te văd împleticindu-te spre altar mai târziu.

Observă cu câtă naturalețe ținea paharul prelung în mână și avu o senzație de frustrare gândindu-se că la fel de natural ar fi putut avea la picioarele ei orice bărbat.

— Cred că putem bea pentru mireasă și mire, spuse ea țuguindu-și buzele și examinând băsicuțele de gaz explodând la suprafața lichidului din pahar. Mi-e teamă totuși că m-aș îneca și nu vreau să risipesc bunătate de șampanie. Făcu cu ochiul, apoi lăsă paharul mai jos. Am fost răutăcioasă. Nu-mi place, dar acum nu mă pot abține.

— Nu ești răutăcioasă, comentă el ridicând din umeri. Putem fi răutăcioși și sinceri în același timp. Deci, pentru Lamura. Sper din tot sufletul că știe ce face.

— Îl iubește. Margo sorbi, iar în clipa următoare hotărî că șampania va fi băutura ei preferată pentru viitor. Dumnezeu știe de ce crede că trebuie să se mărite dacă vrea să se culce cu el.

— Frumos discurs!

— Hai să fim realiști. Se îndreptă spre ușa grădinii, apoi oftă. Sexul e un motiv caraghios pentru căsătorie. Adevărul este că nu pot găsi măcar unul rezonabil. Desigur că Laura nu se mărită cu Peter doar

pentru sex. Bătu nerăbdătoare cu degetele în geam, ascultând ritmul. El e mai în vârstă, mai versat, fermecător, dacă vrei ceva în genul acesta. Sigur că e și în domeniu, așa că se poate strecura direct în imperiu! Templeton unde să conducă perfect, în timp ce ea poate rămâne acasă sau unde își va alege, un loc pe aproape. Poate că pentru ea va fi perfect.

— Să nu începi să plângi.

— Nu chiar. Se simțea oarecum alinată de brațul care-l simți pe umăr, așa că se sprijini de pieptul lui. Doar că îmi va fi teribil de dor de ea.

— Se vor întoarce amândoi peste o lună.

— Eu nu voi mai fi aici. Nu intenționase să-i spună tocmai asta, așa că se întoarse surprinsă spre ei. Să nu spui nimănui nimic. Trebuie să le spun eu însămi tuturor.

— Ce să le spui? Josh avu o senzație ciudată în stomac. Unde naiba te duci?

— La Los Angeles. Diseară.

Exact da și ea, se gândi puțin, apoi scutură din cap.

— Ce idee nebună mai e și asta, Margo?

— Nu e o idee nebună. M-am gândit mult la ea. Sorbi din nou și se depărtă de el. Îi era mai ușor să judece limpede când nu-i simțea prezența. Trebuie să-mi fac viața. Nu pot rămâne aici o veșnicie.

— Dar cu colegiul...

— Nu e pentru mine, zise cu ochii scânteietori, de un albastru pur ca miezul flăcării. Mama ar fi vrut asta, nu eu. Nu pot continua să locuiesc aici ca fiică a menajerei.

— Nu fi caraghioasă, o îndemnă, parcă scuturând o scamă neînsemnată de pe umerii ei. Faci parte din familie..

Aici nu-l prea putea contrazice, dar...

— Vreau să-mi încep viața, rosti cu încăpățânare. Tu ai început-o pe a ta; pleci la facultatea de drept, Kate începe la *Harvard* cu un an mai devreme, fiindcă este isteață. Laura se mărită.

Acum o înțelese și zâmbi sarcastic:

— Îți pare rău pentru tine.

— Poate că da. Ce e rău în asta?

Își mai turnă șampanie, după care îl înfruntă:

— De ce e un păcat așa de mare să-ți pară rău pentru tine însuți când toți cei la care ții fac ce vor, iar tu nu? Ei bine, voi face și eu ceva ce-mi place.

— Pleci la Los Angeles și ce faci?

— Îmi voi găsi o slujbă. Bău iar și se văzu pe sine foarte clar, în mijlocul unei aure de entuziasm. Vreau să devin fotomodel. Chipul meu va apărea pe coperțile tuturor revistelor importante.

„Are o față potrivită pentru asta, se gândi el. Ca și corpul. Sunt

ucigătoare. Uimitor de răpitoare.”.

— Și asta e ambiția ta? întrebă el cu un surâs mascat. Să apari în fotografii?

Margo își ridică ușor capul și-l săgetă cu privirea.

— Voi fi bogată, cunoscută și fericită. Voi reuși prin propriile mele eforturi. Nu am nevoie de mămica și de tăticul că să-mi plănuiască viitorul. Nu voi avea niciun cont frumos din care să mă înfrupt.

Josh se încruntă amenințător.

— Nu încerca să faci pe ticăloasa cu mine, Margo. Tu nu știi ce înseamnă să muncești, să ai răspundere, să răzbești.

— Oh, dar tu știi? Niciodată nu a trebuit să faci vreun efort mai mare de a trosni din degete pentru ca un servitor să-ți așeze farfuria de argint pe masă.

Rănit și insultat în același timp, se apropie de ea:

— Și tu ai mâncat din aceeași farfurie de argint o mare parte din viață.

La auzul cuvintelor lui, Margo roși ușor intimidată.

— Poate că ai dreptate, dar de-acum încolo îmi voi cumpăra singură farfuriile.

— Cu ce? O strânse de obraz cu degete fierbinți. Cu înfățișarea ta? Ducesă, femeile frumoase stau ciorchini pe străzile din Los Angeles. Te vor înghiți de vie, apoi te vor scuipa înainte să-ți dai seama ce te-a lovit.

— Pe naiba! Margo se smuci din strânsoarea lui. Eu voi fi cea care le va înghiți, Joshua Conway Templeton, și nimeni nu mă poate opri.

— De ce nu vrei să ne scutești pe toți de chin și să gândești măcar o dată în viață înainte de a te arunca într-un loc de unde va trebui să te scoatem noi? Nu ți-ai găsit momentul cel mai potrivit ca să te porți așa. Puse paharul pe masă și-și adânci mâinile în buzunare. E ziua nunții Laurei, părinții mei au înnebunit fiindcă se gândesc că e prea tânără. Mama ta aleargă peste tot cu ochii roșii de plâns.

— Nu am de gând să stric această zi. Voi aștepta până ce vor fi plecat în luna de miere.

— Oh, ești foarte diplomată! Mânios peste măsură, se întoarse spre ea. Te-ai gândit ce va spune Annie de treaba asta?

Margo își mușcă buza inferioară.

— Nu pot să devin ce vrea ea. Nu poate nimeni să mă înțeleagă?

— Ce crezi că vor spune ai mei știindu-te singură la Los Angeles?

— Nu ai cum să mă faci să mă simt vinovată, murmură ea cu hotărâre. Decizia a fost luată deja.

— Pe toți dracii, Margo!

O strânse de mână, iar ea își pierdu echilibrul și se lovi de pieptul lui. Se priveau direct în ochi. Margo își simțea inima izbind în coastele lui. Crezu - simți - că avea să se întâmple ceva. Chiar acum.

— Josh, rosti șoptit, cu glas tremurat și răgușit.

Își încleștă degetele în umerii lui, iar în interior simțea totul revoltându-se pasional.

Se auziră pași pe scară și amândoi făcură un pas înapoi. Când Margo reuși să răsufle, el o privea intens. Kate apăru în prag.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să port așa ceva. Mă simt ca o proastă. Fustele lungi nu sunt practice deloc și te încurcă la mers.

Kate dădu drumul fustei pe care o șifonase cu degetele-i nervoase și îi privi încruntată. Cei doi îi apărură ca niște pisici zburlite, gata să sară una spre cealaltă.

— Chiar trebuie să vă certați și acum? M-a cuprins o criză de nervi. Margo, rochia de pe mine trebuie să arate așa, iar dacă da, de ce? Aceea e șampanie? Pot să beau și eu?

Privirile lui Josh rămaseră ațintite asupra lui Margo încă câteva secunde.

— Voiam să i-o duc Laurei.

— Doar o sorbitură aș dori înainte să... Doamne! Kate îl privi furioasă pe Josh care ieșea din cameră. Ce l-a apucat?

— Ce-l apucă de obicei. El e atoateștiutorul arogant. Nu pot să-l sufăr, zise Margo scrâșnind din dinți.

— Bine, dacă numai atât, hai să vorbim despre mine. Ajutor!

Kate ridică brațele disperată.

— Kate, spuse Margo ducându-și o mână la tâmplă, apoi oftă. Kate, arăți grozav. Poate că de vină este tunsoarea oribilă.

— Ce vrei să spui? Kate își trecu degetele prin părul negru, tuns foarte scurt. Părul îmi place cel mai mult. Nici nu trebuie să-l pieptăn.

— Evident. Bine, oricum ar fi acoperit de pălărie.

— Despre pălărie voiam să vorbim...

— O vei pune pe cap. Cu un gest spontan, Margo îi întinse paharul de șampanie. Îți dă un aer foarte șic, à la Audrey Hepburn.

— O să fac asta pentru Laura, murmură Kate, apoi se așeză pe un scaun și-și sprijini picioarele pe cotieră. Margo, trebuie să-ți spun că Peter Ridgeway mă enervează.

— Bun venit în clubul nostru!

Își aminti de Josh. Chiar fusese pe punctul de a o săruta? Nu, ar fi fost caraghios. Mai degrabă fusese pe punctul de a o scutura de umeri, ca un băiețandru supărat că jucăria lui nu-i face pe plac.

— Kate, nu mai sta așa. Șifonezi rochia.

— La dracu'. Se mișca nervoasă și făcând ochii mari ca un copilă răsfățată. Știu că unchiul Tommy și mătușa Susie nu sunt mulțumiți pentru ce se întâmplă. Se prefac doar, fiindcă Laura e foarte fericită și practic îi molipsește și pe ceilalți. Vreau să mă bucur de dragul ei, Margo.

— Atunci ne vom bucura.

Acum uită de Josh, de Los Angeles. Trebuia să se gândească la Laura.

— Trebuie să fim alături de cei pe care-i iubim, nu-i așa?

— Chiar și când aceștia o dau în bară. Kate oftă și-i dădu lui Margo paharul de șampanie. Atunci, hai să mergem sus la ea.

Porniră amândouă spre scară, urcară, iar la ușa camerei Laurei se opriră și-și strânseră mâinile.

— Nu știu de ce sunt atât de emoționată, murmură Kate. Îmi simt stomacul în gât.

— Fiindcă suntem împreună în tot ce facem.

Margo o strânse ușor de mână. Ca întotdeauna.

Deschise ușa. Laura stătea în fața toaletei și se machia. Îmbrăcată în capotul alb, lung, arăta deja ca o mireasă perfectă. Părul ei auriu fusese strâns în creștetul capului, iar câteva bucle îi dansau în jurul obrajilor. Susan stătea în spatele ei, îmbrăcată într-o rochie trandafirie cu garnitură de dantelă.

— Perlele sunt vechi, zise ea pe un ton grav. Privi în oglinda cu ramă din lemn de trandafir și întâlni ochii fiicei sale. Au fost ale bunicii Templeton. Îi puse Laurei în mână șiragul sidefiu. Mi le-a dat în ziua nunții. Acum sunt ale tale.

— Oh, mamă, iar voi începe să plâng.

— Terminați cu plânsul acum.

Ann Sullivan făcu un pas înainte. Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin și arăta foarte frumos; părul blond îi cădea liniștit în valuri.

— Mireasa noastră nu trebuie să aibă ochii roșii astăzi. Ai nevoie și de ceva împrumutat, așa că m-am gândit... să porți medalionul meu pe sub rochie.

— Oh, Annie! Laura sări de gâtul ei. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Sunt atât de fericită!

— Îți doresc să rămâi măcar pe jumătate la fel de fericită tot restul vieții. Ann simți că-i dau lacrimile, așa că-și drese glasul și netezi încă o dată cuvertura înflorată de pe patul din camera Laurei. O să cobor să văd cum se descurcă doamna Williamson cu furnizorii.

— Doamna Williamson se descurcă foarte bine. Susan o luă de mână, fiind convinsă că bătrâna lor bucătăreasă face față aprovizionării chiar și într-o zi atât de agitată. Iată-le și pe domnișoarele noastre de onoare. Ați venit la timp. Sunteți foarte drăguțe.

— Asta așa este. Ann se întoarse și le privi cu ochi critici pe fiica sa și pe Kate. Domnișoară Kate, puțin mai mult ruj nu v-ar sta rău, iar tu, Margo, ai putea să-ți mai ștergi puțin buzele.

— Mai întâi să bem ceva, interveni Susan, luând sticla de șampanie. De vreme ce Josh a fost atât de generos și ne-a adus-o.

— Noi am venit cu paharele, spuse Kate omițând cu discreție faptul

că ele se serviseră deja. Pentru orice eventualitate.

— Da, cred că ocazia merită. Doar o jumătate de pahar. Dacă le cunosc bine pe fetele astea, s-ar putea să se amețească până la petrecere.

— Deja parcă simt amețeala. Laura privea cum bășicuțele se ridică la suprafață. Vreau să toastez. Pentru femeile din viața mea. Mama, care m-a învățat că dragostea face să înflorească o căsnicie. Pentru prietena mea - se întoarse către Ann - care m-a ascultat întotdeauna și pentru surorile mele, alături de care am avut cea mai frumoasă viața de familie. Vă iubesc pe toate foarte mult.

— Asta a fost, murmură Susan privind paharul. Iar mi se duce rimelul.

— Doamnă Templeton, se auzi vocea cameristei prin ușa întredeschisă. O privi pe Laura. Mai târziu avea să le spună celorlalți din personalul casei că le văzuse pe toate femeile frumos îmbrăcate stând în cameră la lumina razelor de soare care pătrundeau prin perdeaua dantelată. Bătrânul Joe, grădinarul, se ceartă cu omul care aranjează mesele și scaunele în grădină.

— Am eu grijă de asta, zise Ann.

— Merg și eu, interveni Susan, mângâind-o pe Laura pe obraz. Dacă am o ocupație nu-mi mai vine să plâng. Te ajută Margo și Kate să te pregătești, draga mea. Așa se cuvine.

— Să nu vă șifonați rochiile, le zise Ann cu severitate, apoi își puse mâinile pe umerii lui Susan și-i șopti ceva, ieșiră amândouă.

— Nu-mi vine să cred, remarcă Margo surâzând, că mama era atât de preocupată încât să lase sticla cu noi. Beți, doamnelor.

— Parcă aș mai bea unul, se hotărî Kate. Îmi simt stomacul foarte deranjat și mi-e teamă să nu vomit.

— Dacă faci asta, te omor.

Margo bău paharul până la fund. Agrea senzația pe care i-o dădea alunecarea lichidului exotic pe gât, apoi își simțea creierul clocotind. Ar fi dorit să păstreze această senzație pentru tot restul vieții.

— Gata, Laura, hai să te îmbrăcăm cu rochia aceasta nemaipomenită.

— Deci e adevărat ce se întâmplă, murmură Laura.

— Exact, dar dacă vrei să te mai gândești...

— Să mă mai gândesc? Râse în timp ce Kate și Margo scoteau din învelitoarea de plastic rochia lungă de mătase. Ai înnebunit? La asta am visat dintotdeauna. Ziua nunții mele. Și începutul vieții cu bărbatul pe care-l iubesc. Cu ochii înlăcrimați, se învârti ca un titirez și capotul alunecă pe podea. E atât de frumos; de bun și răbdător.

— Vrea să spună că nu a insistat prea mult să-i facă treaba aceea importantă, comentă Margo.

— A respectat dorința mea de a aștepta până în noaptea nunții,

replică Laura cu ochii strălucind de anticipație. De-abia aștept.

— Ți-am spus că nu e mare scofală.

— Va fi, atunci când te vei îndrăgosti. Laura trase rochia peste cap, în timp ce Margo i-o ținea ridicată. Pe Bliff nu l-ai iubit.

— Nu, dar eram foarte aprinși, lucru care contează totuși. Nu vreau să spun că n-a fost frumos, fiindcă a fost, dar cred că e o chestie de practică.

— Eu voi face destulă practică, zise Laura cu inima-i palpitând de nerăbdare. Ca femeie măritată. Oh, priviți-mă!

Laura se admiră uluită în fața oglinzii clare. Valuri de mătase albă coborau din talie, susținute de șiraguri de perle mărunte. Mânecile bufante se terminau cu o croială strânsă spre încheietura mâinii. După ce Kate și Margo îi prinseră trena, Kate i-o aranjă cu artă, lăsând să se vadă broderia spre exterior.

— Vălul.

Margo își reținu lacrimile. Fiindcă era mai înaltă, îi așeză coronița peste cocul deja împodobit cu perle, apoi dădu drumul tulului bogat pe spatele Laurei. Prietena ei mai mare, se gândi cu lacrimi în ochi. Sora ei de suflet. Momentul crucial.

— Oh, Laura arăți ca o prințesă din basm. Zău așa!

— Mă simt frumoasă. Mă simt deosebit de frumoasă.

— Știu că tot timpul am comentat că e prea înzorzonată, murmură Kate, și ea emoționată. Am greșit. E perfectă. Mă duc să aduc aparatul de fotografiat.

— De parcă nu vor fi și așa peste un milion de fotografii până la sfârșitul zilei. Margo nu apucă să termine fraza când Kate ieșise deja din cameră. Mă duc să-l chem pe domnul T, apoi cred că ne vom revedea la biserică.

— Da. Margo, într-o zi și tu și Kate veți fi la fel de fericite ca și mine acum. De-abia aștept să vă vină și vouă rândul.

— Mai întâi să te vedem pe tine gata.

Se opri la ușă, se mai uită o dată lung la ea. Avea senzația că nimeni și nimic nu-i va da vreodată acea strălucire caldă pe care o citise în ochii Laurei. Închise gânditoare ușa și se hotărî să pornească în căutarea succesului și a banilor.

Pe domnul T îl găsi în dormitorul său drăcuind înfuriat și încercând să-și înnoade papionul. Arăta foarte elegant în costumul cenușiu care i se asorta perfect cu ochii. Avea umeri lați, pe care se putea bizui orice femeie, se gândi ea, și o înălțime perfectă, pe care o moștenise Josh. Era încruntat și bombănea, dar avea trăsături perfecte, nasul drept, bărbia puternică și câteva riduri în jurul gurii.

Un chip perfect, reflectă ea pășind înăuntru. O înfățișare de tată.

— Domule T, când veți învăța să vă descurcați cu aceste lucruri?

Figura i se lumină.

— Niciodată, atât timp cât voi avea în preajmă o domnișoară frumoasă care să mă ajute să mă descurc.

Încântată, se apropie de el și desfăcu nodul stângaci.

— Arătați foarte bine.

— Nimeni nu se va uita la mine sau la alt bărbat când fetele mele vor fi de față. Ești frumoasă ca un vis, Margo.

— Stați să o vedeți pe Laura. Remarcă o scânteie care prevestea o mină îngrijorată și-l sărută pe obrazul proaspăt bărbierit. Nu vă faceți griji, domnule T.

— Fata mea a crescut fără ca eu să-mi dau seama, îmi vine greu să-l las să mi-o ia.

— Nu ar putea face asta niciodată. Nimeni nu ar putea, dar știu. Și mie îmi vine greu. Toată ziua mi-am plâns de milă în loc să fiu fericită pentru ea.

Se auziră pași pe culoar. Margo se gândi că trebuia să fie Kate cu aparatul sau vreun servitor alergând pentru vreun detaliu de ultimă oră. Casa Templeton era în permanență plină de lume, se gândi ea, așa că totul era înveselit de voci, lumină și agitație. Aici nu te poți simți niciodată singur.

Inima i se strânse iar la gândul plecării, la gândul singurătății. Totuși, se simțea amețită de temeri amestecate cu speranțe. Ca la prima sorbitură de șampanie, când simțise înțepături pe limbă. Ca primul sărut, când buzele, se contopesc febril.

Mai erau și alte începuturi pe care dorea să le încerce.

— Totul e în schimbare, nu-i așa, domnule T?

— Nimic nu rămâne neschimbat pe veci, oricât de mult ne-am dori noi. Peste câteva săptămâni tu și Kate veți pleca la facultate, Josh se va întoarce la studiile lui. Laura va deveni soție. Susie și cu mine ne vom învârti prin casa aceasta ca doi babalâci.

Acesta era unul din motivele pentru care atât el cât și soția lui se gândeau să se stabilească în Europa.

— Casa nu va mai fi aceeași fără voi.

— Casa va rămâne mereu aceeași. De aceea este minunată.

Cum putea să-i spună că și ea avea să plece chiar în acea seară? Că va porni în căutarea unui „ceva” pe care-l vedea la fel de bine ca pe propria-i reflexie în oglindă?

— Bătrânul Joe va continua să îngrijească tufele de trandafiri, iar doamne Williamson va domni peste cei de la bucătărie. Mama se va ocupa tot de argintărie, fiindcă crede că nimeni altcineva nu o poate lustrui la fel de bine. Doamna T vă va lua pe terenul de tenis diminețile și vă va obosi. Vă veți programa întâlnirile de afaceri tot prin telefon și veți da comenzile la fel de răspicat.

— Dar eu nu comand, zise el râzând.

— Ba da, și acesta e farmecul dumneavoastră.

Îi venea să plângă pentru copilăria care trecuse atât de repede și despre care credea că nu se va sfârși vreodată. Pentru acea părticică din viața ei care vă rămâne în urmă, deși se străduise din răsputeri să se desprindă de ea. Ar fi plâns acum și din pricina lașității care o împiedică să-i spună că urma să plece.

— Vă iubesc, domnule T.

— Margo, murmură el lipindu-și buzele de fruntea ei. Nu va mai trece mult și te voi conduce spre altar ca să te dau unui tânăr frumos, care, cu siguranță, nu va fi îndeajuns de bun pentru tine.

Margo se strădui să zâmbească, fiindcă ar fi stricat totul dacă ar fi plâns.

— Nu vreau să mă mărit cu nimeni, decât dacă va semăna cu dumneavoastră. Laura vă așteaptă.

Făcu un pas înapoi, amintindu-și că era tatăl Laurei, nu al ei. Această zi aparținea Laurei, nu ei.

— Mă duc să văd dacă mașinile sunt pregătite.

Coborî în grabă scările. Jos îl întâlni pe Josh în costum de ceremonie. O privi încruntat, iar ea se opri să-și tragă sufletul.

— Nu începe cearta cu mine, tună ea. Laura trebuie să coboare într-o clipă.

— Nu vreau să-ți spun nimic acum, dar vom sta de vorbă mai târziu.

— Bine.

Nu intenționa să discute cu el. În clipa în care lumea va înceta să arunce cu orez peste tinerii căsătoriți, va pleca în liniște și repede. Avea în mână pălăria bleu, cu boruri late, pe care acum și-o aranjă pe pap cu eleganță.

„Acesta, este marele meu atu”, se gândi ea, studiindu-și chipul în oglindă. „Dumnezeule, trebuie să reușesc.” Își ridică bărbia, se privi direct în ochi și își dori să înceapă cât mai repede.

CAPITOLUL 2

Zece ani mai târziu

De pe stâncile sălbatice ale neliniștitului Pacific, Margo privea cum vine furtuna. Norii negri clocoteau pe cerul întunecat, zdrobind orice fărâmă de lumină. Vântul urla ca un lup înfometat în căutare de sânge. Fulgere subțiri brăzdau cerul, apoi cădeau în ace subțiri peste stâncile care parcă gemeau de durere. Aerul mirosea a prevestiri rele, iar tunetele explodau în cele din urmă, dezlănțuite.

Părea că natura nu-i urează bun venit acasă; oricum nu era o primire călduroasă.

Să fie acesta un semn rău? se întrebă ea cufundându-și mâinile în buzunarele adânci pentru a la feri de vântul năprasnic. Nu putea spera că la reședința Templeton o va primi cineva cu brațele deschise sau cu un zâmbet pe buze. Știa că nu va exista nicio petrecere în onoarea revenirii fiicei rătăcitoare.

Nu avea niciun drept să se aștepte la așa ceva.

Ridică o mână și-și scoase acele din păr, lăsându-și buclele blonde să fluture libere. Senzația de eliberare era plăcută, așa că azvârli acele peste marginea stâncoasă. Dintr-o dată își aminti că, fiind copilă, împreună cu cele mai bune prietene ale ei, aruncase flori exact din acest loc. Flori pentru Serafina, se gândi zâmbind. Cât de romantic îi păruse totul atunci; legenda tinerei fete aruncându-se în prăpastie de disperare și mâhnire.

Ținea minte ca Laura plângea de fiecare dată, iar Kate privea solemn dansul florilor căzând în apă. Ea resimțea în acele clipe emoția zborului final, sfidarea exprimată de gest și curajul extraordinar de a-l face.

Margo era deja destul de dezamăgită și de obosită ca să mai aibă puterea să recunoască acum că ajunsese în acest punct nefericit al vieții tocmai fiindcă prea mult căutase emoții puternice, fusese sfidătoare și avusese prea mult curaj.

Acum ochii ei de un albastru floral, atât de căutați de aparatul de fotografiat, erau umbriți. După ce avionul aterizase la Monterey, își refăcuse machiajul, apoi și-l verificase de câteva ori pe bancheta din spate a taxiului care o dusese până la Big Sur. Era foarte pricepută în a crea chipul pe care și-l dorea, dar constatase că pe sub machiajul

scump obrajii îi erau palizi. Deși era puțin prea trasă la față, știa că tocmai pomeții aceia proeminenți o propulsaseră pe coperțile atâtor reviste.

Un chip frumos începe cu forma oaselor, se gândea ea în timp ce un fulger o făcu să tresară și să se înfioare de frig. Avea noroc că moștenise o structură osoasă deosebită, grație străbunilor irlandezi și tot lor le datora pielea fină, mătăsoasă. Ochii de un albastru azuriu și părul blond-auriu fuseseră trăsăturile dobândite de la un cuceritor viking din vremuri demult apuse.

Oh, era mândră de chipul ei. Nu trebuia să fie prea vanitoasă ca să recunoască asta. Chipul și trupul modelat pentru a păcătui fuseseră biletele ei de intrare, ușile spre faimă și bani. Buzele cărnoase, senzuale, nasul mic, drept, bărbia perfectă și sprâncenele arcuite, expresive, care nu aveau nevoie decât de o ușoară atingere a creionului pentru a deveni mai întunecate.

Când va avea optzeci de ani va păstra același chip perfect, dacă va trăi atât. Nu conta că acum era sleită, folosită, amestecată într-un scandal și nespus de rușinată. Lumea va continua să întoarcă după ea capul.

Nu mai dădea doi bani pe autocompătimire.

Se întoarse cu spatele de la marginea prăpastiei și privi în întuneric. De partea cealaltă a șoselei, pe coama dealului, distingea luminile reședinței Templeton, casa care răsunase de râsetele ei și unde vărsase multe lacrimi. Nu exista decât un singur loc unde să se ducă atunci când se simțea pierdută, un singur loc unde să alerge când toate podurile fuseseră sfărâmate.

Margo își luă geanta de voiaj și se îndreptă spre casă.

*

Ann Sullivan făcuse menajul în casa Templeton timp de douăzeci și patru de ani. Un an mai puțin decât fusese văduvă. Venise din Cork cu fiica ei dă patru ani și se angajase cameristă. Pe vremea aceea Thomas și Susan Templeton conduceau casa la fel cum administrau și hotelurile. La mare ținută. Nu trecea bine o săptămână și camerele erau invadate de oaspeți și muzică. Optsprezece persoane făceau parte din personalul casei, astfel încât fiecare detaliu interior și exterior să fie pus la punct.

Perfecțiunea era emblema soților Templeton, la fel și luxul și căldura. Ann fusese instruită foarte temeinic că o casă de oaspeți luxoasă, nu însemna prea mult dacă nu era îndeajuns de călduroasă.

Copiii, domnișorul Joshua și domnișoara Laura, avuseseră o bonă, dar fuseseră crescuți de părinți. Ann admira devotamentul, disciplina și atenția cu care soții Templeton își clădeau o familie. Deși bogăția domina în această casă, dragostea fusese sentimentul cel mai puternic.

Doamna Templeton sugerase ca fetele să se joace împreună. Erau de aceeași vârstă, iar Joshua, fiind cu patru ani mai mare și băiat nu prea le dădea atenție.

Ann îi fusese dintotdeauna recunoscătoare doamnei Templeton, nu numai pentru poziția ocupată în casă și bunătatea cu care era tratată, dar și pentru avantajele oferite fiicei ei. Margo nu fusese niciodată considerată servitoare, ci pusă pe picior egal, ca prietenă a fiicei din casă.

În zece ani Ann devenise menajeră, post pe care știa că-l câștigase prin muncă și cu care se mândrea. Nu exista colțișor din casă pe care ea să nu-l fi curățat cu propriile-i mâini; nicio piesă de lenjerie pe care ea să nu o fi spălat. Dragostea ei pentru reședința Templeton era adâncă și trainică. Poate chiar mai profundă decât pentru orice altceva din viața ei.

Rămăsese aici după ce soții Templeton se mutaseră la Cannes iar Laura se căsătorise - prea degrabă, după părerea lui Ann. Ea rămăsese în același loc după ce fiica ei plecase la Hollywood, apoi în Europa, în căutarea gloriei și a strălucirii.

Nu se recăsătorise, nici măcar nu se gândise la asta. Casa Templeton era partenerul ei. An după an, aceasta rămăsese în același loc, ca și stânca pe care era ridicată. Nu o dezamăgise niciodată, nu o rănise, nu-i punea întrebări. Nu-i ceruse mai mult decât îi putea dărui și nu o făcuse să sufere.

Cum se întâmplase cu fiica ei, se gândea ea.

Acum furtuna făcea ravagii, iar ploaia începuse să biciuiască ferestrele arcuite când ea intră în bucătărie. Suprafețele albastru-ardezie ale dulapurilor străluceau impecabil, iar ea dădu din cap mulțumită de tânăra fată în casă nou-angajată. Fata plecase deja acasă, dar Ann avea de gând să-l spună a doua zi că era mulțumită de munca ei.

Cât de ușor era, își zise ea, să capeți afecțiunea și respectul personalului din casă în comparație cu cele ale propriului tău copil. Adesea se gândea că o pierduse pe Margo chiar din ziua în care aceasta se născuse. Fusese prea frumoasă, prea neliniștită, prea îndrăzneață.

Oricât de îngrijorată era din pricina lui Margo după răspândirea veștilor, continuase să-și vadă de treburi. Nu putea face nimic pentru ea. Cu amărăciune se gândi că niciodată nu putuse face ceva pentru ea.

Iubirea nu-i fusese de ajuns. Totuși, reflectă ea, poate că nu-i arătase îndeajuns cât o iubește. Se temuse să-i ofere prea mult fiindcă asta ar fi făcut-o să tânjească mult mai departe decât ar fi avut nevoie.

Ea nu era o femeie declarativă, se gândi acum, ridicând din umeri. Servitorii nu-și pot permite să fie așa, indiferent cât de amabili, sunt

stăpânii. Știa care-i este locul. De ce nu și-l știa și Margo?

Se sprijini de dulap, într-unul din rarele momente de abandon, cu ochii strânși, străduindu-se să-și înăbușe lacrimile. Nu se putea gândi la Margo acum. Fata îi scăpase din mâini, iar casa trebuia verificată încă o dată. Podeaua fusese spălată de curând, iar dalele în nuanța dulapurilor străluceau la lumină. Cuptorul cu șase plite era curat și nu arăta niciun semn că se gătise cina pe el. Tânăra Jenny schimbase apa de la margaretele care înveseleau masa.

Mulțumită că nu se înșelase în așteptări și că noua servitoare corespundea pretențiilor ei, Ann se apropie de fereastră și controlă ghivecele cu plante de pe poliță. Apăsă cu degetul și constată că pământul era uscat, dar își aminti că aceasta nu era sarcina lui Jenny, așa că se ocupă ea de udat. Doamna Williamson, bucătăreasa, avea și așa destule pe capul ei. Îmbătrânise și în ultimii ani părea puțin distrată. Adesea, Ann găsea o scuză ca să rămână în bucătărie pe când se pregătea mâncarea doar ca să fie sigură că doamna Williamson nu arde ceva sau că nu uită focul aprins.

Orice altă stăpână în afară de domnișoara Laura ar fi eliberat-o pe biata femeie care trecuse de vârsta pensionării, se gândi Ann, dar tânăra doamnă înțelegea că nevoia de a fi util cuiva nu scade cu vârsta. Laura înțelegea reședința Templeton și ce însemna tradiția.

Trecuse de ora zece, iar în casă era liniște. Terminase cu treburile zilnice. Mai aruncă o privire în bucătărie, apoi se gândi să se retragă în cameră și să-și facă o ceașcă de ceai în bucătărioara ei. Poate că se va uita și la televizor așezată confortabil, cu picioarele pe un scăunel.

Să facă orice numai să nu se mai gândească aiurea îngrijorată.

Vântul făcea ferestrele să tremure, iar ea se cuibări în căldura căminului intim. Se simțea în siguranță în această casă.

Deodată se deschise ușa din spate și înăuntru pătrunseră vântul și o rafală de ploaie rece. În același timp pătrunse cineva. Ann simți că-i bate inima gata să-i sară din piept

— Bună, mamă.

Cu zâmbetul înnăscut pe buze, cu ochii veseli, Margo intră și-și trecu degetele prin părul ud care-i ajungea până la talie.

— Am văzut lumină, zise ea râzând cu nervozitate, în sens propriu și figurat.

— Intră apa în casă, fură cuvintele care-i veniră pe buze lui Ann, deși se gândise la altceva, însă nu-și pierduse simțul practic. Margo, închide ușa și scoate-ți jacheta udă.

— Se pare că ploaia mi-a pus capac. Margo încercă să-și păstreze tonul glumeț și închise ușa. Uitasem cât de rece și de umedă este luna martie pe coastă. Puse geanta cu lucruri jos și agăță jacheta în cuierul de lângă ușă, apoi își frecă mâinile spre a-și ascunde neliniștea. Arăți grozav. Ți-ai schimbat pieptănătura.

Ann nu ridică niciun deget spre păr, așa cum ar fi reacționat orice altă femeie la auzul remarcii. Nu se mândrea cu nimic și adesea se întrebase de unde avea Margo atâta mândrie în caracter. Tatăl ei fusese un bărbat modest.

— Zău, îți stă bine, insistă ea.

Mama ei fusese, dintotdeauna o femeie atrăgătoare. Părul frumos își păstrase luciul peste ani și doar câteva fire albe se zăreau printre buclele naturale, acum tunse scurt. Fața îi era ridată într-adevăr, dar nu prea intens. Buzele nerujate, neschițând nici cel mai vag zâmbet, semănau prin senzualitatea lor cu cele ale fiicei.

— Nu te așteptam, spuse Ann, mâhnită că tonul îi fusese prea aspru.

Inimă însă era destul de plină de bucurie și grijă ca să mai facă loc altor sentimente.

— Știu. Mă gândeam să vă sun sau să trimit o telegramă, apoi... am renunțat.

Trase aer în piept, întrebându-se de ce se fereau amândouă să parcurgă cei câțiva pași care le despărțeau.

— Ai fi auzit.

— Oricum am aflat câte ceva.

Ann își pierdu echilibrul și se apropie de cuptor, apoi puse ceainicul pe plită.

— Să fac un ceai. Cred că ești înghețată.

— Am citit și eu ce scriau ziarele și ce dădeau la știri. Margo ridică o mână, dar spatele mamei ei era atât de încordat încât renunță să o atingă. Mamă, nu sunt toate adevărate.

Ann umplu ceainicul de porțelan cu apă clocotită. Se simțea rănită și șocată, dar o iubea.

— Nu toate?

Aceasta era încă o umilire, își zise Margo, Acum era cu mama ei, totuși. Avusese o nevoie disperată de cineva care să-i stea alături.

— Mamă, nu știam ce face Alain. El s-a ocupat de cariera mea în ultimii patru ani și nici măcar o clipă nu am bănuit că face afaceri cu droguri. El nu se droga, cel puțin când eram eu de față. Când ne-au arestat... când s-a aflat totul... Se opri și oftă, iar Ann continua să toarne ceaiul. Pe mine m-au absolvit de orice bănuială. Sigur că ziarele continuă să speculeze, dar Alain a avut măcar bunul simț să spună autorităților că eram nevinovată.

Chiar și acest lucru era umilitor. Dovada nevinovăției era un echivalent al prostiei.

— Te-ai culcat cu un bărbat însurat.

Margo deschise gura, dar o închise imediat. Pentru mama sa nu contau scuzele sau explicațiile.

— Da.

— Un bărbat însurat, cu copii.

— Vinovat, zise Margo cu amărăciune. Poate că voi ajunge în iad din pricina lui, iar aici pe pământ voi plăti toată viața. Și-a însușit o mare parte din banii mei, mi-a distrus cariera și m-a transformat într-un subiect de milă și ridiculizare în presa de scandal.

Ann se simțea la fel de rănită, dar nu arătă nimic. Margo alesese singură drumul.

— Deci, ai venit să te ascunzi.

Pentru a se vindeca, o corectă Margo în sinea ei, deși nici ascunzătoarea nu era departe de adevăr.

— Aveam nevoie de câteva zile într-un loc în care să nu mă hărțuiască. Dacă vrei să plec, eu...

Înainte să termine ce voia să spună, se deschise ușa bucătăriei.

— Ce noapte oribilă, Annie, ar fi bine să...

Laura amuți. O privi pe Margo cu ochii ei mari cenușii. Nu ezită și din câțiva pași ajunse în fața ei.

— Margo! Oh, Margo, ești acasă!

Chiar în acel moment, în îmbrățișarea de bun-venit,, se simți într-adevăr acasă.

*

— Nu vrea să pară rece cu tine, Margo, o liniști Laura.

Avea în sânge arta de a calma apele tulburi. Văzuse chipurile desfigurate ale mamei și fiicei, deși niciuna, nici cealaltă părea că nu observă nimic. Turnă ceaiul pregătit de Ann, apoi merseră împreună în sufrageria Laurei.

— A fost tare îngrijorată.

Margo fuma cu nervozitate și medita. Dincolo de ferestre era grădina, își aminti, și arbori de glicină. Dincolo de flori erau peluzele, pereții de piatră și, mai departe, stâncile. Ascultă glasul Laurei, cu inflexiunile liniștitoare și își amintea cum se strecurau în această cameră când erau copile, fiindcă aici fusese domeniul doamnei Templeton. De câte ori nu visau că sunt doamne elegante.

Se întoarse și o studie pe prietena ei. Cât de drăguță rămăsese, se gândi Margo. Un chip făcut pentru saloane, petreceri în grădină și baluri în lumea bună. În cele din urmă, acesta pare să fi fost destinul Laurei.

Părul ondulat era de culoarea aurului, coafat cu grijă și tuns pe linia fragilă a obrazului. Ochii îi erau atât de limpezi și de sinceri, încât tot ce simțea apărea oglindit în adâncul lor. Acum păreau plini de grijă și obrajii îi deveniseră trandafirii. Margo se gândi că era emoționată și preocupată. Emoțiile puternice, fie că aduceau un plus de culoare în obrajii Laurei, fie o făceau să pălească.

— Vino să stai jos, rosti Laura. Bea puțin ceai. Ai părul ud.

Margo și-l dădu pe spate cu un gest absent.

— Am fost până la stânci.

Laura aruncă o privire rapidă spre fereastra dincolo de care răpăia ploaia.

— Pe vremea asta?

— A trebuit să-mi adun puțin curaj.

Se așeză și luă cana de ceai. Margo recunoscu serviciul *Doulton* pe care-l folosea mama ei. De câte ori o exasperase pe Ann rugând-o s-o învețe numele, mărcile și modelele serviciilor de porțelan și argintăriei folosite de familia Templeton? De câte ori nu visase să aibă ea însăși asemenea lucruri deosebite?

Acum cana, îi încălzea palmele și era mulțumită.

— Arăți minunat, îi spuse Laurei. Nu-mi vine să cred că a trecut aproape un an de când te-am întâlnit la Roma.

Luaseră prânzul pe o terasă a apartamentului proprietarilor hotelului *Templeton* din Roma, iar orașul se întindea la picioarele lor cu veșmântul primăvăratic. Margo se gândea că viața ei fusese la fel de promițătoare ca aerul de atunci și la fel de strălucitoare ca soarele pe cer.

— Mi-a fost dor de tine. Laura o strânse ușor de mână. Tuturor ne-a fost.

— Ce fac fetele?

— Bine. Cresc. Ali a fost foarte încântată de rochia pe care i-ai trimis-o de ziua ei de la Milano.

— Am primit biletul de mulțumire și pozele. Laura, ai copii minunați. Seamănă atât de mult cu tine. Ali are zâmbetul tău, iar Kayla ochii tăi. Margo bău puțin ceai ca să-și înghită nodul din gât. Stăm aici, așa cum ne imaginam că o vom face, dar tot nu-mi vine să cred că nu e n vis. Dădu din cap, apoi își aprinse o țigară. Ce face Peter?

— E bine.

Ochii Laurei parcă se umbriră, dar ea privi în jos.

— Are ceva de terminat la birou. Cred că va rămâne în oraș din cauza furtunii. Sau fiindcă preferă alt pat decât acela pe care-l împărțea cu soția lui. Te-a găsit Josh la Atena atunci?

Margo își ridică fruntea.

— Josh? A fost în Grecia?

— Nu. Eu l-am găsit în Italia după ce am aflat - după ce veștile se răspândiseră. Voia să-și termine treburile, apoi să vină să te ajute.

Margo surâse discret.

— L-ai trimis pe fratele mai mare în ajutor, Laura?

— E un avocat recunoscut. Atunci când vrea. Nu te-a găsit?

— Nu l-am văzut.

Margo își sprijini capul de spătarul fotoliului. Starea de reverie

continua. Nu trecuse decât o săptămână de când viața ei luase o turnură greșită și toate visurile i se spulberaseră.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Autoritățile grecești au venit la borul iahtului lui Alain, apoi l-au percheziționat. Clipi des, amintindu-și șocul din dimineața când s-a trezit brusc și a văzut pe punte zeci de bărbați în uniformă. Fusese zorită să se îmbrace, apoi interogată. Au găsit atâta heroină în magazie.

— Ziarele spuneau că era ținut sub observație de mai bine de un an.

— Acesta este unul din motivele care mi-au salvat pielea. Atâta supraveghere și dovezile adunate indicau că eram curată. Margo își aprinse o țigară, simțindu-și nervii încordați. S-a folosit de mine, Laura, și aranja contracte acolo unde avea de ridicat marfa, apoi plecam mai departe să o predea. Am avut o ședință de filmare și în Turcia. Au fost cinci zile de coșmar. M-a recompensat cu o croazieră pe insulele grecești. O pre-lună de miere. Așa spunea el, adăugă Margo după ce scoase pe gură un șuvoi alb de fum. Spunea că vrea să netezească toate asperitățile provocate de divorțul său ca să putem continua deschis relația noastră.

Laura asculta răbdătoare, iar ea trase adânc aer în piept. Studie fumul care se ridica, apoi continuă:

— Desigur că nu fusese vorba de niciun divorț. Soția lui accepta binevoitoare ca el să se culce cu mine, atâta vreme cât îi eram de folos iar banii curgeau în casă.

— Îmi pare rău, Margo.

— Am căzut adânc în capcană, asta-i partea cea mai proastă.

Ridică din umeri, mai trase un turn în piept, apoi stinse țigara. Cele mai caraghioase clișee. Margo nu-l ura atât de mult pe Alain pe cât se ura pe sine.

— Trebuia să ascundem relația noastră și planurile astfel încât toate detaliile divorțului să fie puse la punct. Pentru cei din afară eram colegi, parteneri de afaceri, prieteni. El se ocupa de carieră mea și se folosea de toate relațiile pentru a-mi aduce contracte și a-mi spori bugetul De ce nu? Realizase câteva reclame solide în Franța și în Italia. Încheiase contractul cu *Bella Donna* și astfel ajunsesem în vârf.

— Nu cred că talentul sau înfățișarea ta au avut vreo legătură cu faptul că ai fost aleasă purtătoarea de cuvânt a liniei *Bella Donna*...

Margo surâse.

— Aș fi putut face totul și singură, dar nu voi ști asta niciodată. Îmi doream contractul din toată inima. Nu numai banii; sigur că mă interesau. Căutam să fiu văzută. Doamne, Laura, dacă ai ști ce înseamnă să-ți vezi chipul în reclame și să te oprească oamenii pe stradă ca să-ți ceară autograful. Știam că fac o treabă bună pentru un produs bun.

— Femeia *Bella Donna*, murmură Laura încercând s-o facă și pe ea să zâmbească. „Frumos. Optimist. Periculos.” Am fost atât de emoționată când am văzut reclama în *Vogue*. Asta-i Margo, mi-am zis, Margo a mea, fotografiată pe o pagină strălucitoare, arătând senzațional în satin alb.

— Vânzând cremă da față.

— Vânzând frumusețe, o corectă Laura. Și încredere.

— Și pericol?

— Visuri. Ar trebui să fii mândră de ele.

— Am fost. Răsuflă prelung. Am fost atât de prinsă de toate și de uluită de mine însămi, mai ales când am ajuns pe piața americană. Eram vrăjită de Alain, de promisiunile și de planurile lui.

— Ai crezut în el.

— Nu.

La început crezuse asta. El fusese unul dintre numeroșii bărbați pe care-i plăcuse, cu care flirtase. Da, și de care se folosise.

— Voiam să cred tot ce-mi spunea. Atât de mult încât să-l las să mă ducă de nas cu poveștile despre soția lui care dorea să divorțeze. Surâse cu amărăciune. Desigur, îmi convenea. Atât timp cât era căsătorit era ceva sigur. Nu m-aș fi măritat cu el, Laura. Începeam să realizez că nu era atât vorba că-l iubeam cât eram îndrăgostită de viața pe care mi-o imaginam. Încet, încet, el a preluat totul fiindcă îmi era mai ușor să nu mă ocup eu de detalii. În vreme ce visam la acest viitor glorios pentru noi doi, călătorind prin Europa ca niște regi, el îmi subtiliza banii și-și finanța afacerile cu droguri. Se folosea de tânăra mea celebritate ca să-și croiască drumul, mințindu-mă în legătură cu soția lui. Își puse palmele peste ochi. Concluzia e că reputația mi se datină, iar cariera mea a devenit o glumă; *Bella Donna* m-a abandonat și nu mai sunt purtătoarea lor de cuvânt, iar financiar sunt aproape falită.

— Toți cei care te cunosc înțeleg că ai fost o victimă, Margo.

— Asta nu-mi ușurează situația, Laura. Nu mă simt prea bine cu masca victimei pe față. Problema e că nu am energia s-o dau jos.

— O să treci peste asta. Ai nevoie de timp. Acum îți trebuie o baie fierbinte și o noapte de somn. Hai să te instalezi în camera de oaspeți. Laura se ridică și-i întinse mâna. Unde ți-e bagajul?

— L-am lăsat undeva. Nu știam dacă sunt binevenită aici.

O clipă Laura tăcu și-și lăsă privirea în jos, întâlnindu-i-o pe a lui Margo.

— Voi uita ce-ai spus, fiindcă ești obosită și te simți dărâmată. O luă pe după mijloc și o conduse spre scări. Nu ai întrebat nimic de Kate.

Margo răsuflă cu tristețe.

— Cred că vă fi supărată pe mine.

— Date fiind circumstanțele? adăugă Laura. Dă-i puțin timp și ei. Valizele tale sunt la aeroport?

— Mmm.

Margo se simțea atât de obosită de parcă ar fi înotat o zi întreagă.

— O să mă ocup de ele. Culcă-te. Mai vorbim mâine, când te vei simți mai bine.

— Îți mulțumesc, Laura. Se opri în pragul camerei de oaspeți și se sprijini de tocul ușii. Ești aproape de mine întotdeauna.

— Pentru asta există prieteni. Laura o sărută pe obraz. Pentru a-ți fi aproape. Du-te la culcare.

Margo nu-și puse cămașa de noapte. Își lăsă hainele grămadă pe podea unde se dezbrăcase de ele. Goală, se urcă în pat și-și trase pătura până sub bărbie.

Vântul șuiera pe la ferestre, ploaia bătea în geamuri, iar valurile răsunau undeva departe. Tumultul naturii o legănă într-un somn adânc, fără vise.

Nu se trezi când Ann se strecură în cameră, netezi patul și o mângâie pe tâmple. Se rugă câteva clipe pentru fiica ei.

CAPITOLUL 3

— Tipic. Lâncezești în pat până la prânz.

Margo auzi o voce, deși nu se trezise complet, apoi o recunoscu și mormăi:

— Doamne, Kate, pleacă.

— Și eu mă bucur să te văd.

Cu evidentă bucurie, Kate Powell trase draperiile într-o parte și lăsă lumina soarelui să pătrundă printre pleoapele grele ale lui Margo.

— Dintotdeauna nu te-am putut suferi. Apărându-se de razele puternice, Margo își trase o pernă pe cap. Du-te și bate la cap pe altcineva.

— Mi-am luat o după-amiază liberă tocmai ca să te bat la cap pe tine. Kate se așeză pe marginea patului și-i smulse perna din mână. Încerca să-și ascundă îngrijorarea surâzând. Nu arăți rău deloc.

— Pentru cineva care învie din morți, completă Margo. Deschise un ochi, văzu chipul sever al iui Kate, apoi îl închise iar. Pleacă.

— Dacă plec, pleacă și cafeaua. Kate se ridică și turnă lichidul fierbinte care aștepta în ceainic pe o tavă la picioarele patului. La fel și cornurile.

— Cornuri. Margo adulmecă, apoi deschise amândoi ochii. Kate tocmai rupea în două aluatul crocant, aburind. Aroma care se împrăștie în cameră mirosea divin. Cred că am murit pe când dormeam dacă tu îmi aduci micul dejun la pat.

— Prânzul, o corectă Kate și mușcă. Când își amintea că mai trebuia să și mănânce, o făcea cu poftă. Laura m-a obligat. A trebuit să plece la o ședință de comitet pe care nu a putut-o reprograma. Kate ridică tava. Stai în capul oaselor, i-am promis că am grijă să mănânci ceva.

Margo își trase cearceaful peste piept și luă cana de cafea. Bău cu lăcomie la început și, după ce își mai reveni, sorbi cu înghițituri mici. O studie pe femeia care ungea cu gem un corn.

Părul scurt tuns băiețește, îi accentua trăsăturile triunghiulară ale obrajilor. Margo știa că tunsoarea nu era în ton cu moda, ci practică. Norocul lui Kate era că i se potrivea de minune cu ochii mari, exotici și cu bărbia ușor ascuțită. Bărbații o vedeau chiar sexy, iar Margo trebuia să recunoască farmecul acestui mic defect care o îndulcea.

Kate nu era deloc dulce, se gândi Margo. Costumul bleumarin, croit

drept, era special pentru ținuta de afaceri. Accesoriile aurii erau minione și alese cu gust, la fel ca pantofii italienești cu toc jos, practici. Până și parfumul pe care-l simțea ca pe o adiere ușoară spunea clar că femeia care-l folosește e o profesionistă desăvârșită.

Margo clasă parfumul drept: Nu-te-lega-de-mine și surâse.

— Arăți ca un director executiv, să știi.

— Iar tu arăți ca o hedonistă.

Râseră ca două copile. Pe neașteptate, ochii lui Margo se umplură de lacrimi.

— Doamne, să nu faci asta!

— Îmi pare rău. Margo își trase nasul și se șterse la ochi. Toate chestiile astea din sufletul meu mă răscolesc. Sunt o nenorocită.

Cu ochii în lacrimi, Kate luă două șervețele de hârtie. Era o plângăreață prin simpatie, mai ales când era vorba de rudele ei. Deși nu era o legătură de sânge între ele, Margo făcea parte din familie. Fuseseră rude de când Kate avea opt ani, rămăsese orfană și soții Templeton o adoptaseră și o iubiseră.

— Poftim, suflă-ți nasul, dădu un ordin scurt. Respiră adânc. Bea-ți cafeaua, numai nu plânge. Știi că mă molipsești și pe mine.

— Laura mi-a deschis ușa și m-a poftit înăuntru. Margo își ștergea lacrimile și se străduia să vorbească normal. Mi-a urat bun venit acasă și mi-a spus să mă culc.

— Ce credeai că putea să facă, să te arunce în stradă?

Margo scutură din cap.

— Nu, nu Laura. Porcăria asta din ziare s-ar putea să o afecteze în curând și pe ea. Vor ataca ei și subiectul acesta. Prietena din copilărie a unei celebrități în dizgrație și figură centrală a vieții sociale.

— Ești îndrăzneață, spuse Kate cu răceală. Nimeni în Statele Unite nu te consideră o celebritate.

Puțin insultată, dar amuzată în apelași timp, Margo se lăsă pe spate.

— Sunt un nume în Europa. Am fost.

— Aici, ești în America, drăguță. Ziarele vor înghiți într-o clipă un peștișor ca tine.

Margo făcu o grimasă.

— Mulțumesc foarte mult.

Dădu pătura la o parte și se ridică. Kate îi privi cu atenție trupul gol, apoi îi dădu halatul lăsat de Laura pe tăblia patului.

Părea că formele - sânii împliniți, talia subțire, șoldurile înguste și picioarele lungi și apetisante - nu fuseseră afectate de scandal. Kate-o cunoștea foarte bine, altfel ar fi putut crede că silueta prietenei sale ajunsese așa ca rezultat al chirurgiei moderne decât grație unor gene perfecte.

— Ai slăbit puțin. Cum se face că nu pierzi nimic la partea de sus?

— Am o înțelegere cu Satan. Cele două făceau parte din fișa postului.

— Făceau?

Margo ridică din umeri, iar halatul lung din mătase lucioasă vibra în ritmul mișcării ei. Laura îi adusese deja bagajele acasă.

— Majoritatea celor din publicitate nu sunt prea bucuroși ca o fostă traficantă de droguri, adulterină să le prezinte produsele.

Kate o privi straniu. Nu-i plăcea cineva care vorbește despre Margo în felul acesta. Nici chiar dacă vorbea Margo însăși.

— Dar ai fost absolvită de orice acuzație legată de droguri.

— Nu au avut dovezi să mă incrimineze. Asta-i cu totul altă poveste. Se îndreptă spre fereastră și o deschise. Mereu mi-ai spus că mă bag singură în bucluc. Cred că în povestea asta am intrat cu bună știință.

— Prostii.

Kate se ridică furioasă și începu să se plimbe prin dormitor ca o pisică iritată. Mâinile i se cufundară automat în buzunare și dintr-unul scoase un tub de pastile. Simțea arsuri la stomac.

— Nu-mi vine să cred că vorbești cu atâta seninătate. Doar nu ai făcut nimic.

Margo se întoarse și încercă să spună ceva, dar Kate începu să turuie în timp ce mesteca pastilă după pastilă, ca pe niște bomboane savuroase.

— Sigur că mintea ta s-a dovedit a fi cu totul ineficientă până la urmă. Ai dat dovadă de lipsă de discernământ, iar gustul tău pentru bărbați poate fi pus la îndoială. Alegerea ta în materie de stil de viață e lamentabilă.

— Sunt sigură că pot conta pe tine în a depune mărturie pentru asta, dacă va fi nevoie, mormăi Margo.

— Dar…

Kate ridică mâna în semn că mai are ceva de adăugat.

— Nu ai făcut nimic ilegal sau care să-ți afecteze cariera. Dacă dorești să-ți petreci viața pozând pentru ca oamenii să dea buzna să cumpere vreun șampon exagerat de scump sau o cremă de față sau dacă vrei ca bărbații să-și piardă douăzeci de puncte din coeficientul de inteligență când te privesc, nu trebuie să te oprească nimic.

— Știam eu că există și puțin sprijin moral pe undeva, zise Margo după ce se gândi o clipă. Doar că trebuie să-l cern bine de lipsă de discernământ, de prost-gust și de cariera stupidă. Apoi trebuie să țin minte că judecata ta este întotdeauna corectă, gustul tău perfect, iar cariera strălucită.

— Adevărat.

Margo se înroșise de mânie, iar pe ochi scotea flăcări.

Kate zâmbi.

— Ești frumoasă când te enervezi.

— Of, mai taci!

Margo se apropie de ușa terasei, o deschise repede și ieși pe balconul spațios unde să găsea o mini-grădină cu multe flori.

Atmosfera era caldă, cerul senin; ziua deosebit de frumoasă, scăldată de lumina caldă a soarelui și de azurul limpede, parfumată de aromele florilor. Proprietatea familiei Templeton, Big Sur, se întindea la orizont cu grădini înalte, ziduri de piatră elegante, tufe ornamentale și copaci seculari. Grajdurile nu mai, erau folosite, iar în prezent arătau ca niște căsuțe drăguțe din sud. Margo remarcă și strălucirea piscinei, dincolo de care străjuia un foișor alb cu ghivece de regina nopții.

Visase adeseori în foișorul plin de flori. Își aminti acum. Se imagina că o doamnă din lumea bună în așteptarea unui tânăr devotat și pasional.

— De ce am vrut eu să plec de aici?

— Nu știu.

Kate veni în spatele ei și o cuprinse pe după umeri. Deși purta tocuri, Margo o depășea mult în înălțime. O trase spre ea cu un gest protector.

— Voiam să fiu cineva. Cineva cu renume. Voiam să cunosc persoane celebre și să fac parte din lumea lor. Eu, fiica menajerei, am zburat la Roma, am făcut plajă pe faimoasa Riviera, am alunecat pe pârtiile de la Saint Moritz.

— Știu că le-ai făcut pe toate.

— Și multe altele. De ce niciodată nu mi-a fost de ajuns, Kate? De ce există acea părticică din mine care mai voia ceva? Un ceva la care nu am fost în stare să ajung niciodată. Nu am aflat încă exact ce anume. Acum, când le-am pierdut pe toate celelalte, tot nu am aflat.

— Mai ai timp, spuse Kate încet. O ții minte pe Serafina?

Margo își aminti cum stătuse pe stânca Serafinei cu o seară în urmă, apoi rememoră zilele liniștite când ea, Kate și Laura stăteau de vorbă despre tânăra spaniolă și trăgeau concluziile.

— Ea nu a mai avut răbdare să aștepte. Margo își lipi capul de cel al lui Kate. Ea nu a dorit să aștepte și să vadă ce-i oferea restul vieții.

— Tu ai șansa de a aștepta.

— Bine, spuse Marga răsuflând. Oricât de fascinant ar părea, poate că nu voi fi în stare să aștept. Cred că mă aflu în ape financiare furtunoase. Se retrase și încercă să zâmbească. Aș putea apela la capacitățile tale profesionale. Cred că o femeie cu o diplomă de la *Harvard* ar putea să-mi descifreze registrele contabile, așa dezorganizate și sărace cum sunt ele. Vrei să te uiți pe ele?

Kate se sprijini de balustradă. Zâmbetul lui Margo nu o putea păcăli. Știa că dacă Margo era îngrijorată pentru ceva atât de banal ca

banii, însemna că ajunsese la disperare.

— Am la dispoziție toată ziua, îmbracă-te și hai să ne apucăm de treabă.

*

Margo știa că situația era gravă. Se așteptase la asta, dar, după mormăielile lui Kate și după exclamațiile acesteia, înțelese că realitatea era mult mai gravă.

După ce trecu o oră, se feri din calea lui Kate. Nu avea niciun rost să tragă cu ochiul peste umărul ei, apoi să fie bombănită, așa că începu să despacheteze, aranjând cu grijă rochiile în șifonierul din lemn de trandafir și împăturind puloverele pentru a le rândui apoi în sertarele frumos mirositoare.

Din când în când răspundea la întrebările lui Kate și suporta cu stoicism dojenile ocazionale. Se simți grozav de ușurată când Laura deschise ușa.

— Scuză-mă că am întârziat atât. Nu am putut...

— Liniște. Mă străduiesc să fac minuni cu chestiile astea.

Margo făcu semn spre terasă.

— Lucrează la registrele mele, îi explică ea când ajunseră afară. Nu-ți poți da seama câte a scos din servietă. Computerul portabile și fax-ul din arsenalul ei cred că pot rezolva ecuații pentru lansarea unei navete spațiale.

— E nemaipomenită. Laura oftă și se așeză pe un scaun metalic, apoi își scoase pantofii. *Templeton* ar angaja-o fără să se gândească prea mult, dar se încăpățânează în ideea ei de a nu lucra pentru familie. Firma *Bittle & Asociates* are noroc cu un asemenea angajat.

— Ce prostie mai e și asta cu ierburile de mare? strigă Kate.

— Este un tratament făcut la o stațiune, răspunse Margo. Cred că se poată scădea din profit fiindcă...

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc. Cum naiba ai reușit să-i datorezi lui Valentino cincisprezece mii de dolari? Câte costume porți în același timp?

Margo se așeză.

— Cred că n-ar fi de bun augur să-i spun că atâta m-a costat toaleta pentru o petrecere.

— Ai dreptate, o aprobă Laura. Copiii vin acasă într-o oră. Ei sunt singurii care reușesc să o bine dispună. Vom avea o cină în familie ca să sărbătorim venirea ta.

— I-ai spus lui Peter că sunt aici?

— Sigur. Știi, ar fi bine să văd dacă au pus șampania la rece.

Înainte ca Laura să se fi ridicat, Margo luă de mână.

— Nu pare prea încântat de veste.

— Nu fi caraghioasă. Desigur că e încântat. Laura începu să-și

răsucească verighetă, semn sigur că era preocupată. Mereu se bucură când te vede.

— Laura, cei douăzeci și cinci de ani de când te cunosc mă anunță că minți. Problema e că nu te prea pricepi la asta. Știi că nu-i place când vin aici.

Laura vru să găsească o scuză, dar era inutil. Recunoscu că nu știe să mintă.

— Aceasta e casa ta. Peter înțelege asta, chiar dacă nu-i convine situația. Eu te vreau aici, la fel și Annie, iar copiii vor fi încântați să te vadă. Acum mă duc să văd de șampanie, și aduc sus o sticlă.

— Bună idee! Va trebui să lase remușcările pentru mai târziu, se gândi. Poate că se va îmbuna și Kate.

— Ipoteca asta trebuia achitată acum cincisprezece zile, se auzi glasul lui Kate. Ți-a expirat termenul limită pentru cărțile de credit. Isuse, Margo!

— Aduc două sticle, se hotărî Laura și ieși surâzând, din cameră.

Merse în dormitorul ei fiindcă voia să rămână singură, câteva clipe. Crezuse că reușise să-și domolească mânia, dar nu era deloc așa. Sentimentul zăcea acolo, sugrumând-o. Se duse în sufragerie și parcurse lungimea ei de câteva ori. Acest loc devenise un sanctuar pentru ea. Venea aici, se închidea în interiorul aromelor și culorilor calde, spunând că trebuie să-și termine corespondența sau că are ceva de cusut Adevărul era că intra aici când simțea nevoia să înăbușe o emoție care o sufoca.

Ar fi trebuit să prevadă reacția lui Peter, să fie pregătită pentru ea. Oricum, de mult timp nu era pregătită pentru reacțiile lui. Cum se putea ca după zece ani de căsnicie să nu-l cunoască deloc?

Se oprise pe la biroul lui după terminarea întrunirii de comitet. Fredona o melodie pe când se afla în liftul ce urca spre apartamentul de la ultimul etaj al hotelului *Templeton* din Monterey. Peter prefera acest loc mai mult decât biroul de director de la parter. Spunea că este mai multă liniște aici și că se putea concentra mai ușor.

Era de acord cu el, fiindcă realizase aceasta pe când făcea primii pași în afacere și stătea mult prin birourile administrației. Poate că se simțea mai izolat de pulsul afluxului de clienți. Oricum Peter își cunoștea bine meseria.

Frumusețea senină a zilei și bucuria de a o avea pe prietena ei acasă o bine dispuseseră. Traversă vioi holul mochetat și ajunse la biroul recepției.

— Oh, bună ziua, doamnă Ridgeway. Secretara surâse, apoi își văzu de treabă, evitând să o privească pe Laura în ochi. Cred că domnul Ridgeway este într-o ședință, dar să-l sun totuși ca să știe că ați venit.

— Ești drăguță, Nina. Nu stau decât câteva minute.

Se plimbă printre canapelele din sala de așteptare.

Tapițeria bleumarin era nouă, pielea costase tot atât de mult cât mesele antice, lămpile și tablourile achiziționate de Peter.

Laura îi dăduse dreptate. Birourile aveau nevoie de un aer nou. În afaceri foarte important este aspectul exterior. Oricum, pentru el era foarte important.

Privi pe fereastră și se întrebă dacă există cineva mai interesat de culoarea canapelelor decât de peisajul natural de dincolo de geamuri unde coasta se vedea în întregime. Valurile se rostogoleau, iar întinderea albastră părea nemărginită. Țărmurile înverzite ofereau fundalul pentru pescărușii hoinari, mereu în căutare de hrană. Vaporașele se odihneau în golf; iar de sus păreau niște jucării strălucitoare pentru bărbați în tricouri dungate și pantaloni albi.

Pierdută în visare, își aminti să se rujeze și să-și pudreze nasul înainte de a intra.

Biroul lui Peter Ridgeway era pe măsura funcției de director executiv al rețelei hoteliere *Templeton* din California. Mobilierul stil Ludovic al XIV-lea, tablourile cu imagini lacustre, sculpturile și tot ce domina încăperea erau pe măsura gustului unui bărbat de talia lui: erudit și perfecționist. Când se ridică de pe fotoliul său, Laura surâse cald. Peter era un bărbat frumos, impecabil îmbrăcat, permanent îngrijit și elegant.

Laura se îndrăgostise de acel chip - de ochii albaștri, de gura frumos conturată și de bărbia puternică - precum o prințesă cade în mrejele prințului din poveste. La fel ca în basme, el o purtase în brațele lui de când ea împlinise optsprezece ani. Ei era visul Laurei.

Dădu să-l sărute pe buze, dar primi o atingere ușoară pe obraz.

— Nu prea am timp, Laura. Sunt prins în ședințe toată ziua. Rămase în picioare, vădit iritat de întrerupere. Te-am rugat să mă suni înainte de a veni aici e mai sigur ca mă găsești. Programul meu nu este la fel de flexibil ca al tău.

Zâmbetul Laurei se stinse.

— Îmi pare rău. Aseară nu am reușit să vorbesc cu tine, iar dimineață când am sunat erai plecat, așa că...

— Am trecut pe la club să joc biliard și am rămas mai mult decât plănuisem.

— Da, știu.

„Ce mai faci, Laura? Ce fac fetele? Mi-a fost dor de tine.” Laura aștepta măcar una dintre fraze, dar degeaba.

— Vii acasă diseară?

— Dacă reușesc să-mi văd de treabă, poate ajung la șapte.

— Bine. Nădăjduiesc că vei reuși. Vom avea o cină în familie. Margo s-a întors.

Peter își țuguie buzele și-și ridică ochii de pe ceas.

— S-a întors?

— A venit aseară. E atât de nefericită, Peter. Foarte obosită.

— Nefericită? Obosită? Peter râse în cascade, dar nu glumea. Nu mă surprinde, după ultima aventură. Văzu ochii triști ai soției sale și își domoli furia. Nu-i plăcea să-și iasă, din fire. Pentru Dumnezeu, Laura, doar nu ai invitat-o să rămână?

— Nu s-a pus problema s-o invit. E casă ei.

Peter nu mai era mânios, ci obosise. Se așeză și oftă prelung.

— Laura, Margo e fata menajerei. Casa Templeton nu e căminul ei. Pui prea mult preț pe loialitățile copilăriei.

— Nu, răspunse ea. Nu înțelegi. E la ananghie, Peter, și nu se pune problema astfel, mai ales că nu a fost vina ei. Are nevoie de prieteni și de familie.

— Numele ei e în toate ziarele, la știri și la toate emisiunile de scandal de la televiziune. Sex, droguri, Dumnezeu mai știe ce.

— Peter, a fost absolvită de acuzațiile pentru droguri; nu e nici prima femeie care să se fi îndrăgostit de un bărbat însurat.

Glasul lui trăda răbdarea insinuantă care o irita întotdeauna.

— Poate că e adevărat, dar „discreție” nu e un cuvânt pe care să-l cunoască Margo. Nu-mi pot permite riscul de a lega numele ei de al nostru, dată fiind reacția pe care o poate avea comunitatea față de noi. Nu vreau s-o văd în casa mea.

Laura se înfurie de-a binelea și renunță la tonul civilizat.

— E casa părinților mei, replică ea accentuând fiecare cuvânt. Noi stăm acolo, Peter, fiindcă ei au dorit asta, de dragul casei. Știu că tata și mama s-ar fi bucurat mereu de prezența lui Margo și la fel simt și eu.

— Înțeleg. Își împreună mâinile pe birou. E un subiect pe care nu l-ai mai atacat de mult. Eu locuiesc în casa Templeton, muncesc pentru imperiul Templeton și mă culc cu moștenitoarea familiei Templeton.

„Când binevoiești să vii acasă”, îi stătea pe limbă Laurei.

— Tot ce am se datorează generozității acestui nume.

— Nu e adevărat, Peter. Ești un bărbat sigur de sine, un director cu experiență și renume. Nu are rost să transformăm o discuție despre Margo în ceartă.

Peter o măsura din priviri și atacă din altă direcție.

— Laura, chiar nu te deranjează să ai în preajmă copiilor noștri o femeie de reputația ei? Cu siguranță că fetele au auzit bârfele; cel puțin Allison e destul de mare ca să și înțeleagă câte ceva.

Laura roși, apoi își reveni.

— Margo e nașa lui Ali și cea mai bună prietenă a mea. E binevenită în casa Templeton cât voi trăi eu, Peter. Laura îl privi stăruitor. Ca să mă exprim într-un limbaj pe care să-l înțelegi și tu, condițiile sunt nenegociabile. Cina va fi la șapte și jumătate, dacă reușești să ajungi.

Laura ieși, dar își înfrânse pornirea de a trânti ușa.

Singură în camera ei, își înăbuși mânia. Nu avea niciun rost să-și piardă rațiunea; se simțea doar vinovată și caraghioasă. Se calmă, apoi arboră mina de complezență pe care o purta de multă vreme.

Era important să rețină că Margo avea nevoie de ea. Evident că soțul ei nu mai avea.

*

— Pot să mă dau cu parfumul tău, mătușă Margo? Cel din sticla aurie. Te rog.

Margo privi ochii nerăbdători ai Kaylei. Erau angelici, constată Margo, și, prin culoarea lor cenușie, pe fundalul de pistrui, dezarmau pe oricine.

— Doar câteva picături. Margo scoase dopul și o parfumă pe Kayla pe lobii ambelor urechi. Unei femei îi ajung doar doi stropi.

— Cum așa?

— Fiindcă misterul e ca un condiment.

— Ca piperul?

Ali avea nouă ani, cu trei mai mult decât Kayla. Zâmbi strengărește; Margo o luă pe Kayla pe genunchi și o dezmierdă:

— Am folosit un joc de cuvinte. Vrei și tu, Ali?

Sora cea mare era la fel de fascinată de sticluțele și borcănelele de pe toaletă, dar răspunse nonșalantă:

— Poate, dar nu vreau același miros.

— Atunci să încercăm altul. Ceva… Margo trecu în revistă sticluțele. Ceva îndrăzneț și puternic.

— Dar numai două picături, completă Kayla.

— Exact cum spui, Poftim.

Fără regrete, Margo sacrifică din parfumul de două sute de dolari uncia: era „Tigru” al firmei *Bella Donna*. În apartamentul din Milano avea poate vreo douăzeci de sticluțe.

— M-ai întrecut, îi spuse micuței, mângâindu-i părul blond.

— Sunt destul, de mare ca să-mi fac și găuri pentru cercei, dar nu mă lasă tata.

— Bărbații nu înțeleg aceste lucruri. Margo înțelegea perfect, așa că o mângâie pe obraz pe Ali, iar pe Kayla o ridică mai bine în brațe. Să te faci frumoasă e privilegiul femeii. Se uită la Ali în oglindă, apoi continuă să se fardeze. O să-l convingă mama ta.

— Nu mai poate să-l convingă de nimic. Nu o ascultă niciodată.

— Este foarte ocupat, spuse Kayla cu seriozitate. Trebuie să muncească pentru situația noastră.

— Ca să nu ne pierdem situația, o corectă Ali, dându-și ochii peste cap. Cât de puțin pricepe Kayla, se gândi ea. Mama înțelegea adesea, iar mătușa Kate asculta, dar acum spera ca strălucitoarea și

misterioasa mătușă Margo să înțeleagă totul.

— Mătușă Margo, acum rămâi cu noi, după ce ți s-a întâmplat?

— Nu știu.

Margo puse capacul rujului.

— Mă bucur că ai venit acasă, zise Ali luând-o de gât.

— Și eu. Emoții trecute o năpădiră din nou. Se ridică și le luă de mână pe fete. Hai să coborâm și să vedem ce vom mânca la cină.

— Avem mai întâi *hors d'oeuvres* servite în salonaș, spuse Ali, apoi începu să râdă. De obicei nu mai rămânem treze până la cină.

— Stați pe lângă mine, fetelor. Se opri în capătul scărilor. Hai să ne facem o intrare triumfală. Bărbia sus, ochii plictisiți, abdomenul supt, iar degetele să alunece leneș pe balustradă.

Margo cobora în spatele fetelor și când ajunse la jumătatea treptelor, o văzu pe mama sa la parter. Ann stătea cu mâinile încrucișate la piept, privindu-le solemn.

— Ah, lady Allison, lady Kayla, suntem fericiți că ne onorați cu prezența în seara aceasta. Băuturile răcoritoare sunt servite în salonaș.

Ali își plecă ușor capul și își luă o atitudine regală.

— Mulțumesc, miss Annie, zise, apoi o rupse la fugă după sora ei.

De-abia când Margo ajunse în capătul scărilor, observă un licăr în privirea mamei sale. Era prima dată de când venise acasă că își zâmbeau una alteia.

— Uitasem cât sunt de nostime.

— Doamna Laura a crescut doi îngeri.

— Și eu mă gândeam la același lucru. A făcut totul bine - tot ce eu am ratat. Mamă, îmi pare rău!

— Să nu vorbim despre asta acum. Ann îi acoperi mâna fiicei sale cu palma sa. Mai târziu... dar văd că te așteaptă. Porni în direcția fetelor, apoi se opri. Margo, domnișoara Laura are nevoie de o prietenă la fel de mult ca tine în aceste momente. Sper să fii la înălțime.

— Dacă s-a întâmplat ceva, spune-mi.

Ann dădu negativ din cap.

— Nu e treaba mea. Vreau să fii doar drăguță cu ea.

Plecă, iar Margo intră în salonaș. Ali se afla în mijlocul camerei cu zâmbetul pe buze și cu un pahar de șampanie pe care-l ținea cu amândouă mâinile.

— Ți-am turnat eu.

— Bine, atunci va trebui să-l beau.

Margo luă paharul și privi prin cameră. Laura o ținea pe Kayla în brațe, iar Kate degusta aperitivele așezate pe o tavă georgiană din argint. Focul ardea liniștit în cămin. Oglinda ovală de deasupra poliței reflecta câteva piese antice, porțelanurile fine și lumina trandafirie din tavan.

Pentru reîntâlnirea cu prietenii de acasă, spuse Margo, apoi sorbi puțină șampanie.

— Gustă din sandvișurile de aici, comandă Kate cu gură plină. Sunt scandaloase.

La naiba, se gândi Margo, silueta ei nu mai era de mult în interesul publicului. Gustă și scoase un geamăt de plăcere:

— Hmm. Doamna Williamson e la fel de minunată. Doamna, cred că are deja optzeci de ani!

— A împlinit șaptezeci și trei în noiembrie, anul trecut, o corectă Laura. Mai poate să bată cel mai grozav souflé de ciocolată. Îi făcu cu ochiul Kaylei. Care, după cum se zvonește, va fi la desert diseară.

— Tati spune că doamna Williamson ar fi trebuit să se pensioneze demult, iar noi ar trebui să angajăm un bucătar francez ca la Barrymore din Carmel.

Imitând-o pe Margo, Ali gustă și ea:

— Bucătarii francezi sunt încrezuți. Pentru a demonstra cele afirmate, Margo își duse mâna spre nas ridicându-l puțin. Nu știu să pregătească tarte cu jeleu pentru fetițe.

— Dar ea a făcut asta pentru voi? întrebă Ali impresionată. V-a lăsat să ondulați marginile?

— Desigur. Trebuie să recunosc că mama ta se pricepea cel mai bine la asta. După părerea doamnei Williamson, eu eram prea nerăbdătoare, iar Kate de-abia aștepta s-o vadă gata; însă mama ta era maestră. Parcă se născuse pentru a decora tarta cu jeleu.

— Una din marile mele specialități.

Margo remarcă tonul plictisit al Laurei. Ridică din umeri și o așeză mai bine pe Kayla pe genunchi.

— Rochia ta e minunată, Margo. De la Milano sau de la Paris?

— Milano.

Dacă Laura prefera să schimbe subiectul, trebuia să se conformeze. Începu să pozeze și-și sprijini o mână în șold. Mătasea grea i se mula pe forme până la jumătatea, pulpei. Decolteul larg, dreptunghiular îi scotea în evidență sânii, iar mânecile îi coborau pe umeri până la încheieturile mâinilor unde străluceau două brățări cu diamante.

— Este un mic „nimic” pe care l-am ales de la un designer tânăr.

— O să îngheți până se sfârșește seara.

— Nu, fiindcă am inima caldă. Îl așteptăm pe Peter?

— Nu. Laura se hotărî pe loc, dar încercă să rămână calmă când surprinse privirea mirată a lui Ali. Spunea că are o ședință care va dura mai mult, așa că nu știe când poate veni. Vom începe cina fără el.

O luă pe Kayla de mână și văzu că Ann stătea în pragul ușii.

— Scuzați-mă, domnișoară Laura, sunteți căutată la telefon.

— O să vorbesc din bibliotecă, Annie. Mai beți șampanie, le invită,

apoi ieși. Nu durează mult.

Margo și Kate se uitară una la alta în semn că urmau să stea de vorbă mai târziu. Foarte veselă, Margo umplu paharele și începu să-i povestească despre Monte Carlo, unde jucase la ruletă. Când Laura reveni, fetele o priveau mirate, iar Kate clătina din cap.

— Ești sub orice critică, Margo. Să pariezi douăzeci și cinci de mii de dolari pentru o roată care se învârte în contrasens cu o bilă argintie.

— Hei, dar am câștigat. Margo oftă cu melancolie. Atunci.

— Era tata? voi Ali să știe, și alergă spre mâna mamei sale. Vine și el?

— Nu, Laura o mângâie distrată pe cap. Nu era tata, iubito. Oricât de distrată ar fi fost, observă mâhnirea de pe chipul fiicei sale. Se ghemui lângă ea și-i zâmbi. Dar am vești bune. Ceva deosebit.

— Ce este? O petrecere?

— Mai frumos. Laura o sărută pe obraz. Unchiul Josh vine acasă.

Margo se așeză pe brațul fotoliului și simți nevoia să mai ia o înghițitură de șampanie.

— Minunat, șopti ea. Pur și simplu minunat.

CAPITOLUL 4

Joshua Conway Templeton era genul de bărbat care face ce vrea și când vrea. Veni cu mașina de la San Francisco fiindcă se hotărâse să nu ia avionul de la Londra spre Monterey. Ai fi putut găsi un motiv pentru ocol spunând că hotelul *Templeton* din San Francisco necesita o vizită, dar acest hotel era chiar punctul cel mai tare al familiei și funcționa perfect.

Adevărul era că la un moment dat în timpul zborului hotărâse să cumpere o mașină.

Era una grozavă.

Micul *Jaguar* gonea pe autostrada 1 ca un cal pursânge după start. După o curbă șerpuitoare, cu nouăzeci de kilometri la oră, Josh zâmbi.

Coasta aceasta singuratică și zdrențuită era casa lui. Deși admirase peisajele spectaculoase din Amalfi, Italia, apoi se înfiorase văzând fiordurile din Norvegia, oricât de frumoase ar fi fost alte colțuri ale lumii, nimic nu se asemăna cu imaginea dramaticului golf Big Sur.

Dar mai era ceva. Piațete aurii și misterioasele adăposturi înconjurate de stânci. Colțurile de piatră care ieșeau din apă ca niște săgeți sfidătoare îndreptate către cerul etern. Păduri dese din inima cărora izvora câte un râuleț formând mici cascade, rostogolindu-se de pe vârfurile cantoanelor, precum argintul lichid. Mai erau mile întregi de peisaj liniștit, tulburat ici-colo de strigătele păsărilor și de răsunetul valurilor izbindu-se de stânci.

Dintotdeauna se simțise emoționat de aceste imagini splendide. Oriunde fusese și oricât de mult timp se desprinsese de aceste locuri, aici era punctul de pe pământ unde se simțea parcă atras ca de un magnet.

Se întorcea acasă la momentul ales de el și într-un fel aparte. Neliniștit, accelera *Jaguar*-ul pe curbele unduind printre înălțimile sălbatice scăldate de apa neiertătoare. Unde șoseaua era dreaptă mergea și mai repede, râzând cu vântul în obraji.

Nu se grăbea; iubea viteza și norocul. Avea destul timp. Îndeajuns. Voia să profite de el.

Era îngrijorat pentru Laura. Ceva din glasul surorii lui la telefon îl alertase. Vorbise normal; dar așa era Laura întotdeauna. Avea de gând să vadă cum stau lucrurile.

Voia să se intereseze și de mersul afacerilor. Lăsase bucuros postul

de director executiv al hotelurilor *Templeton* pe mâinile lui Peter. Statisticile pe hârtie nu-l interesau pe Josh. El era preocupat de vii, de fabrici, chiar și goana zilnică a unui director de hotel de cinci stele. Oricum, problemele de fond cădeau în sarcina lui Peter.

În ultimii zece ani Josh își oferise libertatea de a călători prin Europa verificând fiecare hotel, stabilind unde era nevoie de renovare și înnoind politica managerială. Era interesat în primul rând de viile din Franța și Italia, de culturile de măslini din Grecia, de livezile din Spania și, desigur, de hotelurile care porniseră totul.

Josh înțelegea și sprijinea tradiția familiei Templeton; anume că diferența dintre un hotel obișnuit și unul cu numele de *Templeton* consta în faptul că la ei se serveau vinurile proprii, uleiurile proprii și produse cu numele lor, chiar și lenjeria era confecționată pe o linie proprie. Produsele Templeton erau mereu oferite în hotelurile *Templeton.* O parte din obligațiile lui de serviciu era să se asigure că totul merge perfect.

Funcția lui s-ar fi putut numi: vicepreședinte executiv, dar adevărul era că îi plăcea să descopere greșeli. Uneori se ocupa personal și supraveghea desfășurarea formalităților legale. Cu o diplomă în drept la *Harvard,* era primul om care să-și vâre nasul în astfel de probleme. Totuși, mai mult îi plăcea să aibă de-a face cu oameni decât cu hârtii, delectându-se cu strânsul recoltei, cu un pahar de Uzo ciocnit cu culegătorii. La fel de mult îi plăcea să semneze contracte la un pahar de *Cristal* și o porție de morun la restaurantul *Robuchon* de la Paris.

Farmecul personal era averea lui cea mai mare, în avantajul familiei Templeton - după spusele mamei sale. Își dădea silința să nu o dezamăgească. În afara stilului său de viața ușor nonșalant și imprudent, își făcea datoria față de familie și afaceri cu cea mai mare seriozitate. Pentru el însemnau unul și același lucru.

Chiar acum, când pietrișul scârțâia sub cauciucurile mașinii, se gândea la familie. Când depăși o limuzină în care călătorea o familie cu doi copii, speriindu-i pe toți cei patru pasageri, se gândi la Margo.

Își imagina că era deprimată. Cutremurată, plină de căință, nefericită. Nu se putea spune că nu merita să fie așa. Josh își țuguie buzele, apoi încercă să zâmbească. Trăsese multe sfori, plătise pe cine trebuia și făcuse tot ce era omenește posibil ca să o știe absolvită și complet în afara oricărei acuzații în Atena.

Totuși, *Templeton* era un hotel vechi în Atena și laolaltă cu stațiunea Templeton de acolo aducea o sumă frumușică statului.

Nu putuse să facă prea multe ca să aplaneze scandalul și să atenueze din ravagiile abătute asupra carierei ei în Europa. Asta dacă se putea numi carieră faptul de a privi languros în obiectivul aparatului de fotografiat.

Hotărât lucru, Margo va trebui să treacă peste asta, își zise el

schițând un zâmbet arogant. Avea de gând să o ajute în acest sens. O va face însă în felul lui.

Avea straniul obicei de a opri pe neașteptate mașina pe marginea drumului, frânând brusc, ceea ce făcu și acum. Acolo sus, pe dealul zdrențuit, înconjurat de copacii înverziți de primăvară și printre viile înflorite, se simțea acasă.

Piatră și lemn, două dintre resursele naturale de care profitase clanul Templeton, răsăreau din pământul dur. Structura originală fusese construită de unul dintre strămoși ca o casă de provincie care rămăsese în picioare mai bine de o sută douăzeci și cinci de ani, trecând peste furtuni, inundații, cutremure și timp.

Generațiile următoare adăugaseră aripile laterale, pentru ca de-a lungul anilor casa să se continue sinuos, mulându-se pe formele dealului. Cele două turnuri fuseseră construite după gustul tatălui său, iar acum sfidau cerul, cu înălțimea lor. Balcoanele din lemn masiv și terase de piatră înconjurau zidurile pe sub ferestrele arcuite, cu geamuri groase, prin care era oferită panorama amețitoare.

Florile și copacii erau în floare. Nuanțe de roz, alb și galben, culorile primăverii proaspete și incitante peste iarba moale și proaspătă aminteau de începuturi. Josh îndrăgea această abundență pe fundalul stâncos. Casa era înconjurată din toate părțile de grațiile naturii.

Uscatul și apele făceau corp comun cu casa prin statornicia pietrei. O iubea pentru ceea ce era, fusese și pentru tot ce-i oferise. Știa că Laura veghează peste toate acestea și gândul îl încălzea.

Plăcerea de a se afla aici îl zorise pe drum, iar când ajunse pe aleea șerpuitoare care ducea spre porțile de metal trebui să frâneze brusc pentru a evita impactul cu intrarea principală. Apăsă butonul interfonului și așteptă nervos.

— Reședința Templeton. Ce doriți?

— Ce naiba mai e și asta? Cine a instalat porcăria de aici?

— Eu... Domnul Joshua?

Recunoscu glasul și se mai domoli.

— Annie, deschide porțile, te rog. Dacă nu suntem în stare de asediu, te rog să lași chestia asta deschisă.

— Da, domnule. Bun venit acasă!

La ce naiba se gândise Laura? se întreba el privind porțile depărtându-se în semicerc. Templeton a fost întotdeauna un loc primitor.

Prietenii lui rulau cu viteză chiar în acest loc când îi vizitau în tinerețe - la început veneau pe jos, apoi cu bicicleta și în cele din urmă cu mașina. Ideea că locul era închis, chiar și de ceva simplu precum o poartă, îi stricase plăcerea de a conduce pe asfaltul neted, printre spațiile verzi și mini-grădinile îngrijite.

Ajunse la rotonda din fața casei în mijlocul căreia surâdeau margarete albe și flori sălbatice de primăvară. Lăsă cheile în contact, valizele în portbagaj și urcă treptele de granit lucios cu mâinile în buzunare.

Ușa de la intrare era înfundată în zid, foarte înaltă, arcuită și cu o ramă din mozaic cu modele sofisticate, ieșite în relief. Plantele agățătoare își împleteau tulpinile înflorite pe deasupra arcadei. Mereu aveai impresia că pășești într-o grădină. Chiar când puse mâna pe clanță, se deschise ușa. Laura îi sări practic în brațe.

— Bine ai venit acasă, spuse ea după ce-l sărută de câteva ori, readucându-l la starea de bună-dispoziție de pe șosea.

— O clipă am crezut că sunt încuiat pe dinafară. Uimirea din ochii ei îl făcu să o cuprindă ușor de bărbie, gest familiar și îndrăgit de amândoi. Ce-i cu poarta?

— Oh, exclamă Laura roșind, apoi își netezi părul. Peter era de părere că avem nevoie de puțină siguranță.

— Siguranță? Dacă vrei, te poți cățăra pe stâncile din spate și intri nestingherit.

— Da, dar... La fel spusese și ea, dar acum era vorba de Josh și nu mai continuă cu argumentele. E mai sigur așa. Pare ceva important. Îi cuprinse obrajii între palme. La fel ești și tu. Vreau să zic: important.

Josh îi păru răvășit de vânt, periculos și enervat. Pentru a-l îmbuna, îl luă de braț și admiră îndelung mașina din parcare.

— De unde ai cumpărat jucăria asta nouă?

— Din San Francisco. Merge că glonțul.

— Ceea ce explică de ce ai ajuns cu o jumătate de oră mai devreme decât ai anunțat. Norocul tău că doamna Williamson a trudit toată dimineața în bucătărie pregătindu-i tânărului domnișor Josh toate felurile preferate.

— Spune-mi că la prânz avem pateuri cu somon și iert pe toată lumea.

— Pateuri cu somon, sparanghel, bețișoare, paté de ficat de gâscă și tort Pădurea Neagră. Strașnic meniu! Intră și spune-mi despre Londra. Ai venit de acolo, nu?

— A fost doar o scurtă călătorie de afaceri. M-am oprit câteva zile la Portofino.

— Oh, frumos!

Laura intră în salon și-i turnă un pahar de apă minerală îmbuteliată de casa Templeton. Draperiile erau trase într-o parte, cum îi plăcea lui, iar în jurul scaunelor de la fereastră se formau arcuri luminoase asortate perfect cu pernele colorate.

— Aici ți-am dat eu de urmă când am auzit de povestea cu Margo.

— Aha!

Josh se pusese deja pe treabă în interesul lui Margo când primise

telefonul Laurei. Ei nu-i spusese nimic.

Mângâie ușor un fir de frezie din vaza de cristal de *Meissen.*

— Ea ce mai face?

— Am convins-o să mai stea puțin pe marginea piscinei ca să se bronzeze. Josh, e groaznic pentru ea! Arăta foarte înspăimântată când a venit acasă. *Bella Donna* renunță la serviciile ei de purtătoare de cuvânt. Trebuiau să-i reînnoiască actualul contract, dar se pare că vor să renunțe la ea.

— Este greu. Josh se așeză pe fotoliu și-și întinse picioarele. Poate că ar putea să facă reclamă altei firme.

— Știi că nu e chiar ușor, Josh. Devenise cunoscută în Europa semnând pentru *Bella Donna*. Era principala ei sursă de venit, iar acum a dispărut. Dacă ai citit ziarele, poate știi că nu prea are vreo șansă ca în Statele Unite să i se ofere ceva asemănător.

— Atunci își vă lua o slujbă obișnuită.

Din loialitate, Laura ridică bărbia în semn de protest.

— Mereu ai fost foarte dur cu ea.

— Cineva trebuie să fie. Josh știa că era inutil să se certe cu sora lui pentru Margo. Iubirea o orbea mereu pe Laura. Bine, draga mea, regret cele ce i s-au întâmplat. Adevărul este că a primit o lovitură, dar viața îți oferă mult mai multe. De câțiva ani a tot strâns lire și franci. Acum nu trebuie decât să stea cu fundul pe ce i-a rămas, să-și lingă rănile și să vadă ce e de făcut în continuare.

— Cred că e falită.

Afirmația îl șocă îndeajuns ca să pună paharul pe masă.

— Cum adică, falită?

— Adică a rugat-o pe Kate să se uite prin registrele ei. Kate nu a terminat încă, dar am senzația că e de rău. Margo știe asta.

Josh nu-și putea crede auzului. Studiase el însuși contractul cu *Bella Donna* și știa că salariul și beneficiile financiare ar fi trebuit s-o asigure confortabil pentru aproape zece ani. Scoase un sunet de dezgust. De ce nu-i venea să creadă? Doar vorbeau despre Margo.

— Pentru Dumnezeu, ce a făcut cu toți banii, i-a aruncat în Tibru?

— Păi, stilul ei de viață... totuși, acolo era o celebritate și...

Nu era destul de îngrijorată și fără să dea explicații? se întrebă Laura.

— Ce naiba, Josh, nu știu sigur, dar presupun că porcul ăla a târât-o în porcăria asta fiindcă i-a fost manager în ultimii ani.

— Cap de femeie, bombăni el. Deci, vine acasă de-a bușilea, smiorcăindu-se.

— Nu s-a smiorcăit. Trebuia să mă aștept la o asemenea atitudine din partea ta, continuă ea. Doar ești bărbat. Voi nu aveți nicio fărâmă de compasiune sau loialitate. Peter ar fi dorit s-o dau afară ca pe o...

— Lasă-l doar să încerce, murmură Josh cu o licărire ciudată în

privire. Nu e casa lui.

Laura vru să spună ceva, dar se răzgândi. Dacă acest vas de coastă încărcat cu emoții puternice nu avea să părăsească apele învolburate, simțea că explodează.

— Peter nu a crescut alături de Margo, ca noi. Nu se simte atașat de ea cum suntem noi. Nu înțelege.

— Nici nu trebuie! exclamă el scurt, apoi se ridică. Spuneai că e la piscină?

— Da. Josh, să nu te năpustești asupra ei. E și așa destul de nefericită.

Josh se uită la ea cu coada ochiului.

— O să-i mai presar puțină sare pe răni, apoi o voi lua la fugă și voi lovi cu piciorul câțiva cățeluși, după care voi începe să rezolv problemele văduvelor și orfanilor.

Laura încercă să zâmbească.

— Încearcă să fii blând cu ea. Prânzul va fi servit pe terasa dinspre sud peste o jumătate de oră.

Până atunci va avea timp să-i vadă bagajele aduse în dormitor și să despacheteze totul.

*

Margo simți clipa când Josh păși pe cărarea de piatră de la marginea piscinei. Nu-l văzu, nu-l auzi și nu-i simți mirosul. Când era vorba de Josh, instinctul se transforma într-un al șaselea simț. Josh nu spuse nimic, ci se așeză pe un șezlong, în timp ce ea continua să înoate.

Sigur că era prea frig pentru înot, dar Margo simțea nevoia să facă orice. Apa era călduță, iar aburii se ridicau în atmosfera răcoroasă. Cu fiecare mișcare a brațului simțea briza înfiorându-i pielea.

Străbătea apa cu mișcări lente și, din când în când privea spre el cu teamă. Josh era preocupat cu studiul grădinii de trandafiri. E preocupat, se gândi ea. Are ochii Laurei, își zise Margo, surprinsă mereu să regăsească ochii frumoși ai Laurei pe chipul lui Josh. Ai lui erau mai reci, mai neliniștiți, chiar amuzați pe socoteala ei.

Se bronzase, observă Margo întorcându-se pe spate, apoi reluă traversarea. Căpătase o tentă plăcută, care-i adăuga farmecului personal și feței amețitor de atrăgătoare puțin sex-appeal.

Ca femeie care acceptase darul generos al naturii, începuse să nu mai pună mare preț pe aspectul fizic. Era o chestiune de soartă.

Soarta lui Joshua Templeton fusese debordant de generoasă.

Avea părul într-o nuanță mai închisă decât sora sa. Șaten-roșcat, stabili ea termenul adecvat. Îl lăsase să crească de când se întâlniseră ultima dată. Când fusese asta? Acum trei luni, la Veneția? Vârfurile îi atingeau acum gulerul cămășii de mătase cafeniu-închis cu mânecile

suflecate până la coate.

Avea, după câte își mai amintea Margo, o gură frumoasă, expresivă. Putea zâmbi fermecător, batjocoritor sau surâde într-un colț, astfel că făcea sângele să înghețe în vene. Bărbia puternică și fină pierduse barbișonul pe care-l purtase pe când avea douăzeci de ani. Nasul era drept, cu profil aristocratic. Toate la un loc formau în jurul său o aură de succes, combinat cu încredere în sine, aroganță și o licărire de pericol latent.

Deși nu-i plăcea să recunoască, Margo își amintea că în adolescență fusese în același timp atrasă și înfricoșată de această aură.

De un lucru era sigură. Josh era ultima persoană căreia să-i facă plăcerea să-i arate cât de mult o speriau prezentul și viitorul. Intenționat rămase în partea laterală a piscinei, apoi ieși; apa i se prelingea pe trup în vreme ce urca treptele. Înghețase de frig și era cât pe ce să se învinețească, oricât de mult ar fi refuzat să recunoască.

De parcă de-abia acum realizase că nu era singură, își arcui sprâncenele și surâse; vocea îi răsună răgușit, de parcă emoția ar fi înecat-o.

— Ei, Josh, ce mică e lumea!

Purta un costum din două piese, dintr-un material lucios, de culoarea safirului, cu o croială foarte sumară. Trupul i se unduia ca o trestie subțire, iar pielea era netedă și fină, precum mătasea de calitate. Știa că mulți bărbați o priveau doar o clipă, delectându-se cu darurile oferite de Dumnezeu, apoi erau străfulgerați de dorințe aprinse.

Josh nu făcu altceva decât să coboare puțin paharul cu coniac *Wayfarers,* studiind-o peste marginea acestuia. Observă că slăbise și că pielea fabuloasă acum suferea din pricina temperaturii joase. Cu un gest de frate, îi dădu un prosop.

— Mai ai puțin și-ți clănțăne dinții de frig.

Enervată, Margo își puse prosopul în jurul gâtului și strânse pumnii.

— Mă înviorează. De unde ai aterizat?

— Portofino, via Londra.

— Portofino, unul din locurile mele preferate, cu toate că familia Templeton nu are niciun hotel acolo. Ai stat la *Splendido?*

— Unde altundeva?

Dacă avea de gând să persiste în ambiția de a îngheța, el era de acord. Își întinse picioarele încrucișate și se sprijini confortabil.

— Apartamentul de pe colț, își aminti ea. Acolo unde stai pe terasă și admiri golful, dealurile și grădinile.

Aceasta fusese și intenția lui; câteva zile de liniște, poate chiar să navigheze. Fusese însă prea ocupat cu negocierile la telefon și fax, cu poliția și politicienii din Grecia ca să se mai bucure de peisaj.

— Cum ți s-a părut la Atena?

Aproape că regretă întrebarea când o văzu tresărind ușor, dar își reveni în scurt timp.

— Oh, nu tocmai plăcut, ca de obicei. A fost o neînțelegere. S-a rezolvat acum. Totuși, e foarte neplăcut să fii întrerupt dintr-o croazieră.

— Cu siguranță că așa a fost, murmură el. Ce autorități nepoliticoase, zău! Atâta deranj pentru câteva kilograme nenorocite de heroină.

Margo surâse.

— Exact cum am spus și eu. Se întinse după halatul de casă lăsat pe spătarul scaunului. Nici chiar mândria nu o mai putea feri de tremurat. Oricum, îmi prinde bine o scurtă vacanță, doar cât să ies din rutină. Demult nu mai reușisem să-mi răpesc puțin timp ca să-i văd pe Laura și pe Peter, în special pe fete. După ce-și înnodă cordonul, răsuflă ușurată. Și pe tine de asemenea, Josh. Știind că-l enervează, se aplecă și-l bătu ușor pe obraz. Cât timp rămâi în zonă?

O strânse de încheietura mâinii știind că nu-i place gestul, apoi se ridică.

— Cât timp va fi necesar.

— Atunci, bine. Părea că uitase cât de înalt era față de ea, dar în sfârșit se trezi față în față cu silueta lui zveltă, dominatoare. Va fi ca pe vremuri, nu? Cred că voi intra ca să-mi iau ceva uscat pe mine. Îl sărută scurt pe obraz, șoptind un *ciao* peste umăr și porni spre ușa casei.

Josh o urmări cu privirea; se dojeni pentru regretul că nu o văzuse plângând sfâșietor. Se ura chiar pe sine fiindcă nu putea nega că era acum; ca și altădată, îndrăgostit de ea.

*

Margo încercă șase toalete până ce o găsi pe cea mai adecvată mesei de prânz; îmbrăcă o tunică din mătase peste o pereche de pantaloni roz, compleul fiind, foarte simplu, dar în același timp elegant și la modă. Învioră ținuta cu o pereche de cercei mari, o brățară formată din câteva inele subțiri și un lanț la gât. După ce mai pierdu zece minute probând pantofi, se hotărî se renunțe la ei, considerând că în picioarele goale părea mai dezinvoltă și mai degajată.

Nu știa de ce, dar mereu intenționa să-l impresioneze pe Josh într-o încercare de a-l întrece. Rivalitatea frățească i se părea explicația cea mai tolerantă.

Era adevărat că în copilărie și el o tachinase de nenumărate ori cu necruțătorul avantaj al celor patru ani în plus; în adolescență o torturase psihic; ca adulți, în cele câteva întâlniri întâmplătoare, o

făcuse să se simtă mărginită și iresponsabilă.

Unul din motivele pentru care contractul cu firma *Bella Donna* însemnase foarte mult pentru ea era că reprezentase o probă palpabilă a succesului pe care-l dobândise și pe care acum i-l flutura pe sub nasul permanent dezaprobator. Acum pierduse acest avantaj. Nu-i mai rămăsese decât imaginea - susținută de garderoba și accesoriile pe care le adunase cu disperare de-a lungul anilor.

Îi mulțumea lui Dumnezeu că scăpase din bucluc la Atena înainte de sosirea lui pe un cal alb ca s-o salveze. Aceasta ar fi fost o umilință pe care nu ar fi lăsat-o să o uite toată viața.

Coborând scările, auzi mai întâi râsul Laurei. Se îndreptă spre terasa sudică. Rămase pe loc. Asta-i lipsise de două zile: râsul Laurei. Fusese prea închistată în mrejele necazului ei ca să observe. Oricum, prezența lui Josh o irita, dar trebuia să-i fie recunoscătoare pentru veselia Laurei.

Zâmbind și ea, li se alătură celor doi.

— Care-i gluma?

Josh se rezemă de spătar cu paharul în mână, începând s-o măsoare din priviri, iar Laura o luă de mână.

— Josh îmi amintește de poznele îngrozitoare pe care le comitea când eram copii. Cred că face asta doar ca să mă consoleze de isprăvile pe care le fac Ali și Kayla chiar sub nasul meu.

— Fetele sunt niște îngeri, spuse Margo, așezându-se în fața unei mese rotunde din sticlă așezată sub ramurile unei glicine în floare. Josh era un pui de drăcușor. Își întinse puțin paté de ficat pe o felie de pâine prăjită și mușcă. Despre ce crimă e vorba?

— Ții minte seara când noi două am fost pe stânca Serafinei împreună cu Matt Bolton și cu Biff Milard? Era într-o vară, aveam doar cincisprezece ani. Kate nu era cu noi, fiindcă avea un an mai puțin și nu putea încă să iasă cu băieți.

Margo își aminti acele vremuri.

— Ne-am întâlnit de multe ori cu Matt și Biff în vara aceea, până ce Biff a încercat să-ți desfacă sutienul și l-ai umplut de sânge.

— Cum? Josh deveni atent. Cum adică, a încercat să-ți desfacă sutienul?

— Sunt sigură că și tu ai făcut această manevră o dată sau de două ori, Josh, replică Margo cu sarcasm.

— Taci, Margo. Nu mi-ai spus niciodată că a încercat să... Privirea îi deveni acuzatoare. Ce altceva a mai încercat?

Laura oftă și savură pateurile cu somon.

— Nimic care să merite efortul de a zbura până la Los Angeles ca să-l vânezi, apoi să-l împuști ca pe un câine. Oricum, dacă aș fi vrut să-mi descheie sutienul, atunci nu l-aș fi pocnit în nas, nu? Ca să revenim la subiect, în seara aceea am auzit stafia Serafinei.

— Oh, da, îmi amintesc.

Margo mai luă puțin paté. Observă că azi se mânca din serviciul de porțelan de la *Tiffany*. Modelul Monet, în albastru-deschis și galben. Pentru completare, pe mijlocul mesei fusese așezată o vază cu flori galbene din seră. Era exact stilul mamei sale, reflectă Margo. Folosise același serviciu de masă și adusese aceleași flori când îi organizase petrecerea cu ocazia aniversării vârstei de treisprezece ani, pe care și-o dorise din tot sufletul.

Era oare acesta stilul cald, nerostit al mamei sale de a-i ura bun venit?

Clătină ușor din cap ca să revină la realitate.

— Stăteam pe stânci și ne giugiuleam.

— Definește „*giugiuleam*", ceru Josh.

Margo surâse și fură un cartof prăjit din farfurie.

— Era o lună plină și luminițele licăreau pe oglinda apei. Stelele erau enorme, strălucitoare, iar oceanul se întindea la nesfârșit. Am auzit-o. Plângea.

— De parcă i s-ar fi sfâșiat inima, adăugă Laura. Era ceva profund, dar slab, de parcă aerul ar fi purtat suspinele. Eram îngroziți și emoționați.

— Iar tipii erau atât de terorizați încât uitaseră de giugiuleală și încercau să ne tragă în mașină. Dar noi am rămas pe loc. Auzeam șoaptele, gemetele și plânsul. Apoi am auzit-o vorbind. Margo se cutremură amintindu-și. În spaniolă…

— Eu a trebuit să traduc, fiindcă la lecțiile de spaniolă ale doamnei Lupez tu erai prea ocupată să-ți faci unghiile ca să mai fii atentă și la ea. Serafina spunea: „*Găsește comoara mea. Așteaptă multă iubire.*"

Margo oftă, iar Josh izbucni în râs.

— Am avut nevoie de trei zile ca s-o învăț pe Kate să spună asta fără să se bâlbâie. Biata copilă, nu are ureche pentru limbile străine. Era să cădem amândoi de pe marginea stâncoasă când v-am auzit strigând.

Margo miji ochii:

— Tu și Kate?

— Pusesem asta la cale de o săptămână.

Văzând că Margo nu era interesată de pateuri, luă unul și-l puse pe farfuria lui.

— Se simțea lăsată deoparte când voi două vă duceați la întâlniri. Mi-a venit ideea când am găsit-o o dată pe stânci. Toată lumea știa că voi două vă duceați acolo cu Prostul și Tâmpitul și m-am gândit s-o înveselesc pe Kate. Josh înghiți zâmbind. Așa a și fost.

— Dacă mama și tata ar fi știut că o luai pe Kate și vă cățărați pe stânci noaptea, te-ar fi omorât.

— Ar fi meritat. Săptămâni în șir ați vorbit numai despre asta.

Margo voia chiar să aducă un medium.

— A fost doar o sugestie, murmură Margo.

— Începusei să te uiți în cartea de telefon, îi aminti Josh. Te-ai dus până la Monterey și ai cumpărat cărți de tarot.

— Voiam să experimentez, zise ea, apoi izbucni în râs. Ce naiba, Josh, am aruncat pe fereastră toți banii puși deoparte pe globuri de cristal și ghicit în palmă când aș fi dorit să-mi cumpăr butoni cu safire. Te-ai fi învățat minte dacă aș fi descoperit comoara Serafinei.

— Nu a existat niciodată.

Împinse farfuria spre mijlocul mesei ca să nu mai mănânce. Oricum, se întreba cum ar mai putea un bărbat să mănânce după ce aude râsul acela sexy și simte o furnicătură în locul cel mai intim.

— Ba da. A ascuns-o ca să nu o găsească americanii invadatori, apoi s-a aruncat în ocean fiindcă nu mai putea trăi fără iubitul ei.

Josh o privi cu un amestec de afecțiune și de amuzament.

— Încă nu ai trecut de vârsta poveștilor? E o legendă frumoasă, atât.

— Iar legendele se bazează pe realitate. Dacă nu ai fi fost atât de îngust la minte...

— Ajunge. Laura ridică mâna. Încercați să nu vă sfâșiați până ce aduc desertul.

— Nu sunt îngust la minte, protestă el după ce sora lui ieși. Sunt doar rațional.

— Niciodată nu ai avut suflet. Crezi că dacă ai petrecut atâta timp în Europa, la Roma, Paris și...

— Unii din noi lucrează în Europa, o întrerupse el; și avu satisfacția de a o vedea privindu-l cu ochi, amenințători și reci. Exact această privire ai avut-o în reclama pentru un parfum, spuse el aproape în șoaptă. Cum se numea? *Sălbăticiune*?

— Această campanie a sporit vânzările firmei cu zece procente. De aceea se consideră muncă activitatea mea.

— Exact. Josh o privi pe deasupra paharului cu apă. Deci, Margo, a încercat Matt vreodată să-ți deschidă sutienul?

Margo își spuse că trebuie să rămână calmă. Se simțea stăpână pe sine. Ridică paharul și-l privi pe Josh direct în ochi:

— Niciodată nu am purtat sutien.

Îl privi cum se încruntă, apoi își lăsă ochii în pământ.

— Pe vremea aceea, adăugă calm.

Râse, se ridică, apoi se întinse.

— Poate că e mai bine că ești și tu acasă. Simțeam nevoia să mă cert cu cineva.

— Sunt oricând la dispoziția ta. Ce nu e în regulă cu Laura?

Margo privi în Jos.

— Ești perspicace, Josh. Ca întotdeauna. Este îngrijorată din cauza

mea. Cred că asta este, dar nu sunt sigură.

„O să aflu eu”, se gândi Josh, apoi se ridică.

— Tu ești îngrijorată pentru tine?

Margo rămase surprinsă de tonul blând al vocii lui și de finețea cu care-i atinsese obrazul când o întrebase. Tresări la gândul că i-ar fi plăcut să-și sprijine capul pe mâna lui. Ar fi dorit să-și lipească obrazul de umărul lui, să închidă ochii și măcar pentru o clipă ar ști că totul e perfect. Era cât pe ce să facă un pas înainte, dar realiză că ar fi fost o greșeală.

— Doar nu intenționezi să fii drăguț cu mine?

— Poate că da.

Tulburarea pe care i-o citise în ochi sau parfumul erotic pe care-l radia pielea ei îl făcu să dorească să o atingă. Își odihni palmele pe umerii ei, o mângâie ușor, apoi o fixă cu privirea:

— Ai nevoie de ajutor?

— Eu...

Parcă îi simțea atingerea buzelor și intenția lui o excită.

— Cred...

— Mă scuzați.

Ann venise pe terasă cu telefonul portabil în mână. Deși pe chipul ei nu se citea nimic, se amuză în sinea ei când îl văzu pe Josh că-și coboară brusc brațele ca și când ar fi fost surprins că-i smulge hainele fiicei sale.

— Domnișoara Kate la telefon; pentru tine, Margo.

— Oh!

Margo privi telefonul pe care i-l dăduse în mână Ann.

— Mulțumesc. Hmm... Bună, Kate.

— S-a întâmplat ceva? Ai o voce de parcă...

— Nu-i nimic, i-o tăie Margo brusc. Tu ce mai faci?

— A venit vremea impozitelor, păpușă, ce crezi că face un contabil? De aceea nu pot veni la voi. Vreau să stăm de vorbă, Margo. Poți să vii la mine la birou după-amiază? Pot să-ți stau la dispoziție între trei și trei jumătate.

— Sigur. Cred că da. Dacă tu...

— Foarte bine. Te văd mai târziu.

Margo apăsă pe deconectare.

— Întotdeauna Kate a fost campioană la comunicări.

— Suntem aproape de 15 aprilie. E vremea socotelilor cutremurătoare.

Margo observă cât de calm devenise Josh și fu surprinsă. Toată tensiunea, anticiparea... totul se petrecuse în imaginația ei.

— Asta spunea și ea. Trebuie să ajung la ea la birou. Să văd dacă Laura îmi împrumută mașina ei.

— Ia-o pe a mea. E în fața intrării. Cheile sunt în contact. Surâse

când o văzu că nu înțelege. Ce naiba, Margo, cine te-a învățat să conduci?

— Tu, răspunse ea radioasă. Cu o răbdare care nu-ți stă în caracter.

— Pentru că eram îngrozit. Drum bun. Dacă ai de gând să mi-o aduci zgâriată, să știi că te arunc de pe stânca Serafinei.

Margo ieși, iar Josh se așeză, bucuros că poate mânca și felia ei de tort și că va afla amănunte despre necazurile surorii sale.

CAPITOLUL 5

Kate Powell era constantă, concentrată și adesea inflexibilă. Pe când mergea pe culoarele firmei *Bittle & Associates,* aflată la etajul doi al clădirii, ascultând telefoanele sunând și văzându-i pe angajați lucrând intens, realiză că exact asta își propusese Kate pentru sine încă din copilărie. Muncise corect, fără șovăială și obținuse ce dorise de la viață.

În liceu urmase cursurile de matematici superioare. După trei trimestre devenise prima în clasă. Verile și pe timpul vacanțelor lucrase la contabilitate în stațiunea Templeton pentru a se califica în meserie și a căpăta experiență profesională. De aici avu doar un pas spre bursa de studii la *Harvard,* își luase diploma în *Business Aministration*, apoi refuzase constant, dar politicos, orice post i se oferise la birourile *Templeton.*

Nu, se gândi Margo admirând mocheta și pereții zugrăviți în nuanțe discrete; parcă simțea în sânge o presiune cauzată de apropierea impozitelor. Kate alesese *Bittle* și obținuse un post de începător. Ar fi putut câștiga mai mult lucrând la New York sau la Los Angeles, dar nu se putea duce prea departe de casă.

Și în această privință Kate era constantă.

Deci, era hotărâtă să muncească pentru a promova la această firmă. Margo nu prea cunoștea contabilii, dar tot ce aflase era că se plâng mereu de impozite și câștiguri anticipative. Realiză că în prezent Kate se ocupa de câțiva clienți importanți ai vechii și respectatei, dar - după părerea lui Margo - ruginitei firme *Bittle & Associates.*

Măcar după atâția ani de eforturi, Kate căpătase un birou pe măsură, se gândi Margo pășind pragul încăperii. I se părea imposibil de înțeles cum poate cineva să stea așezat toată ziua între patru pereți, cu spatele la fereastră. Oricum, Kate părea mulțumită. Avea un birou elegant, după cum se așteptase. Nu vedeai obiecte de prost-gust sau postere caraghioase pe pereți. Dezordinea era pentru Kate, Margo știa, unul din cele șapte păcate ucigătoare, printre care se numărau și impetuozitatea, lipsa de loialitate, ca și haosul în carnetul de cecuri.

Avea câteva dosare așezate pe categorii, unul peste celălalt, pe biroul simplu, dar practic. Un computer zumzăia pe măsură ce Kate îi atingea tastele.

Își scosese blazerul bleumarin și-l pusese pe spătarul scaunului

rotativ. Mânecile bluzei albe, apretate, erau rulate până la coate în stilul omului de afaceri clasic. Părea încruntată și pe frunte i se distingea o linie verticală, probabil din pricina concentrării prelungite. Purta ochelari, ceea ce-i dădea un aer studios.

Deși telefonul suna încontinuu, nu se obosea să răspundă.

Chiar când Margo intră, Kate ridică un deget, apoi continuă să opereze la computer. În cele din urmă mormăi, dădu din cap și-și ridică privirea.

— Ai venit la timp. Închide ușa, te rog. Știi câți oameni așteaptă până la sfârșitul lui aprilie ca să-și adune facturile?

— Nu.

— Toată lumea. Ia loc.

Margo se așeză pe fotoliul maroniu din fața biroului, iar Kate se ridică. Își dezmorți umerii, apoi făcu câteva mișcări circulare cu capul, murmurându-și un „relaxează-te". Își scoase ochelarii și îi agăță de buzunărelul de la piept. Luă două căni de pe un raft și turnă cafea din vasul expresso-ului.

— Annie spunea că a venit Josh.

— Da, a sosit chiar azi și e bronzat extraordinar.

— Când a arătat el altfel decât extraordinar?

Observă că jaluzelele erau coborâte și se duse la fereastră și le ridică, lăsând să pătrundă lumina, însă nu stinse becul din plafon.

— Sper că are de gând să stea mai mult. Nu voi fi liberă decât după cincisprezece.

Scoase din sertarul biroului o sticlă de *Mylanta,* îi scoase dopul și începu să bea cu zgomot, așa cum fac veteranii cu vinul roșu.

— Doamne, Kate, cum poți să bei așa? Este dezgustător.

Kate răspunse ridicându-și o sprânceană:

— Tu câte țigări ai tras pe ziua de azi, amice?

— Nu de asta era vorba. Margo o privi strâmbându-se. Kate acoperi sticla și o puse la loc în sertar. Măcar eu știu că nu mă sinucid cu încetinitorul. Ar trebui să te duci la un doctor, pentru Dumnezeu. Dacă vrei să te relaxezi, de ce nu încerci exercițiile de yoga despre care ți-am spus...

— Las-o baltă.

Kate puse capăt prelegerii și se uită la ceas. Nu avea nici timp și nici obiceiul să dea prea multă atenție nervilor la stomac, oricum nu înainte de a termina de calculat sumarul de venituri și cheltuieli afișat pe ecranul computerului.

— Trebuie să termin cu clientul acesta în douăzeci de minute și nu am timp să discut pe tema viciilor noastre.

Îi dădu lui Margo cana de cafea și se așeză pe marginea biroului.

— A apărut Peter?

— Nu l-am văzut.

Margo încercă să renunțe la predici în fața lui Kate pentru că știa că mereu se încheiau cu un sentiment de profundă dezamăgire. Se decise să dea mai multă atenție problemelor prietenei sale pentru moment.

— Laura nu prea vorbește despre asta. Kate, el stă la hotel?

— Nu oficial.

Kate începu să-și muște unghiile, apoi se opri brusc. Își aminti că era o chestiune de putere a voinței, apoi sorbi din cafea.

— După zvonuri, înțeleg că petrece mai mult timp acolo decât acasă.

Ridicând din umeri de câteva ori, se mai dezmorți puțin. O durea capul îngrozitor. Între plata impozitelor și problemele prietenelor ei, se trezea în fiecare zi cu dureri de cap.

— Sigur că și pentru el e o perioadă aglomerată.

Margo făcu o grimasă.

— Nu l-ai plăcut niciodată.

Kate se strâmba la fel.

— Nici tu.

— Bine, dacă sunt probleme în paradis, poate că o pot ajuta eu pe Laura să le rezolve. Dacă stă acolo doar fiindcă am venit eu, ar fi mai bine să plec. Pot să stau și în stațiune.

— Nu a mai dormit de mult în patul lui, chiar înainte să vii tu. Nu știu ce putem face, Margo. Se frecă la ochi; obosise. Laura nu vrea să discute despre asta. Iar eu sunt și așa nepricepută la sfaturi în relații conjugale.

— Te mai întâlnești cu tipul de pe palierul tău?

— Nu.

Kate nu dădu niciun amănunt în plus.

— Capitol închis, își aminti ea.

Totuși, rana o durea încă.

— Nu am timp de întâlniri. Adevărul e că voi fi foarte ocupată în următoarele săptămâni și mă bucur că ești tu aici cu Laura și cu fetele.

— Rămân, doar dacă nu-i complic situația.

Margo începu să lovească ușor cu degetele pe marginea fotoliului, iar unghiile îngrijite, vopsite cu sidef roz parcă înveseleau maroniul monoton.

— Este foarte fericită că-l are pe Josh lângă ea. Cred că nu mi-am dat seama cât de nefericită era până astăzi, când i-am văzut împreună. Lucru care îmi amintește de...

Puse cana pe birou. Kate o făcuse tare cât să-ți bubuie inima în piept.

— Nu ți-a fost teamă de fantoma Serafinei atunci când ai râs de noi?

Kate o privi nelămurită.

— Ce?

— Să stai suspendată de stânci și să te vaiți într-o spaniolă stricată despre zestrea ta. Să știi că nici eu și nici Laura nu am crezut nicio clipă.

— Despre ce... Oh! Oh!

Amintindu-și episodul, Kate explodă într-un hohot de râs. Oricum, știa să râdă cu demnitatea unei femei serioase: râsul era la început zgomotos, apoi înfundat, din gât. Margo surâse.

— Doamne, uitasem de asta. Of, eram atât de geloasă că tu și Laura vă întâlneați cu băieți, iar unchiul Tommy și mătușa Susan îmi spuneau că mai trebuie să mai aștept un an. Nu aveam niciun băiat, dar nu-mi plăcea ideea că mi-o luați înainte.

Vorbind, bău toată cafeaua.

— Doamne, Josh a avut întotdeauna cele mai trăsnite idei, adăugă ea reașezându-se pe marginea biroului.

— Ai avut noroc că nu ai alunecat pe vreo stâncă și nu te-ai întâlnit cu Serafina față în față.

— Eram susținută cu frânghii.

Se uită la cană goală.

— La început mi-a fost frică, dar nu voiam să arăt față de Josh. Știi că nu-i plac lașii.

— Mmm. Margo știa foarte bine asta. Un Templeton nu refuză niciodată o provocare. Ați fi putut rămâne în casă pedepsiți săptămâni întregi.

— Da, ce mai vremuri, spuse Kate zâmbind melancolic. Oricum, mă prinsesem foarte bine în farsă. Jucând rolul Serafinei și ascultându-vă pe voi două cum o strigați au fost momente superbe din viața mea. Nu-mi vine să cred că m-a trădat.

— Probabil că presupune că acum sunt prea matură ca să te trag de păr. Margo își lăsă capul pe spate. Nu sunt deloc, dar nici cu tine nu mi-e rușine.

Își cuprinse genunchiul cu palmele.

— Bine, cum te cunosc foarte bine, sunt sigură că nu m-ai chemat în această ambianță profesională ca să râdem pe seama trecutului. Poți să-mi spui adevărul.

— Perfect.

Kate știa că ar fi fost o lașitate să vrea să amâne momentul.

— Putem spune că am vești bune și vești rele.

— Mi-ar prinde bine una bună întâi.

— Mai ai ceva din avere.

Margo râse nervos, iar Kate puse cana pe masă. Ar fi dorit să poată formula ideea în cuvinte mai potrivite și să-i spună lui Margo mai diplomatic ceea ce trebuia spus.

— Regret, a fost o glumă, contabilicească, proastă de altfel. Trebuie să-ți fi dat seama singură că nu ți-a mai rămas nimic, Margo. Financiar

ești pe copcă.

Margo încuviință, mușcându-și buzele.

— Nu mă lua pe departe, Kate. Suport totul.

Kate îi mulțumi pentru deducție și veni să se așeze pe brațul fotoliului unde stătea Margo. O strânse în brațe.

— Am introdus datele în programul computerului și mi-a ieșit o listă de opțiuni.

După trei ore de nesomn, ar fi putut adăuga, dar nu o făcu.

— M-am gândit că-ți vei face o idee mai bună asupra situației decât dacă îți explic eu pe îndelete. Poți să optezi pentru câteva variante.

— Nu vreau...

Margo își drese glasul, înghițind nodul pe care-l simțea în gât.

— Nu vreau să mă declar falită. Ar fi ultima dintre variante, Kate. Știu că este falsă mândrie, dar...

Kate înțelegea perfect mândria și o aprecia la oameni.

— Cred că putem evita asta, dar, iubita mea, va trebui să te gândești foarte serios la ce ai de lichidat, adică vei pierde din proprietăți.

— Eu am proprietăți? întrebă Margo copleșită.

— Ai apartamentul din Milano. De aici nu scoți prea mult fiindcă a fost cumpărat în urmă cu numai cinci ani și avansul a fost mic.. Măcar poți scoate ce ai investit și, poate cu puțin noroc, vei căpăta și ceva în plus.

Fiindcă era vorba de cineva apropiat, Kate nu avea nevoie de notițe, nici de dosar.

— Ținea minte toate detaliile. Mai ai mașina ta *Lamborghini,* care este aproape achitată. Aranjăm s-o vindem repede și așa faci economie și la garaj, plus întreținerea exorbitantă.

— Bine.

Margo încerca să nu regrete apartamentul ei elegant, mobilat la modă și nici mașina strălucitoare pe care o conducea cu viteză prin peisajul provincial. Erau multe alte lucruri pe care nu și le mai putea permite. În capul listei era autocompătimirea.

— O să le scot la vânzare. Cred că e mai bine să mă duc acolo, să-mi adun lucrurile și să...

Fără să spună nimic, Kate se ridică, scoase un dosar și începu să citească. Nu avea nevoie de el, dar trebuia să-și găsească o preocupare. Își puse iar ochelarii pe nas.

— Mai sunt și animalele moarte.

Margo dădu din cap deprimată.

— Ce?

— Blănurile tale.

— Ce atitudine tipic americană, mormăi Margo. Oricum nu eu am omorât nurcile alea.

— Și nici samurii, adăugă Kate sec, privind-o peste ramele ochelarilor. Vinde-le și scapi de taxele de păstrare în bancă. Acum bijuteriile.

Margo simți o săgeată în inimă.

— Of, Kate, nu bijuteriile mele.

— Revino-ți. Nu sunt decât pietre și minerale.

Cu mâna liberă își mai turnă cafea și bău, ignorând arsura la stomac.

— Primele de asigurare pentru ele te omoară. Nu-ți poți permite acum și ai nevoie de bani lichizi pentru datorii. Facturi la croitor, la salonul de cosmetică. Impozite. Impozitele din Italia sunt mari și nu se poate spune că ai pus deoparte bani albi pentru zile negre.

— Am avut ceva economii, dar Alain mi le-a suflat.

O dureau degetele de atâta frământat și se opri imediat.

— Nu am știut de asta până săptămâna trecută.

Nenorocitul, se gândi Kate, dar atunci e atunci și acum e acum.

— Poți să-l acționezi în justiție.

— Ce rost ar avea? spuse Margo cu jumătate de gură. Ar alimenta și mai mult presa.

Din nou mândria, își zise ea. Nu avea curajul să o întrebe pe Kate dacă-și mai putea permite câteva linguriță de mândrie.

— Deci, se pare că trebuie să renunț la tot. La tot ce am, pentru care am muncit și la ceea ce mi-am dorit.

— Bine.

Kate lăsă dosarul pe birou.

— Nu vreau să-ți amintesc că e vorba doar de lucruri, Margo. Știu că nu e chiar atât de simplu, dar ai o portiță de scăpare. Mai sunt și altele. Poți să-ți vinzi povestea la o editură, așa ai aduna repede ceva bani.

— Ce-ar fi să mă duc la Hollywood, unde să-mi vând trupul? Ar fi mai puțin umilitor.

— Te-ai putea adresa familiei Templeton.

Margo închise ochii. Rușinată, recunoscu că măcar pentru o clipă se gândise și ea la asta.

— Te-ar credita ei măcar până ce vei ieși la lumină, o sfătui Kate cu blândețe. Ai pluti un timp, apoi ai reveni pe picioarele tale.

— Știu. Nu pot face asta. Au făcut și așa destul pentru mine. În plus, ar durea-o pe mama, care a suferit destul din pricina mea ca să mă vadă și cerșind.

— Eu pot să-ți împrumut chiar acum zece mii. Atâta am în bani lichizi, spuse Kate fără să se gândească prea mult. Ar fi un punct de pornire care i-ar atrage pe Laura și pe Josh. Mai departe te-ar ajuta ei. Nu înseamnă cerșit și nu trebuie să-ți fie rușine. E doar un împrumut între prieteni.

Câteva minute Margo nu spuse nimic. Emoționată și rușinată, privea safirele și diamantele care-i luceau pe mâini.

— Ca să-mi pot păstra mândria, blănurile și diamantele.

Dădu negativ din cap.

— Nu, cred că nu voi putea păstra nimic. Mulțumesc oricum.

— Poate că vrei să te mai gândești la opțiuni. Oferta rămâne valabilă.

Kate îi dădu dosarul, regretând că nu poate spune mai mult.

— Cifrele sunt aici. Am făcut o estimare a valorii pe piață a bijuteriilor după sumele asigurate. Am valoarea de vânzare a mașinii tale, a apartamentului și am calculat deja o marjă de zece procente; am scăzut impozitele aproximative. Dacă te hotărăști să lichidezi, vei putea avea puțin timp de respiro. Nu mult, dar îndeajuns cât să ții capul la suprafață deocamdată.

Apoi? se întrebă Margo, însă nu avu curajul să articuleze cuvintele.

— Bine. Îți rămân datoare pentru că te-ai chinuit cu harababura mea.

— La asta mă pricep cel mai bine.

Chiar în acel moment, replica i se părea inutilă.

— Margo, stai câteva zile și întoarce problema pe toate părțile.

— Așa voi face.

Margo se ridică și râse fiindcă-i tremurau genunchii.

— Doamne, tremur.

— Mai stai. Să-ți aduc puțină apă.

— Nu, ridică ea mâna. Am nevoie de puțin aer.

— Vin și eu cu tine.

— Nu. Mulțumesc, dar aș dori să fiu singură.

Kate o mângâie ușor pe păr.

— Îți vine să-l omori pe sol?

— Nu chiar acum.

Kate o strânse în brațe cu căldură.

— Mai vorbim, spuse Margo, apoi ieși.

*

Voia să fie tare. Toată, viața ei Margo a tânjit după aventură, după emoția și romantismul acesteia. Ar fi dorit să fie una dintre acele femei îndrăznețe care nu merg pe cărări bătătorite, ci le deschid ele. Mare parte din viață exploatase stilul propriu, înfățișarea și atracția sexuală pe care o exercita pentru a-și atinge țelurile. Educația ei fusese doar un stagiu necesar, ceva prin care trebuia să treacă. Spre deosebire de Laura și de Kate, petrecuse foarte puțin timp în sălile de clasă. Ce-i trebuiau ei formule algebrice și date istorice pentru viață? Era mult mai important ce se purta în sezon la New York sau ce designer erau la modă la Milano.

Margo stătea pe stâncile biciuite de vânt deasupra oceanului și se gândea că este patetic. Viața ei era patetică.

Chiar cu o lună în urmă crezuse că era perfectă. Desigur, pe atunci toate îl mergeau exact așa cum își dorea. Avea un apartament într-o zonă luxoasă a orașului, era recunoscută, i se recomandau cele mai bune restaurante și magazine. Avea cercul ei de prieteni format din cei bogați, cunoscuți și neîmblânziți. Era invitată la petreceri faimoase, curtată de bărbați și idolatrizată de presă. Desigur, ea se arăta lumii ca o ființă copleșită și sătulă de articole speculându-i viața.

Avea o carieră care o propulsase exact pe locul dorit dintotdeauna. În lumina reflectoarelor.

Avea pe atunci un iubit. Mai în vârstă, puternic și bun, așa cum și-l dorise. Francez. Căsătorit, desigur, dar nu era decât o formalitate. Un obstacol, iarăși la modă, care în cele din urmă ar fi fost eliminat. Simplul fapt că trebuiseră să-și ascundă relația, secretul legăturii lor adăugase o notă de senzațional. De-abia acum recunoscu greșeala de a fi confundat senzaționalul cu pasiunea.

Acum se terminase totul.

Nu crezuse că ar putea fi mai șocată sau mai înspăimântată decât în acele prime ore după interogatoriul din Atena. Groaza de a fi singură, expusă, o catapultase dintr-o lume a privilegiaților într-una a pericolelor. Când niciunul dintre așa-zișii ei prieteni selectați cu grijă nu veniseră în ajutorul sau în apărarea ei, fusese forțată să stea singură în fața conștiinței și să o reevalueze pe Margo Sullivan.

Nici asta nu păru a fi de ajuns.

Stătea pe stâncă și rupea câteva fire de flori albe. Laura le-ar fi știut numele, se gândi acum. Dar Laura, deși avea privilegiul de a se fi născut în lumea bună, era ea însăși tipul de floare sălbatică, în vreme ce Margo era plantă de seră.

Era ruinată.

Ar fi fost mai ușor să-și imagineze starea de faliment înainte de a-i prezenta Kate situația negru pe alb. Acum, însă, vedea realitatea. Era, sau va fi în curând, fără casă, fără bani. Fără viață.

Privi în jos spre floarea din mână. Era simplă, cu rădăcinile înfipte cu încăpățânare în solul dur, luptându-se să dea de lumină. Dacă-i rupi vârful, un alt mugur va răsări.

Acum înțelese că nu trebuise să lupte niciodată pentru ceva. Se temea, în adâncul inimii, că acum, odată ce fusese dezrădăcinată, se va ofili.

— O aștepți pe Serafina?

Margo privea fix floarea, răsucind-o între degete, în timp de Josh se instală pe o piatră, alături de ea.

— Nu, pur și simplu aștept.

— Laura le-a dus pe fete la lecția de dans și am ieșit la plimbare.

De fapt, îi trecuse prin minte să dea o raită la terenul de tenis unde să exerseze pase. O văzuse pe Margo de la fereastra dormitorului.

— Ce mai face Kate?

— E ocupată și eficientă. Aș spune că a ajuns la starea de Nirvana cu ajutorul firmei *Bittle & Associates.*

Josh se cutremură.

— E înfricoșător.

Replica lui o înveseli. Surâse, dându-și părul pe spate.

— Suntem atât de triviali, Josh. Cum ne putem suporta pe noi înșine?

— Încercând să nu ne uităm niciodată prea aproape în oglindă. Asta te-a doborât, Margo?

Îi mângâie o șuviță de păr de pe frunte.

— Te-ai uitat prea de aproape?

— Asta faci de obicei când cineva îți oferă o oglindă.

Josh îi luă de pe nas ochelarii de soare și o privi atent.

— Ai o față pe cinste, șopti, apoi așeză ochelarii la loc. Vrei să știi ce văd eu?

Margo se ridică și făcu un pas spre marginea abruptă.

— Nu cred că mai pot suporta încă o lovitură pe ziua de azi. Nu te-ai obosit niciodată să ascunzi ce crezi despre mine.

— De ce aș fi făcut-o? Când o femeie arată așa ca tine, adună numai laude și azvârle cuvintele originale ca pe o rochie demodată. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

O privi cum se întoarce cu spatele, plecându-și capul. Deși nu-i vedea ochii, știa că este surprinsă de cele auzite.

— Ai un chip și un trup care fac pe oricine să intre în păcat. Aproape că e o pedeapsă pentru un bărbat să-ți dorească trupul și pe tine. Atâta senzualitate și pasiune fierbinte radiate de o femeie. Te folosești de ele și au efect fără să-ți dai seama. O privire, capul lăsat pe spate, un gest. Ai un talent fenomenal, adeseori crud. Oricum, ai mai auzit asta până acum.

— Nu chiar, murmură ea.

Nu știa dacă să se simtă flatată sau insultată.

— Mare parte din acestea sunt un accident al naturii.

Josh se ridică și veni lângă ea.

— Ești născută pentru a ațâța fantezia. Poate că ăsta ți-e destinul.

Discursul o răni adânc și brusc, așa încât nu putu nici măcar să tresară.

— Câtă răceală sub cuvintele tale, Josh. Exact stilul tău.

Margo dădu să se ridice, dar el o prinse de mână și-i simți degetele înfigându-se adânc în carne, iar vocea agasant de molcomă.

— Nu am terminat.

Furia reprimată până atunci răbufni în Margo. Dacă ar fi putut să se

răsucească și să-l zgârie, ar fi făcut-o.

— Dă-mi drumul. Mi-e scârbă de tine și de cei ca tine. Sunt bună atât cât vă convine. Fata cu care te distrezi. Dacă vrei să te simți bine, sună-mă. Când sunt la necaz nimeni nu dă doi bani pe mine. Sunt considerată o aventurieră care vrea să pară mai sus decât este.

Josh o prinse mai bine de încheietura mâinii și-i spuse cu ironie:

— Chiar așa?

— Nu sunt doar o poză din reviste. Am sentimente, dorințe și temeri. Nu am de gând să dovedesc nimic nimănui, decât mie.

— Bine. Bine pentru tine. Era și timpul să-ți dai seama de asta.

Cu o uimitoare ușurință, care o înfurie și mai tare pe Margo, o trase de pe marginea prăpastiei și o lipi cu spatele de pământ. Ținând-o bine, se ghemui lângă ea.

— Tu ești cea care s-a jucat cu iluzia, Margo, tu te-ai folosit de ea. Acum tot tu va trebui s-o sfărâmi.

— Nu-mi spune ce trebuie să fac. Dacă nu-ți iei mâinile de pe mine...

— Taci. Vreau să taci.

O smuci ușor, iar ea rămase cu gura întredeschisă.

— Va trebui să te obișnuiești și cu asta. Să fii tratată ca un om adevărat, nu ca o păpușă *Barbie,* răsfățată de toți. În sfârșit ai dat cu ochii de viață, ducesă. Luptă-te cu ea.

— Ce știi tu despre viață? întrebă cu amărăciune. Te-ai născut cu de toate. Nu ai avut nevoie să te lupți pentru ceea ce ai dorit și nici să-ți faci griji că nu ești acceptat sau iubit sau dorit.

Josh o privi lung, bucuros că ea nu observase că aproape o jumătate din viață el fusese cel care se luptase să fie acceptat, iubit și dorit.

— Nu vorbeam despre mine, nu?

Margo își întoarse privirea spre ocean.

— Nu-mi pasă ce crezi despre mine.

— Bine, dar eu tot o să-ți spun. Ești o femeie răsfățată și neîmblânzită, care mult timp nu te-ai gândit decât la prezent. Până acum ambițiile ți s-au potrivit de minune cu fanteziile. Acum ai primit o palmă dureroasă. Va fi interesant de observat dacă ești în stare să-ți pui în valoare celelalte calități pentru a te redresa.

— Oh, exclamă ea. Am și alte calități?

Josh se întrebă cum poate adora tonul acela glacial, dar incitant.

— Aluatul din care ești plămădită e puternic și elastic, Margo, iar temperamentul tău nu-ți dă voie să te lași copleșită de nereușite.

Îi ridică mâinile și le sărută.

— Ești devotată, caldă și plină de compasiune pentru cei la care ții. Lipsurile pe care le ai la partea rațională le compensezi cu umor și farmec.

Emoțiile care o răscoleau amenințau să erupă în hohote de râs, lacrimi sau strigăte. Le înăbuși și se strădui să rămână impasibilă și să vorbească detașat.

— Ce analiză fascinantă! Să-mi treci totul în cont. Stau cam prost cu finanțele.

— Nicio problemă. E gratis.

O ajută să se ridice și-i mângâie șuvițele suflate de vânt.

— Ascultă, dacă ai nevoie de o sumă care să te ajute până ce...

— Să nu îndrăznești să-mi oferi bani, îl întrerupse ea. Nu sunt un servitor de familie destituit.

Era rândul lui să fie insultat.

— Credeam că ești prieten.

— Bine. Păstrează-ți banii în contul din Elveția, prietene. Sunt în stare să-mi port singură de grijă.

— Cum dorești.

Ridică din umeri, apoi îi întinse o mână.

— Ce-ai zice să mă conduci acasă?

Margo surâse ironic.

— Ce-ai zice să faci semn cu degetele tale îngrijite? Poate se va găsi cineva să te ia cu mașina.

Margo plecă în grabă, pășind cu grijă peste stâncile colțuroase.

Peste câteva minute auzi mașina lui demarând în trombă. Doamne, își zise el râzând. Era nebun după ea.

*

Când intră în casă, Margo era la fel de furioasă. Ajungând în hol, auzi voci. Voci calme, moderate. Excesiv de calme, realiză ea. Extrem de moderate, chiar formale.

Se cutremură la gândul că un soț și o soție pot vorbi pe tonuri atât de rezervate. Oricât de dureroase ar fi fost cuvintele auzite mai devreme, prefera schimbul pasional de replici cu Josh discuției studiate, temeinic argumentate dintre Laura și Peter aflați în bibliotecă. Ușile capitonate erau deschise, iar ea păși pragul și observă scena. Ce cameră elegantă, se gândi ea, cu tavanul înalt, cu cele două nivele ticsite cu cărți aliniate pe rafturi și ferestre cu vitralii! Covorul de Buhara se asorta perfect cu mirosul de piele. O încăpere rafinată, se gândi iar, pentru o ceartă rafinată.

Cât de oribil.

— Îmi pare foarte rău că gândești astfel,Peter. Nu sunt de acord cu tine.

— Afacerile, administrarea hotelurilor *Templeton,* locul nostru în societate și mass media, Laura, nu sunt punctele tale tari. Nu aș fi fost în funcția pe care o am și nu aș fi primit responsabilitățile care mi-au fost încredințate, dacă părinții tăi și comitetul de conducere nu mi-ar

fi apreciat părerile.

— Adevărat.

Margo se retrase un pas, însă o văzu pe Laura în picioare, în fața fotoliului de la fereastră, cu mâinile împreunate. Ochii ei erau atât de mânioși și dezamăgiți, încât Margo se întreba cum de Peter rămâne insensibil la ceea ce vede.

Peter se afla în fața căminului, într-o postură de stăpân al casei, cu o mână sprijinită de poliță, iar în cealaltă ținea un pahar în care se balansa ușor o cantitate rezonabilă de coniac.

— Oricum, în acest caz, continuă Laura pe același ton degajat, nu cred că familia îți va împărtăși îngrijorarea. Josh în mod sigur nu e de părerea ta.

— Josh e cel mai puțin în măsură să fie preocupat de reputație. Mai mult timp petrece hoinărind prin cluburi și prin toată Europa.

— Ai grijă, murmură Laura, însă tonul suna foarte hotărât. Tu și Josh aveți stiluri diferite de lucru, dar fiecare ocupați un loc foarte important în firma *Templeton*. Voiam să spun că el e de acord ca Margo să rămână aici cât timp dorește. Fiindcă am prevăzut această altercație, i-am sunat pe părinții mei azi-dimineață. Sunt încântați că Margo a venit acasă.

Peter se albi la față auzind acestea, iar buzele i se țuguiară amenințător. Margo ar fi fost delectată de expresia citită pe fața lui dacă nu ar fi fost Laura la mijloc.

— Ai acționat pe la spatele meu. Tipic pentru tine, nu-i așa? Să alergi la părinți de fiecare dată când nu suntem de acord cu ceva.

— Nu alerg la ei, Peter, răspunse ea, parcă din slăbiciune.

Părea că e gata să cedeze și să se așeze în fotoliu. Lumina pătrundea prin fereastra arcuită și-i mângâia spatele. Părea atât de palidă, fragilă și înduioșător de frumoasă.

— Nici nu discut cu ei despre problemele noastre personale. A fost vorba, după cum spuneai tu, de afaceri.

— De afaceri mă ocup eu, rosti el sacadat, de data asta remarcându-se o ușoară iritare. Tu trebuie numai să ai grijă de casă și de copii. Lucruri pe care se pare că le așezi pe plan secundar, orbită de un fals simț al loialității.

— Nimeni și nimic nu stă înaintea copiilor mei.

— Zău?

Surâse ușor și sorbi din coniac.

— Presupun că din pricina timpului îndelungat pe care-l petreci la saloanele de manichiură și la prânzuri nu ai timp să te uiți la televizor. A fost o emisiune care a dedicat vechii noastre prietene o jumătate de oră la rubrica de scandaluri. Unele imagini deosebit de interesante o prezentau făcând plajă fără sutien pe un iaht. Câțiva dintre bunii ei prieteni au dat detalii în legătură cu multe aventuri amoroase și așa-

zisul ei stil de viață libertin. Desigur, emisiunea a făcut aluzie și la relația dintre ea și familia Templeton, respectiv la prietenia cu Laura Templeton Ridgeway.

Bucuros că ea nu spune nimic, dădu din cap.

— Includea o fotografie de-a voastră cu copiii. În plus, chelnerul de la clubul local le-a spus bucuros cum voi două, cu încă o femeie al cărui nume nu a fost dat ați avut un prânz vesel cu șampanie pe marginea piscinei acum doi ani.

Laura așteptă o clipă de tăcere.

— Kate va fi supărată că nu i-au dat și ei numele.

Pierzându-și răbdarea, făcu semn cu mâna în aer, se ridică, iar Peter observă că nu era deloc rușinată, ci enervată.

— Zău, Peter, totul e o prostie. Ultima dată când am fost pe Riviera tu te supăraseși pe mine pentru că eram prea sfioasă ca să adopt stilul francez, totuși o condamni pe Margo fiindcă a făcut-o. Dacă vreunul din acei oameni i-ar fi fost prieten, nu s-ar fi pretat la interviuri pentru care a fost plătit și nu ar fi bârfit-o. Aproape jumătate din femeile pe care le cunosc se duc la club în mod regulat. Dacă atunci am dorit să avem un prânz cu șampanie pentru a sărbători întâlnirea noastră, asta nu privește pe nimeni.

— Nu ești numai oarbă și încăpățânată, ci și nesăbuită. Atitudinea pe care ai adoptat-o în ultima vreme a mers prea departe.

— Atitudine?

Peter trânti paharul pe poliță.

— Interogatoriile tale, sfidarea dorințelor mele, neglijarea datoriilor față de comunitate. Prezența lui Margo e doar o scuză a ta pentru a te comporta neadecvat.

— Nu am nevoie de scuze.

— Aparent nu. Cu alte cuvinte, mai elocvente, Laura; atâta timp cât femeia aceea stă în casa aceasta, eu nu voi sta.

— Este un ultimatum, Peter? întrebă ea cu o ușoară înclinare a capului. Cred că o să fii surprins de răspunsul meu nepoliticos la această pretenție.

Margo se lăsă pradă impulsului de a intra în bibliotecă.

— Bună, Peter. Nu-ți face griji, sunt la fel de uimită să te văd pe cât ești și tu.

Zâmbind absent, se duse către bar. Deși rar bea altceva decât vin alb, își turnă două degete de coniac. Simțea nevoia să aibă ceva în mână.

— Știu că întrerup, dar venisem să vorbesc cu mama.

Sorbi o înghițitură ca să-și facă puțin curaj.

— Văd că treci foarte ușor peste recentul tău faliment, comentă Peter.

— Oh, mă cunoști. Curentul mă duce înainte.

Făcu un gest amplu cu mâna, iar inelele îi străluciră pe degete.

— Îmi pare rău că am pierdut emisiunea despre care fi povesteai Laurei. Sper că imaginile cu mine la plajă au fost măgulitoare. Știi că obiectivele cu rază medie de acțiune distorsionează uneori.

Râse cu poftă și ridică paharul spre el.

— Tu și cu mine înțelegem cât de importante sunt aparențele, nu-i așa, Peter?

Peter nu făcu niciun efort să-și ascundă disprețul. Pentru el Margo fusese de la bun început fiica menajerei care-i stătea în cale.

— Oamenii care trag cu urechea la conversații personale nu aud niciodată lucruri măgulitoare.

— Perfect adevărat.

Mai liniștită, bău ultimul strop din pahar, apoi îl puse pe bar.

— Același lucru l-ai fi aflat și tu dacă ai fi ascultat o conversație al cărei subiect erai. Stai liniștit. Veneam să-i spun mamei că trebuie să plec la Milano.

Laura se ridică și făcu un pas spre ei.

— Margo, nu e nevoie să faci asta.

Întinse o mână spre ea și aceasta i-o strânse.

— Ba este. Am lăsat multe lucruri nerezolvate. Aveam nevoie doar de o mică pauză, iar acum trebuie să mă ocup de amănunte.

Ignorându-l pe Peter, se apropie de Laura.

— Te iubesc, Laura.

— Nu rosti cuvintele în felul acesta.

Alarmată, se retrase și o privi pe Margo.

— Vii înapoi.

Margo ridică din umeri și simți un junghi în stomac.

— Depinde cum va bate vântul, dar vom ține legătura. Vreau să vorbesc cu mama înainte de a-mi face bagajul.

O mai îmbrățișă o dată pe Laura, apoi se îndreptă spre ușă. Neștiind dacă va mai avea ocazia vreodată, se întoarse cu fața spre ei. Îi oferi lui Peter cel mai grațios zâmbet.

— Încă un lucru. Ești un netot înfumurat, egoist și plin de sine. Când s-a măritat cu tine nu ai fost destul de bun pentru ea, nu ești nici acum și nu vei fi niciodată la înălțimea ei. Cred că e un chin pentru tine să realizezi asta.

Strecurându-se pe ușă, Margo își zise că mai bine de atât nu ar fi putut vorbi nicicând.

*

— Nu fug, insistă Margo împachetând în grabă.

— Nu?

Cu mâinile în șolduri, Ann își privea fiica. Mereu în grabă, se gândi ea, să ajungă dintr-un loc într-altul. Niciodată nu se oprește să

raționeze.

— Aș sta, dacă aș putea. Aș dori să rămân, dar...

Aruncă în sacoșă un pulover de cașmir.

— Pur și simplu nu pot.

Din obișnuință, Ann luă puloverul și-l împături cum se cuvine, apoi îl așeză la loc.

— Ar trebui să fii mai atentă cu lucrurile tale. Și cu prietenii, o părăsești pe domnișoara Laura când are nevoie de tine.

— Plec fiindcă vreau să-i ușurez situația, ce naiba.

Margo părea foarte agitată.

— De ce nu ai niciodată încredere în mine că fac ce trebuie? Chiar în acest moment ea este jos certându-se cu Peter din cauza mea. A amenințat-o că o părăsește dacă rămân. Nu vrea să mă știe aici.

— Aceasta este casa Templeton, spuse Ann simplu.

— Iar el trăiește aici. Eu sunt doar...

— Fiica menajerei. Ciudat, dar îți aduci aminte de asta doar când îți convine. Te rog să rămâi aici și să faci ce poți pentru ea.

Ah, cât de mare e sentimentul de vinovăție, își zise ea pe când scotea o bluză din dulap. Precum clopoțelul lui Pavlov asupra unui câine.

— Sunt cauza tensiunii din căsnicia ei, un necaz. Nu vreau să o văd sfâșiată în două, între mine și bărbatul cu care e măritată de zece ani. Știi cât o iubesc.

— Da, oftă Ann. Știu că o iubești. Loialitatea e una din calitățile tale, Margo, dar îți spun că e nevoie de tine aici. Părinții ei sunt undeva în Africa. Ei știu foarte puțin despre ce se petrece în această casă și mai puțin despre cele întâmplate ție. Altfel ar fi fost aici. Deocamdată ești tu și trebuie să rămâi. Dacă vrei măcar o dată să asculți ce-ți spun, fă cum îți cer.

— Nu pot, zise surâzând timid. Anumite lucruri rămân neschimbate. Kate și Josh sunt aici pentru ea. Și tu, adăugă Margo. Trebuie să dispar din calea ei ca să-și rezolve problemele cu Peter. Dacă asta vrea. Deși, Dumnezeu știe de ce...

Se opri și făcu un semn cu mâna.

— Asta e hotărârea ei. A mea e să plec la Milano. Trebuie să mă ocup de treburile de acolo. Trebuie să-mi refac viața.

— Bine, tu ai intrat în bucluc acesta, tu va trebui să faci ordine, spuse calmă. „Dar eu, își zise Ann. Nu vezi cât mă doare să te văd plecând iar?”

— Eu i-aș face rău rămânând. În niciun caz nu-i sunt de folos. Măcar la Milano voi încerca să lipesc cioburile din viața mea. Am nevoie de bani. Trebuie să muncesc.

— Tu ai nevoie.

Ann o studie cu ochi reci.

— Bine, atunci asta vine pe primul plan. Îți chem un taxi pentru aeroport.

— Mamă.

Chinuită de regrete, Margo făcu un pas în urma ei.

— Fac ce cred că e mai bine. Încearcă să înțelegi asta.

— Ceea ce văd este că pleci când de-abia ai venit acasă.

Ann închise ușa pe dinafară; era singurul rămas-bun pentru Margo.

CAPITOLUL 6

Margo se îndrăgostise de Milano la prima vedere. Fusese amețită de Paris, copleșită de Roma, amuzată de Londra, dar Milano, cu străzile sale aglomerate, cu stilul impecabil și luxul debordant îi cucerise inima.

Cariera îi îndeplinise visul din copilărie; acela de a călători, de a se bucura din plin de ceea ce făcea parte din sufletul ei. Totuși, oricât de ispitită era de locuri noi, simțea nevoia de rădăcini, de a avea un loc căruia să-i spună „al ei".

Alesese apartamentul la repezeală fiindcă îi plăcuse clădirea pe dinafară și terasele amețitoare de unde se vedeau strada și fragmente din turnurile Domului. Alt avantaj era apropierea de magazinele elegante de pe strada Montenapolitane.

Acum stătea pe terasa ei bând un pahar de vin alb rece și admirând traficul de seară punctat de sunetele ascuțite ale sirenelor. Soarele apusese deja, iar priveliștea era cufundată într-o lumină purpurie; regretă că trebuie să admire această frumusețe de una singură.

Făcuse bine că revenise aici. Era poate primul gest lipsit de egoism pe care-l făcuse de mult timp. Deși Laura protestase până ce taxiul lui Margo pornise spre poartă, iar Josh stătuse pe trepte privind-o cu răceală și cu niște ochi care o acuzau pentru fuga ei, Margo știa că procedase cum era mai bine.

Totuși, să faci ceea ce trebuie nu îți oferă întotdeauna un sentiment reconfortant. Acum se simțea îngrozitor de singură. Teama de prezent și viitor nu putea fi surmontată la fel de ușor ca groaza de singurătate.

În săptămâna care se scursese de la întoarcerea ei, răspunsese la telefon și îi chemase pe cei care-i aglomeraseră robotul cu mesaje. Majoritatea erau de la reporteri sau cunoștințe care așteptau ultimele evenimente pentru a putea bârfi în continuare. Printre mesaje erau câteva oferte la care încă se temea să se gândească.

Își zise că, dacă ar fi fost destul de curajoasă și îndrăzneață, s-ar fi îmbrăcat cu una din rochiile ei negre, mini și ar fi intrat pe poarta unui club pe care obișnuia să-l frecventeze mai demult, ca să-i lase cu gurile căscate pe cei prezenți acolo. Până la urmă, asta va și face, dar deocamdată trebuia să-și mai aline câteva răni.

Lăsă ușa terasei deschisă și intră în sufragerie. În afară de câteva cadouri, toate obiectele fuseseră alese de ea. Nu dorise să angajeze un

decorator, ci se bucurase de fiecare aventură la magazinele de unde cumpărase câte o pernă sau câte un lampadar.

Desigur, toate erau o reflexie a gustului ei, se amuză ea cu gândul. Selectiv. La naiba - se corectă dispersat. O piesă antică, de mobilier printre cristaluri de *Limoges* și *Steuben*. Scrinul japonez pe care-l folosea drept măsuță pentru servit cafeaua avea în mijloc o compotieră de cristal *Waterford* plină cu fructe pictate de mână.

Avea și câteva lămpi de la *Tiffany,* unele în stil Art Deco și una Doulton Flambe de forma unui Budha așezat, care o costase la licitație mult prea mult pentru aspectul ei dizgrațios.

Cele două dormitoare erau și mai aglomerate. Călimări pe care le adunase într-o vreme, cutii rusești, presse-papiers, vaze, sticle - toate cumpărate doar de dragul de a le avea în posesie pe vremea aceea.

Totuși, casa era primitoare, intimă, își zise ea așezându-se pe o canapea. I se spusese că se pricepe la artă, iar scenele din stradă aliniate pe pereți erau niște tablouri nostime care-i aduceau lumea în casă.

Lumea ei. Camerele ei. Cel puțin pentru moment, își zise, aprinzându-și țigara. Nu se va mai putea ascunde în ele pentru mult timp.

Poate că ar fi trebuit să accepte oferta celor de la *Playboy*. Trase fumul în piept și cântări oferta. De ce nu? De ce să nu-și vândă povestea patetică ziarelor de scandal care o sunau zilnic și-i lăsau mesaje pe robot? Oricare ofertă ar alege-o ar avea bani din nou. Orice ar alege-o, ar trebui să se dezbrace în pielea goală în fața rânjetelor lumii. La ce-i mai foloseau rămășițele de mândrie?

La naiba, poate că ar trebui să șocheze lumea civilizată și să scoată în stradă toată mobila din casă pentru a o vinde celui mai bun licitator.

Râzând, își imagină cât de necăjit ar fi politicosul portar și vecinii eleganți. Cât de mult s-ar delecta mereu flămânda presă.

Ce dacă s-ar expune pe coperta unei reviste pentru bărbați? Cui i-ar păsa văzând-o că-și prostituează mândria văicărindu-se într-un articol al suplimentului de duminică sau în ziarul care se vinde la supermarket?

Nimeni nu mai aștepta altceva de la ea. Poate, își zise strivind țigara în scrumieră, nici măcar ea însăși.

Dar să-și vândă posesiunile, să se târguiască pentru bani, asta era atât de... mediocru.

Bine, trebuia să facă o mișcare. Notele de plată se adunau în teancuri și în curând nu va mai avea niciun acoperiș deasupra capului dacă-i lipseau în continuare lirele. Poate că pasul cel mai logic ar fi să găsească un bijutier discret, cu reputație, căruia să-i vândă bijuteriile. Ar reuși să rămână la suprafață până s-ar decide care e pasul următor.

Mângâie safirul de pe brățară; nici nu mai ținea minte cât plătise pentru ea. Nu prea contează, decise ea. Kate calculase valoarea și atât urma să capete pentru ea; atât avea importanță.

Se mobiliză și merse în dormitor. După ce descuie seiful încorporat în dulapul din lemn de cedru, începu să scoată de acolo cutiuțe și pungulițe. În câteva minute, lumina lămpii făcu să strălucească o grămăjoară de comori demne de peștera lui Ali Baba.

Dumnezeule, chiar avea douăsprezece ceasuri? Ce o apucase? Ce demon o făcuse să cumpere colierul acesta? Scena părea desprinsă din Star Trek. Pieptene din marcasit. Ea nu purta niciodată pieptene în păr.

Reuși să se detensioneze puțin, pe măsură ce le examină, le separa și se hotăra. Erau zeci de piese, constată, de care se putea despărți fără regret. Desigur că ele vor aduce banii necesari pentru a-i da timp de gândire.

Hainele.

Cu o energie uluitoare se ridică împrăștiind bijuteriile pe pat, apoi deschise șifonierul. Rafturi la rând adăposteau pantofi, genți. Sertare încastrate erau pline de eșarfe și centuri. O oglindă triplă îi reflecta imaginea în timp ce scotea umerașele pe rând.

Existau magazine de mâna a doua specializate în haine-unicat, după câte știa. Cumpărase prima poșetă *Fendi* la un asemenea magazin de pe Knightsbridge acum o veșnicie. Dacă putuse cumpăra de la un magazin de mâna a doua, atunci, pe toți zeii, putea să și vândă acolo. Scoase jachete, bluze, fuste, pantaloni și le adună pe braț, apoi le azvârli pe pat, continuând să caute și altele.

Râse când auzi soneria la ușă și o ignoră până ce bâzâitul continuu o aduse în stare de isterie. Înghiți hohotul de râs care o podidise, încercând să-și amintească exercițiile de respirație de la lecțiile de yoga.

— Cred că am o criză de nervi, se auzi vorbind singură.

Soneria continua să țârâie.

— Bine, bine, bine!

Făcu un pas peste cizmele de antilopă. Avea de gând să dea ochii cu oricine ar fi stat în fața ușii, va scăpa de el, apoi își va vedea de treabă strângând deranjul făcut.

Pusă pe ceartă, deschise ușa larg și privi înmărmurită.

— Josh!

De ce, se întrebă ea, el era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă?

O privi de sus în jos, remarcă părul răvășit, obrajii roșii și capotul care-i alunecase pe un umăr. Primul gând al geloziei fu că o întrerupea de la o partidă de amor.

— Eram prin preajmă.

Margo își strânse brațele la piept.

— Mă controlezi.

— Laura m-a împins.

Zâmbetul fermecător îi undui buzele și-i înfierbântă ochii. Cine naiba era cu ea în casă? Cine se atinsese de ea?

— A trebuit să rezolv o problemă la hotelul *Templeton* din Milano și i-am promis că trec pe la tine, să văd ce faci. Își lăsă capul într-o parte. Tu ce mai faci?

— Spune-i Laurei că sunt bine.

— Ai putea să-i spui chiar tu, dacă ai mai răspunde la telefon uneori.

— Pleacă, Josh.

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere să intru puțin. Nu, nu - continuă el iritat - nu pot să stau mult.

Păși peste prag, ignorând-o. Văzând că Margo rămâne imobilă, închise el ușa.

— Mulțumesc, beau doar un pahar.

Doamne, cât de frumos este, își zise ea. Aroganța i se potrivea perfect, ca și cămașa de pe el.

— Aș putea chema paza să te dea afară.

Văzându-l cum râde, Margo își încleștă pumnii. Josh se plimbă prin cameră, iar ea îl măsură din priviri. Purta o jachetă din piele, blugi și avea aspectul unui tip dur. Mai dur decât se așteptase ea. Se întrebă dacă tânărul Marco, portarul, l-ar putea măcar mușca de gleznă.

— Acesta tablou în ulei reprezentând Treptele Spaniole a apărut după ce ți-am făcut eu ultima vizită, comentă el privind tabloul cu avariție. Nu e rău. Șase mii cinci sute pentru acuarela Cartierul Francez.

— Treci de cinci mii de fiecare dată când faci oferta, murmură ea mirată. Oricum, nu-ți vând ție.

— Ar fi mers perfect în holul hotelului *Templeton* din New Orleans.

Dădu din umeri la refuzul ei. Mai devreme sau mai târziu, tot îl va obține de la ea. Ridică un presse-papiers din sticlă cu irizații sidefii și-l examină din toate părțile. Observase că Margo se uită des spre dormitor.

— Altceva ce voiai să-mi spui, Josh?

Crimă. Mutilare. Se strădui să surâdă.

— Mi-e foame. Ai ceva de mâncare prin casă?

— Chiar în josul străzii e un local grozav.

— Bine, coborâm mai târziu, dar acum aș vrea puțin vin și brânză. Nu te deranja, adăugă când văzu că ea nu se clintește. Mă simt ca acasă.

Cu presse-papiers-ul în mână, se îndreptă spre dormitor.

— Bucătăria este în direcție opusă, îl anunță ea.

Josh strânse buzele de mânie. Știa exact unde se afla bucătăria. Știa locul fiecărui obiect din casa ei și oricine s-ar fi ascuns în dormitor avea să afle că Joshua Templeton are dreptul primului venit.

— La naiba, Margo îl prinse de braț, dar el o trase în mers. Îți aduc eu un pahar cu vin, doar nu te duce...

Era prea târziu. Margo scoase un oftat prelung, iar el trecu pragul și rămase înghețat. Margo privi și ea spectacolul și nu-i venea să-și creadă ochilor. Hainele erau căzute dinspre șifonier spre pat, rochiile azvârlite peste bluze, puloverele de cașmir așezate dezordonat peste lenjerie. Bijuteriile zăceau pe covor împrăștiate. Își dădu seama că totul arăta de parcă ar fi fost opera unui copil răsfățat rămas singur acasă. Observația lui Josh fu mai aproape de realitate.

— Arată ca după un război între *Cartier* și *Armani.*

Margo chicoti așa cum numai ea știa s-o facă. Își drese glasul, dar cu greu reuși să articuleze:

— Voiam să... oarecum... să organizez.

Josh îi aruncă o privire severă și rece, iar ea nu se mai putu abține. Ținându-se cu mâinile de stomac începu să râdă sprijinindu-se de dulap. Cu un gest instinctiv, Josh se aplecă și ridică o jachetă albastră, apoi frecă între degete materialul fin.

— Tipul ăsta este un zeu, spuse citind *Armani* pe etichetă, apoi o puse pe pat.

Margo prinse puțin curaj.

— Joshua, reuși să spună pe un ton slab. Cred că ești singura persoană de pe lume care să reziste la o astfel de scenă fără a se îndoi de sănătatea mea mentală.

Fiindcă îl aprecia pentru această calitate, întinse o mână și-l invită să se așeze lângă ea.

— A fost un episod trecător, spuse sprijinindu-și capul de umărul lui. Cred că am trecut peste el.

Ținând-o pe după umeri, Josh mai privi o dată harababură.

— Toate astea sunt ale tale?

— Oh, nu, râse ea. Mai am un șifonier în celălalt dormitor. E ticsit.

— Sigur că este.

O sărută pe creștetul capului, privind bijuteriile de pe jos.

— Ducesă, cam câte perechi de cercei crezi că sunt ale tale?

— Nu am idee. Încă nu am intrat în lucrurile de la garderobă. Oftă ușurată. Cerceii sunt ca orgasmele. Niciodată nu ai îndeajuns.

— Niciodată nu am privit lucrurile astfel.

— Păi, ești bărbat, îi spuse bătându-l pe genunchi. Ce-ar fi să aduc vinul?

Margo nu purta nimic pe sub capot, iar degetele lui îi dădea fiori prin mătasea subțire.

— Mai bine îl aduc eu.

Distanța, aceasta e cheia. Doar nu era să-și piardă cumpătul tocmai acum și să saliveze în fața ei.

— Bucătăria...

— Știu unde e bucătăria.

Zâmbi curtenitor spre ea.

— Speram să vin aici ca să-l intimidez pe iubitul tău.

— Pentru moment nu am niciun iubit.

— E mai comod, nu?

Ieși, gândindu-se că i-a dat cu siguranță ceva de chibzuit. Când reveni, foarte mulțumit fiindcă descoperise o sticlă de *Barola* în frigider, o găsi, în genunchi pe covor, aranjând cu grijă bijuteriile în cutii.

Capotul îi alunecase iar de pe umăr. Josh era tentat să lege singur cordonul mătăsos cu un nod dublu, ca să nu mai permită materialului să alunece atât de ușor și devastator. Când îl văzu, Margo se ridică, iar Josh remarcă prin deschizătura capotului piciorul lung și fin. Simți cum îi ard toți mușchii din corp. Ce era mai rău, Margo nu încerca să-l îngenuncheze. Dacă ea ar fi vrut, el ar fi așezat-o fără șovăială pe pat, satisfăcându-și până la capăt toate fanteziile.

Margo era fără bună știință o sursă de erotism. Luă paharul pe care el i-l dădu și surâse.

— Cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai întrerupt nebunia.

— Vrei să-mi spui care a fost cauza nebuniei?

— O idee stupidă.

Se apropie de ușa terasei și o deschise. Noaptea pătrunse în dormitor umplându-l de arome și sunete. Margo inspiră adânc, apoi bău din vin.

— Îmi place Milano. Aproape la fel de mult ca...

— Ca?

Enervată de propriile-i cuvinte, Margo dădu negativ din cap.

— Nu contează. Vreau să văd ce șanse am să rămân aici fără să pierd prea mult din confortul meu. Întoarcerea la reședința Templeton nu e o alegere bună.

— Vrei să-l lași pe Peter să-ți trântească ușa în nas?

Margo se întoarse cu fața spre el. Luminile de pe terasă străluceau în spatele ei, trecând prin mătasea subțire.

— Nu dau doi bani pe Peter Ridgeway, dar nu vreau să-i complic Laurei situația.

— Laura se descurcă. Nu-l mai lasă pe el s-o conducă, așa cum făcea pe vremuri. Dacă ai fi avut răbdarea să rămâi, ai fi văzut asta cu ochii tăi.

Margo simți furnicături prin corp. La naiba cu Josh. Îi vorbi pe un ton blând:

— Oricum ar fi, are o căsnicie de care trebuie să se ocupe. Dintr-un motiv oarecum ridicol, căsătoria contează pentru ea. Dumnezeu știe de ce-i place să fie legată de un bărbat, mai ales când e un îngâmfat ticălos ca Peter.

Josh bău din pahar și o privi contemplativ:

— Tu nu plănuiai să te măriți cu Alain, oribilul și mârșavul traficant de droguri?

Margo luă o mină demnă.

— Nu știam că e traficant.

— Atunci doar un mincinos parșiv.

— Bine, fie. Poți să spui că experiența mi-a dat o perspectivă clară și o scârbă generală pentru aceasta instituție. Esențialul e că Laura este căsătorită și nu vreau să-i îngreunez situația mai mult.

— Margo, dar e și casa ta.

Simți cum îi tresare inima.

— El nu poate schimba asta. Nu poți să fugi mereu acasă, mai ales că aici am fost fericită și pot fi din nou.

Josh se apropie de ea, încercând să-i citească în ochi.

— Kate spunea că te gândești să-ți vinzi apartamentul.

Era ușor de citit în ochii ei; păreau oarecum plictisiți.

— Kate vorbește prea mult.

Se întoarse cu spatele ca să privească luminile. Josh o răsuci cu fața spre el.

— E îngrijorată pentru tine. La fel și eu.

— Nu trebuie să fiți. Pun la cale un plan.

— Ce zici dacă te invit la cină? Poți să-mi povestești și mie.

— Nu cred că în acest stadiu pot să mă exprim, dar să mănânc pot. Nu trebuie să ieșim. Localul vecin livrează comanda acasă.

— Astfel nu riști să dai nas în nas cu cineva care te cunoaște, conchise el dând din cap. Nu fi lașă.

— Îmi place să fiu lașă.

— Atunci îmbracă-te.

Intenționat Josh atinse cu vârful degetului pielea de pe umărul ei, apoi urcă spre gât.

— Fiindcă dacă rămâi aici dai de bucluc.

Margo își ridică ușor capotul pe umăr, temându-se de reacția ei. Uluitor cât putea să o furnice pielea.

— Deja m-ai văzut dezbrăcată.

— Aveai zece ani. O mângâie pe umăr și fu recompensat cu o tresărire a ei. Nu contează. Ca să-i testeze reacția, Josh coborî degetele spre cordon și încercă să tragă. Vrei să riști, Margo?

În aer plutea pericolul neașteptat, fascinant. Luptându-se cu sine ca să reziste, Margo făcu un pas înapoi.

— Mă duc să mă îmbrac. Ieșim.

— Alegere precaută.

Când ieși urmată de el și închise ușa, nu se simți deloc în siguranță. Se simți... excitată.

*

Reușise să o convingă să iasă. Aceasta era concluzia rațională și simplă la care ajunse Margo. Era singura concluzie care-i venea în minte când se așezară la o masă în restaurantul intim și el comandă ca antreu *antipasto di funghi crudi* pe un ton exuberant.

— Încearcă și tu.

Întinse spre buzele ei o ciupercă marinată, iar ea deschise gura fără ezitare.

— Nimeni nu pregătește legumele ca italienii.

— Nimeni nu face mâncarea gustoasă cum o fac ei.

Plimbă furculița pe farfuria în care avea salată de roșii cu *mozzarella*. De atâta timp nu mai mâncase o masă cum se cuvine, iar acum avea senzația că a mânca înseamnă a înșela.

— Trebuie să mai pui pe tine vreo două kilograme, Margo, îi spuse Josh. Nici cinci nu ți-ar strica.

— Cu cinci aș primi note de plată de la croitor pentru modificări ale garderobei.

— Mănâncă. Trăiește clipa.

Margo mestecă leneș o bucată de brânză.

— Ești un gen de businessman, începu ea făcându-l să râdă.

— Oh, dacă vrei să extinzi subiectul.

— Nu a fost o insultă. Mi-e greu să mi te imaginez ca director executiv care ia decizii în numele corporației. Tatăl tău a avut mereu această aură a puterii. Tu ești mai...

— Insignifiant? sugeră el.

— Nu. Relaxat.

Senzația de neliniște o făcu să respire profund.

— Josh, nu intenționez să te insult. Vreau să spun că orice faci se pare că faci cu ușurință. Ia-l pe Peter....

— Nu, mulțumesc.

— ...drept comparație, continuă ea. E tensionat și impulsiv. Pe chipul lui s-a lipit masca bărbatului din conducere, ambițios, perseverent.

— Iar eu, pe de altă parte, vlăstarul familiei Templeton, par relaxat, nu-i așa? Fără griji, mergând cu eleganță prin cele mai fierbinți locuri din lume, seducând femei în pauzele dintre meciuri. Sau invers?

— Nu sunt pe deplin sigură, zise Margo, dar nu despre asta era vorba.

— Atunci care era subiectul acestei observații...?

— Te-am insultat. Trebuie să ai un talent ascuns pentru afaceri,

altfel părinții tăi nu ți-ar fi dat frâiele. Oricât de mult te-ar iubi ei, nu te-ar fi lăsat stăpân pe atâtea hoteluri. Poate că ți-ar fi pus la dispoziție un cont în bancă și ai fi devenit un risipitor.

— Încrederea ta în mine este emoționantă.

Cu un zâmbet, sorbi paharul până la fund.

— Cred că am nevoie să mai beau ceva.

— Ai și diploma în drept.

— Da, hârtia pe care mi-au dat-o după ce am terminat de jucat tenis la *Harvard*.

— Nu face pe ofensatul, îl mângâie pe mână. Cred că trebuie să ai mai multe cunoștințe despre cum se conduc... lucrurile. Am primit câteva oferte, începu ea. Cea mai fiabilă și mai interesantă a venit de la *Playboy*.

Josh începu să-i arunce priviri atât de usturătoare și electrizante, încât Margo se temu să nu arunce scântei asupra argintăriei de pe masă.

— Am înțeles.

— Am mai pozat dezbrăcată - aproape dezbrăcată.

Neștiind răspunsul lui, mai luă o bucată de brânză.

— Revistele europene nu sunt atât de puritane ca acelea americane.

— Iar tu consideri la același nivel artistic o reclamă din *Vogue* cu coperta unei reviste cu femei goale?

Josh simțea cum îi trec prin cap cele mai ucigașe gânduri și se văzu ridicol ca un amorez înșelat.

Nu, Margo nu era de această părere, trebui să recunoască.

— Același trup, spuse ea cu nonșalanță. Vreau să spun că mi-am câștigat pâinea în fața aparatului foto în diverse stadii; mai mult sau mai puțin îmbrăcată. Aș putea face același lucru în continuare. Măcar o dată să încerc și aș avea bani destui cât să-i țin pe creditori la distanță. Cu ce-mi oferă acolo aș putea să stau în picioare. Mă rog, doar într-un picior.

Josh nu-și desprinse ochii de pe ea. Când un chelner scăpă din mâna o tavă care căzu cu zgomot nici măcar nu clipi.

— Îmi ceri să analizez oferta?

La asta se gândise Margo, dar se răzgândi, fiindcă tonul lui aspru o tăia în carne.

— Nu. Îți spuneam doar una dintre alternative.

— Asta vrei să fii, Margo? Visul erotic al vreunul adolescent onanist? Posterul lunii lipit pe peretele vreunui atelier auto sau la o clinică ginecologică?

— Consider că alegerile sunt de prost-gust, spuse cu mândrie.

— Asta numești tu prost-gust?

Întrebarea explodă, iar câțiva vecini de masă își întoarseră capetele uimiți.

— Nu țipa la mine, spuse reținându-și mânia. Nu ai respectat niciodată munca mea. Nu știu cum am putut să cred că m-ai putea sfătui în vreun fel.

— Vrei un sfat. Bine.

Mai bău puțin vin, ca să-și curețe gâtul.

— Bine, ducesă, dă-i înainte și fă-o. Ia banii și fugi. Nu-ți face probleme fiindcă îți pui familia într-o situație jenantă. De ce ți-ar păsa? Lasă-i pe toți să comenteze în spatele mamei tale la casa de la supermarket. Ce dacă Ali e tachinată de copii la școală? Nu-i problema ta. Ai grijă doar să fii bine plătită.

— Ajunge, șopti ea.

— Oare? replică Josh. De-abia mă încălzisem.

— Am spus că e doar o variantă, nu că voi accepta oferta.

Margo se frecă la tâmple fiindcă începuse s-o doară capul.

— La naiba, e doar un corp. Corpul meu.

— Dar ești legată de oameni. Speram să începi să-ți dai seama că faptele tale îi afectează.

— Îmi dau seama. Bine, mi-am dat seama. Judecând după reacția ta, nu va merge bine.

Josh se calmă și începu să o studieze.

— Deci despre asta era vorba? Să încerci apele cu ajutorul meu?

Margo surâse scurt.

— Da. Proastă idee!

Oftă și împinse farfuria în față.

— Să trec la următoarea. Nu are rost să mai vorbesc despre regizorul german care îmi oferă o sumă considerabilă de mărci dacă accept să joc în filmul lui.

— Isuse Cristoase, Margo...

— Am spus că nu are rost să vorbim despre asta. Spune-mi, ce faci când te hotărăști să-ți redecorezi unul dintre hoteluri?

Josh își trecu mâna peste față.

— Să comandăm felul doi până mă gândesc la asta.

Făcu semn chelnerului și comandă *taglioni* pentru el, iar pentru Margo *risotto*.

Sprijinindu-și bărbia în palmă, se gândi la următoarea opțiune.

— Italiana ta e mult mai bună decât a mea. Și cred că asta ți-a fost de folos.

— Margo, iubito, nu schimba subiectul când nu l-am epuizat pe acesta.

Josh era încă enervat și sângele îi fierbea la gândul de a o vedea în mărime naturală pe o bucată de mucava, la dispoziția oricărui bărbat care avea bani s-o cumpere.

— Îmi cereai un sfat pentru decorațiuni interioare?

— Nu, sigur că nu.

Chiar ideea o făcu să se înfioare. Durerea de cap și de stomac cauzată de ieșirea lui se mai domolise.

— Sunt curioasă doar ce faci cu mobila când schimbi aranjamentul din camere.

— Vrei mobilă?

— Josh, răspunde-mi doar la întrebare. Ce faci când schimbi decorul?

— Da, bine. Rar facem asta în hotelurile cu tradiție, fiindcă acest lucru e foarte apreciat de clienți. Ce naiba îi trece prin capul acela drăgălaș? se întrebă el, dar știa că nu-i trebuia mult ca să afle. Oricum, când cumpărăm un hotel, de obicei mobilăm camerele în stil Templeton, folosindu-ne de elementele locale ca sursă de inspirație. Păstrăm ce se potrivește cu standardele noastre de calitate, alteori trimitem piesele în alte hoteluri. Ce nu ne convine, vindem la licitație, de unde decoratorul alege alte obiecte. Cumpărăm și de la magazine de antichități, precum și de la vânzări de proprietăți.

— Licitație, murmură ea. Cea mai bună soluție. Simplă. Licitații, magazine de antichități, vânzări de proprietăți. Acestea sunt doar magazine de mâna a doua, nu? Adică obiecte folosite. De multe ori oamenii apreciază lucrurile mai mult dacă au aparținut altcuiva.

Margo făcu semn chelnerului și vorbindu-i în italiană aproape că-l făcu să răstoarne farfuriile pe care le avea în mâini.

— *Grazie, Mario. Ho molta fame.*

— *Prego, signorina. Mia piacere. Buona appetite.*

Se înclină politicos spre masa lor și era cât pe ce să se ciocnească nas în nas cu un picolo.

— Italiana ta e bună, spuse Josh sec. Nici măcar nu ai nevoie de cuvinte.

— E un dulce. Are o soție frumoasă care-i aduce în fiecare an câte o fată. Niciodată nu s-a uitat în decolteul meu.

Tăcu și se gândi.

— Mă rog, aproape niciodată, oricum.

Mânca din *risotto* cu entuziasm.

— Vorbeam despre magazine de mâna a doua.

— Da?

— Sigur. Cât reprezintă procentul de obicei când vinzi?

— Depinde de mai mulți factori.

— Care sunt aceștia?

Hotărându-se că avusese destulă răbdare și dăduse destule informații deja, dădu negativ din cap.

— Nu, mai întâi tu. De ce vrei să știi?

— Mă gândeam la... care e cuvântul?... subevaluare.

Îi fură un crevete din farfurie.

— De fapt, evaluare corectă e termenul mai exact.

— Bine. Oricum îmi place mai mult decât al meu. Am adunat lucruri timp de zece ani. Mă gândeam să scap de unele dintre ele. Apartamentul meu e supraaglomerat și nu am avut timp să-mi fac ordine în garderobă. De vreme ce am puțin timp liber, m-am gândit să...

Margo se opri. Josh nu spusese nimic, dar ea înțelese că gestul lui reprezenta o confirmare a faptului că-i înțelegea mândria.

— Am nevoie de bani, spuse direct. Ar fi o prostie să mă prefac. Kate e de părere că o lichidare ar fi alegerea cea mai bună. Știind că *Playboy* a ieșit...

— Nu vrei ca eu să-ți ofer un împrumut, murmură el. Vrei doar să stau și să nu fac nimic în timp ce tu îți vinzi pantofii pentru bani de buzunar.

— Și gențile, porțelanurile și suporturile pentru lumânări.

Margo nu voia ca lui Josh să-i fie milă de ea. Nimeni nu o va compătimi, a decis acest lucru.

— Uite ce, Streisand a făcut asta acum doi ani, nu? Nu că ar fi avut nevoie de bani, dar care e diferența? A vândut lucruri pe care le adunase ani de zile și mă îndoiesc că a scos puțini bani. După cum se vede, nu-mi voi putea vinde fața în viitorul apropiat, și nu intenționez să-mi vând trupul, așa că am luat în considerare variantele cele mai adecvate persoanei mele.

Josh văzu că nu are nevoie de compătimire și nici nu și-o exprimă.

— Asta făceai când am ajuns la tine? Inventarul?

— Dintr-un impuls semiisteric, dar acum sunt calmă și rezonabilă și văd că planul - ideea lui Kate - are valoare. Își puse o mână peste a lui. Josh, când m-ai văzut acasă m-ai întrebat dacă am nevoie de ajutor. Acum îți spun că am. Ți-l cer ție.

Josh privi mâna ei pe care lucea brățara cu safir și diamante.

— Ce vrei să fac?

— Pentru moment, să ții totul între noi.

El îi întoarse mâna cu palma în sus și-și împleti degetele cu ale ei.

— Bine. Altceva?

— Dacă mă poți ajuta să-mi spui cum și unde să vând ceea ce vreau să vând. Cum să obțin cel mai bun preț. Nu mi-am administrat banii prea bine. Ce naiba, nici viața, aș putea spune, dar am de gând să o fac de acum încolo. Nu vreau să fiu trasă în piept fiindcă nu cunosc valoarea vreunui aspect sau fiindcă m-aș grăbi.

Josh luă paharul de vin și reflectă. Cântări rugămintea ei și ceea ce putea face pentru ea.

— Pot să te ajut, dacă ești sigură că asta vrei.

— Sunt sigură.

— Ai două opțiuni, după părerea mea. Poți să angajezi un agent.

Nescăpând-o din ochi, sorbi și o privi peste marginea paharului.

— Cunosc aici, ia Milano, o firmă de încredere. Tipii vor veni, îți vor evalua obiectele și-ți vor da cam patruzeci la sută.

— Patruzeci? Dar e îngrozitor!

— S-ar spune că e mai mult decât bine. Noi facem afaceri cu ei și s-ar putea să-ți dea și ție același procent.

Margo căzu pe gânduri.

— Ce alegere mai am?

— Ai putea încerca la o casă de licitații. Poți lua cu tine un expert și încerca la mai multe magazine de antichități ca să vezi cât poți scoate de acolo.

Se aplecă peste masă ca să o observe mai bine.

— Dar, dacă vrei părerea mea sinceră, mai bine vinde-te pe tine.

— Poftim?

— Margo Sullivan poate vinde orice. Ce altceva ai făcut în ultimii zece ani decât să scoți pe piață produsele altcuiva? Vinde-te pe tine, Margo.

Uluită, se sprijini de spătarul scaunului.

— Scuză-mă. Nu tu m-ai zăpăcit cu observațiile doar fiindcă am îndrăznit să sugerez asta?

— Nu mă refeream la fotografia ta, ci la tine. Deschide un magazin, umple-l cu posesiunile tale. Fă-i reclamă. Mândrește-te cu el.

— Să deschid un magazin? izbucni ea în râs și luă paharul în mână. Nu pot.

— De ce nu?

— Fiindcă... nu știu de ce, murmură și puse paharul la loc. Am băut prea mult vin, dacă nu pot motiva.

— Apartamentul tău e deja un magazin universal la scară redusă.

— Sunt zeci de motive pentru care nu ar merge. Nu știu nimic despre cum se administrează o afacere și despre contabilitate.

— Învață, spuse el simplu.

— Este vorba de impozite, salarii. Autorizația, chiria, pentru Dumnezeu!

Zăpăcită, începu să-și rotească pe mână lanțul de la gât.

— Încerc să elimin notele de plată, nu să le înmulțesc. Am nevoie de bani.

— De un investitor, de cineva care să fie dispus să pună la bătaie banii pentru început.

— Cine ar fi atât de cretin încât să mi-i dea?

Josh ridică paharul.

— Eu.

CAPITOLUL *7*

Margo petrecu o mare parte a nopții răsucind ideea pe toate fețele, zvârcolindu-se în pat și rostind cu glas tare obiecțiile pe care ar fi trebuit să le ridice de la început.

Era o idee prostească. O nebunie. Venise tocmai acum, când încerca din răsputeri să nu mai pară ridicolă, proastă sau nebună.

Când obosi de atâta zvârcolit în pat, se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Desigur, Josh știa ceva mai mult decât ea despre afaceri, altfel nu i-ar fi sugerat un plan atât de absurd.

Pentru Dumnezeu, ea nu era bună de proprietar de magazin. Să aprecieze lucrurile frumoase era doar un semn că avea gusturi costisitoare, nu că s-ar putea transforma într-un negustor. Poate că știa și cum să vândă, dar să fii o *Bella Donna* era una, iar să convingi un turist să semneze un cec pentru un bibelou *Daum* era cu totul altă problemă.

Desigur, la început oamenii vor intra în magazin doar din curiozitate sau din bucuria de a vedea cum Margo Sullivan, cândva faimoasă, acum își scoate marfa pe piață. Tot la început, probabil că va vinde câteva obiecte. Poate că vreo matroană din înalta societate, cu prea multe operații estetice, va face semn cu mâna spre scrinul ei antic pe care ar vedea o sticluță cu săruri, pentru ca mai târziu să spună că a cumpărat-o de la bietul fotomodel care a dat de necaz.

Margo simți cum i se strepezesc dinții. Bine, dacă ar avea în buzunar banii matroanei, ar fi bine, nu?

Dădu negativ din cap. Nu, era o idee imposibilă. Să înceapă o afacere era prea complicat, iar să o mențină ar fi peste puterile ei. S-ar expune unei noi nereușite.

„Laș.”

— Taci, Josh. Nu ar fi fundul tău pus la mezat. Doar banii tăi.

Oricum, nu era dispusă să ia bani de la el. Ideea de a-i fi datoare era insuportabilă pentru mândria ei. Chiar dacă-și înghițea mândria, nu credea că nervii i-ar rezista dacă ar lucra cu el. Mai mult ca sigur că ar avea mereu ceva de spus împotriva ei, ar controla-o și și-ar controla investiția. Uitându-se la ea așa cum o făcea și în prezent.

Distrată, își mângâie pielea dintre sâni. Oare mereu o privise astfel? De-abia acum observase și ea? Recunoștea foamea din privirile unui bărbat. Se obișnuise să vadă asta. Dar fiindcă erau ochii lui Josh,

acum trebuia să-și simtă gura uscată și pulsul accelerat. Acei ochi îi erau la fel de cunoscuți ca și ai săi. Îl știa prea bine de-o viață. Poate că totul se petrecea doar în imaginația ei - imaginație distorsionată de un tumult emoțional. Doar fiindcă se simțise atât de nedorită, confundase bunătatea și îngrijorarea unui vechi prieten cu dorința.

Asta era tot, desigur.

Problema era că nu-și confundase propria reacție când o atinsese el, mângâindu-i umărul cu degetele. Fusese atingerea caldă a pielii. Pentru o secundă de nebunie, Margo își imaginase chiar că degetele lui vor coborî prin decolteul capotului, dându-l la o parte, că-i va acoperi sânii cu palmele...

Era în pragul nebuniei dacă ziua în amiaza mare îl visa pe Josh Templeton într-o scenă erotică. Era doar un prieten, practic o rudă.

În acest moment nu el trebuia să fie grija de căpătâi. Se va concentra asupra lucrurilor practice, nu asupra intrigilor sexuale. După povestea cu Alain, Margo hotărâse că sexul, latura sentimentală, orice aluzie de legătură pasională, vor trece la sfârșitul listei de priorități.

Cel mai rezonabil lucru era să-l sune pe Josh a doua zi de dimineață și să-i ceară numele agentului pe care-l menționase. Avea de gând să se limiteze la strictul necesar supraviețuirii, să încaseze procentul de patruzeci la sută și să meargă înainte. Va vinde și mașina. Apoi blănurile. Programările bilunare la Sergio Valente vor fi contramandate, la fel și excursiile de plăcere la Les Pres et les Sources, făcute de două ori în Franja. Întrerupte vor fi și plimbările pe Montenapolitane cu opriri la magazinele *Valentino* și *Armani*.

Trebuia să se descurce cu ce are, cu ce-i va rămâne și să-și găsească o slujbă. Afurisit să fie el pentru că o făcuse să se simtă rușinată de încasarea rapidă a unei sume de șase cifre pentru o inofensivă ședință foto.

Totuși, ce gen de magazin era în discuție? se întrebă răsucind în minte ideea. Oamenii nu intră într-un magazin așteptându-se să cumpere din același loc o poșetă *Gucci* și un bibelou *Steuben*. Nu ar fi un magazin cu haine la mâna a doua sau cu ciudățenii din piele, ci un talmeș-balmeș original.

Ar fi ceva unic și ar fi al ei.

Cu mâinile la gură, Margo și-l imagină. Rafturi pline cu lucruri de tot felul, unele inutile, dar elegante. Toate de vânzare. Dulapuri din sticlă în care strălucesc bijuterii. Mese, scaune și canapele turcești. Toate de vânzare. O încăpere în care totul e de vânzare. Alta aranjată cu dulapuri pline de haine. Un antreu în care ea servește ceai și șampanie. Serviciile de porțelan și de cristal ar fi și ele de vânzare.

Ar putea să meargă. În același timp ar fi amuzant. O aventură. La naiba cu detaliile, cu perfecțiunea, cu nebunia! Se va descurca ea

cumva.

Râse ca o adolescentă, alergă în dormitor și se îmbrăcă în grabă.

*

Josh visa frumos. Simțea chiar aroma pielii ei, acea secreție a glandelor care atinge întotdeauna în punctele cheie. Parcă o auzea murmurându-i numele, gemând sub mângâierile lui fierbinți. Doamne, pielea ei era ca satinul, moale și albă; ca trupul unei zeițe care se încolăcește în jurul lui.

Întinsă pe spate, arcuindu-se înfiorată și...

— Of, mii de draci.

Simți o ciupitură. Deschise ochii și clipi în întuneric. Parcă îl durea umărul în locul unde își imaginase că-l strâng degetele ei. Putea jura că mirosul ei plutea în aer.

— Scuză-mă. Dormeai dus.

— Margo? Ești nebună? Cât e ceasul? Ce faci aici? Isuse! continuă să drăcuie și își ieși complet din fire când se aprinse lumina deasupra capului, orbindu-l. Stinge nenorocita de lumină sau vei muri.

— Am uitat cât de morocănos ești când te trezești.

Prea veselă ca să se supere pe el, stinse lumina și se duse să tragă draperiile, lăsând să intre razele blânde ale răsăritului de soare.

Armani Acum să-ți răspund la întrebări: cred că sunt. E aproape trecut de răsărit și am venit să-ți mulțumesc.

Margo îi zâmbi prietenește, iar Josh privea ametit tavanul. Patul arăta ca o grămadă de cearceafuri șifonate pe fondul albăstrui al saltelei din satin. Tăblia era decorată cu chipuri de heruvimi sculptate în lemnul lucios. Josh nu arăta deloc caraghios în mijlocul acestei splendori, ci perfect.

— Măi, cât ești de drăguț cu ochii umflați, ursuz și nebărbierit! Arăți foarte sexy.

Se aplecă înainte și-l mângâie. Scoase un strigăt ascuțit când se trezi răsturnată pe pat. Înainte de a trage aer în piept, se simți imobilizată sub trupul greu și puternic al unui mascul. Un mascul în erecție. De data aceasta nu mai putea da vina pe imaginație. Margo își arcui coapsele ca răspuns la chemarea lui, fără să-și dea seama. Josh închise ochii. Reuși să-și elibereze o mână și-i trase o palmă peste piept.

— Nu am venit pentru lupte greco-romane.

— Atunci de ce te afli aici și cum ai intrat în apartamentul meu?

— Cei de jos mă cunosc.

Doamne, cum mai tremura și gâfâia. Se înfierbântase.

— Le-am spus că mă aștepți, că poate ești la duș, așa că... mi-au dat o cheie.

Josh îi urmărea buzele și o ardea cu privirea.

— Ascultă, cred că ți-am întrerupt, unul din visele erotice. Cred că pot să aștept în hol până când...

Nu mai continuă fraza, știind precis că erau gând la gând; Josh o prinse iar de mână și-i ridică brațul deasupra capului.

— Până când?

— Oricât.

Josh ținea buzele întredeschise, iar Margo parcă le simți lipite de ale ei. Flămânde și poruncitoare.

— Voiam să-ți vorbesc, dar văd că ar fi mai bine să mai aștept. Până când...

— Tremuri, murmură el.

Avea ochii ușor umbriți de nesomn. Părul ei, cu lungimea sa aţâţătoare, se răsfira pe așternut.

— Nervoasă?

Margo își auzea răsuflarea chinuită. Era evident că sunetul sacadat îi trăda dorința.

— Nu chiar.

Josh își apropie încet capul de gâtul ei, apoi își frecă ușor dinții de mandibula ei. Când o auzi că geme, se gândi că o poate face să sufere la fel de mult cât suferise el de dorința care-l pârjolise toată noaptea.

— Curioasă?

— Da.

Josh își continuă atingerea pătimașă spre lobul urechii; observă cum îi ard ochii.

— Te-ai întrebat vreodată cum de până acum nu am ajuns în faza asta?

Margo se străduia să dea un răspuns coerent, în vreme ce Josh o mușca ușor de gât.

— Poate o dată sau de două ori.

Josh își ridică atunci capul. Lumina soarelui cobora din spate. Cu părul răvășit, ochii întunecați și obrazul în penumbră, arăta senzual, nestăvilit, periculos și înfiorător de masculin.

— Nu.

Margo nu realiza de unde venea refuzul când fiecare nerv din trup îi era copleșit de pasiune.

— Nu ce?

— Nu mă săruta.

Răsuflă greu; apoi trase aer în piept.

— Dacă mă săruți, vom face dragoste. În acest moment sunt destul de dornică să mă las cucerită pentru că peste o oră să nu mai conteze deloc.

— Nu te gândi că peste o oră nu va mai conta.

Buzele lui îi mângâiară tâmpla, apoi coborâră spre colțul gurii.

— Va dura mai mult. Mult mai mult.

— Te rog. Cu câteva ore în urmă... Isuse, Josh... mă convinsesei că faptele mele îi afectează pe ceilalți.

— Crede-mă, murmură el. Pe mine mă afectează.

Margo își simțea inima în urechi, bătând insistent de tare.

— Nu-mi pot permite să ruinez și această parte a vieții mele. Am nevoie de un prieten. Am nevoie de tine ca prieten.

Josh se rostogoli și spuse:

— Nu te supăra, Margo, dar du-te naibii.

— Nu mă supăr.

Evita să-l atingă fiindcă se temea că, dacă ar face-o, s-ar lipi de el de-a binelea. O clipă rămaseră amândoi liniștiți, fără să facă vreo mișcare, respirând din greu.

— Vreau să nu dăm de necaz.

Josh se întoarse și o privi fix.

— Nu faci decât să amâni clipa. Vom reveni la scena asta.

— De câtva timp mi-am ales singură partenerii de pat.

Josh se repezi spre ea, o strânse de mână și o trase aproape:

— Cred că ai face mai bine, ducesă, să nu menționezi nimic despre iubiții tăi chiar acum.

Margo așteptase replica pentru a rupe vraja.

— Nu face presiuni asupra mea. Te voi anunța când și dacă vreau să mă joc.

Văzu cum i se întunecă privirea și clipi de câteva ori.

— Încearcă. Te rog, încearcă și-ți voi sfâșia pielea de pe oase. Nu ești primul bărbat care crede că mă pune pe spate și eu mor de plăcere.

Josh îi dădu drumul, reținându-se să nu o stranguleze.

— Să nu mă compari pe mine cu îmbrobodiții cu care ți-ai pierdut vremea.

Margo știa că nu mai poate răbda mult insultele, așa că se dădu jos de pe pat.

— Nu am venit aici ca să ne rostogolim între cearceafuri, nici să ne certăm. Sunt aici să discutăm afaceri.

— Data viitoare stabilește o oră de consultație.

Josh lăsă la o parte jena și azvârli cearceaful de pe el. Păși gol spre baie, iar Margo nici nu clipi.

— Pentru că tot ești aici, comandă micul dejun.

Margo aștepta să audă apa curgând, apoi răsuflă ușurată. Dacă mai dura un minut, recunoscu, ar fi fost în stare să-l înghită de viu. Cu o mână pe stomacul revoltat își spuse că erau amândoi norocoși pentru că nu comiseseră greșeala.

Privind patul, recunoscu cât de ghinionistă era.

*

Cât timp Josh se îmbrăcă, Margo savură prima ceașcă de cafea și mâncă puțin din coșul cu delicatese adus pe o măsuță albă, așezat în sufragerie, la fereastră. Admira priveliștea pieței, statuile zeilor pe cai înaripați din marmură.

Ca în toate hotelurile *Templeton,* interiorul era la fel de somptuos ca și imaginile de pe fereastră. Covorul oriental se întindea pe dalele albe, sidefii. Pereții tapetați cu trandafiri și frunze aurii se ridicau spre tavanul decorat cu cornișe, accentuând senzația de opulență a încăperii. Canapele tapițate cu brocarturi scumpe, perne cu ciucuri așezate în colțuri, alături de dulapuri sculptate, miniaturi ale statuetelor celebre, lămpi antice, scrumiere din cristal masiv, urne enorme umplute cu flori înalte și barul de abanos, strategic aranjat în fața unui perete de sticlă - toate la un loc alcătuiau stilul distins al familiei Templeton.

Stilul Art Nouveau, bogat dar decent, impresiona chiar și pe cel mai pretențios client. Margo oftă copleșită.

La clanul Templeton stilul mergea mână în mână cu eficiența. Cu o atingere a butonului aflat pe plăcuța nichelată din fiecare cameră puteai cere orice; de la prosoape curate până la bilete pentru *La Scala* sau o sticlă de *Cristal* adusă într-o frapieră de argint. Pe măsuța de servit cafeaua se afla permanent un coș cu struguri proaspeți și mere coapte. În spatele barului era un mini-frigider care adăpostea o gamă bogată de coniacuri, ciocolată elvețiană și brânzeturi franțuzești.

O abundență de flori chiar și în baie, pe măsuțele de toaletă sau în vestibul impresiona prin grija cu care erau schimbate zilnic sau udate de o anume cameristă.

Margo mirosi un fir de trandafir de pe măsuța adusă cu micul dejun. Era un boboc cu codiță lungă și petalele de-abia întredeschise. Perfect, își zise ea, așa cum este orice obiect purtând numele Templeton. Inclusiv - remarcă văzându-l pe Josh intrând în sufragerie - moștenitorul Templeton.

Se simțea oarecum vinovată fiindcă-i invadase dormitorul în zori și îi turnă cafea din cafetiera de argint, adăugind puțin lapte, exact cât știa că-i place lui Josh.

— Serviciul de la *Templeton-Milano* e cel mai bun din oraș. La fel e și cafeaua.

Îi dădu cana, iar el se așeză la masă.

— Voi avea grijă ca directorul hotelului să primească acest compliment - după ce-l voi concedia pentru că ți-a dat voie la mine.

— Nu fi răutăcios, Josh.

Îi surâse cât de fermecător putea, dar observă că asupra lui Josh nu avea niciun efect.

— Regret că te-am trezit. Nu m-am gândit la oră.

— A nu te gândi este arta ta cea mai de preț.

Margo luă o boabă de afină din coș și-i savură dulceața.

— Nu vreau să ne mai certăm și nu-mi voi cere nici scuze fiindcă am refuzat să mă culc cu tine doar pentru a-ți alina orgoliul.

Zâmbetul lui tăios ca un bisturiu își atinse ținta.

— Ducesă, dacă ți-aș fi scos hainele de pe tine, nu numai că nu ți-ai mai fi cerut scuze, dar mi-ai fi mulțumit.

— Oh, văd că mă înșel. Orgoliul tău nu e rănit, ci ușor umflat. Hai să lămurim lucrurile, Joshua.

Se aplecă peste masă și-l privi cu seriozitate.

— Îmi place să fac dragoste. Cred că e o formă excelentă de amuzament, dar nu caut să mă distrez de fiecare dată când cineva mă invită la o petrecere. Aleg timpul, locul și partenerii de joacă.

Satisfăcută de tirada ei, se rezemă comod și alese cu degetele o prăjitură din coș. Acum, se gândi ea, lucrurile s-au limpezit.

— Te-aș fi crezut pe cuvânt - Margo avea dreptate, își zise, cafeaua excelentă îl binedispusese - dacă nu te-aș fi simțit cum tremuri și gemi de plăcere sub mine acum o jumătate de oră.

— Nu gemeam.

— Ba da, surâse el fermecător. Gemeai.

Acum și Josh se simțea mai bine.

— Erai pe punctul de a începe să te zvârcolești.

— Nu mă zvârcolesc niciodată.

— O vei face.

Margo mușcă din prăjitură.

— Fiecare băiat are dreptul să viseze. Acum, dacă am terminat turnirul pe tema sex...

— Iubito, nici măcar nu mi-am luat avânt ca să arunc sulița.

— E un joc de cuvinte foarte slăbuț.

Cu această replică, Margo îl făcu mat.

— E foarte devreme. Ce-ar fi să-mi spui de ce ne luăm micul dejun împreună?

— Nu am dormit toată noaptea.

Comentariul care-i trecu lui Josh prin minte nu era numai slab, ci și crud, așa încât nu spuse nimic.

— Și?

— Nu am putut dormi. Mă gândeam la locul unde sunt și la opțiunile sugerate de tine. Prima pare rezonabilă: să chem un agent care îmi va face o ofertă pentru mobilă și bijuterii. Cred că ar fi soluția cea mai rapidă și mai puțin complicată.

— De acord.

Margo se ridică și-și frecă palmele plimbându-se prin cameră. Covorul gros îi înăbușea pașii.

— Cred că a venit timpul să devin rațională. Am douăzeci și opt de ani, sunt șomeră și lupii urlă la ușa mea. Mă compătimeam la început,

dar acum îmi dau seama că am fost totuși norocoasă. Am călătorit prin locuri și am făcut lucruri pe care le-am dorit toată viața. De ce?

Se opri în mijlocul camerei și merse în cerc sub candelabrul de cristal. Cu pantalonii mulați pe șolduri și bluza albă, largă, emana voluptate și radia de frumusețe.

— De ce?

— Fiindcă am un chip și un corp care se pretează perfect camerelor foto. Atât. Un chip frumos, un corp ucigător. Nu pot spune că a trebuit să muncesc, să fiu isteață și încăpățânată. Esențialul, Josh, este norocul. Norocul bagajului genetic. Acum, indiferent dacă circumstanțele au fost sau nu sub controlul meu, asta este. Nu am de gând să mă vait din cauza asta.

— Dar tu nu te-ai văitat niciodată, Margo.

— Aș putea da lecții. A venit timpul să mă maturizez, să-mi asum responsabilități, să fiu rațională.

— Vorbește cu agenți de asigurări, spuse Josh. Completează un formular pentru un permis de bibliotecă. Taie cupoane din ziare.

Margo îl privi cu superioritate.

— Ai vorbit ca un bărbat născut nu numai cu linguriță de argint în mână, ci și cu întreg serviciul de masă îndesat în gurița lui arogantă.

— Eu am mai multe permise de bibliotecă, murmură el. Pe undeva.

— Te deranjează dacă îmi reiau ideea?

— Scuză-mă, făcu un semn cu mâna, dar era îngrijorat. Părea optimistă, veselă, dar parcă nu vorbea Margo. Nu semăna deloc cu năbădăioasa Margo. Continuă.

— Bine, poate că voi reuși să schimb ceva. În cele din urmă aș putea obține un loc cald ca să ajung pe scenele din Paris sau New York. Ar dura un timp, dar m-aș descurca.

Străduindu-se să gândească lucrurile în amănunt, mângâie o figurină de porțelan care susținea o lumânare.

— Există două moduri de a face bani ca model. Aș putea să mă întorc la cataloage de modă, acolo de unde am început.

— Și să vinzi ursuleți pentru firma *Secretul Victoriei*?

Margo se răsuci pe loc și scotea flăcări prin ochi.

— Ce e rău în asta?

— Nimic, spuse el calm, rupând dintr-o chiflă. Apreciez un ursuleț bine vândut la fel ca oricine.

Margo inspiră adânc, hotărâtă să nu se lase enervată chiar acum.

— În situația mea actuală mi-ar fi greu să obțin contracte. Am mai făcut asta cândva.

— Când erai cu zece ani mai tânără, îi aminti el politicos.

— Mulțumesc foarte mult pentru acest amănunt, zise printre dinți. Uită-te la Cindy Crawford, Christine Brinkley, Lauren Hutton, pentru Dumnezeu. Nu sunt adolescente. Cât despre ideea ta strălucită de a

deschide un magazin: e ridicolă. Astă noapte am găsit zece argumente contra ei. Nemaipunând la socoteală faptul că nu am habar să conduc o afacere, adevărul e că aș fi destul de nebună să încerc să-mi înrăutățesc situația și așa îndeajuns de instabilă. Mai mult ca sigur că aș da faliment în șase luni, aș suferi o nouă umilință publică, iar atunci aș fi forțată să mă vând la colțuri de stradă comișilor-voiajori în căutare de senzații tari.

— Ai dreptate. Nici nu mai intră în discuție.

— Absolut.

— Deci, când vrei să începi?

— Astăzi. Cu un surâs jubilant, se repezi spre el și-l luă de gât. Știi ce e mai bine decât să ai pe cineva care să te cunoască perfect?

— Ce?

— Nimic. Îl sărută zgomotos pe obraz. Dacă ai de gând să cazi...

— Măcar cazi dansând.

O prinse de păr și o sărută cu pasiune. Margo nu mai putea să râdă. Constată asta foarte repede. Buzele lui erau fierbinți și pricepute, depărtându-le pe ale ei ca răspuns. Focul adânc al limbii lui îi trimise lui Margo valuri de dorință prin tot corpul.

Ar fi trebuit să fie ceva cunoscut. Îl mai sărutase până atunci, îi gustase buzele. Acele sărutări ca între frați nu o pregătiseră totuși pentru aceste momente de pură pornire animalică. Porte din rațiunea ei îi spunea să se retragă, să-și amintească acum că era Josh. Josh care îi disprețuise colecția de păpuși când avea doar șase ani; care o provocase să se cațere împreună cu el pe stânci când avea opt ani, apoi o adusese pe brațe acasă fiindcă își scrântise piciorul. Josh care făcuse glume pe seama ei când era adolescentă și se îndrăgostise de vreun prieten de-al lui. Josh, care o învățase cu răbdare să mânuiască schimbătorul de viteze. Același Josh care fusese mereu în preajma ei oriunde se ducea.

Acum parcă săruta pe un altul. Acest bărbat era periculos, dar incitant. Dureros de tentant.

El se așteptase la acest moment. Îl visase de sute de ori, dorise să o guste, să o simtă copleșită în brațele lui și să-i primească răspunsul buzelor cu un gen de furie înăbușită. Fusese dispus să aștepte, la fel cum cu răbdare o visase fiindcă știa că va fi a lui. Știa că simte nevoia să fie a lui.

Acum însă nu avea de gând să facă lucrurile mai ușoare. Se retrase delectat de privirea ei extaziată. Când îi văzu ochii grei de pasiune, își dori din tot sufletul să știe dacă și ea era la fel de tulburată până-n străfundul sufletului ca și el.

— Te pricepi foarte bine la asta, reuși ea să spună. Am auzit zvonuri.

Realiză că stătea pe genunchii lui însă nu era sigură că, dacă el ar fi

pus-o jos pe loc, nu s-ar fi cățărat prima peste el.

— Cred că au fost doar subevaluări. De fapt, într-o seară m-am furișat afară și te-am văzut în acțiune peste Babs Carstairs, lângă piscină. Am fost impresionată...

Nu ar fi putut spune nimic mai ațâțător în acest moment ca să-i topească dorința.

— M-ai spionat când eram cu Babs?

— O singură dată sau de două ori. Ce naiba, Josh, aveam treisprezece ani. Curiozitatea.

— Isuse! Josh își aminti cât de departe ajunseseră lucrurile cu Babs lângă piscină într-o frumoasă seară de vară. Ai văzut... Nu, nu vreau să știu.

— Laura, Kate și cu mine am căzut de acord că era supramamelară.

— Supra... începu să râdă de cuvântul ales. Tu, Laura și Kate. De ce nu ați vândut și bilete?

— Cred că e perfect normal ca o soră mai mică să-și spioneze fratele mai mare.

— Nu sunt fratele tău, comentă el.

— Din locul pe care mă aflu, aș putea spune că acest amănunt ne salvează sufletele nemuritoare.

Josh surâse.

— Poate că ai dreptate. Te doresc, Margo. Sunt o mulțime de lucruri incredibile, indecente și inexprimabile pe care aș vrea să le fac cu tine.

— Bine. Răsuflă ușurată. Cam atât despre sufletele noastre nemuritoare. Știi, trebuie să-ți spun că schimbarea asta e puțin cam radicală pentru mine.

— Nu ai fost poate conștientă de ea.

— Evident că nu.

Margo nu-și putea desprinde privirea de pe chipul lui. Știa că ar fi fost mai înțelept s-o facă. Supraviețuise tuturor jocurilor în care se antrenează de obicei bărbații cu femeile, iar de fiecare dată ea deținuse controlul. Ochii aceștia cenușii, reci și siguri de sine o avertizau că nu va avea de ales cu el. Oricum, nu pentru mult timp.

— Am devenit mai conștientă acum, dar nu sunt pregătită pentru focul de start.

— S-a dat cu mulți ani în urmă, zise el, iar mâinile îi alunecară peste sânii ei. Eu sunt cu mult înaintea ta.

— Trebuie să mă hotărăsc dacă vreau să te ajung din urmă. Râse și coborî de pe genunchii lui. E foarte ciudată ideea ca tu și cu mine să facem dragoste. Margo își duse mâna spre inimă; o simțea ca pe un animal în călduri. E surprinzător, dar tentant. A fost o vreme, cu puțin timp în urmă, când aș fi spus „la naiba, o să fie amuzant”, apoi m-aș fi luat la întrecere cu tine spre pat. Când îl văzu că se ridică, Margo

trecu pe partea opusă a mesei. Nu sunt sfioasă. Nu cred în asta.

— Atunci cum ești?

— Precaută, măcar o dată în viață. Dintr-o dată, ochii ei deveniră serioși și-i spuse blând: însemni foarte mult pentru mine. Acum și eu am altă valoare în propriii mei ochi. Nu e vorba numai de aspectul exterior, ci de ce am în suflet. Trebuie să-mi fac ordine în viață și să fac ceva de care să fiu mândră. Am atâtea planuri noi și visuri. *Trebuie* să le fac să meargă. Pentru asta am nevoie de timp și de efort. Sexul te vlăguiește dacă-l faci cum se cuvine. Surâse din nou. Noi doi așa l-am face.

Josh își înfundă mâinile în buzunare.

— Ce ai de gând să faci? Un jurământ al celibatarului?

Margo râse de data aceasta.

— E o idee excelentă. Pot conta mereu pe tine pentru o soluție viabilă.

— Glumești, spuse Josh descurajator.

— Vorbesc cât se poate de serios. Încântată de dialogul lor, Margo îl mângâie ușor pe obraz. Bine, voi rămâne singură până ce-mi pun ordine în viață și-mi ridic o afacere. Mulțumesc pentru că te-ai gândit la asta.

Josh îi încercui gâtul cu palmele, dar îi venea să se sugrume pe sine.

— Te-aș putea duce în pat în numai treizeci de secunde.

Acum el devenise cel lăudăros.

— Dacă te las, răspunse ea calmă. Nu se va întâmpla până ce nu sunt pregătită.

— Și vrei să intru la mănăstire până ce te pregătești tu?

— Viața ta îți aparține. Poți avea pe cine dorești. Margo se întoarse lângă prăjituri și-i spuse peste umăr: în afară de mine. Ideea nu-i prea convenea. Ciuguli dintr-o prăjitură și reluă: Dacă, bineînțeles, ești dispus să faci un pariu. Acum Margo își lingea tacticos firimiturile de pe buze.

Cât de evident era gestul, își zise el. Știa când o femeie încerca să-l scoată din minți.

— Ce fel de pariu?

— Că pot să mă abțin mai mult decât tine. Că pot face un jurământ de adult pentru a-mi ține sub control hormonii și a-mi făuri o carieră serioasă.

Cu o privire inexpresivă, Josh își mai turnă o cafea, apoi completă și ceașca lui Margo. Chicotea în sinea lui. Margo nu avea habar cât dura să deschidă ușile magazinului la care se gândea. Ar putea fi vorba de luni de zile. Nu va rezista ea atât, își spuse el, ridicând cana și privind-o peste marginea ei. Va avea el grijă.

— Pe cât pariem?

— Pe mașina ta cea nouă.

Josh se înecă.

— Mașina mea? *Jaguar*-ul meu?

— Exact. Pe a mea trebuie să o vând și nu știu când îmi voi permite una. Tu cedezi primul, eu primesc *Jaguar*-ul. Pui contractul pe numele meu și-l trimiți în Italia.

— Dar dacă tu cedezi prima?

Josh zâmbi când îi văzu gestul prin care excludea posibilitatea, apoi scoase o exclamație.

— Îmi dai tablourile tale.

— Scenele cu străzi, spuse ea și simți cum i se frânge inima. Pe toate?

— Inclusiv pe cea mai recentă. Doar dacă nu cumva ți-e frică să riști.

Margo spuse cu bărbia ridicată sfidător:

— S-a făcut.

După ce-și strânseră mâinile cordial, Josh îi sărută palma și rămase cu buzele lipite câteva secunde.

— Bună încercare, murmură ea și-și retrase mâna. Acum trebuie să-mi văd de treabă. Primul lucru va fi să vând mașina.

— Doar nu vrei să te duci cu ea la un negustor, obiectă când o văzu că-și ia poșeta și jacheta. Acolo te vor scalpa.

— Oh, nu! Se opri la ușă cu surâsul irezistibil pe buze. Nu o vor face.

CAPITOLUL 8

Margo fu uluită cât de repede își recăpătă bună dispoziție. De-abia acum își dădu seama cât de amuzant este să te ocupi cu vânzări și tratative. Mașina era doar începutul. Nu se jenase deloc să se folosească de tot farmecul și sex-appeal-ul ei, de avantajele faptului că era femeie. Folosi tot arsenalul nu numai ca atu-uri pentru a obține un preț bun, ci și ca arme. Trebuia să se lupte.

După ce alese agentul de vânzări auto, se înarmă cu zâmbete și complimente, pretinzând că nu are experiență în acest domeniu și se încrede total în puterea lui de apreciere. Dându-și ochii peste cap, părând neajutorată și novice, reuși să-l anihileze, storcându-i o sumă substanțială de lire înainte ca agentul să poată clipi.

La bijutier dădu piept cu prima provocare fiindcă avu de-a face cu o femeie. Alesese două dintre cele mai bune și mai scumpe piese și, după ce o citise pe adversara ei ca fiind foarte isteață, încăpățânată și lipsită de milă, adoptă aceeași imagine. Afacerea fusese tranzacționată *mano a mano* adică în stil tipic feminin. Negociaseră, se disputaseră puțin, refuzându-și una alteia ofertele, se insultaseră, apoi căzuseră la o înțelegere reciproc-avantajoasă.

Acum, după ce adăugase și banii primiți pe blănuri, deținea îndeajuns pentru a-i liniști pe creditori câteva săptămâni.

Începu apoi să facă o tentativă de a-și cataloga posesiunile; le împachetă, convinsă că îi va fi mult mai ușor când se va gândi la ele ca la obiecte de inventar. Acum nu mai erau ale ei, ci bunuri pentru vânzare.

În fiecare dimineață studia ziarul pentru a găsi un spațiu de închiriat. Prețurile o cam speriară, crezând că nu-și poate permite un asemenea loc pentru început.

Era evident că, dacă intenționa să-și păstreze banii, nu avea cum să facă publicitate prin mijloace convenționale. Se va mulțumi cu un spațiu la mâna a doua pe care va trebui să-l facă public prin mijloace neconvenționale.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni strânși pe picior și un tricou, se așeză comod pe un scaun și aruncă o privire spațiului unde locuia. Mesele fuseseră eliberate fără milă, iar acum stăteau aliniate lângă cutii și lăzi de împachetat. Tablourile erau încă pe pereți. Ca un simbol, își aminti, al marelui risc pe care și-l asumase în multiple

aspecte ale vieții.

Făcuse treabă și în alte încăperi. Garderoba fusese redusă la un sfert din capacitatea inițială. Șaptezeci și cinci la sută din ea era împachetat cu grijă. Fusese foarte drastică în alegeri, renunțând la sentimente și accentuând mai mult noul stil de viață. Nu că ar fi intenționat să se îmbrace precum negustoresele. Se va îmbrăca în același mod în care își va conduce afacerea: cu fler și mândrie.

Spre norocul ei, unul dintre cele trei locuri vizitate în acea după-amiază era exact ce-i trebuia. Era nerăbdătoare să înceapă înainte ca ziarele să afle de intențiile ei. Deja apăruseră câteva aluzii gazetărești despre *La Margo* unde se vindeau bijuteriile cu care urma să-și achite datoriile tot mai mari. Chiar se furișa pe la intrarea de serviciu ca să evite reporterii și curioșii care se îngrămădeau să o vadă.

Se întreba dacă nu era mai bine să vândă apartamentul, totuși. Kate avusese dreptate - încercarea de a-l păstra însemna să reducă și mai mult din resursele de care nu dispunea încă.

Dacă îi va conveni locul găsit pentru magazin, se va muta chiar acolo. Temporar. Măcar astfel, își zise râzând, va avea toate lucrurile în jurul ei.

I-ar fi plăcut să chibzuiască asupra ideii cu Josh, dar el era la Paris. Nu, își aminti, acum era la Berlin, apoi va pleca la Stockholm. Nu știa când va primi vreo veste de la el, nici când îl va vedea.

Puținele zile petrecute împreună la Milano, acea dimineață fierbinte în dormitorul lui, îi păreau acum ca un vis, nu ca o amintire. Se întreba dacă într-adevăr simțise sărutarea lui, dar, gândindu-se îndelung, o cuprindea o emoție tulbure. Poate că acum chiar îi săruta urechile vreunei Fräulein, își zise, iar când se ridică se lovi la picior de colțul canapelei. Niciodată nu fusese în stare să-și țină mâinile alea dibace departe de o femeie excitată. Ticălosul!

Măcar se bucură la gândul că va obține o mașină după toate chinurile la care o supusese. Printre altele, Josh Templeton era un bărbat care se ținea de cuvânt.

Nu avea timp să se gândească la el - bând bere și gâdilind vreo zeiță germană. Trebuia să se schimbe fiindcă avea câteva întâlniri la care imaginea conta. În timp ce se îmbrăca, exersa tehnica pe care o va pune în practică odată ajunsă la agentul imobiliar. Va fi mofturoasă, își spunea pe când își împletea părul. Fără entuziasm.

— *Quests camera...* o privire disprețuitoare, un gest nepăsător cu mâna. *Piccola.*

Sau va spune că e prea mare pentru ce avea ea nevoie. Va scoate sunete exprimând nemulțumire, plimbându-se prin cameră, lăsându-l pe agent să încerce să o convingă. Sigur, nimic nu o va convinge. Va spune că prețul de închiriat e absurd. Va insista că vrea să vadă și altceva și că într-o oră are o altă ofertă de închiriere.

Făcu un pas înapoi și se studie. Da, *deux-pièces*-ul negru era adecvat unei femei ocupate și corespundea flerului italienilor de a recunoaște stilul elegant. Coada era elementul sexului ei, simplă și practică, iar poșeta *Bandalino* se asorta perfect cu ținuta.

Exista șansa ca oponentul ei - cum se gândea la toate persoanele cu care tranzacționa - să o recunoască după nume. Precis ar fi recunoscut-o după chip. Cu atât mai bine. Va crede că are de-a face cu o tipă aeriană și fără-de-minte. Acest lucru îi va da nu numai avantajul, ci și satisfacția de a-i dovedi că se înșeală.

Trase aer în piept și se mai uită o dată la imaginea din oglindă. Margo Sullivan nu era deloc aeriană, insistă ea. Margo Sullivan era o femeie de afaceri cu creier, ambiție, planuri, țeluri și hotărâre. Era o supraviețuitoare, nu o ratată.

Închise o clipă ochii și își revizui opiniile despre sine, ca să creadă în ele. „Nu contează, își zise, important e să-i fac pe alții să creadă."

La naiba, o va face.

Telefonul sună chiar când își așezase poșeta pe umăr și intenționa să iasă pe ușă.

— Lăsați numărul de telefon și mesajul, repetă ea după robot, iar eu nu vă voi suna.

Tonul exasperat al Lui Kate o făcu să se oprească din drum.

— Pe toți dracii din lume, Margo! Nu răspunzi niciodată? Știu că ești acolo și că stai în fața telefonului rânjind feroce. Ridică receptorul e ceva important.

— Mereu e ceva important, murmură ea și continuă să rânjească.

— La naiba, Margo! E vorba de Laura.

Margo se repezi la telefon și smuci receptorul din furcă.

— A pățit ceva? Ce s-a întâmplat? A avut un accident?

— Nu a pățit nimic. Scoate-ți cercelul; zdrăngăne în receptor.

Margo făcu cum i se spusese.

— Dacă mă faci să-mi scot cercelul doar ca să vorbesc cu tine...

— Ca și când nu aș avea altceva mai bun de făcut la ora cinci dimineața pe 15 aprilie. Ascultă, draga mea, nu am dormit de douăzeci și șase de ore și mi-am pârjolit mucoasa stomacală cu cafea. Nu mă lua pe mine cu chestii din astea.

— Tu ai sunat, ai uitat? Eram pe punctul de a ieși pe ușă.

— Iar Laura e gata să meargă la un avocat.

— Un avocat? La ora cinci dimineața? Spuneai că nu e vorba de un accident.

— Nu merge chiar acum; la zece are o întâlnire. Nu aș fi știut altfel, dar avocatul e client al firmei noastre și credea că știu și eu. Spunea că regretă să o vadă supărată și...

— Spune odată, Kate.

— Scuză-mă. Sunt obosită. Divorțează de Peter.

— Divorțează?

Un scaun se găsea chiar lângă telefon, dar Margo se lăsă în genunchi pe podea.

— Dumnezeule, Kate, doar nu din cauză că s-au certat pentru mine?

— Lumea nu se rotește doar în jurul tău, Margo. Iartă-mă. Nu e vina ta, reluă pe un ton mai blând. Nu am înțeles prea multe de la ea când am fost acolo, dar mi se pare că motivul principal ar fi că l-a găsit cu secretara. Nu-i dicta o scrisoare.

— Glumești. E atât de...

— Obișnuit? Kate sugeră scurt. Banal? Dezgustător?

— Da.

— Cam asta ar fi concluzia. Nu mi-a spus dacă s-a mai întâmplat vreodată, dar știu sigur că nu vrea să-i mai dea nicio șansă. E hotărâtă definitiv.

— Se simte bine?

— Pare foarte calmă și politicoasă. Sunt atât de prinsă cu lucrul, Margo, încât nu pot să aflu nimic de la ea. Știi cum face când e supărată.

— Se retrage în cochilie, murmură Margo răsucind cercelul între degete. Copiii?

— Pur și simplu nu știu. Dacă aș avea cum să ajung acolo, aș ști, dar mai am doar nouăsprezece ore până la termenul limită. După ce termin o să o încolțesc eu.

— În zece ore ajung la ea.

— Speram să spui asta. Ne vedem acasă.

*

— Sunt surprinsă că ai zburat șase mii de mile pentru așa ceva, Margo, comentă Laura în timp ce cosea steluțe pe rochița de balet a lui Ali. Așa ești tu.

— Vreau să știu cum te simți, Laura. Și ce se întâmplă aici.

Margo se opri din plimbarea nervoasă prin sufragerie și-și puse mâinile în șolduri. Trecuse de faza de oboseală după traversarea oceanului. Zece ore durase zborul, dar îi mai trebuiseră cinci pentru legături. Acum ochii îi erau roșii, se simțea amețită, dar Laura cosea calmă, preocupată doar de a pune ața în ac.

— Vrei să pui deoparte chestiile alea un minut ca să vorbim?

— Ali ar fi necăjită dacă ar ști că i-ai spus „chestie” rochiței de zână. Ali era în pat, își zise Laura. În siguranță, deocamdată. Ia loc, Margo, până nu cazi din picioare.

— Nu vreau să stau.

Se temea că așezându-se, nu va mai avea puterea să se ridice.

— Nu credeam că te vei supăra într-atât. Nu s-ar spune că îl

îndrăgeai pe Peter.

— Tu îmi ești dragă și te cunosc, Laura. Nu ești genul de femeie care renunță la o căsnicie de zece ani fără să sufere.

— Dar nu sufăr. Sunt amorțită și vreau să rămân astfel cât de mult se va putea.

Netezi rochița de balet și spuse gânditoare:

— În camera de la capătul holului sunt două fetițe care au nevoie de cineva puternic și statornic. Margo... Își ridică ochii și o privi descumpănită. Nu cred că Peter le iubește. Nu cred că-i pasă de ele. Aș ști ce să fac dacă nu m-ar iubi pe mine, dar fetele sunt copiii lui. Mai mângâie o dată faldurile de tul ca și când ar fi mângâiat obrazul fiicei sale. Își dorea băieți. Pentru numele Ridgeway. Băieți care să-i poarte faima peste timp. Mă rog - puse rochița deoparte - a avut fete.

Margo aprinse o țigară cu un gest nervos și se așeză.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu mă mai iubește. De fapt, nu sunt sigură că m-a iubit vreodată. Își dorea o soție importantă. Laura ridică din umeri. Credea că o are. De câțiva ani am început să ne certăm pentru multe lucruri. Mai bine zis, eu nu am fost de acord cu el și o spuneam cu glas tare. Nu-i păsa de asta. Nu are rost să intru în amănunte. Ridică mâna în semn de plictiseală. Esențialul este că ne-am distanțat unul de celălalt. El a început să petreacă mult timp plecat de acasă. Am crezut că are o iubită, dar când îl acuzam devenea furios și mi-am zis că mă înșel.

— Dar nu te înșelai.

— Nu sunt sigură că atunci avea. Nu contează.

Laura reluă lucrul la fustiță ca să pară ocupată.

— Nu s-a mai atins de mine de un an.

— Un an...

Era o prostie să te simți șocat de ideea unei căsnicii lipsite de viață intimă, dar Margo așa se simți.

— La început am vrut să mergem la un consilier, dar el a fost, împotrivă. Apoi m-am gândit să urmez eu un tratament și atunci a devenit furios. Laura surâse șters. S-ar fi auzit și atunci ce ar fi crezut oamenii, ce ar fi spus?

Fără sex deloc. Timp de un an. Margo încercă să nu se mai gândească la aceasta și se concentră asupra discuției.

— Dar e ridicol.

— Poate. Oricum, am încetat să țin la el. Mi-a fost mai ușor să fac asta și să mă concentrez asupra copiilor și a casei. Viața mea.

Ce viață? voi Margo să întrebe, dar se abținu.

— Am văzut că de câteva săptămâni le afectează pe fete, în special pe Ali.

După ce lăsă rochia pe genunchi, își împreună mâinile ca să nu se vadă că tremură.

— După plecarea ta m-am decis că trebuie să punem lucrurile la punct și să reparăm ce nu merge. Am plecat la el în apartamentul de la hotel. Credeam că ar fi mai bine să vorbim acolo, fără să fie fetele de față. Eram dispusă să fac orice era posibil ca să ne aducem situația la normal.

— Tu erai dispusă, o întrerupse Margo, dând afară pe nas un nor de fum. Mi se pare că...

— Nu contează ce pare, spuse Laura brusc. Asta este. Oricum, era târziu. Le culcasem pe fete și tot drumul până acolo am repetat ce voiam să-i spun; că aveam zece ani împreună, o familie, o istorie.

Râse când își aminti. Se ridică cu gândul să-și toarne puțin coniac. Luă două pahare, le umplu în timp ce continua să povestească.

— Apartamentul era încuiat, dar am și eu o cheie. Nu l-am găsit în birou.

Cu gesturi calme, îi dădu un pahar lui Margo și se așeză pe locul ei.

— La început eram supărată, crezând că s-a dus la o cină de afaceri și mă gândeam ce să fac. Am observat lumină pe sub ușa dormitorului și mi-a venit în minte să bat. Margo, îți dai seama ce situație stranie, să bat la ușă? În final, am deschis-o. Luă o sorbitură din pahar. Într-adevăr, avea o cină de afaceri.

— Cu secretara?

Laura râse brusc.

— Ca într-o farsă franțuzească de prost-gust. În fața ochilor îl aveam pe soțul afemeiat întins pe pat cu secretara lui roșcată, lângă un platou cu creveți reci.

Margo se străduia să nu râdă.

— Creveți?

— Și ceva ce arăta ca un sos picant, roșu și o sticlă de *Dom Perignon* ca să alunece mai ușor. Intră pe neașteptate soția neglijată. Tabloul îngheață. Nimeni nu vorbește; se aud doar acordurile Bolero-ului.

— *Bolero.* Oh, Isuse!

Margo se înecă de râs și trebui să se așeze pe scaun.

— Scuză-mă, nu mă pot abține. Sunt prea obosită ca să mă pot controla.

— Râzi liniștită. Laura surâse și ea. E de râs. De compătimit chiar. Soția spune cu o demnitate și o prostie incredibile: „Îmi pare rău că vă întrerup cina de afaceri”.

Cu un efort de voință, Margo se opri puțin din râs.

— Nu ai zis asta.

— Ba da. Mă priveau speriați. Niciodată nu l-am văzut pe Peter atât de speriat. Merita să-i vezi. Tinerica secretară a scos un țipăt timid și a început să-și acopere trupul gol cu cearceaful și, în graba mișcărilor, a vărsat sosul chiar între picioarele lui Peter.

— Oh, Doamne!

— Momentul a fost delicios.

Laura oftă, întrebându-se care dintre ei trei se simțise mai ridicol.

— Le-am spus să nu se ridice fiindcă știam unde e ușa, apoi am plecat.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

— Dar el ce spunea? Cum a reacționat.

— Nu știu.

Laura miji ochii, iar acum privirea întunecată era demnă de o Templeton - dură și încăpățânată.

— Nu-i răspund la telefon. Poarta electrică pe care a instalat-o chiar el îmi plătește polițele.

Margo privi metamorfoza Laurei din mătase în oțel.

— Nu mai poate intra pentru că așa am dat eu dispoziții. Oricum, a încercat doar o dată să intre.

— Și nu vrei nici măcar să stai de vorbă cu el?

— Nu mai avem ce discuta. Am fost destul de tolerantă și indiferentă, i-am acceptat lipsa de afecțiune și de respect pentru mine și sentimentele mele, dar nu voi admite nicio clipă minciuna și infidelitatea lui. Poate că-și închipuie că hârjoneala cu secretara intră în drepturile lui de stăpân, dar va vedea că se înșeală.

— Ești sigură că asta vrei?

— Așa va fi. Căsnicia mea s-a încheiat.

Laura își coborî privirea spre paharul cu coniac, deși nu vedea nimic.

— Cu asta, basta.

Încăpățânarea și hotărârea definitivă făceau parte din stilul clasic Templeton, își zise Margo. își mai scoase o țigară din pachet și întinse mâna spre brațul rigid al Laurei.

— Iubito, știi că nu va fi chiar atât de ușor - legal și emoțional.

— Voi face tot ce trebuie, dar nu mai vreau să joc rolul soției înșelate și al doamnei de societate.

— Dar fetele?

— Cu ele mă descurc eu. Cumva, voi face cum e mai bine pentru ele.

Deși flăcările durerii o ardeau, Laura le ignoră.

— Nu pot face mai mult de atât.

— Bine. Eu voi fi alături de tine până la capăt. Uite, mă duc jos să pregătesc ceva de mâncare. Kate va fi lihnită de foame când va ajunge aici.

— Kate nu vine diseară. Mereu cade lată pe pat timp de douăzeci și patru de ore după ce se termină febra impozitelor.

— Va fi aici, promise Margo.

— Ai zice că acum am coborât de pe patul morții, murmură Laura.

Bine, mă duc să-i pregătesc camera. Și pe a ta. Apoi facem împreună sandvișurile.

— Le pregătesc eu. Tu ocupă-te de camere.

Margo se gândi să mai obțină informații de la mama sa în acest răstimp.

O găsi pe Ann exact unde se așteptase, la bucătărie, tăind legume proaspete și aranjând pe o farfurie felii de mezeluri.

— Nu am mult timp, începu Margo și se îndreptă spre cafetieră. Laura va coborî imediat. Nu-i așa că nu-i în apele ei?

— Face față. Nu vrea să vorbească despre asta și nici părinților nu le-a spus încă.

— Ticălosul, nimicul!

Margo își simțea picioarele ca de piatră, dar reuși să-și ascundă oboseală.

— Și târfa de secretară care făcea ore suplimentare.

Se opri când întâlni privirea lui Anne.

— Bine, nici eu nu eram cu mult mai bună pentru Alain. Nu este o scuză faptul că am sperat să divorțeze, dar cel puțin salariul nu îmi era plătit de familia soției lui.

Bău cafeaua neagră ca să se remonteze.

— Poți să-mi ții predici pentru păcatele mele mai târziu. Acum mă îngrijorează Laura.

Cu ochiul expert de mamă, Ann remarcă oboseala de pe chipul ei.

— Nu vreau să-ți țin predici. Nu ți-au folosit niciodată cât ai fost copil și acum tot nu ar avea niciun efect. Tu mergi pe drumul tău, Margo, dar acum ai revenit fiindcă prietena ta are nevoie de tine.

— Oare? Ea era mereu cea puternică. Bună și blândă, adăugă zâmbind.

— Crezi că ești singura care e cuprinsă de disperare când vede că lumea se prăbușește împrejur? Cine vrea să-și pună pătura peste cap în loc să dea piept cu ziua de mâine?

Ușor enervată, Ann trânti pe farfurie o felie de pâine. Oh, cât de obosită se simțea! Inima o durea și emoțiile i se îngrămădeau în piept: bucurie că-și revedea fiica acasă, tristețe pentru Laura și frustrare pentru că nu știa ce să facă pentru fiecare dintre ele.

— Se teme, se simte vinovată și îngrijorată. Pentru ea nu va fi ușor. Deși încercă să se calmeze, simțea că o lasă nervii. Căminul ei e zdruncinat și, chiar dacă tu nu vezi, la fel îi e și inima. Ar fi timpul să o răsplătești măcar puțin pentru ajutorul pe care ți l-a dat mereu.

— De ce crezi că sunt aici? replică Margo. Am lăsat tot ce făceam și am zburat șase mii de mile ca să-i vin în ajutor.

— Un gest nobil, se auzi glasul acuzator al lui Ann. Mereu ai fost dispusă să faci gesturi eroice, dar e greu să reziști prea mult. Cât timp vei sta de data aceasta? O zi, o săptămână? Cât va dura până când vei

redeveni prea agitată ca să mai rămâi? Până când efortul de a avea grijă de cineva se transformă în inconvenienţă? Până când vei zbura înapoi la viaţa ta strălucitoare în care nu trebuie să te gândeşti la nimeni altcineva decât la tine?

— Bine. Margo puse cana pe masă. De ce nu spui totul acum, mamă? Mi se pare că ai adunat destul în suflet.

— Oh, cât de uşor e pentru tine să vii şi să pleci cu un zâmbet. Să trimiţi cărţi poştale şi cadouri ca şi când ai compensa astfel absenţa ta de la realitate.

Ann era şi aşa destul de îngrijorată şi înmagazinase de-a lungul anilor multă mâhnire, încât acum dădea frâu liber emoţiilor. Nu le putea opri şi nici îndulci.

— Ai crescut în această casă ca şi când nu ai fi fost fata menajerei, iar domnişoara Laura te-a tratat ca pe-o soră. Cine ţi-a trimis bani după ce ai fugit? Cine şi-a folosit influenţa ca să poţi face prima fotografie? Cine a fost mereu acolo, lângă tine? întrebă Ann aranjând feliile de pâine ca pe nişte cărţi de joc. Dar tu ai fost vreodată lângă ea? În ultimii ani, când s-a luptat să-şi menţină familia, când a fost singură şi tristă, ai fost alături de ea?

— De unde era să ştiu?

— Domnişoara Kate trebuie să-ţi fi spus. Dacă nu ai fi fost atât de îmbrobodită de Margo Sullivan, ai fi auzit.

— Nu am fost ceea ce ai vrut tu, spuse Margo cu glas stins. Nu am fost niciodată Laura şi nici nu voi putea fi.

Sentimentul vinovăţiei se amesteca acum cu regretul şi îngrijorarea.

— Nimeni nu ţi-a cerut să fii ceea ce nu eşti.

— Nici măcar tu, mamă? Dacă aş fi putut să fiu mai bună, mai generoasă, aşa ca Laura, mai sensibilă, mai practică, aşa cum e Kate. Crezi că nu am ştiut asta şi că nu am simţit-o în fiecare zi din viaţa mea?

Şocată şi uluită, Ann dădu negativ din cap.

— Poate că dacă ai fi fost mai mulţumită cu ce aveai şi cu ce erai, în loc să fugi, ai fi fost mai fericită.

— Poate că dacă te-ai fi uitat la mine şi ai fi fost mulţumită de ceea ce sunt, nu aş fi alergat atât de departe şi atât de repede.

— Nu da vina pe mine pentru modul în care ai trăit, Margo.

— Nu, eu sunt de vină. De ce nu? se întrebă ea. Atât de mult datora acum încât nu mai conta încă puţin. Eu sunt de vină şi de lăudat. Aşa că nu am nevoie de aprobarea ta.

— Nu ştiu să mi-o fi cerut vreodată.

Ann ieşi din cameră şi o lăsă pe Margo să fiarbă.

*

Ann îi dădu trei zile. Era straniu. Niciodată nu locuiseră în aceeaşi

casă ca adulți. La optsprezece ani Laura se măritase, Margo plecase la Hollywood, iar Kate, în lupta continuă cu anul diferență dintre ele, terminase liceul, apoi se dusese la *Harvard*.

Acum fiecare își găsise locul ei. Kate se scuza că nu mai avea puterea să conducă până la apartamentul ei din Monterey, iar Margo aștepta să treacă timpul. Se convinsese că mama ei avea dreptate în multe privințe. Laura făcea față cu bine, dar situația nu avea să se îmbunătățească. Oamenii începuseră să o viziteze din curiozitate. Erau membrele clubului local care căutau bârfe despre lichidarea fuziunii Templeton-Ridgeway.

Într-o seară Margo o găsi pe Kayla instalată la ușa dormitorului Laurei de teamă că va pleca și mama. Atunci se convinse că situația era într-adevăr tragică și renunță să mai plece la Milano. Mama ei avusese dreptate, hotărât lucru. Venise timpul ca Margo Sullivan să dea înapoi ceea ce i se oferise în copilărie și adolescență. Îl sună pe Josh.

— E șase dimineața, se tângui el când răspunse la telefon din hotelul *Templeton-Stockholm*. Să nu-mi spui că ai devenit și tu un monstru din societatea civilizată, Margo. Ești prea matinală de fiecare dată.

— Ascultă, sunt la reședința Templeton.

— Atunci e bine. La voi e seară. Ce vrei să spui că faci la reședința Templeton? o întrebă când se trezi de-a binelea. Ce naiba cauți în California? Trebuia să te apuci de treabă la Milano.

Margo făcu o pauză. Urma ca pentru prima dată să spună tare ce gândea. Prima oară când recunoștea pierderea unei părți din viața ei.

— Nu mă mai întorc la Milano. Măcar pentru o vreme.

Când îi auzi tonul acuzator bubuind în receptor acuzații și întrebări, văzu cum i se spulberă un vis, dar speră să-l înlocuiască mai târziu cu un altul.

— Poți să taci măcar un minut? întrebă ea pe un ton poruncitor. Vreau să faci ceva, orice îți stă în putință, ca să-mi trimiți aici lucrurile cu vaporul.

— Lucrurile tale?

— Mare parte din ele sunt deja împachetate, iar pentru cele rămase te rog să aranjezi să fie împachetate. Cred că firma Templeton are un serviciu care să se ocupe de asta.

— Sigur, dar...

— Îți dau banii înapoi, Josh, dar acum nu știu cui altcuiva aș putea să mă adresez decât ție. Biletul de avion mi-a zdruncinat bugetul.

Tipic stilul ei, se gândi Josh și-și aranjă perna sub cap. Tipic Margo.

— Atunci de ce naiba ai cumpărat biletul de avion până în California?

— Pentru că Peter se hârjonea cu secretara lui, iar Laura divorțează

de el.

— Nu poți să-ți iei zborul chiar oricând... Ce naiba spuneai?

— M-ai auzit. A intentat acțiune de divorț. Nu cred că el se va opune, dar nici nu cred că afacerea se va încheia în termeni prietenești. Laura caută să se ocupe singură de prea multe, iar eu nu vreau s-o las.

— Dă-mi-o să vorbesc cu ea.

— Doarme.

Dacă Laura ar fi fost trează, stând în spatele ei chiar atunci, nu i-ar fi dat receptorul. Agresivitatea din tonul lui Josh perfora până și cablul.

— Astăzi a avut întâlnire cu avocatul și a venit supărată. Cea mai bună soluție pentru moment ar fi ca eu să rămân aici. Vreau să o rog să mă ajute să caut un loc pentru magazin. Poate așa o să mai uite de probleme. Laura se pricepe foarte bine să-i ajute pe alții; mai bine decât pe ea însăși.

— Vrei să rămâi în California?

— Așa nu trebuie să-mi fac griji pentru TVA sau pentru legile din Italia, nu-i așa?

Simți lacrimile amare ale autocompătimirii umplându-i ochii, dar se secă din start. Strânse din dinți ca să-și păstreze calmul și vocea.

— Apropo de legi, pot să-ți dau ție procură sau cum se numește? Vreau să-mi vinzi tu apartamentul, să-mi transferi banii și te ocupi de toate detaliile legale.

Detalii care-i jucau prin fața ochilor minții și o oboseau.

Tipic? se întrebă el din nou. Pentru Margo nimic nu era tipic.

— O să întocmesc actul și ți-l trimit prin fax. Îl semnezi și mi-l trimiți la hotelul *Templeton* din Milano. Unde naiba e Ridgeway?

— Se zvonește că în apartamentul lui de hotel.

— Aranjăm noi și asta curând.

Margo aprecie tonul rece din glasul lui, dar...

— Josh, nu sunt sigură că Laura ar vrea să-l iei la harță chiar acum.

— Se pare că am supraapreciat-o pe Laura în cadrul clanului Templeton. Mă voi ocupa de transport de îndată ce voi putea. Mai sunt și alte surprize pentru care ar trebui să fiu pregătit?

Factura pentru cărțile de credit *American Express* venise înainte de plecarea ei. Decise că în acel moment Josh trecuse și așa printr-un șoc prea mare, deci nu mai avea nevoie de încă unul.

— Nu cred că ar mai fi ceva demn de menționat. Regret că te-am lăsat cu toate pe cap, Josh. Serios, dar nu văd cum aș putea să stau cu Laura și să-mi pun la punct magazinul înainte de a intra în închisoarea datornicilor.

— Nu-ți face griji pentru asta. Haosul e meseria mea.

Josh și-o imagină pe Margo lăsând baltă haosul de acasă ca să

alerge în ajutorul prietenei ei. Loialitate, se gândi el. Aceasta era și va fi întotdeauna cea mai admirabilă calitate a ei.

— Tu cum rezişti?

— Mă simt bine. Și neatinsă, adăugă ea. Tu ești singur în patul tău?

— Cu excepția celor șase membre ale echipei de volei a Suediei. Helga are cârlig la mine. Nu mă întrebi cu ce sunt îmbrăcat?

— Șortul negru, transpirația și un zâmbet larg.

— Cum de ai ghicit? Dar tu ce porți?

Margo își trecu limba peste buze.

— Oh, un mic... foarte mic... chiloțel din dantelă albă.

— Și tocuri cui.

— Natural. Și ciorapi cu jartieră. Jartiera e brodată cu trandafiri roz. Se potrivește cu bobocul pe care-l am între sâni. Ar trebui să adaug că tocmai am iești din cadă. Sunt încă puțin... udă.

— Isuse! Ești prea bună la asta. Închid.

Drept răspuns, Margo râse cu poftă.

— O să-mi placă să conduc *Jaguar*-ul acela. Să-mi spui când aștept transportul.

Când auzi declicul în receptor, începu să râdă mai cu poftă. Se întoarse și dădu nas în nas cu Kate.

— De când stai aici?

— De îndeajuns de mult timp ca să mă simt tulburată. Făceai dragoste prin telefon cu Josh? Cu Josh al nostru?

Margo își dădu la o parte părul de pe frunte.

— A fost mai mult un preludiu. De ce?

— Bine. Va trebui să se mai gândească la asta. Acum ce spuneai de un magazin?

— Doamne, dar știu că ai urechile mari, spuse Margo trăgând-o de amândouă destul de tare. Kate se strâmbă. Bine. Stai jos. Pot să-ți expun planul în linii mari.

Kate ascultă și comentă din când în când printre mormăituri, sforăituri sau murmure.

— Cred că ai calculat costul de început?

— Păi...

— Bine. Ai făcut cerere pentru licență, te-ai interesat cât costă taxele și certificatul de înmatriculare?

— Mai am de pus la punct câteva detalii, murmură Margo. E stilul tău să-mi arunci apă rece în obraji.

— Și eu care credeam că vorbeam din pur bun-simț!

— De ce să nu fac o avere din vânzarea lucrurilor mele? vru ea să știe. Ce e rău în a transforma o umilință într-o aventură? Numai fiindcă nu am făcut cerere pentru număr de înmatriculare nu înseamnă că trebuie să las totul baltă.

Kate își înlănțui degetele și se rezemă mai confortabil. Nu era o

idee chiar nebunească, își zise. De fapt, avea un merit financiar solid. Lichidarea posesiunilor legată de o întreprindere liberă, de modă veche. Kate se hotărî să o ajute în punerea la punct a detaliilor, dacă Margo era hotărâtă să devină o adevărată capitalistă. Desigur, aceasta ar prezenta un oarecare risc, dar Margo fusese mereu dispusă să-și asume riscuri.

— Vrei să devii proprietar de magazin?

Margo își studia manichiura.

— Mă gândeam la postul de consultant.

— Margo Sullivan, se minună Kate, vânzând haine uzate și fleacuri.

— Obiecte de artă.

— Cum vrei tu.

CAPITOLUL 9

Margo stătea în fața vitrinei unui magazin de pe Cannery Row și se gândea că acesta trebuia să fie al ei. Spațiul pentru expunerea mărfurilor era perfect protejat de lumina soarelui printr-o verandă îngustă. Ușa era din sticlă, decorată cu un buchet de crini pictat pe toată lungimea ei. Clanța și celelalte aplice din alamă șlefuită luceau de curățenie. Acoperișul ușor țuguiat era din țiglă roz, puțin decolorat de vreme. Din acest loc se auzeau strigătele pescărușilor și vocile turiștilor curioși care treceau în grupuri. Arome de mâncare gătită veneau valuri-valuri de la chioșcurile și restaurantele în aer liber aflate lângă Cheiul Pescarului, celebrul punct turistic din San Francisco. Bicicletele duble, trecând continuu prin fața vitrinei, înveseleau atmosfera.

Traficul străzii producea un zumzet permanent, iar mașinile căutau zadarnic un loc de parcare în această zonă din raiul turistic. Trecătorii se plimbau pe trotuare ținând de mână copii cu ochi curioși și zâmbete mirate sau scâncind obosiți după o zi plină de evenimente. Peste tot era mișcare. Oameni, zgomote și acțiune. Magazinele aliniate de-a lungul străzii atrăgeau vizitatorii zi de zi, lună de lună.

Celelalte clădiri pe care le văzuse până atunci, cu vitrine strâmte și încăperi goale, fuseseră doar trepte ducând spre acest loc ideal.

— E perfect, murmură ea.

— Dar nici măcar nu ai intrat, zise Kate.

— Știu că e perfect. E al meu.

Kate și Laura schimbară fețe-fețe. Știau amândouă ce însemna o chirie într-un asemenea loc. Dacă-ți place să visezi, trebuie să visezi lucruri mari. Margo făcuse întotdeauna așa.

— Cred că agentul e deja înăuntru.

Strategia infailibilă a lui Margo era să sosească târziu. Nu voia să apară prea nerăbdătoare.

— Lăsați-mă pe mine să tratez cu el.

— Las-o pe ea să trateze, murmură Kate cu ochii spre Laura. După aceea luăm prânzul, bine?

Simțea miros de pește prăjit și sosuri picante venind dinspre Cheiul Pescarului. Foamea năprasnică îi rodea stomacul.

— Acesta e ultimul loc înainte de masă.

— Singurul.

Margo își îndreptă spatele, parcă pornind la atac și păși pragul ușii. Trebui să se abțină ca să nu smulgă cartonașul pe care scria *De închiriat*. Simțea de-a lungul șirei spinării frisoanele intrării în posesie. Trecuse de nenumărate ori prin acest loc, dar niciodată nu avusese această senzație.

Acum o resimțea și îi era de ajuns.

Camera principală era spațioasă și goală. Pe podea se vedeau urmele dulapurilor care fuseseră trase încoace și încolo. Vopseaua albă de pe pereți își pierduse din strălucire, rămânând doar ceva asemănător aluatului; ici și colo se vedeau găuri unde probabil că persoana care închinase până atunci agățase mărfurile.

Margo nu văzu decât arcada care ducea spre următoarea încăpere în mijlocul căreia o scară în spirală cu balustradă de metal șerpuia către etajul superior. Inima începu să-i bată mai tare și ochii i se deschiseră larg. Adesea avusese această senzație când pășea într-un magazin al firmei *Cartier* unde vedea un obiect de artă care parcă o aștepta pe ea.

Simțind pericolul, Laura îi puse o mână pe umăr.

— Margo.

— Nu vezi? Nu se vede clar?

— Văd că locul are nevoie de ceva muncă de refacere. Kate strâmbă din nas. Mirosea a tămâie? Droguri? Lumânări vechi? Se pare că ar trebui și o dezinfectare.

Ignorând-o, Margo se apropie de o ușă jupuită și o deschise. Dincolo de ea se vedea o cameră de baie îngustă, cu chiuvetă și podele cu dale ciobite. Se înfioră.

— Bună ziua.

Vocea se auzi de la etajul al doilea urmată de ropotul unor tocuri pe podeaua de lemn. Laura tresări.

— Doamne, nu se poate! Louisa. Margo, spuneai că ai întâlnire cu un domn Newman.

— Da, așa fusese vorba.

Vocea strigă din nou, iar Laura simți că trebuie să se ascundă undeva.

— Domnișoară Sullivan, dumneavoastră sunteți?

Femeia apăru în capătul scărilor. Era îmbrăcată complet în roz; de la jacheta vaporoasă până la pantofii cu toc cui. Avea părul blond-cendré, nuanța aleasă de coafeze pentru a masca firele de păr albe, iar tunsoarea îi dădea forma unei căști cu colțurile rotunjite de-o parte și de alta a obrajilor pudrați tot în roz. Purta brățări care zornăiau, iar pe piept avea prinsă o broșă enormă, în formă de ac cu gămălie.

Margo îi dădu în jur de cincizeci și cinci de ani, cu ochii ei de expertă, dar era evident că femeia voia să pară în jur de patruzeci. O operație de lifting facial reușită, se mai gândi privind-o cum coboară

scările și vorbește în același timp. Se vedeau pe trupul ei ore de gimnastică aerobică pentru a-și menține silueta, probabil ajutată de câteva mici intervenții la nivelul abdomenului și al șoldurilor, evident și acestea prelucrate estetic.

— ...încercam să-mi reîmprospătez memoria, continuă femeia pe un ton ce voia să pară primitor. Nu am mai intrat aici de câteva săptămâni. Dragul de Johnny trebuia să vă arate magazinul, dar azi dimineață a avut un mic accident cu mașina. Când în sfârșit ajunse jos, întinse mâna cordial. Bucuroasă să vă cunosc. Sunt Louisa Metcalf.

— Margo Sullivan.

— Da, desigur. Ochii de culoarea stafidelor străluceau interesați sub fardul de pleoape auriu, aplicat cu măiestrie. V-am recunoscut imediat. Nu știam că la ora unu o voi cunoaște pe Margo Sullivan. Sunteți la fel de drăguță ca în fotografii. Adesea obișnuiesc să le retușeze, nu-i așa? Într-o zi te trezești că dai ochii cu figura pe care ai văzut-o de sute de ori și ești foarte dezamăgit. Cred că ați avut o activitate foarte interesantă, nu?

— Care nu s-a încheiat încă, completă Margo, iar Louisa izbucni în râs.

— Desigur că nu. Ce noroc aveți că sunteți tânără și frumoasă! Sunt sigură că veți reuși să înfruntați micile necazuri. Ați fost în Grecia, da?

— Bună, Louisa.

Aceasta se întoarse brusc, ducându-și mâna spre inimă.

— Vai, dragă Laura. Nici nu te-am observat. Ce surpriză delicioasă!

Cunoscând rutina, Laura se apropie de Louisa și se sărutară formal, în aer.

— Arăți minunat.

— Oh, e ținuta mea de lucru.

Louisa își netezi jacheta sub care triumfau doi sâni voluminoși. Se vedea că femeia este nerăbdătoare să afle ultimele bârfe și zvonuri.

— Mă delectez câteva zile pe săptămână cu inocentul meu hobby. Vânzările de proprietăți te duc în locuri interesante unde cunoști o mulțime de oameni. Cum Benedict e foarte ocupat cu ale lui iar copiii au crescut, trebuie să fac ceva cu timpul meu.

Privirea îi deveni insistentă.

— Nu știu cum te descurci tu, dragă, cu încântătoarele tale fete, munca în domeniul social și al operelor de binefacere. Chiar îi spuneam Barbarei - o ții minte pe fiica mea, Barbara - cât de uluitoare, ești. Să reziști în toate cornițele, funcțiile și să crești și doi copii. Mai ales acum, când treci printr-o încercare foarte grea. Divorțul.

Șopti cuvântul ca și când acesta ar fi avut o încărcătură imorală.

— Cred că aveți inimile zdrobite cu toții, nu-i așa? Cum reziști, draga mea?

— Sunt bine. Mai degrabă din disperare decât din politețe, Laura o

trase de mânecă pe Kate. Ea este Kate Powell.

— Mă bucur să vă cunosc.

Kate nu se sinchisi să-i aducă aminte că se întâlniseră cel puțin de șase ori.

Femei ca Louisa Metcalf nu-și aduceau niciodată aminte de ea.

— Te interesează clădirea, Laura? continuă ea. Am înțeles că proprietarul vrea să o închirieze, dar dacă vrei o investiție bună acum că ești singură, ca să spunem așa, ar fi perfectă pentru tine. O femeie singură are mereu nevoie de un viitor sigur, nu? Proprietarul e dispus s-o vândă.

— De fapt, Margo este cea care...

— Oh, desigur. Scuzați-mă. Se răsuci pe călcâie ca un titirez. Mă scuzați, am revăzut o bună prietenă după atâta timp, mă înțelegeți? Am auzit că sunteți prietenă cu Laura de mulți ani. Ce bine că puteți fi alături de ea când trece prin clipe grele. Acesta este un loc minunat. Nu veți avea probleme să găsiți un chiriaș bun. Vă pot recomanda o firmă deosebit de serioasă.

Să cumpere? Să fie ea proprietarul. Margo înghiți în sec. De teamă să nu i se citească în priviri instinctul posesiunii, se întoarse și începu să examineze locul.

— De fapt, nu m-am hotărât încă dacă vreau să cumpăr sau să închiriez.

Le privi pe rând pe Laura și Kate.

— Cine a fost ultimul chiriaș?

— Oh, cineva ghinionist. De aceea proprietarul s-a gândit să vândă. A fost un magazin *Epoca Modernă.* Eu nu prea înțeleg chestiile acestea, dar dumneavoastră? Cristaluri, muzică stranie și gonguri. Până la urmă s-a dovedit că vindeau și droguri. Șopti ultima remarcă, parcă de teamă să nu devină și ea dependentă. *Marijuana*. Oh, draga mea, sper că nu te deranjează subiectul acesta; știu prin câte ai trecut în ultima vreme.

Margo o privi pieziș.

— Absolut deloc. Aș vrea să văd ce e sus.

— Sigur că da. E foarte spațios. A fost folosit ca apartament și are o bucătărioară grozavă; dacă mai adăugăm și priveliștea.

Le conduse spre scări și urcând continuă să vorbească tot timpul despre clădire.

— Sper că nu te gândești serios, șuieră Kate luând-o de mâna pe Margo. Nu-ți poți permite nici măcar să închiriezi locul, darmite să-l mai și cumperi.

— Taci. Voi vedea.

Era greu să se concentreze când Louisa nu tăcea nicio clipă, dar făcu un efort și ignoră glasul strident privind încântată spațiul destul de mare și scara șerpuitoare. Ce dacă balustrada era cam șubredă?

Desenul straniu de pe podeaua de la parter putea fi șters. Bucătăria era enervant de mică, iar spațiul unde se mânca fusese parcă proiectat pentru unul din cei șapte pitici din poveste. Ferestruicile discrete ofereau imagini spectaculoase și dădeau spre ocean.

— Potențialul e minunat, continuă Louisa. Cu puțină cosmetică ici-colo, schimbat tapetul sau culoarea. Știți că în această zonă proprietățile se închiriază pe metru pătrat. Deschise servieta lăsată pe masa din bucătărie și scoase un dosar. Clădirea aceasta are o sută nouăzeci și doi de metri. Îi dădu actele lui Margo. Proprietarul a cerut o chirie rezonabilă. Desigur, cheltuielile de întreținere îi revin chiriașului.

Kate răsuci robinetul și privi apa cenușie împroșcând chiuveta.

— Dar reparațiile?

— Oh, sigur că aici se poate rezolva ceva.

Louisa făcu un gest evaziv spre Kate, iar brățările de pe mâna zdrăngăniră strident.

— Vreți să citiți contractul de închiriere, sigur că da. Nu vreau să vă grăbesc, dar trebuie să știți că avem și alți clienți interesați care vin mâine. Odată ce se va pune oficial în vânzare, știți că... Zâmbi cu puțină răutate. Cred că prețul de vânzare e de două sute șaptezeci și cinci de mii.

Margo văzu cum visul ei se dezumflă ca un balon - mare, roșu, supradimensionat.

— E bine de știut. Ridică din umeri, deși îi simțea amorțiți. După cum am spus, nu cred că e exact ce caut. Mai am și alte oferte de luat în considerare.

Citind condițiile de închiriere, realiză că și acum Kate avusese dreptate - fir-ar să fie. Până și chiria era departe de realitatea ei. Trebuia să existe o cale, se gândi ea.

— Vă voi contacta în maximum două zile, surâse ea definitiv, dar politicos. Mulțumesc foarte mult, doamnă Metcalf, pentru timpul oferit.

— Oh, cu plăcere! Îmi place să le arăt clienților asemenea locuri. Casele sunt mai interesante, desigur. Ați locuit în Europa, nu? Cred că a fost deosebit de palpitant. Dacă vă gândiți să achiziționați încă o casă aici, în zonă, am una cu zece dormitoare pe Seventeen Mile. E o comoară. Proprietarii sunt în divorț și... oh. Se uită împrejur, parcă scuzându-se față de Laura, dar se vedea că-i strălucesc ochii. Cred că a coborât. Nu vreau să o necăjesc discutând despre divorțuri. Ce păcat de ea și Peter, nu-i așa?

— Nu chiar, răspunse Margo scurt. Cred că tipul e un ticălos.

— Oh, roși Louisa. Sunteți loială prietenei dumneavoastră. De fapt, am fost foarte surprinsă când am auzit că se separă. Erau un cuplu adorabil. El, atât de manierat, atrăgător și gentleman.

— Bine, știți ce se spune despre aparențe? Înșeală. Cred că mă mai uit puțin prin jur dacă nu vă deranjează, doamnă Metcalf. Margo o luă de braț, forțând-o să se îndrepte spre scări. Poate nu vă supărați, dar aș vrea să rămân puțin singură, ca să mă gândesc în liniște.

— Sigur că da. Stați cât doriți, dar încuiați când plecați. Trageți yala, eu am cheile. Oh, să vă dau cartea mea de vizită. Dacă veți dori să mai aruncați o privire, sunați-mă. Poate că vă interesează casa de pe Seventeen Mile.

— Așa voi face.

Margo nu le văzu pe Kate și pe Laura la parter. O conduse pe Louisa spre ușă.

— Oh, spuneți-i Laurei la revedere din partea mea, vă rog. Și tinerei dumneavoastră prietene. Sunt sigură că ne vom mai revedea la club.

— Negreșit. La revedere. Vă mulțumesc foarte mult.

Margo închise ușa în urma ei. „Și rămâneți o străină pentru mine”, murmură ea pentru sine.

— Așa, acum unde v-ați ascuns fetelor?

— Suntem aici, sus, strigă Kate. În baie.

— Isuse, ce idee pentru două femei în toată firea să se ascundă în baie!

După ce urcă scările le găsi. Laura stătea pe marginea unei băi cu picior, iar Kate se instalase confortabil pe WC. În alte împrejurări, ai fi spus că erau cufundate într-o discuție intensă și serioasă.

— Vă sunt recunoscătoare că m-ați lăsat singură cu coțofana aia năsoasă.

— Ai vrut să tratezi singură, îi aminti Kate.

— Nu prea am avut ce trata, spuse Margo descurajată și se așeză pe marginea căzii lângă Laura. Poate că aș fi putut plăti chiria dacă nu aș fi mâncat vreo șase luni. Ceea ce ar fi fost o problemă, dar nu mi-ar fi rămas nimic pentru a-l deschide. Aș vrea să-l cumpăr, zise oftând. Este exact ce caut. Aici e ceva care-mi spune că aș putea fi fericită.

— Probabil că e mirosul stătut de droguri.

Margo îi aruncă lui Kate o privire ucigătoare.

— Am fumat și eu o dată când aveam șaisprezece ani. Țin minte că și tu ai luat câteva fumuri în seara aceea de neuitat.

— Dar nu am tras în piept, spuse zâmbind ca un copil neascultător. Asta-i povestea mea și o susțin.

— Atunci explică-ne cum de pretindeai că dansezi *pas de deux* cu Baryshnikov.

— Nu-mi amintesc de acest episod - oricum îmi spusese să-i zic Mișa.

— Al naibii de bun lucru că nu am tras decât două fumuri de la Biff, conchise Margo. Ei, aceasta e realitatea crudă. Nu-mi pot permite

acest loc.

— Eu pot, spuse Laura.

— Cum adică, tu poți?

— Adică pot să-l cumpăr și să ți-l închiriez ție; atunci intrăm în afacere.

Margo era cât pe ce să sară de gâtul Laurei, dar rațiunea și mândria o opriră.

— Oh, nu! Nu doresc să pornesc acest nou stadiu al vieții mele astfel.

Își scoase o țigară din geantă și o aprinse cu un gest nervos.

lingă Nu vreau să mă scoți pe cauțiune. Nu de data aceasta.

— Spune-i ce mi-ai zis mie, Kate, când am venit cu propunerea.

— Bine. Primul impuls a fost s-o întreb dacă nu e nebună. Nu vreau să spun că tu nu ai fi în stare să-ți pui planul în practică, Margo, clar nu cred că-l poți realiza.

Cu ochii strânși, Margo dădu fumul afară în valuri.

— Mulțumesc foarte mult.

— Ideea e admirabilă, o îmbună Kate. Dar e oricând riscant să începi o afacere nouă, indiferent cine ar fi persoana. Majoritatea celor ca o fac dau faliment după primul an. E un principiu economic de bază, chiar dacă omul are o pregătire și cunoștințe despre vânzarea *en detail.* Ca să nu mai spunem că deja Monterey și Carmel sunt pline de magazine de cadouri și boutique-uri. Dar, continuă Kate ridicând mâna înainte ca Margo să mârâie spre ea, unii reușesc, se luptă chiar. Acum, lăsându-te pe tine la o parte o clipă, să privim situația concretă a Laurei. Deoarece s-a măritat la ridicola vârsta de optsprezece ani, nu are nicio investiție proprie. Desigur, există organizația *Templeton* la care ea este acționar, dar personal, ca posesiuni individuale, nu are nimic în afară de procentul averii Templeton. Fiind deja în proces de divorț, fiind solvabilă financiar, există o rațiune din punct de vedere economic să facă o investiție.

— Eu nu am cumpărat niciodată nimic pentru mine, o întrerupse Laura. Nu am avut nimic al meu, care să-mi aparțină doar mie; totul a fost în numele familiei sau al lui Peter. Venind aici, văzând locul acesta, mi-am zis: de ce nu? De ce să nu intru și eu în joc? Cu tine.

— Fiindcă, dacă dau greș...

— Nu vei da. Acum trebuie să dovedești ceva, nu-i așa, Margo?

— Da, bine, dar asta nu înseamnă să te trag în jos după mine.

— Ascultă-mă.

Laura își puse o mână pe genunchiul ei și îi vorbi blând.

— Toată viața mea am făcut ce mi s-a spus, am mers pe drumul drept, bătătorit. Acum vreau să fac ceva de dragul *ceva*-ului.

Laura simți un fior incitant.

— Cumpăr clădirea, Margo, chiar dacă nu te interesează nicio

porțiune din ea.

Margo înghiți cu efort, descoperind că nu-și înghite mândria, ci nerăbdarea.

— Bine, atunci cât ai de gând să-mi ceri pentru chirie?

*

Primul șoc fu cel de la bancă. Kate o sfătuise să scoată zece la sută din prețul cerut, nu numai ca să încheie contractul, dar și pentru a negocia prețul, scăzându-l la douăzeci și cinci de mii.

Nu avea bani în cont.

— Trebuie să fie o greșeală. Am cel puțin de două ori suma aceasta în bani lichizi.

— O clipă, vă rog, doamnă Ridgeway.

Funcționarul se grăbi în spatele unei uși laterale, iar Laura rămase la ghișeu, bătând nervoasă cu degetele în marginea nichelată.

Margo simți că i se face rău și-i puse mâna pe umăr.

— Laura, ai cont comun cu Peter?

— Sigur. La început a fost un cont pentru operațiuni cu cecuri ca să putem plăti facturile din gospodărie. Vreau să scot mai puțin de jumătate, deci nu ar trebui să fie nicio problemă. Trăim într-un stat unde este recunoscută proprietatea comună. Avocatul mi-a explicat totul.

Vicepreședintele băncii veni în hol și-i strânse mâna.

— Laura, vrei să vii o clipă în biroul meu?

— Frank, mă cam grăbesc. Am nevoie de un cec de la casierie.

— Doar pentru o clipă, spuse bărbatul și plecară împreună.

Margo privi scrâșnind din dinți când cei doi dispărură în spatele ușii.

— Știi ce a făcut ticălosul acela?

— Mda, știu, răspunse Kate furioasă punându-și mâinile la ochi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Isuse, ar fi trebuit să știu. Toate se petrec atât de repede.

— Presupun că au bani peste tot, nu-i așa? Și la alte bănci. Bani, acțiuni, inclusiv un agent de bursă.

— Sigur. Poate că Laura l-a lăsat pe Peter să preia finanțele, dar niciunul dintre ei nu este atât de nebun încât să pună toate ouăle într-un singur coș. Într-o bancă există o limită de fond asigurat. Aici e doar o picătură din găleată. Totuși, avea un sentiment ciudat. Drace! Niciodată Peter nu m-a lăsat să le văd registrele contabile. Uite-o că vine, murmură Kate. Doamne sfinte, i se citește totul pe față.

— Peter a lichidat contul.

Cu ochii stinși, palidă la față, Laura se îndreptă spre ușă.

— În dimineața următoare zilei când l-am găsit cu secretara a venit aici și a scos toți banii, lăsând doar două mii.

Laura se opri și-și duse, mâna spre stomac.

— Deschisesem două conturi pentru fete, ca ele să poată depune banii economisiți. Le-a lichidat și pe acelea. Le-a luat banii copiilor.

— Hai să găsim un loc unde să ne așezăm, sugeră Margo.

— Nu, nu. Trebuie să dau niște telefoane. Să-l contactez pe agentul de bursă. Nici măcar nu-i știu numele, își acoperi fața cu mâinile și trase adânc aer în piept. Ce prostie, ce prostie.

— Nu ești proastă, zise Kate furioasă. Mergem acasă. Vom găsi numerele și le dăm telefoane. Aranjăm să ți se înghețe restul conturilor din bănci.

Nici nu prea mai era mult de înghețat.

— Cincizeci de mii.

Kate își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

— A fost al naibii de generos din partea lui să-ți lase măcar atât. Din câte-mi dau seama, asta reprezintă cam cinci la sută din totalul bunurilor tale.

Dusă pe gânduri, desfăcu o cutie cu medicamente pentru stomac.

— Vestea bună e că nu a putut să se atingă de acțiunile tale Templeton și nu poate avea pretenții la casă.

— Fondurile pentru colegiu, zise Laura cu glas stins. A închis conturile pentru studii ale fetelor. Cum se poate ca banii să fi însemnat atât de mult pentru el?

— Poate că banii sunt doar o parte din interes. Ți-a dat o lecție.

Margo mai turnă un pahar de vin pentru fiecare. Poate că nu le-ar strica să se amețească puțin.

— A scăpat cu bine fiindcă tu nu te-ai gândit niciodată să faci un asemenea lucru. Eu aș fi făcut-o, dar nu m-am gândit. Presupun că avocatul tău te poate ajuta să capeți înapoi o parte.

— Partea neplăcută e că banii sunt toți puși bine în insulele Cayman, spuse Kate clătinând din cap dezgustată. După cum se pare, a fost preocupat cu transferul acțiunilor și al banilor, din fondurile mutuale - care erau comune - într-unul singur, al lui. Acum a făcut doar curățenia finală.

Kate se abținu să nu o certe pe Laura pentru a fi semnat fără să citească anumite documente înmânate de Peter.

— Oricum, ai hârtiile, copiile tranzacțiilor și ale retragerilor, deci vei putea să-l dai în judecată.

Laura închise ochii.

— Nu vreau să-l dau în judecată pentru bani. Să-i ia. Pe toți, până la ultimul.

— Ce naiba mai e și asta? izbucni Margo.

— Nu. La naiba cu el! Divorțul va fi și așa o încercare grea pentru fete, fără ca noi să ne mai batem pentru dolari și cenți. Mai am cincizeci de mii bani lichizi - se poate spune că e mai mult decât are

orice femeie pentru început. De casă nu se poate atinge fiindcă este pe numele părinților mei.

Ridică paharul, dar nu bău.

— Eu am făcut prostia cea mai mare când am semnat orice-mi punea în față, fără să-l întreb nimic. Merit această palmă.

— Dar ai acțiunile Templeton, îi aminti Kate. Ai putea să vinzi din ele.

— Nu mă ating de averea familiei. E o moștenire.

— Laura.

Kate o luă ușor de mână.

— Nu-ți spun să scoți acțiunile pe piață. Le vor cumpăra fie Josh, fie părinții tăi, sau îți vor da un împrumut pentru ele până ce se va rezolva situația.

— Nu.

Laura închise din nou ochii, încercând să se liniștească.

— Nu alerg la ei. Trase aer în piept și redeschise ochii. Nu vreau să faceți nici voi asta. Eu am greșit, eu voi repara ce se poate. Kate, vreau să te gândești cum aș putea obține bani lichizi îndeajuns pentru avansul la clădire.

— Nu se poate să scoți mai mult de jumătate din ce ți-a rămas ca să cumperi locul acela!

Laura surâse și-i spuse lui Margo:

— Ba da, o voi face. Sunt o Templeton și a venit vremea să mă comport ca atare.

Înainte de a se răzgândi, luă cartea de vizită de pe măsuță și formă numărul.

— Louisa, sunt Laura Templeton. Da, exact. Vreau să-ți fac o ofertă pentru clădirea pe care am vizita-o azi după-amiază.

După ce închise telefonul, își scoase verigheta și inelul de logodnă. Era chinuită de vinovăție și de sentimentul de eliberare.

— Tu ești expertă, Margo. Cât crezi că pot lua pe acestea?

Margo examină cu atenție inelul cu diamant de cinci carate și verigheta care avea pe centru un șir de diamante mai mici. Își zise că mai există dreptate pe lume.

— Kate nu te gândi să lichidezi nimic. Se pare că aici avem de la Peter avansul.

Seara, mai târziu, Margo stătea în camera ei făcând socoteli, liste și desenând schițe. Trebuia să se apuce de zugrăvit, de vopsit și de instalația de apă. Spațiul va trebui rearanjat astfel încât să poată include o încăpere că garderobă, deci avea nevoie de tâmplari.

Se putea muta la etajul superior, lucru care o va ajuta să supravegheze lucrările la fața locului. I-ar fi mai ușor dacă ar zugrăvi ea singură decât să angajeze meșteri.

Oare cât de greu se poate zugrăvi un perete?

— Da, intră, spuse când auzi o bătaie în ușă.

Tocmai se întreba dacă tâmplarii sunt plătiți cu ora sau în funcție de ceea ce lucrează.

— Margo?

Își ridică privirea distrată și o văzu pe mama sa.

— Oh! Am crezut că e una din fete.

— E aproape miezul nopții. Fetele dorm.

— Am pierdut noțiunea timpului.

Împinse deoparte hârtiile împrăștiate pe pat.

— Mereu ai fost așa. Visai cu ochii deschiși, în aruncă o privire peste hârtii, amuzată de socotelile pe care le făcuse Margo. Când era copilă trebuia să o amenințe sau să-i ofere recompense pentru a rezolva cele mai ușoare teme la aritmetică. Ai uitat să ții cinciul aici, spuse Ann.

— Da, bine. Margo închise dosarul. Am nevoie de un calculator micuț, ca acela pe care Kate îl are mereu în buzunar.

— Am vorbit cu domnișoara Kate înainte de a pleca. Spunea că vrei să începi o afacere.

— Și asta e de râs pentru cineva care uită să ridice un cinci.

Margo se ridică de pe pat și luă în mână paharul cu vin pe care-l avea pe masă.

— Vrei să bei ceva, mamă, sau ești încă în timpul programului?

Ann nu răspunse, se duse la baie și veni cu un pahar simplu. Își turnă vin.

— Domnișoara Kate spunea că te-ai gândit bine și ai toate șansele să reușești.

— Kate este mereu optimistă.

— Este o femeie rațională și în timp mi-a dat și mie câteva sfaturi pentru partea financiară.

— Kate e contabila ta? Margo râse și se așeză. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ai face bine să o rogi pe ea să se ocupe de contabilitate, dacă vei avea o afacere.

— Mă descurc și singură. Margo era pregătită să citească pe chipul mamei sale îndoială și amuzament. Numărul unu, nu am prea multe opțiuni. Numărul doi, mă pricep foarte bine să vând lucruri de care oamenii nu au nevoie. Numărul trei, Laura contează pe mine.

— Sunt trei motive foarte solide. Ann surâse enigmatic. Domnișoara Laura îți dă banii.

— Nu am rugat-o eu, spuse Margo înțepată. Nu am vrut s-o facă. Ei i-a venit ideea să cumpere clădirea și nu i-a mai ieșit din cap.

Când văzu că Ann nu spune nimic, Margo mototoli o foaie de hârtie și o azvârli la coș.

— Ce naiba, pun tot ce am în asta. Tot ce-i al meu, lucruri pentru

care am muncit. Nu am mulți bani, dar cel puțin sunt ai mei.

— Banii nu sunt la fel de importanți ca timpul și efortul.

— Deocamdată sunt teribil de importanți. Nu avem prea mult ca să începem.

Ann se plimbă prin cameră zâmbind, căutând ceva de pus la locul său.

— Domnișoara Kate mi-a spus ce a făcut domnul Ridgeway.

Ann luă o înghițitură de vin.

— Ticălosul lipsit de scrupule și de inimă ar trebui să putrezească în iad. Să dea Dumnezeu!

Margo râse și ridică paharul.

— În sfârșit, am găsit un lucru asupra căruia suntem de acord. Beau pentru asta.

— Domnișoara Laura crede în tine, domnișoara Kate, de asemenea, crede în felul ei.

— Dar tu nu crezi, continuă Margo.

— Te cunosc - vei face un loc frumos acolo unde oamenii să vină și fără să se gândească să arunce banii pe nimicuri.

— Asta este ideea. Am chiar și un nume pentru magazin. *Pretexte.* Margo râse deosebit de amuzată. Mi se potrivește, nu-i așa?

— Aici ai nimerit-o. Faci asta în California pentru a fi aproape de domnișoara Laura.

— Are nevoie de mine.

— Da, are. Ann privi în pahar. În seara în care ai venit aici am spus câteva lucruri pe care acum le regret. Am fost prea aspră cu tine, poate ca întotdeauna, dar te înșelai când spuneai că vreau să fii ca domnișoara Laura sau ca domnișoara Kate. Poate că voiam să fii ceea ce înțelegeam eu, dar tu nu puteai să fii așa.

— Eram amândouă obosite și necăjite. Margo se simți puțin stânjenită de faptul că mama ei se scuza. Nu vreau să te fac să înțelegi ideea mea cu magazinul, dar sper să înțelegi că voi încerca să fac ceva bun de data aceasta.

— Mătușa ta avea un magazin cu nimicuri în Cork. Ai ceva sânge de negustor.

Ann ridică din umeri și luă o hotărâre.

— Presupun că va costa mulți bani.

Margo, dădu afirmativ din cap și îi arătă documentele.

— Încerc să iau de ici, să pun colo. M-ar ajuta foarte mult dacă aș putea să-mi vând sufletul, dacă mai am ceva de vândut.

— Aș fi fericită să ți-l păstrezi.

Ann duse mâna spre buzunarul fustei și scoase un plic.

— Mai bine folosește-i pe aceștia.

Uluită, Margo luă plicul, îl deschise, apoi îl puse pe pat ca și când ar fi electrocutat-o.

— E un cont de provizioane.

— Exact. Domnișoara Kate mi-a recomandat firma. Se ocupă cu investiții sigure, cum îmi place mie, dar până acum s-au descurcat bine.

— Dar sunt aproape două sute de mii de dolari. Nu pot să-ți iau economiile. Mă descurc și singură.

— Mă bucur că spui asta, dar acestea nu sunt investițiile mele, ci ale tale.

— Eu nu am făcut economii. Nu despre asta a fost vorba până acum?

— Știam că-ți curg banii printre degete. Din banii pe care mi i-ai trimis am deschis acest cont pe numele tău!

Puțin nelămurită, Margo privi cu atenție formularul de bilanț. Trimisese ea chiar atât de mulți, bani? Pe atunci i se păruseră puțini.

— Dar banii trimiși erau pentru tine.

— Eu nu aveam nevoie de ei.

Ann își lăsă capul într-o parte. O bucură să vadă mândria pe chipul fiicei sale.

— Am o slujbă bună, un acoperiș deasupra capului și destui bani ca să-mi permit două vacanțe pe an, fiindcă domnișoara Laura insistă. Așa că am depus în cont banii trimiși de tine. Iată-i.

Ann sorbi din vin și își reformulă ideea:

— Ascultă-mă, Margo. Faptul că mi-ai trimis bani e de admirat. Poate că m-aș fi îmbolnăvit și atunci aș fi avui nevoie de ei, dar nu s-a întâmplat niciodată. Știu că mi i-ai trimis din toată inima.

— Ba nu.

Margo trebuia să fie sinceră, deși se jena să recunoască.

— Am făcut-o din mândrie, ca să-ți arăt că sunt o persoană importantă și că am succes. Ca să înțelegi că te înșelai în privința mea.

Ann înțelese și dădu afirmativ din cap.

— Nu contează, atâta vreme cât rezultatul e același. Erau banii tăi, atunci ca și acum. Eu avem mulțumirea că mi-i trimiți pentru binele meu. I-ai fi cheltuit pe toți dacă nu-i trimiteai aici, așa că ne-am făcut una alteia un mare serviciu.

Ann o mângâie pe cap, apoi, jenată de gestul de tandrețe subită, își retrase mâna.

— Acum ia-i și fă ceva cu ei.

Când văzu că Margo nu spune nimic, puse paharul jos și o luă ușor de bărbie, ridicându-i capul ca să o privească în ochi.

— De ce ești contrariată, copilă? Ai câștigat banii prin muncă cinstită sau nu?

— Da, dar...

— Măcar o dată fă cum îți spune mama ta. Vei fi surprinsă, dar vei vedea că are dreptate. Intră în afacere ca partener egal cu domnișoara

Laura și mândrește-te cu asta. Acum curăță astea de pe pat și culcă-te.

— Mamă.

Margo începu să strângă hârtiile, iar Ann se opri în fața ușii.

— De ce nu mi i-ai trimis la Milano când știai că nu am o lețcaie?

— Fiindcă atunci nu erai pregătită. Acum trebuie să fii.

CAPITOLUL 10

„Al meu”. Margo întinse brațele și se învârti pe foc în mijlocul camerei goale din magazinul aflat pe Cannery Row. Tehnic vorbind, încă nu era al ei complet. Mai erau două săptămâni până la instalarea definitivă, dar oferta fusese acceptată, contractul era semnat. Împrumutul, cu numele Templeton drept garanție, fusese de bun augur.

Vorbise deja cu un antreprenor pentru a stabili modificările necesare. Urma să o coste destul și se hotărâse să facă singură munca de îmbunătățiri cosmetice. Se interesase de unde poate să închirieze o mașină pentru lustruitul podelelor și de unde să cumpere un pistol special pentru astupatul găurilor în pereți. Găsise undeva o pompă pentru zugrăvit. Era important să acopere repede urmele deteriorărilor anterioare și să o facă eficient.

Își aminti că locul nu va fi în întregime al ei. Era al lor: al ei, al Laurei și al băncii. Dar, peste două săptămâni, va dormi deja în cămăruța de la etaj. Într-un sac de dormit, dacă va fi cazul. Apoi, pe la mijlocul verii, *Pretexte* va fi inaugurat. Restul, se gândi râzând, va fi dat uitării. Auzi o bătaie în geam și o văzu pe Kate.

— Hai, deschide ușa. Sunt în pauza de masă. Știam că te găsesc aici surâzătoare, spuse când Margo îi deschise. Încă mai miroase, adăugă adulmecând aerul.

— Ce vrei, Kate? Sunt ocupată.

Kate studie planșa cu clama pentru hârtii și calculatorul aflate pe podea.

— Ai reușit să lucrezi cu chestia asta?

— Nu trebuie să fii absolvent de facultate ca să știi să lucrezi cu un calculator.

— Mă referam la planșă.

— Ha, ha.

— Știi, locul ți se potrivește, zise Kate plimbându-se cu mâinile în buzunare. E o zonă aglomerată, cu mulți pietoni. Oamenii în vacanță cumpără multe lucruri care nu le trebuie după aceea. Mai ales hainele la mâna a doua. Toate vor fi măsura patruzeci și doi.

— M-am gândit și eu la asta. Vreau să mai fac rost și de altele. Știu o mulțime de persoane care-și împrospătează garderoba în fiecare an.

— Oamenii deștepți cumpără stilul clasic - indiferent de sezon - ca

să nu-și mai facă griji de acest gen.

— Tu câte blazere bleumarin ai, Kate?

— Șase, spuse zâmbind, apoi scoase tubul de pastile pentru stomac. Acesta era prânzul ei. Dar așa sunt eu. Uite, Margo, îți propun ceva. Vreau să intru și eu.

— Unde să intri?

— În afacerea cu clădirea.

Ronțăi pastila și continuă:

— Am ceva bani pentru investiții și nu văd de ce doar tu și Laura trebuie să vă distrați.

— Dar nu vrem încă un partener.

— Cum să nu? Aveți nevoie de cineva care să cunoască diferența dintre roz și roșu.

Scoase calculatorul și începu să calculeze.

— Tu și Laura ați pus fiecare o mie două sute cincizeci, bani lichizi. Acum aveți de plătit taxele de înregistrare, reparațiile, asigurarea, după care prețul se va ridica la optsprezece fiecare, adică treizeci și șase.

Kate își scoase ochelarii din buzunar, îi puse pe nas și continuă:

— Împărțit la trei fac o mie două sute de fiecare, adică mai puțin decât ați pus voi deja.

Începu să se plimbe prin încăpere și refăcu calculele.

— Acum trebuie să reparați, să întrețineți, să plătiți serviciile publice, taxele de licență, impozitele, contabilitatea - voi putea să mă eu ocup de asta, dar momentan nu am timp să-mi iau un nou client, așa că va trebui să angajați pe cineva sau să învățați să faceți adunări.

— Știu să fac adunări, replică Margo revoltată.

Kate scoase înregistratorul de mesaje și adăugă la celelalte unul prin care trebuia să-și facă odată timp pentru a-i preda lui Margo un curs de contabilitate de bază. Telefonul celular din servietă țârâia continuu, dar ea îl ignoră. Cei de la birou trebuiau să se descurce singuri până ce va termina afacerea de aici.

— Trebuie să treceți la socoteală cheltuielile cu pungile de plastic, hârtie, cutii, bandă pentru mașina electronică de încasat. Acum sumele vor avea șase cifre. Trebuie să plătiți companiilor de cărți de credit fiindcă veți încasa mai mult cu ele.

O privi pe Margo peste ramele ochelarilor.

— Bănuiesc că sunteți dispuse să primiți principalele tipuri de cărți de credit, nu?

— Eu...

— Vezi, aveți nevoie de mine.

Satisfăcută, își împinse ochelarii mai sus pe nas. Nicio întreprindere între Margo și Laura nu avea cum să o excludă pe ea, indiferent de fondurile vehiculate.

— Desigur, eu voi fi un partener anonim, fiindcă sunt singura dintre toate care are o slujbă adevărată.

— Cât de anonimă? întrebă Margo printre dinți.

— Oh, voi arunca doar o privire din când în când.

Deja Kate ordonase în minte toate aspectele practice.

— Va trebui să vă gândiți cum și când să vă reînnoiți stocul odată cu începerea vânzărilor, ce procent vă este necesar pentru a vă asigura un profit minim. Ah, mai sunt și aspectele legale care costă, dar îl vom convinge pe Josh să se ocupe de ele. Apropo, cum ai reușit să-i iei *Jaguar*-ul cu împrumut? În față e Jaguar-ul lui cel nou, nu?

Margo adoptă o mină serioasă:

— Să spunem că-l încerc doar.

Kate o privi după ce-și scoase ochelarii și-i puse în buzunar:

— Îl încerci și pe proprietar?

— Încă nu.

— Interesant. O să-ți semnez un cec pentru o mie două sute. Întocmesc eu înțelegerea pentru parteneriat.

— O înțelegere pentru parteneriat?

— Isuse, chiar aveți nevoie de mine!

O luă pe Margo de umeri și o sărută prietenește.

— Toată trei ne iubim și avem încredere una în cealaltă, dar trebuie să dăm un aspect legal afacerii. Deocamdată mărfurile sunt în întregime ale tale, dar...

— Și Laura vinde ceva, o întrerupse Margo. Vindem totul din biroul lui Peter.

— Bun început! Ea ce mai face?

— Destul de bine. E îngrijorată pentru Ali. Copila s-a necăjit când a văzut că tatăl ei nu vine la recitalul de balet. Am auzit că e la Aruba.

— Sper să se înece. Nu, mai bine îl sfâșie rechinii și apoi se înează. În weekend voi veni acasă și mai stau eu cu fetele.

Scoase cecul deja completat și semnat.

— Poftim, partenere. Trebuie să plec.

— Dar cu Laura nu am discutat despre asta.

— Am avut eu grijă, spuse Kate scurt, apoi deschise ușa și se lovi de Josh. Bună. Îl sărută pe obraz. La revedere.

— Și mie mi-a părut bine că te-am întâlnit, strigă el în urma ei, apoi închise ușa.

Laura îl pusese în temă cu starea jalnică a magazinului și făcuse bine.

— Tu și Kate ați fumat țigări cu marijuana aici?

— Asta face mereu în pauza de masă. Va trebui s-o ducem la dezintoxicare.

Mulțumită de răspuns, Margo întinse brațele.

— Deci, ce părere ai?

— Hmm. E o clădire, văd.

— Josh.

— Lasă-mă un minut.

Trecu pe lângă ea și intră în camera următoare, se întoarse, privi baia, apoi scările, apreciind starea lor jalnică și pericolul potențial. Apucă balustrada și o scutură zdravăn, apoi se cutremură.

— Vrei un avocat?

— O să reparăm balustrada.

— Nu știu dacă te-ai gândit vreodată că e mai sănătos să încerci apa cu degetele picioarelor decât cu capul.

— Nu mi se pare la fel de amuzant.

— Bine, ducesă, sunt sigur că ai fi putut alege și mai rău.

Se apropie de ea și-i ridică bărbia cu degetele.

— Hai să facem ce se cuvine mai întâi. M-am gândit numai la asta de când am traversat cele două continente.

Josh o trase spre el și-i acoperi buzele cu gura lui flămândă. După o clipă de aparentă indiferență, Margo se lăsă cuprinsă de toropeala unei sărutări care trăda parcă o dorință înăbușită. Neașteptată. Încântătoare. Buzele lui se mulară pe ale ei, iar trupurile se contopiră perfect; tăria lui se difuza printre liniile sinuoase ale siluetei ei. Margo nu avu nici măcar timp să se gândească dacă dusese dorul senzației de a fi strânsă în brațe de un bărbat sau îi lipsise Josh. Fiind vorba tocmai de ei, va trebui să se gândească.

— Nu știu cum de nu am observat cât de viril ești în toți acești ani, spuse ea retrăgându-se și zâmbindu-i scurt.

Josh se simțea ca un motor accelerat care așteaptă să pună în mișcare roțile unei mașini cu formă aerodinamică.

— Acesta a fost un eșantion gratuit. Vino lângă mine și vei primi tratamentul complet.

— Eu zic s-o luăm pe faze.

Margo se depărtă, își luă poșeta și scoase o țigară din port-țigaretul elegant, deja trecut pe inventarul magazinului.

— Învăț să fiu o femeie prevăzătoare.

— Prevăzătoare?

Josh privi de jur împrejur.

— Așa ai ajuns să lichidezi totul la Milano ca să scapi de datorii, apoi să vii aici și să cumperi pe Cannery Row un magazin care să-ți adauge încă o sumă la totalul datoriilor?

— Nu pot schimba lucrurile peste noapte, nu-i așa?

Îl privi prin norul de fum.

— Cred că nu vrei să faci pe avocatul cu mine, Josh?

— De fapt, asta voi face.

Luă servieta și o deschise.

— Am niște hârtii pentru tine.

Căută un loc unde să se așeze și se instală pe prima treaptă a scării de metal.

— Vino aici. Vino aici, repetă și bătu cu palma pe metalul rece. Pot să stau fără să mă ating de tine.

Margo luă o scrumieră mică și i se alătură.

— Am devenit pricepută la hârtii. Chiar mă gândesc să-mi cumpăr un dulap pentru dosare.

Josh nu spuse nimic. Oricum, nu ar fi contat.

— Italiana ta e destul de bună ca să te descurci cu ele?

Îi dădu lui Margo câteva acte, iar ea le studie.

— E un contract de vânzare a apartamentului meu.

O cuprinse emoția și regretul i se transformă în ușurare.

— Lucrezi rapid, murmură ea.

— E o ofertă foarte generoasă.

Îi dădu părul pe după ureche.

— Ești sigură că asta vrei?

— Așa trebuie să fie. Realitatea nu e întotdeauna plăcută la gust, dar încerc să mă obișnuiesc cu ea.

Închise ochii și-și rezemă capul de umărul lui.

— Lasă-mă să mă compătimesc doar un minut.

— Ești îndreptățită.

— Compătimirea de sine e un obicei prost de-al meu. Îmi vine greu să-l las deoparte. Of, Josh, chiar mi-a plăcut locul acela. Uneori chiar stăteam pe terasă și mă gândeam: Uite unde ești, Margo. Uite cine ești.

— Bine, dar acum ești altundeva.

Josh știa că Margo nu are nevoie de compasiune, ci de un imbold.

— Pentru mine ai rămas aceeași.

— Nu e la fel. Nu va mai fi niciodată la fel.

— Revino-ți, Margo. Trebuie să începi să înoți.

Margo se trase într-o parte.

— E ușor pentru tine să vorbești, Joshua Conway Templeton, steaua strălucitoare a imperiului Templeton. Tu nu ai pierdut nimic niciodată. Nu ai bâjbâit și nu ai transpirat pentru a pune mâna pe ceva despre cere toți îți spuneau că nu-l poți avea. Nimeni nu ți-a zis vreodată că nu poți avea tot ce-ți dorești.

— Acestea sunt greutățile, nu-i așa? șopti el. Ai jucat, ducesă, și ai pierdut. Dacă te vaiți nu vei schimba nimic și nici nu-ți stă bine.

— Mulțumesc foarte mult pentru sprijin.

Margo îi smulse contractul din mină.

— Când primesc banii?

— Există timp și timpul italienilor. Dacă ești norocoasă, totul se rezolvă în șaizeci de zile. Termenul limită e pe pagina următoare.

Josh o urmări cum citește unde îi indicase. Pe măsură ce avansa, ochii i se dilatau și părea din ce în ce mai necăjită.

— Asta-i tot?

— Tu nu ai pus prea mult la avans. Banca își ia mai întâi împrumutul, apoi guvernul își ia partea lui.

— E mai bine decât nimic, murmură ea. Aproape.

— Ți-am scos banii din cont că să plătesc factura pentru cărțile de credit *American Express*. Nu mă gândeam că zbori până aici cu clasa întâi.

Când văzu că Margo îl privește cu indiferență, dădu ușor din cap.

— Nu știu de ce am spus asta. Cu cărțile de credit *Visa* stai mai bine, dar eu nu le-aș face praf încă. După ce achiți facturile de la ele cu banii luați, pe apartament, vei mai avea doar o datorie de o sută cincizeci de mii, fără dobândă și penalizări.

— Bani de buzunar, spuse ea sec.

— Să nu te gândești să-i cheltuiești o vreme. Acum, ca reprezentant al tău, sunt dispus să-ți achit datoriile și să te ajut cu ce ai nevoie până pui afacerea pe roate. Ai dat un nume magazinului?

— *Pretexte*[2], spuse ea printre dinți și citi în continuare documentele.

— Perfect. Am întocmit deja actele necesare.

— Zău? zise mirată. În trei exemplare?

Întâlnindu-i privirea rece și avertizat de tonul ei, zise:

— Natural.

— Și ce documente aș avea de semnat, domnule consilier Templeton?

— Cele pentru plata acestui împrumut personal în rate egale, după șase luni de la data semnării. Ai timp să respiri puțin. Trebuie să fii de acord și trăiești cu ce ai pe durata împrumutului.

— Înțeleg. Care ar fi această sumă, după părerea ta oficială?

— Ți-am pregătit un buget pentru cheltuieli personale. Mâncare, casă, medicamente.

— Un buget?

Josh se așteptase la această explozie. Chiar sperase asta cu o perversitate, maladivă. Furiile iui Margo erau atât de... excitante. Acum nu era deloc dezamăgit.

— Un buget? repetă ea întrebarea. Cât tupeu ai, ticălos arogant! Crezi că o să stau aici și o să te las să mă tratezi ca pe o târfuliță cretină care are nevoie să i se spună cât poate cheltui pe pudra de față?

— Pudră de față. Intenționat, Josh citi repede lista, scoase stiloul din buzunar și scrise ceva. Asta va fi trecută la capitolul „Diverse luxuri”. Aici cred că am fost foarte generos. Acum, despre rația pentru haine...

— Rație!

Cu amândouă mâinile îl împinse de pe treaptă.

— Stai să-ți spun ce fac eu cu nenorocita ta de rație!

— Ai grijă, ducesă. Își netezi cămașa. *Turnbill și Asser*.

Margo nu reuși decât să scoată un sunet înăbușit. Dacă ar fi avut cava la îndemână, ar fi aruncat cu siguranță spre capul lui.

— Mai bine mă las ciugulită de vie de vulturi decât să te las pe tine să-mi administrezi banii.

— Tu nu mai ai bani, începu el, dar Margo se ridică brusc și începu să se plimbe, prin cameră.

Privind-o, Josh saliva.

— Mai degrabă m-aș lăsa violată de o bandă de pitici, dezbrăcată lângă un cuib de viespi, îndopată cu forța cu melci de grădină.

— Sau ai sta trei săptămâni fără să-ți faci manichiura? completă el și o văzu cum își încovoaie degetele ca niște gheare. Dacă te apropii de fața mea cu astea, va trebui să-ți fac rău.

— Oh, te urăsc!

— Ba nu.

Josh se mișcă repede. Într-o clipă era sprijinit de balustrada șubredă, iar în următoarea făcu un pas și puse mâna pe ea. Rămase o clipă să se delecteze cu chipul ei furios și cu ochii trimițând săgeți de foc, apoi o sărută cu pasiune. Simți că sărută un fulger - incandescent, ucigător și înfricoșător. Știa că, după ce o va duce în pat până la urmă, totul va fi ca o furtună dezlănțuită.

Margo nu se împotrivi. I-ar fi dat prea multă satisfacție. Se lipi de el cu aceeași pasiune și-și făcu pe plac. În cele din urmă se dădură amândoi un pas înapoi, gâfâind.

— Poate să-mi placă asta și să te urăsc în același timp.

Își dădu părul pe spate.

— Și pot să te fac să plătești pentru asta.

Poate că avea dreptate. Pe lumea asta sunt femei care au darul înnăscut de a ști exact cum să facă un bărbat să sufere, să ardă și să cerșească, dar toate ar fi putut lua lecții de la Margo Sullivan. Josh era însă destul de inteligent să nu-i dea de înțeles acest lucru. Se duse lângă scară și ridică hârtiile.

— Asta doar ca să știm cum stăm, draga mea.

— Să-ți spun eu cum stăm, *dragul meu.* Nu am nevoie de oferta ta revoltătoare. Îmi trăiesc viața așa cum vreau.

— Ceea ce ai făcut până acum a avut un succes nemaipomenit.

— Știu foarte bine ce fac. Șterge-ți de pe față rânjetul acela sfidător.

— Nu pot. Îmi rămâne în colțul gurii de fiecare dată când spui că știi ce faci.

Josh strânse actele în dosar și îl puse cu grijă în servietă.

— Să-ți spun ceva; nu cred că e o idee chiar tâmpită - locul acesta.

— Ei, acum voi dormi mai bine, știind că am aprobarea ta.

— Aprobare e un cuvânt cam tare. L-ai putea înlocui cu resemnare

optimistă.

Josh mai scutură o dată balustrada.

— Dar cred în tine, Margo.

Mânia i se topi în nelămurire.

— Să fii al naibii, Josh. Nu te pot urmări.

— Bine.

Veni lângă ea și o mângâie ușor pe obraz.

— Cred că vei face din magazinul acesta ceva care va surprinde pe toată lumea. În special pe tine.

O sărută, dar de data aceasta cu prietenie și delicatețe.

— Ai bani de taxi?

— Poftim?

Josh zâmbi și scoase niște chei din buzunar.

— Din fericire am chei de rezervă pentru *Jaguar*. Să nu muncești până noaptea, ducesă.

Margo surâse abia după ce nu-l mai văzu în magazin. După aceea își luă poșeta și proiectele. Cu ce îi mai rămăsese pe cărțile de credit *Visa* avea de gând să cumpere o pompă de zugrăvit.

*

Josh petrecu mai puțin de două săptămâni la hotelul *Templeton* din Monterey ca să pună la punct strategia de a trata cu Peter Ridgeway. Stabilise deja printr-un telefon de la Stockholm că ar fi fost mai bine ca cumnatul său - personal și profesional - să-și ia concediu neplătit și să plece de la hotelul *Templeton*. Asta până ce - îi spusese cu multă politețe și amabilitate - vor rezolva această mică problemă domestică.

Se ferise să dea sfaturi în căsnicia surorii sale. Ca burlac, nu se simțea destul de calificat pentru așa ceva. Își adora sora, îl disprețuise pe soțul acesteia și se temea că oricum sfatul lui ar fi fost prea părtinitor.

Pentru că Peter fusese un bun director executiv al firmei *Templeton,* aici nu avea de ce se plânge. Poate că era doar prea rigid în conducerea hotelului, distant în relațiile cu personalul și cu problemele de zi cu zi ale funcționarilor, dar se pricepea de minune la tratativele duse cu alte corporații și grupuri din străinătate care aduceau bani cu găleata în safe-urile firmei *Templeton*.

Venea însă o vreme când eficiența profesională trebuia pusă în balanță alături de dezgustul asupra persoanei. Și asta fiindcă nimeni, absolut nimeni nu-și bătea joc de familia lui Joshua Templeton pentru ca apoi să iasă afară întreg.

Se gândise să acționeze pe calea corporației, amputându-i lui Peter toate legăturile cu hotelurile *Templeton;* apoi să se folosească de cunoștințele și influența pe care le are pentru a se asigura că ticălosul nu va ajunge niciodată mai mult de un director de motel din Kansas.

Asta ar fi fost prea simplu, prea... lipsit de curaj.

Căzuse de acord cu Kate că drumul cel mai rezonabil și mai drept ar fi fost - după exprimarea lui Kate - să-l târască pe Peter în tribunal ca să regrete. Josh cunoștea cel puțin șase nume de avocați renumiți care și-ar fi frecat mâinile de bucurie la gândul că l-ar putea pune cu botul pe labe pe lacomul soț adulterin care a fost capabil să curețe micile conturi de economii ale fiicelor sale.

Oh, ce plăcut ar fi, se gândea Josh pe când trăgea în piept aerul de dimineață de pe malul apei, înmiresmat cu arome de oleandru. Totuși, pentru Laura ar fi o umilință publică și dureroasă. Și această variantă ar fi oarecum lipsită de curaj.

Orice s-ar spune, problemele de genul acesta sunt cel mai bine rezolvate într-o manieră civilizată. Astfel încât Josh se hotărî că locul cel mai civilizat unde ar putea regla conturile este clubul local.

Deci, așteptă răbdător ca o pisică întoarcerea lui Peter în California.

Acesta acceptă fără ezitare invitația lui la o partidă matinală de tenis. Josh nici nu se gândise că ar putea fi refuzat. Îl cunoștea pe Peter destul de bine încât să și-l imagineze cum credea că, fiind văzut alături de cumnatul său, ar putea împrăștia zvonurile referitoare la pericolul pierderii funcției în imperiul Templeton.

Josh era bucuros să-i facă pe plac.

Golful era jocul preferat al lui Peter, deși se considera un partener la fel de iscusit în spatele fileului. Se îmbrăcă impecabil în alb, iar șortul lui era călcat perfect. Josh purta și el ținută albă, mai puțin formală, cu o șapcă *Dodgers* care-l proteja de razele orbitoare ale soarelui de dimineață.

Mai târziu Minn Whiley și DeLoris Solmes apărură și ei; jucau în fiecare marți o partidă de tenis, iar acum se aflau pe terenul vecin. După meci aceștia rămaseră să comenteze la un pahar de răcoritoare cum cei doi bărbați bronzați, musculoși și eleganți își pasau unul altuia mingea galbenă.

Desigur, Minn îi va povesti Sarei Metzenbaugh, care li se alătură mai târziu, că scena fusese perfectă înainte de incident.

— Nu-mi rezerv destul timp să fac asta, comenta Peter în timp ce-și scotea racheta din husă. Mai mult de optsprezece găuri de două ori pe săptămână la golf nu pot să scot.

— E prea multă muncă și distracții puține, comentă Josh observând rânjetul nedisimulat al lui Peter.

Știa exact ce gândea Ridgeway despre el: băiatul răsfățat care-și petrece toată ziua la petreceri.

— Eu nu mă simt bine dacă nu joc în fiecare dimineață o partidă bună. Josh scoase calm o sticlă de apă minerală Evian. Mă bucur că ți-ai făcut timp să ne întâlnim. Între noi putem rezolva foarte bine această recentă chestiune delicată. Stai în stațiune acum?

— Mi s-a părut mai bine. Sperasem că dacă-i las Laurei puțin timp la dispoziție va vedea lucrurile mai rezonabil. Femeile!

Desfăcu brațele larg, parcă eliberat de legăturile conjugale.

— Creaturi dificile.

— Spune-mi mai mult. Hai să ne încălzim mai întâi.

Josh își luă locul în teren și-l aștepta pe Peter să se pregătească.

— Primul serviciu, îi strigă lui Peter și lovi mingea ușor. Cum a fost la Aruba?

— Liniște.

Peter făcu un pas și răspunse la serviciu.

— Hotelul nostru de acolo are câteva probleme care ar necesita asistență.

— Zău?

Josh făcuse o verificare minuțioasă acolo în urmă cu opt luni și știa că treburile merg bine.

— O să văd personal ce se întâmplă.

Intenționat servi pe sub mână și trimise mingea în afara terenului.

— Proastă lovitură, spuse dând din cap. Servești tu. Spune-mi, Peter, ai de gând să contești divorțul?

— Dacă Laura insistă să-l continuăm, nu văd care ar fi rostul. Ar alimenta și mai mult bârfele. E nemulțumită de faptul că sunt prea ocupat cu firma. O femeie ca Laura nu înțelege că afacerile cer sacrificii.

— Și nu acceptă ca un bărbat să aibă o aventură cu secretara lui, comentă Josh zâmbind ironic, apoi trimise mingea cu putere chiar pe lângă urechea lui Peter.

— A interpretat greșit o situație. Am pus punct.

Peter se pregătea să servească.

— Sincer, Josh, a devenit foarte geloasă de la o vreme fiindcă eu am fost nevoit să stau mai mult la birou. Sunt convins că știi și tu câte convenții am avut recent și că lordul și lady Wilhelm au stat la hotel zece zile. Au ocupat două etaje și apartamentul prezidențial. Nu le puteam oferi decât perfecțiunea.

— Evident, iar Laura nu înțelege la ce presiuni ai fost supus. Doar a fost hrănită la pieptul unei mari doamne a hotelurilor.

— Exact.

Josh îl alerga nemilos pe tot terenul, iar Peter începuse să gâfâie și ratase un serviciu.

— Situația s-a înrăutățit când a intrat pe ușă caraghioasa și spurcata la gură de Margo. Desigur că Laura era dispusă să o primească fără să țină seama de consecințe.

— Ce inimă de aur are Laura noastră, comentă Josh și continuă conversația până ce-i luă primul set cu 5-3. Bătrâne, nu ai procedat tocmai elegant când ai curățat conturile din bancă.

Peter își strânse buzele și păru enervat. Crezuse că Laura are destulă mândrie ca să nu se plângă fratelui ei.

— A fost recomandarea avocatului meu. Ia-o ca autoapărare fiindcă Laura nu se pricepe deloc la partea financiară. Mișcarea a fost în cele din urmă justificată pentru că și-a dovedit lipsa de discernământ odată cu participarea la afacerea lui Margo Sullivan. Proprietare de magazin, Doamne ferește!

— La fel de rău ca și cum ar fi fost hangițe, murmură Josh.

— Cum adică?

— Spuneam că nu știe nimeni cine le bagă în cap asemenea idei femeilor.

— Și-ar fi pierdut banii în șase luni - dacă Margo nu ar fi fugit cu ei până atunci. Ar fi trebuit să o convingi tu că e nesănătos să se amestece cu ea.

— Oh, cine mă ascultă pe mine?

Se gândise să-l lase pe Peter să câștige cel de-al doilea set, dar se răzgândi întrucât era obosit, plictisit și voia să termine. Mai jucă puțin și, ca să-i capteze interesul lui Peter, îl lăsă cu avantaj la serviciu.

— Ghinion!

Plăcerea de a-l învinge pe cumnatul său la propria sa alegere a jocului îl făcea pe Peter să se umfle în pene.

— Va trebui să mai exersezi lovitura pe sub mână.

— Mmm.

Josh alergă spre marginea fileului, se șterse pe față și luă câteva înghițituri de *Evian*. Pe când înșuruba dopul sticlei zâmbea doamnelor de pe terenul vecin. Era extaziat de ideea că va avea și spectatori la programul pe care-l pregătise.

— Oh, ca să nu uit; am făcut câteva verificări la hotel, în ultimele optsprezece luni a fost o mare fluctuație a numărului de angajați.

Peter îl privi mirat.

— Nu e nevoie să te implici în conducerea hotelului din Monterey sau a stațiunii. Acesta e teritoriul meu.

— Oh, nu am vrut să îl încalc, dar eram aici și tu nu erai.

Puse prosopul pe scaun și merse la locul lui în teren.

— Totuși e ciudat. *Templeton* e cunoscută ca firmă cu tradiție în respectarea loialității angajaților pe termen lung.

„Ticălos care-și vâră nasul în treburile altora; nebun cocoloșit," se gândi Peter stăpânindu-se cu greu.

— Dacă ai citit rapoartele, ai văzut că persoanele din subordinea mea au făcut greșeli la angajare. A fost nevoie de o curățenie, de dragul păstrării standardelor serviciilor și a aparențelor.

— Precis că ai dreptate.

— Mâine revin la birou, așa că nu va mai fi nevoie să te ocupi de asta.

— Nici nu mă ocupam, eram doar curios. Tu servești, nu-i așa?

Josh zâmbi leneș, ca și cum ar fi fost într-un hamac și ar fi fost foarte mulțumit de sine.

Reluară jocul. Peter rată primul serviciu, apoi, plictisit și enervat, îl pierdu și pe următorul. Josh se amuza pe seama lui și îl alerga în lungul și în latul terenului, forțându-l să sară, să se aplece în genuflexiune și să facă mișcări forțate pentru a prinde fiecare pasă. Fără să se agite prea mult, continuă șirul conversației și-i luă *game*-ul următor cu 40-0.

— Am mai observat câteva lucruri când am trecut pe acolo. Contul tău de cheltuieli, de exemplu. Șaptezeci și cinci de mii în ultimele cinci luni pentru distracțiile clienților.

Peter simți picături fierbinți de sudoare scurgându-i-se peste pleoape și se înfurie.

— Registrele cu cheltuielile mele nu au fost niciodată verificate în cei cincisprezece ani de când lucrez la firma *Templeton*.

— Sigur că nu.

Josh era numai zâmbete și adună mingile pentru următorul game.

— Ești însurat cu sora mea doar de două treimi din timpul pe care l-ai menționat. Ah, mai era și o primă pentru secretara ta.

Cu o mișcare studiată, servi următoarea minge și spuse:

— Cea cu care ai fost surprins în pat. Zece mii e o sumă frumușică. Presupun că-ți făcea o cafea teribilă.

Peter se opri gâfâind, își sprijini mâinile pe genunchi și privi peste fileu.

— Primele și alte stimulente financiare fac parte din politica firmei. Nu-mi plac insinuările tale.

— Aceasta nu a fost o insinuare, Peter. Ascultă-mă în continuare. A fost o constatare.

— Foarte ipocrită când vine de la tine. Toată lumea știe cum îți petreci timpul și cheltuiești banii familiei. Mașini, femei și jocuri de noroc.

— Aici ai dreptate.

Zâmbind amical, Josh păși în spatele liniei de serviciu și lovi ușor mingea pe loc.

— Ai dreptate și când spui că am fost ipocrit menționând asta.

Aruncă mingea deasupra capului parcă pentru a servi, apoi o prinse și se scărpină în cap.

— Doar că uiți două mici detalii. Unu, sunt banii mei și doi, nu sunt însurat.

Aruncă iar mingea și lovi cu racheta; mingea nimeri chiar în nasul lui Peter. Acesta căzu în genunchi, iar sângele îi țâșni pe o nară. Josh veni alergând spre el și aruncă racheta.

— Am uitat punctul trei: te culci cu sora mea.

— Ticălosule!

Vocea lui Peter era înăbușită, răgușită și trăda durere.

— Nenorocit nebun, mi-ai spart nasul.

— Să zici mersi că n-am țintit spre testicule.

Josh îl ajută să se ridice, apucându-l de gulerul însângerat al tricoului.

— Acum mă vei asculta, murmură el privind spre femeile de pe terenul vecin care strigau și ovaționau jucătorul profesionist. Vreau să mă asculți cu atenție fiindcă nu voi vorbi decât o dată.

Peter vedea stele verzi în fața ochilor și simțea că-i vine greață.

— Ia-ți afurisitele de mâini de pe mine.

— Nu mă asculți, șopti Josh. Va trebui să înregistrezi bine ce auzi acum. Nici măcar să nu mai pomenești vreodată numele surorii mele în public. Dacă aflu că ai avut măcar un gând negru al adresa ei, vei plăti cu mai mult decât nasul. Dacă vei mai vorbi despre Margo așa cum ai făcut-o adineauri, îți smulg ouăle de la locul lor și ți le vâr pe gât.

— Te dau în judecată, ticălosule!

Peter simțea durerea cuprinzându-i toată fața; umilința sufocându-l.

— Te voi da în judecată pentru atac cu violență fizică.

— Oh, chiar te rog. Între timp îți sugerez să mai faci o călătorie. Du-te înapoi la Aruba sau la St. Bart sau du-te naibii. Aș aprecia să nu-ți mai văd mutra prin preajma mea sau a rudelor mele.

Peter dădu să plece, dar Josh își aduse aminte parcă de ceva și se șterse pe mâini de tricoul acestuia.

— Oh, apropo, ești concediat. Acum avem game, set și meci, la naiba.

Mulțumit de dimineața eficientă, Josh se decise să se delecteze la saună.

CAPITOLUL 11

Se mai întâmplă și minuni, își zise Margo. Pentru asta îți trebuie șase săptămâni, febră musculară și să aduci un minimum de trei sute cincizeci de mii de dolari.

Cu șase săptămâni în urmă devenise coproprietara unei clădiri goale de pe Cannery Row. Imediat după ce paharele de vin spumos *Templeton* fură spălate, după cumpărare, își suflecă mânecile și se apucă de treabă. Era o experiență nouă; trata cu antreprenori, se mișca printre fierăstraie, ciocane și meseriași cu aparate stranii. În tot acest răstimp era prezentă în magazin. Funcționarii de la depozitele de mărfuri săreau în sus de bucurie când le trecea pragul. Până și tâmplarii care lucrau pentru ea se învățaseră să o vadă tot timpul.

Alegea culorile pentru pereți împreună cu Laura, se chinuia să decidă între un trandafiriu și un mov până ce nuanța devenea problema fundamentală a unei zile și părea obsedată de iluminatul ascuns. Pierdea ore în șir alegând obiecte de feronerie: cuiere, butoane pentru sertare și alte suporturi pentru bijuterii, așa cum văzuse cândva la *Tiffany's*.

Învățase să stropească pereții cu pistolul special cu mai multe viteze cumpărat de la magazinul *Sears*. Spiritul de proprietate o făcea să refuze constant ajutorul lui Kate sau al Laurei de fiecare dată când acestea încercau să pună mâna pe ceva. Din cauza stress-ului într-o zi se sperie chiar de propria-i reflexie în oglindă.

Margo Sullivan, chipul care lansase un milion de sticluțe de colonie, se privea și nu-i venea să creadă: frumosul păr era strâns neglijent sub o șapcă alb-murdar, obrajii îi erau stropiți cu vopsea roz, ochii păreau goi, sălbatici.

Nu știa ce să facă: să se cutremure sau să strige.

Șocul îi prinse bine fiindcă se aruncă imediat în cadă, dădu drumul la apă fierbinte și presără săruri de baie peste spuma cu aromă florală, hotărâtă să-și facă un tratament cosmetic complet, manichiura și un masaj pentru a fi sigură că nu înnebunise de-a binelea.

Acum, după șase săptămâni de nebunie, începuse să creadă că visurile pot deveni realitate. Podelele luceau de curățenie lustruite cu măiestrie, apoi date cu trei straturi de lac. Pereții, mândria și bucuria ei, aveau o nuanță caldă de roz. Ferestrele, spălate cu o soluție secretă a cărei rețetă îi aparținea mamei ei, străluceau în ramele de curând

vopsite. Scara de metal și balustrada fuseseră reparate și susținute cu bolțuri noi, după care totul căpătase o înfățișare nouă datorită straturilor succesive de vopsea aurie.

Gresia din băi fusese recimentată, lustruită, iar acum acoperită cu covorașe-fantezie în formă de tălpi cu marginile din dantelă.

Totul era în nuanțe trandafirii și aurii, curat și nou.

— Parcă ar fi din cartea *Dorian Grey,* comentă Margo.

Stătea cu Laura în camera principală fi încercau să evalueze conținutul unei lăzi.

— Chiar așa?

— Mda. Locul devine din ce în ce mai curat, strălucitor.

Se ciupi de obraji și râse.

— Eu încep să arăt ca o fotografie, veche.

— Oh, așa se explică negii apăruți.

— Negi? Margo întrebă disperată. Ce negi?

— Ia-o încet, spuse Laura râzând pentru prima dată de foarte multă vreme. Glumeam doar.

— Doamne, data viitoare mai bine împușcă-mă în cap.

Odată tensiunea restabilită, Margo scoase din ladă o vază de faianță cu model floral stilizat.

— Ce zici? Este un *Doulton.*

Era inutil să o întrebe pe Margo cât dăduse pe ea. Laura știa prea bine. Margo ar fi spus că nu mai ține minte. Laura se mulțumi cu rutina de a căuta în cataloagele de prețuri pe care le aveau la dispoziție.

— Ai găsit-o undeva?

— Oarecum.

De câteva săptămâni, Margo inaugurase, o relație plăcere-ură cu aceste cataloage pentru că îi plăcea să stabilească singură prețul, urându-se fiindcă dăduse atâția bani pe un anumit obiect.

— Cred că face o sută cincizeci.

— Dă-i înainte.

Cu limba între dinți Margo apăsă tastele computerului de birou fără de care Kate susținuse că nu ar putea supraviețui.

— Intră la stocuri, numărul 481... S de la sticlărie sau C de la colectabile?

— Păi, S. Kate nu-i aici ca să-ți argumenteze de ce.

— 481-S. Drace, am spus S. Înfuriată, Margo acționă comanda de ștergere și mai încercă o dată. O sută cincizeci.

Deși era ineficient, cum ar fi spus Kate, Margo lipi eticheta pe vază și o așeză pe raftul etajerei din sticlă care se umpluse deja, apoi veni să-și aprindă o țigară.

— Ce naiba facem noi, Laura?

— Ne distrăm. Ce te-a apucat de-ai cumpărat așa ceva?

Fumând cu un aer contemplativ, Margo privi pieziș o urnă deosebit de urâtă, cu două mânere în formă de aripi.

— Cred că atunci avusesem o zi proastă.

— Bine, e un *Stinton,* semnată, așa că poate...

Răsfoi repede un catalog.

— În jur de patru mii cinci sute.

— Nu mai spune.

Oare chiar fusese ea în stare să plătească atât de mult pe ceva atât de mic? Așeză computerul cu fața spre Laura.

— Mâine vin cei care scriu pe vitrine numele. Cei de la revista *Distracții de seară* vin pe la două.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Glumești? Publicitate pe gratis?

Margo ridică brațele în aer. O dureau umerii, dar se obișnuise și cu asta.

— Mai ales că voi avea șansa să mă afișez în fața aparatelor foto. Cred că voi îmbrăca rochia verde *Armani* sau pe cea albastră *Valentino.*

— *Armani* a fost deja etichetată.

— Exact, atunci voi purta *Valentino.*

— Dacă nu te deranjează cu nimic.

— O rochie *Valentino* nu mă deranjează niciodată.

— Știi la ce mă refer.

Laura așeză urna pe un colțar unde presupunea că arată mai puțin dezagreabil.

— Era vorba de întrebările despre viața ta intimă.

— Pentru moment nu am viață intimă. Iubito, trebuie să știi cum să te ferești de bârfe.

Scuturâ țigara și continuă să caute prin ladă.

— Dacă lași zvonurile despre tine și Peter să te înțepe, viespile vor ști întotdeauna să vină după tine.

— Săptămâna trecută a venit în oraș.

Margo își ridică ochii imediat.

— Te hărțuiește?

— Nu, dar... Josh a avut un incident cu el acum câteva zile. Nu am știut nimic de asta până azi dimineață.

— Un incident?

Margo râdea și studia o cutiuță de *Limoges*. Doamne, cât îi plăceau aceste nimicuri.

— Ce au făcut? S-au duelat?

— Josh i-a spart nasul lui Peter.

— Ce?

Pe jumătate șocată, dar și bucuroasă, Margo era să scape cutiuța din mână.

— Josh i-a tras un pumn?

— I-a trimis o mingie de tenis în nas.

Când Margo izbucni în hohote de râs, Laura o dojeni.

— Era lume pe terenul de lângă ei. Acum tot clubul vuiește. Peter a fost dus la spital și s-ar putea să-l dea în judecată.

— Pe ce motiv? Lovitură de rachetă cu ricoșeu? Oh, Laura, dar e delicios! Îmi pare rău că l-am subapreciat pe Josh.

Se ținea cu mâinile de stomac și simțea că o dor coastele.

— Cred că a lovit intenționat.

— Sigur că intenționat. Josh ar putea să nimerească o mașină în mers cu lovitura lui. Ar fi putut juca în campionate dacă s-ar fi gândit serios la asta. Doamne, ce rău îmi pare că nu am văzut faza!

Ochii îi sclipeau de bucurie.

— A sângerat mult??

— Din abundență, mi s-a spus.

Laura se gândi că ar fi plină de răutate dacă ar fi continuat să-și imagineze sângele țâșnind din nasul aristocratic al lui Peter.

— A plecat la Maui să se refacă. Margo, nu vreau ca fratele meu să azvârle cu mingi de tenis în obrajii tatălui copiilor mei.

— Oh, lasă-l să se distreze și el.

Uitând să mai pună o etichetă, Margo așeză cutiuța într-un dulap din față unde câteva zeci de cutii asemănătoare erau deja aliniate.

— Ah, Josh se întâlnește cu cineva?

— Să se întâlnească?

— Mă înțelegi, plimbări, întâlniri, partide de sex fierbinte?

Laura se frecă la ochi uluită.

— Eu nu știu nimic. Adevărul e că de mulți ani nu-mi mai împărtășește din aventurile lui fierbinți.

— Dar ai afla.

Ca și când ar fi fost ceva deosebit de important pentru pacea ei, Margo șterse o urmă foarte mică de grăsime de pe geamul vitrinei.

— Ai fi auzit sau ai fi simțit.

— E foarte ocupat pentru moment, așa că nu cred. De ce?

— Ei, spuse întorcându-se cu spatele zâmbind. Avem noi doi o vorbă. Mor de foame, își dădu seama subit. Tu nu? Cred că ar fi cazul să comandăm ceva de mâncare. Dacă vine Kate după serviciu, iar noi nu terminăm cu ce-i aici, ne va ține o predică despre administrarea timpului, ca și altădată.

— Nu am timp pentru predici despre timp. Îmi pare rău. Trebuie să iau fetele de la școală. E vineri, explică ea. Le-am promis cina și un film. Ce-ar fi să vii cu noi?

— Și să las tot luxul acesta?

Margo desfăcu brațele parcă pentru a cuprinde toate cutiile și ambalajele, chiar și cănile de cafea pe jumătate goale.

— Mai ales că trebuie să învăț să fac ambalaje pentru cadouri. Nu

mă deranjează să...

Margo se întrerupse când ușa se deschise larg și Kayla alergă înăuntru.

— Mami! Am venit în vizită.

Râse și se avântă spre brațele întinse ale mamei sale.

— Bună, iubito.

Laura o strânse în brațe.

— Cum ați ajuns aici?

— Unchiul Josh ne-a luat. Spunea că putem să venim cu el la magazin fiindcă trebuie să ne intereseze moștenirea noastră.

— Moștenirea voastră?

Laura râse și o lăsă jos pe Kayla, privind-o pe fiica ei cea mare venind mai puțin veselă, dar curioasă.

— Ei, Ali, ce crezi?

— Arată altfel decât înainte.

Se plimbă printre cutii, oprindu-se în fața unei casete pentru bijuterii.

— E o fată pentru inima mea, declară Margo și o cuprinse pe micuță pe după umeri.

— Sunt atât de frumoase. Parcă ar fi o ladă cu comori.

— Este. Nu e zestrea Serafinei, ci a mea.

— Avem pizza, strigă Kayla. Unchiul Josh a cumpărat multe, multe pizze, așa că putem să le mâncăm aici, să nu mai mergem la restaurant. Se poate, mami?

— Dacă vrei. Tu vrei, Ali?

Ali ridică din umeri și continuă să admire brățările și broșele.

— Nu contează.

— Iată-l pe bărbatul zilei.

Margo avansă spre ușă când îl văzu pe Josh că o împinge cu cotul deoarece avea brațele ocupate cu cutii de pizza. Se aplecă peste ele și-l sărută pe gură zgomotos.

— Asta-i doar pentru pizza? Ce naiba, dacă știam, aduceam o găleată de pui.

— De fapt, asta-i recompensa pentru curajul de pe terenul de tenis.

Pe un ton scăzut, îl întrebă în timp ce-i luă cutiile din brațe:

— Tot singur dormi, dragule?

— Nu-mi aminti, răspunse el ridicând dintr-o sprânceană. Tu?

Margo surâse fermecător și-l mângâie cu mâna pe obraz.

— Am fost mult prea ocupată pentru a face orice fel de sport. Ali, cred că sus în frigider găsești o sticlă de Pepsi.

— Am adus și asta, zise el chinuit de senzualitatea parfumului ei. Ali, pisicuțo, te descurci cu sticlele din mașină?

— Și eu, se auzi glasul subțire al Kaylei care o și rupse la fugă spre ușă. Vreau să te ajut. Hai, Ali!

— Bine, bine.

Josh își înfundă mâinile în buzunare și începu să scruteze camera în timp ce fetele trântiră ușa.

— Ai fost ocupată.

Se duse în cealaltă cameră și zâmbi. Semăna atât de mult, cu șifonierul din Milano, doar că aici toate hainele fuseseră etichetate.

— Lenjeria și cămășile de noapte sunt sus, îl anunță Margo. În budoar.

— Natural.

Josh se uită atent la un pantof din piele de antilopă și după ce-l întoarse pe toate părțile, constată că nu fusese decât foarte puțin purtat și că prețul era de nouăzeci și doi de dolari și cincizeci decenți.

— Cum stabilești prețurile?

— Oh, avem noi sistemul nostru.

Josh puse pantoful la loc și o privi pe sora lui.

— Știam că nu te superi dacă le aduc pe fete.

— Nicidecum. Mă supără că te-ai luptat cu Peter.

Josh nu păru prea impresionat.

— Ai auzit de asta?

— Sigur că da. Toată lumea, începând de la Big Sur și până la Monterey știe deja.

Laura păru tot supărată când Josh o sărută pe obraz.

— Pot să-mi rezolv și singură problemele conjugale.

— Sigur că poți. Mingea aceea mi-a scăpat din mână.

— Pe naiba, murmură Margo.

— De fapt, țintisem spre ochi. Ascultă, Laura, continuă el când o văzu că se înfurie, vorbim mai târziu despre asta, bine?

Laura nu avu de ales fiindcă fetele veniră înapoi cu sacoșe în mâini. Josh se gândise să aducă farfurii de hârtie, șervețele și păhărele din plastic pentru răcoritoare; chiar și o sticlă de *Bordeaux* roșu. Margo se gândi că Josh Templeton avea întotdeauna grijă de toate. Puseră totul pe un plastic pe podea, ca la picnic.

Margo își mai dădu seama că-l subestimase în toți acești ani. Ar fi un dușman formidabil, dovedind aceasta cu o singură lovitură de rachetă. Margo era convinsă că va fi și un iubit de neuitat. Josh o surprinse admirându-l și-i dădu o farfurie.

— Probleme, ducesă?

— Mai mult ca sigur.

Margo se simțea bine ascultându-le pe fete. Ali se înveselea la glumele lui Josh, citindu-i-se asta pe chip. Biata copilă, simțea nevoia unui tată, își zise Margo, înțelegea dorința și durerea din sufletul ei. Golul pe care-l resimțise și ea la aceeași vârstă fusese umplut de Thomas Templeton care, prin bunătatea și răbdarea lui, o făcuse să și dea seama că nu era al ei.

Niciodată nu avusese sentimentul că are un tată - sau îl avusese atât de puțin timp încât nu și-l mai amintea deloc. Mama ei tăcuse în legătură cu bărbatul pe care l-a luat în căsătorie și pe care-l pierduse, astfel că Margo se temuse să pună întrebări. Se temea că, oricum, pentru ele două nu existase nimeni.

Nu existase iubire. Pasiune, cu atât mai puțin.

Încă o căsnicie searbădă pe lume nu mai conta pentru nimeni, nici chiar pentru cei implicați în ea. O tânără catolică irlandeză se măritase și avusese copii, așa cum se aștepta din partea ei. Apoi acceptase, voia lui Dumnezeu cu capul plecat. Ann Sullivan nu ar fi jelit și nu s-ar fi zbuciumat atât blestemându-l pe Dumnezeu, apoi aruncându-se în ocean, așa cum făcuse Serafina. Ann Sullivan își revenise, mersese mai departe și uitase.

Atât de ușor, își zise Margo, încât nu rămăseseră amintiri. Parcă nici ea nu avusese vreodată un tată.

Nu încercase ea să-și umple golul din inimă cu bărbați? Adesea mai în vârstă decât ea, precum Alain, bărbați cu renume, cu familii, adesea la adăpost de orice angajament. Bărbați însurați, însurați de mai multe ori sau însurați și ușuratici, cu soții care închideau ochii la aventurile lor amoroase atâta timp cât și soții lor îi închideau pe ai lor la aventurile soțiilor.

Se simțise confortabil alături de bărbați care o priveau ca pe un premiu frumos care trebuia alintat și împodobit. Etalat. Bărbați care nu rămâneau cu ea, lucru care-i făcea cu siguranță mai atrăgători, dar mult prea interzișii.

I se strânse stomacul și bău puțin vin ca să-și recapete puterile. Ce concluzie oribile, realiză Margo. Ce situație patetică!

— Te simți bine? o întrebă Laura îngrijorată. Ești palidă.

— Nu am nimic. Mă doare puțin capul. Mă duc să iau ceva.

Se ridică și făcu eforturi să urce treptele una câte una fiindcă-i venea s-o ia la fugă.

Ajunsă în baie, scotoci printre cutii și borcănașe. Se opri la cutia cu calmante, dar o schimbă rapid cu cea de aspirine. Prea ușor ar fi să iei o pastilă și să-ți treacă totul.

— Margo!

Josh venise după ea și o luă de umeri.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Vise demonice.

Dădu negativ din cap și înghiți aspirina.

— Nu am nimic, doar o simplă vedenie.

S-ar fi întors cu fața spre Josh, dar se simțea țintuită de el și rămaseră pe loc privindu-se în oglindă.

— Ești nervoasă fiindcă deschizi magazinul săptămâna viitoare?

— Îngrozită.

— Orice s-ar întâmpla, deja ai reușit un lucru important. Ai făcut să strălucească acest loc. Este frumos, elegant și unic. Seamănă cu tine.

— Și plin de *pretexte* care vor fi puse în vânzare?

— Și ce dacă?

Margo închise ochii.

— Și ce dacă. Fii prietenul meu, Josh, ține-mă în brațe un minut.

Josh o întoarse cu fața spre el și o strânse la piept. Margo oftă prelung, iar el o mângâie pe păr.

— Ții minte iarna când te-ai dus să cauți zestrea Serafinei?

— Mda. Am săpat în grădina de trandafiri și pe gazon în partea de sud. Mama era furioasă pe mine și m-a amenințat că mă trimite cu vaporul la mătușa Bridgett, în Cork.

Oftă încet, simțindu-se apărată de trupul lui.

— Dar tatăl tău a râs și a spus că gluma a fost foarte bună și că dovedeam spirit de aventurieră.

— Căutai ceva ce-ți doreai și ai pornit în căutarea acelui lucru.

Josh o sărută ușor pe creștet.

— Asta ai făcut întotdeauna.

— Și mereu mi-am dorit ceva de neatins?

— Nu.

Îi ridică bărbia și o privi.

— Ai căutat ceva interesant și nu mi-ar plăcea să cred că te-ai oprit din săpatul la rădăcinile trandafirilor, ducesă.

Margo suspină și-și frecă obrazul de umărul lui.

— Deși nu-mi place să recunosc, ești foarte bun pentru mine, Josh.

— Știu.

Josh realiză că trecuse prea mult timp până ce-și dăduse seama de asta.

*

Margo nu se așteptase să fie emoționată. În ultimele trei luni avusese multe de făcut - întâlniri, hotărâri de luat, mărfuri de sortat. Decorarea, planificarea; până și alegerea pungilor pentru ambalaj și a cutiilor durase ore în șir.

Avusese multe de învățat. Inventare, media profiturilor și a cheltuielilor, formulare pentru impozite, taxe de tot felul.

Programase interviuri. Anunțul din *People* fusese prea mic și telegrafic, iar în *Distracții săptămânale* apăruse un articol de reclamă pentru ea și magazinul ei. Nu îndeajuns de cuprinzător, dar era tipărit.

Totul era pus la punct, iar ea se așteptase să fie o inaugurare lipsită de tensiune.

Cu douăzeci și patru de ore înainte ca *Pretexte* să fie deschis, Margo făcu o criză de nervi. De-a lungul anilor urmase o serie de cursuri pentru a-și stăpâni nervozitatea. Un pahar de vin, cumpărături, o

pastilă, sex. Acum niciuna dintre variante nu i se părea potrivită și nici în concordanță cu noua viață pe care voia să o înceapă.

Avea de gând să încerce cu puțină gimnastică. Sala de pregătire fizică a clubului local era perfectă pentru asta. În cadrul meseriei trebuise să facă și exerciții cu greutăți, apoi urmase un curs de gimnastică aerobică. Spre avantajul ei, fusese binecuvântată cu un metabolism de invidiat, picioare lungi, abdomen plat și sâni bine proporționați, șolduri înguste; deci nu se dădea în vânt după orele de pregătire fizică.

Acum pășea leneș spre un Stair Master, aparat pe care se exersează urcatul pe trepte și se întreba cum poate cineva să se entuziasmeze când urcă la nesfârșit. Spera să o țină ocupată pentru câteva minute - și să-i distribuie kilogramele asimilate acolo unde trebuie.

Sala enormă era înconjurată de ferestre dincolo de care se vedeau terenul de golf și piscina. Pentru cei care nu erau interesați de peisaj, deasupra aparatelor erau instalate televizoare, așa încât puteai merge pe bandă rulantă sau alerga pe loc în timp ce-i priveai pe Katie și Bryant pe canalul CNN. Alte aparate, care mai de care mai care mai periculoase - după părerea ei - erau așezate în colțuri.

Alături de ea, pe un aparat identic, urca o femeie într-un costum de gimnastică roșu, în timp ce citea ultimul roman al lui Danielle Steele. Margo se străduia să intre în ritm cu ea și citea rubricile dedicate afacerilor din ziarul *Los Angeles Times*.

Nu se putea concentra. Această lume era cu totul nouă pentru ea. Oameni care făceau jogging, își exersau programele de gimnastică, mormăiau după efort, în vreme ce ea trăia învăluită în lumea ei. Un bărbat cu un corp superb și bicepși ca piatra se admira în oglindă în timp ce ridica niște greutăți enorme. Câteva femei, unele grăsuțe, altele slabe, dădeau de zor din pedale pe biciclete ergonomice. Două dintre ele vorbeau, iar celelalte pedalau pe ritmul muzicii ascultate la căști.

Alte persoane făceau exerciții pe podea, își pedepseau trupurile cu mișcări grele, asudau, beau apă minerală, apoi reveneau și o luau de la capăt.

Lui Margo i se părea uimitor. Pentru ea acest moment era unul de diversiune, ceva trecător, dar pentru acele trupuri transpirate și chinuite de efort acesta era un stil de viață ales de bunăvoie. Poate că erau cu toți nebuni. Totuși... nu erau aceștia cei de care avea ea nevoie? Oameni de afaceri, bogați și inteligenți. Femeile care pedalau în șorturi de o sută de dolari și ghete de sport de două sute de dolari. După ce se oboseau la sală, nu aveau și ei nevoie de puțin răsfăț? În afară de masaje, de băi turcești și de dușuri scoțiene, cu siguranță că le-ar face plăcere să intre într-un magazin elegant unde li s-ar oferi o ceașcă de cappuccino, un pahar de șampanie rece și unde o femeie

frumoasă i-ar ajuta să aleagă un cadou de bun-gust.

Desigur, important ar fi să-i convingi că acest cadou, deși era un obiect la mâna a doua, exact acest amănunt îl făcea mai interesant și unic.

Începu să-și facă unele calcule și i se adresă femeii de alături:

— Faceți asta în fiecare zi?

— Hmm?

— Mă întrebam dacă faceți asta în fiecare zi, repetă Margo zâmbind.

Femeia era trecută de treizeci de ani, foarte îngrijită, iar pe inelar purta o verighetă lată cu un șirag de diamante pe mijloc, fiecare dintre ele având în jur de trei carate.

— Eu de-abia am început.

— De trei ori pe săptămână. De atât ai nevoie ca să te menții.

Evident interesată, se uită la Margo de jos în sus.

— Cu siguranță că nu intenționați să slăbiți.

— În ultimele trei luni am luat vreo trei kilograme.

Femeia râse și se șterse cu prosopul pe gât. Margo remarcă la mâna ei un ceas *Rolex*.

— Multe dintre noi ne-am bucura să spunem asta și să arătăm ca dumneata. Eu am slăbit cincisprezece într-un an doar.

— Glumiți.

— Dacă le pun la loc, mă sinucid. Acum fac exerciții de întreținere. Am revenit la măsura 42 și, slavă Domnului, mă mențin.

— Arătați formidabil. Măsura 42, își zise Margo. Perfect. Vă place să exersați și afară?

Femeia schiță un zâmbet și conectă stepper-ul pe o viteză mai mare.

— Urăsc fiecare minut.

— Slavă Domnului, mărturisi Margo simțindu-și călcâiele arzând. Sunt Margo Sullivan. Aș vrea să dăm mâna, dar mi-e teamă să nu alunec și să cad.

— Judy Prentice. Margo Sullivan, repetă ea. Mi se părea mie că te cunosc. Pe vremuri te uram.

— Cum așa?

— Când purtam cu zece numere mai mult decât acum răsfoiam o revistă. Te-am văzut acolo, cu linii perfecte și corp minunat. Am dat imediat pagina la reclama lui *Godivas*. Surâse. E o recompensă să te văd că transpiri ca orice om obișnuit.

Judy părea o persoană drăguță și un potențial client, se gândi Margo.

— S-ar putea să fie ceva legat de glandele endocrine?

— Asta-i o minciună inventată de Jane Fonda. Ești născută aici?

— În Big Sur, confirmă Margo gâfâind. Acum m-am întors. Am un

magazin în Monterey. Se numește *Pretexte,* este pe Cannery Row. Mâine avem deschiderea oficială. Poate că vrei să vii să arunci o privire.

— S-ar putea să vin și eu, spuse Judy zâmbind. Gata, astea sunt cele douăzeci de minute de iad ale mele. Mai am cincisprezece cu greutățile și o ședință scurtă în camera de tortură Nautilus, apoi am zburat de aici.

Își luă prosopul și privi către ușă.

— Oh, iată că vine diva.

— Candy Litchfield, murmură Margo când o văzu pe roșcata în costum întreg cu desene florale.

— O cunoști?

— Prea bine.

— Hmm. Dacă ai atât bun-gust încât o disprețuiești, înseamnă că trebuie să vin să-ți văd magazinul. Au, se îndreaptă spre noi și e numai a ta.

— Stai, nu...

Era prea târziu. Candy scoase un strigăt de entuziasm care-i făcu pe toți cei prezenți să-și întoarcă uimiți, capetele.

— Margo! Margo Sullivan! Nu-mi vine să cred?

— Bună, Candy.

Spre disperarea lui Margo, Candy păși pe stepper chiar alături de ea.

Candy avea obiceiul să dea buzna peste tot neinvitată. Acesta era unul dintre motivele pentru care era nesuferită. Arăta mereu ca scoasă din cutie: frumoasă, dichisită, cu trăsături perfecte și roșcată. Pe când erau colege de liceu, Candy fusese prima conducătoare a galeriei și principala pacoste pe capul el. Se căsătorise bine - de două ori - avea doi copii minunați - câte unul din fiecare mariaj - și-și petrecea timpul, după câte știa Margo, organizând ceaiuri dansante și distrându-se cu câte o aventură amoroasă.

Sub învelișul strălucitor și chipul atrăgător, încununat de un corp fortificat, sălășluia inima unei vipere. Pentru Candy, celelalte femei nu erau doar reprezentantele aceluiași sex; toate erau dușmani.

— Am auzit că te-ai întors, sigur.

Bătu cu degetul pe panoul electronic al aparatului și programă viteza dorită.

— Am vrut să te sun, dar am fost foarte ocupată.

Diamantele cerceilor străluciră când dădu din cap zâmbind.

— Ce mai faci, Margo? Arăți grozav. Nimeni nu și-ar da seama.

— Chiar așa?

— Toate poveștile acelea oribile.

Zâmbetul răutăcios îi apăru pe buzele rujate.

— Cred că a fost îngrozitor pentru tine. Pur și simplu nu-mi pot

imagina groaza momentului când ești arestat - mai ales într-o țară străină.

Vorbea îndeajuns de tare ca să atragă atenția câtorva oameni din sală.

— Nici eu.

Margo simți nevoia de a fuma; se abținu să nu răbufnească.

— Nu am fost arestată. Mi s-au pus niște întrebări.

— Desigur, povestea a fost exagerată.

Tonul căpătă o nuanță de compătimire, dar părea tot nelămurită.

— Toate lucrurile oribile pe care le-au spus despre tine. Când am auzit, le-am spus câtorva prietene cu care eram la prânz că totul era o minciună. Oricum, poveștile circulau. Presa este nemiloasă. Ai făcut bine să pleci din Europa până la stingerea scandalului. Ce frumos din partea Laurei că nu s-a luat după bârfe și te-a primit la ea!

Nu avea ce altceva să spună decât:

— Da.

— Ce păcat de *Bella Donna*. Sunt convinsă că aceea care te-a înlocuit nu e la fel de bună. Ești mult mai fotogenică decât Tessa Cesare.

Țintind mai exact, Cindy își ascuți și lancea:

— Sigur, e mai tânără, dar nu are... experiența ta.

Lovitura nimeri direct în inimă. Margo strânse mai tare bara și încercă să vorbească încet.

— Tessa e o femeie frumoasă.

— Ah, sigur. Și foarte exotică. Pielea arămie, ochii aceia negri, minunați. Sunt sigură că oamenii de la marketing s-au gândit să continue cu cineva contrastant.

Zâmbetul malefic era calculat și ușor batjocoritor.

— O să-ți revii, Margo. Nu te neliniști.

— Doar că aș dori să omor pe cineva, spuse pe nerăsuflate.

— Gata, spune-mi ce este nou. Am auzit un zvon amuzant că te apuci de vânzări.

— Și eu râd de asta tot timpul. Deschidem mâine.

— Nu zău?

Ochii i se deschiseră larg.

— Înseamnă că biata Laura Ridgeway chiar ți-a cumpărat clădirea? Ce frumos din partea ei!

— Laura, Kate Powell și cu mine am cumpărat-o împreună.

— Voi trei erați întotdeauna legate una de cealaltă.

Zâmbetul ei devenise invidios. Le detestase mereu fiindcă erau prietene de nedespărțit.

— Sunt sigură că va fi distractiv pentru voi, iar biata Laura chiar avea nevoie de o distracție. Nimic nu poate fi mai dureros, și mai deprimant ca o căsnicie ratată.

— Doar dacă nu este a doua, replică Margo cu un zâmbet triumfător. Divorțul tău e definitiv, Candy?

— Va fi luna viitoare. Încă nu te-ai măritat cu... vreun bărbat, nu-i așa, Margo?

— Nu, am avut doar relații amoroase cu mai mulți. Majoritatea lor erau oricum însurați.

— Mereu mi-a plăcut atitudinea ta europeană. Cred că eu sunt prea americanizată. Nu cred că m-aș putea simți vreodată bine ca amantă.

Margo văzu roșu în fața ochilor.

— Dragă, mârâi ea printre dinți, este o binecuvântare nespus de confortabilă. Crede-mă. Oricum, s-ar putea să ai dreptate. Nu ești genul. Nu ai mai primi pensie alimentară.

Margo se dădu jos de pe aparat, bucuroasă că întrevederea cu Candy o distrăsese de la durerile de mușchi și de la starea tensionată. Cu toate că-și simțea picioarele ca niște pietre, nu dorea să-i dea lui Candy satisfacția de a o vedea șchiopătând. Coborî cu multă grijă, așa cum o văzuse pe Judy.

— Vino pe la magazin, Candy. Mâine e deschiderea festivă. Tu ți-ai dorit întotdeauna ce aveam eu. Acum vei avea ocazia să cumperi pe bani.

Margo ieși, iar Candy răsuflă din greu, cu nasul ușor ridicat și se adresă femeii din dreapta:

— Margo Sullivan s-a complăcut întotdeauna să pară ceea ce nu este. Dacă nu era familia Templeton, nu ar fi putut trece de poarta acestui club.

Femeia clipi de câteva ori, transpirată; o admira pe Margo pentru stilul ei și pentru brățara cu safire.

— Care era numele magazinului ei?

CAPITOLUL 12

Ora unsprezece patruzeci și cinci. 28 iulie. Cincisprezece minute înainte de miezul zilei, Margo stătea pe pat în budoarul doamnelor. Era patul pe care dormise cândva, în care făcuse dragoste, visase. Acum stătea pe marginea lui, ținându-se cu mâinile de stomac și rugându-se să-i treacă greața.

Dacă nu va veni nimeni? Dacă nu va trece absolut nimeni dincolo de ușile de sticlă proaspăt spălate? Însemna că va petrece următoarele ore tremurând, privind prin fereastra decorată de ea cu o draperie de mătase.

Fusta *St. Laurent* - purtată anul trecut la festivalul de film de la Cannes - stătea acum așezată pe scaunul Ludovic al XIV-lea aflat în hol. Fusta în falduri bogate era înconjurată de mult-prețuitele ei posesiuni. O sticluță de parfum *Baccarat,* sandale de seară cu pietre lucitoare, cercei lungi cu safire, o poșetă din satin negru cu încuietoare în formă de panteră. Suportul pentru lumânări din cristal de *Meissen,* paharul de șampanie, câteva din cutiile ei de bijuterii și setul de toaletă cu oglinda argintată, primit în dar de la un fost iubit.

Ea așezase fiecare obiect; fusese un ritual chiar. Acum se temea că aceste lucruri care au fost cândva ale ei și pe care le îndrăgise nu vor face altceva decât să stârnească disprețul trecătorilor.

Ce făcuse ea de fapt?

Se despuiase, se despuiase complet în public. Își închipuise că va fi stăpână pe situație, că va trece cu bine prin toate, dar îi trăsese pe oamenii la care ținea cel mai mult în această mlaștină a ei.

Nu era Laura acum jos, așteptând primul client? Kate urma să sosească în pauza de prânz ca să vadă cu ochii ei clopoțelul sunând la prima încasare marcată de mașina achiziționată dintr-un magazin de antichități din Carmel.

Josh va trece și el pe aici spre seară și se va plimba prin magazin cu zâmbetul său pe buze, felicitându-le pentru prima zi de succes.

Cum putea oare să-i dezamăgească? Eșecul nu era decât al ei.

În acel moment nu-și dorea decât să coboare, să iasă pe ușă și să o ia la fugă.

— Tracul dinaintea spectacolului.

Margo își ridică privirea și continuă să se țină cu mâinile de stomac. Josh era în pragul ușii.

— Tu m-ai convins să fac asta. Dacă în acest moment m-aș putea ține pe picioare, te-aș omorî.

— Norocul meu că picioarele tale adorabile nu sunt sigure.

Josh o privi admirativ. Alesese un *deux-pièces* simplu, roșu, a cărui fustă strâmtă le dădea picioarelor ei lungi un aer irezistibil. Își strânsese părul într-o coadă împletită și doar câteva șuvițe rebele îi încadrau obrajii. Era palidă ca marmora și ochii îi păreau înspăimântați.

— Mă dezamăgești, ducesă. Credeam că te găsesc jos pregătită să dai piept cu lumea. Văd că stai tremurând ca o fecioară în noaptea nunții.

— Vreau să mă întorc la Milano.

— Ei bine, nu poți.

Tonul lui era categoric. Se apropie de ea și o luă de braț.

— Ridică-te și vino-ți în fire.

Îi văzu ochii aceia mari, albaștri înotând în lacrimi și se temea că, dacă va cădea prima, i s-ar frânge inima și ar fi dus-o unde dorea ea.

— Pentru Dumnezeu, e doar un nenorocit de magazin, nu un proces capital. Exact stilul tău, să faci din țânțar armăsar.

— Nu e doar un magazin, se tângui ea. Este tot ce am.

— Atunci du-te jos și fă ceva.

— Nu vreau să cobor. Dacă nu vine nimeni? Sau dacă vin doar ca să se uite și să râdă de mine?

— Ce dacă nu vine nimeni? Ce dacă vine? Sunt o mulțime de oameni îndeajuns de interesați să te vadă cum cazi în nas chiar pe terenul tău. Continuă așa și le vei da satisfacție.

— Nu ar fi trebuit să încep în stil mare.

— Acest lucru e valabil pentru toate aspectele vieții tale, așa că nu văd de ce te-ai plânge acum.

Josh o studie, puțin furios pe ea fiindcă-l lăsase să-i vadă temerile; furios pe sine fiindcă dorea să o protejeze.

— Uite, ai cinci minute ca să te hotărăști. Am și eu destule de rezolvat.

Îi oferi bobocul de trandafir pe care-l ținuse la spate până atunci iar ea îl luă de codiță cu un gest delicat.

— Vreau să știu ce ai de gând cu ale tale.

O sărută pătimaș, apoi ieși din cameră.

Ar fi putut să o trateze cu mai multă înțelegere, se gândea ea când intră în baie să-și refacă machiajul. Puțină înțelegere și sprijin. Nu, Josh nu făcea asta. Margo trânti pudriera în sertar. De la el nu auzea decât insulte și remarci morocănoase. Foarte bine. Acest lucru îi amintea că nu se putea bizui pe nimeni decât ea însăși.

Peste cinci minute se decise să coboare. Laura stătea radioasă în fața aparatului de încasat și acționa încontinuu tasta care făcea

clopoțeii să răsune.

— Ar trebui să nu te mai joci cu chestia aia.

— Dar nu mă joc.

Se întoarse spre Margo cu obrajii îmbujorați.

— Am marcat prima noastă încasare.

— Dar nu am deschis încă.

— Josh a cumpărat lampa în stil Art Deco înainte de a pleca. Mi-a spus s-o ambalez și să i-o trimit.

Laura întinse mâna peste tejghea și o strânse pe Margo de braț.

— Ambaleaz-o și expediaz-o, Margo. E prima noastră comandă. Te poți bizui întotdeauna pe Josh.

Margo râse nervos. Pe toți dracii; era exact stilul lui.

— Te poți bizui?

Ceasul de pe polița din spatele casei bătu ora douăsprezece.

— Ei, cred că am putea să... Laura, eu...

— Și eu, spuse trăgând aer în piept. Hai să deschidem, partenere.

— Mda.

Margo își îndreptă umerii și merse spre ușă cu bărbia ridicată.

— Să-i ia naiba dacă nu știu de glumă.

*

Două ore mai târziu nu mai știa dacă e emoționată sau ametită. Nu se putea spune că magazinul se aglomerase, dar oamenii intrau constant, chiar din clipa deschiderii.

Ea însăși marcase cea de-a doua vânzare, cu mâinile tremurânde, la cincisprezece minute după deschidere. Căzuse la înțelegere cu turista din Tulsa și amândouă recunoscuseră că brățara de argint în formă de manșetă era o achiziție valoroasă.

Cu uimire și admirație o urmărise pe Laura conducând trei tinere spre cabina de probă cu aerul unei funcționare veterane care știe să facă un compliment în timp ce așteaptă cărțile de credit.

Când Kate sosi la douăsprezece și jumătate, Margo ambala o pereche de cercei cu safire luați din vitrină pe care-i aranja într-o cutie argintie. Pe capacul cutiei era scris cu litere argintii numele magazinului.

— Sunt sigură că soției dumneavoastră îi vor plăcea, spuse ea punând cutia într-o punguță de plastic aurie. Nu-i mai tremurau mâinile. Mie mi-au plăcut foarte mult. Și la mulți ani.

În clipa în care clientul ieși pe ușă, o luă pe Kate de mână și o trase după ea în baie.

— I-am vândut cu o mie cinci sute șaptezeci de dolari, plus taxe.

O luă pe Kate de mijloc și începură să țopăie de bucurie.

— Kate, vindem!

— Asta era și ideea.

Kate nu rezistase să nu fie acolo, cu Margo și Laura, la prima deschidere a ușilor.

— Ai un magazin și vinzi lucruri.

— Nu, le vindem împreună. Liz Carstairs a fost aici și a cumpărat serviciul de pahare de vin de la *Tiffany's* ca să-l dăruiască fiicei sale, iar un cuplu din Connecticut a cumpărat masa cu tăblie demontabilă. Trebuie să le-o expediem. Ah, mai e ceva. Nu va mai trebui să plătim taxa pentru depozitarea celorlalte mărfuri.

— Dar înregistrezi vânzările?

— Da - mă rog, cred că am făcut câteva greșeli, dar le rezolvăm noi. Haide, găsești tu o soluție.

Se opri cu mâna pe clanță.

— Chestia asta e ca sexul. Te atrage, intri în joc, apoi urmează preludiul, anticipația cu fiorii ei și marea explozie la sfârșit.

— Vrei o țigară?

— Mor de poftă.

— Chiar te-ai prins în joc, văd.

— Nu știam că vânzările pot fi atât de... stimulative. Merită încercarea.

Kate se uită la ceas.

— Mai am patruzeci și cinci de minute, dar mă las pe mâna ta.

Margo îi studie ceasul *Timex* de la mână.

— Știi, am putea lua un preț bun pe el.

— Abține-te, Margo.

Își dădea toată silința, dar din când în când căuta câte un colțișor liniștit unde începea să viseze. Poate că emoțiile cărora le făcea față erau prea puternice în ultima vreme, însă acum nu-i mai păsa. Deși mai simțea câte un junghi în inimă când vindea anumite bijuterii sau obiecte pe care le prețuise foarte mult, în același timp cu durerea încerca și un sentiment triumfător.

Oamenii veniseră, iar dintre ei unul admira și următorul cumpăra ceva.

Pe la ora trei, când luară pauză, Margo turnă două căni de ceai din cel pregătit pentru clienții de dimineață.

— Am halucinații?

— Dacă ai tu, am și eu.

Laura se descălță și acum făcea câteva mișcări cu degetele de la picioare.

— Mă dor prea tare picioarele ca să fie doar un vis. Margo, cred că am reușit.

— Hai să nu spunem asta deocamdată. Să nu fie de rău-augur.

Luă cana de ceai și merse să aranjeze o vază cu trandafiri.

— Vreau să spun că e posibil ca soarta să râdă de noi. Poate că ne dă câteva ore de succes, mai ținem deschis trei ore și... La naiba cu

ghinionul!

Se învârti în mijlocul camerei.

— Suntem tari. Suntem grozave!

— Aș vrea să fiu și eu mai entuziasmată - și să pot rămâne cu tine.

Laura se uită la ceas.

— Fetele au oră de dans. Spăl eu cești înainte să plec.

— Nu. Am eu grijă de tot.

Se deschise ușa și intrară câteva adolescente care se aliniară la marginea vitrinei cu bijuterii.

— Avem clienți, murmură Laura și adună cănile. Avem clienți, repetă zâmbind. Mâine vin la ora unu.

Avea multe pe cap și se întreba cât va mai dura până ce va începe să dea rateuri.

— Ești sigură că te descurci singură în magazin?

— Am convenit de la început că tu vei lucra doar jumătate de program. Trebuie să învăț să mă descurc. Du-te.

— După ce spăl cănile.

Laura se opri și zise:

— Margo, nu mai țin minte ultima dată când ne-am distrat atât de mult.

Nici Margo nu mai știa când fusese asta. Le măsură cu privirea pe tinere și zâmbi. Adolescentele care poartă pantofi unicat au fonduri solide și părinți cu cărți de credit sănătoase. Se apropie de tejghea și le spuse radioasă:

— Bună, domnișoarelor. Pot să vă arăt ceva?

*

Josh agrea să lucreze peste program. Putea sta ore în șir legat de fotoliu, răsfoind acte și documente. Deși nu era la fel de agreabil ca turneele prin Europa unde avea de verificat activitatea unor lanțuri hoteliere și a filialelor firmei, se bucura și de muncă de birou.

Ce nu-i plăcea deloc era să fie luat drept prost.

Cu cât studia mai mult dosarele hotelurilor *Templeton* din California, cu atât devenea mai convins că Peter Ridgeway îl tratase astfel.

Își făcuse datoria. Legal nu-i putea reproșa nimic; nici fonduri prost gospodărite, nici concedieri de personal nejustificate. Deși făcuse exact aceste lucruri, Peter adusese argumente scrise și prezentase rapoarte și studii care motivau fără echivoc schimbările făcute în avantajul creșterii profitului.

Templeton nu fusese niciodată o corporație motivată exclusiv prin profit. Era o firmă în proprietatea unei familii, administrată printr-o tradiție de două sute de ani, cu respect pentru clienți, dând dovadă de spirit umanitar față de cei care lucrau pentru și în interiorul ei.

Totuși, Ridgeway sporise profiturile, însă în detrimentul personalului adesea schimbat; vechi angajați cu normă întreagă erau înlocuiți cu alții noi care lucrau doar jumătate de program. Astfel redusese beneficiile oamenilor și salariile. Renegociase contractele cu furnizorii și producătorii, alterând calitatea personalului de la bucătării. Fuseseră desființate și reducerile de prețuri pentru rezervări și cumpărări din magazinele hotelurilor *Templeton.* În acest mod angajații firmei pierduseră stimulentele oferite prin tradiție pentru folosirea serviciilor *Templeton.*

În același timp crescuse contul lui de cheltuieli. Mai mari erau și facturile pentru mesele servite, servicii de spălătorie, distracții, flori, călătorii. Avusese chiar tupeul să deconteze călătoria la Aruba din banii firmei, trecând-o la rubrica „Deplasări în interesul firmei".

Josh simți o mare plăcere să anuleze cărțile de credit ale lui Peter, cele pe numele corporației.

Ar fi trebuit să țintească spre bărbăția lui, se gândi Josh frecându-și ochii obosiți. Îi vor trebui luni de zile să recâștige încrederea angajaților. Va fi necesară o primă grasă și multe complimente pentru a-l aduce înapoi pe bucătarul șef care demisionase într-un acces de furie cauzat de amestecul lui Ridgeway. La aceasta se adăuga și demisia portarului veteran în post la hotelul *Templeton* din San Francisco, pe care o găsise rătăcită printre hârtiile lui Peter.

Mai erau și altele. Unii demisionari puteau fi convinși să revină, dar alții erau pierduți în avantajul concurenței. Niciunul dintre ei. nu i se adresase lui sau vreunuia din părinții lui fiindcă erau convinși, pe bună dreptate, că Peter Ridgeway făcea parte și era prețuit ca membru al clanului Templeton.

Josh își eliberă puțin nodul cravatei, încercând să nu se gândească la cantitatea de muncă la care se înhăma. Va trebui să delege pe cineva care să-i preia responsabilitățile în Europa, cel puțin temporar. Acum nu mai pleca nicăieri.

Deja se instalase în fostul apartament al lui Peter. Mobila somptuoasă, fusese înlocuită cu aceea tradițională, preferată de Josh. Erau piese antice americane și spaniole, fotolii moi și confortabile, mai adecvate mobilierului de la *Templeton - Monterey.*

Hotelul și decorațiunile interioare urmau istoria locală. Clădirea era mai degrabă în stilul arhitectonic spaniol din California; fațada bogat ornamentată, fântâni muzicale și grădini spațioase. Holul era în nuanțe de roșu și auriu, cu fotolii mari, grele, mese lungi și înalte, podele cu gresie lustruită.

Ca plante, adăpostea ghivece enorme cu palmieri, ca acela pe care și-l adusese în birou, cărat de doi bărbați cu brațe puternice.

Mereu considerase hotelul *Templeton* de la Paris ca fiind cel mai feminin, cu amestecul său de ornamente aurii și spațiu aerisit; pe acela

din Londra îl vedea distins și foarte britanic cu holul pe două nivele și salonul intim pentru servit ceaiul. Aici, la Monterey, se simțea mai în largul lui, fiind un loc agreat de sufletul său. Nu că s-ar fi imaginat pe sine în spatele unui birou, fie el și un *Duncan Phyfe,* dar îi plăcea imaginea de pe fereastră și apropierea de coastele pe care le îndrăgea foarte mult.

Nu se arătase prea afectat, de ce spuneau străinii despre el; că ar fi un globe-trotter împătimit care risipește banii părinților. Știa bine ce face. Numele Templeton nu era doar o moștenire, ci o responsabilitate. Muncise mult pentru a-i face față, pentru a învăța meserie nu doar fiindcă era proprietar, ci fiindcă trebuia să fie un bun manager și administrator al unei corporații complexe și în continuă expansiune. Se așteptase de la el să cunoască hotelurile din temelii, ceea ce și făcuse. În acest mod își dezvoltase respectul și admirația pentru oamenii care lucrau la bucătării, pentru cei care adunau prosoapele din băi; adesea îi calma pe oaspeții nou-veniți încă de la biroul recepției.

Aprecia orele petrecute cu publicul, cât și cele de la negocieri, când trebuia să participe la convenții și să discute cu ceilalți membri. Exista o limită și aceea se numea Templeton. Orice nu mergea bine, orice trebuia netezit și reparat sau lustruit cădea în sarcina lui. În California se dovedi că avea multe de reparat, de netezit și de lustruit.

Se gândi să bea o cafea, dar trebuia să o facă singur sau să sune room-service-ul. Nu avea energia necesară pentru niciuna din variante. Pe secretară o trimisese acasă fiindcă îl călca pe nervi cu stilul ei disperat de a se gudura ca un cățeluș care vrea să se facă plăcut.

Dacă tot va fi țintuit la birou în viitorul previzibil, va avea nevoie de o asistentă executivă, care să țină pasul cu el și care să nu holbeze ochii de fiecare dată când primește o dispoziție. Va trebui s-o azvârle pe aceasta la loc în bazin unde să continue să prindă pește.

Deocamdată va trebui să se descurce singur. Se apucă să redacteze pe computer o notă pentru toți șefii de departamente, cu o copie pentru părinții săi și una pentru comitetul director. Îi trebuiră treizeci de minute ca să o definitiveze. Făcu o copie și o trimise prin fax părinților săi împreună cu o adnotare personală, apoi le scoase pe celelalte la imprimantă și aranjă să fie trimise prin curier chiar în acea noapte.

Nedorind să piardă timpul, stabili o ședință cu tot personalul hotelului a doua zi, la ora unsprezece și o alta cu cei din stațiune la ora două.

Deși trecuse de șase, contactă serviciul juridic și lăsă un mesaj prin poșta electronică care sublinia urgența unei întâlniri la ora nouă fix în biroul în care se afla acum.

Era foarte probabil ca Ridgeway să-l dea în judecată pentru concedierea subită, iar Josh voia să aibă toate acoperirile necesare.

Reveni la computer și scrise un raport prin care revenea asupra reducerilor în avantajul angajaților. Măcar acest lucru va fi observat imediat, se gândi el, iar în cele din urmă va fi benefic pentru restabilirea moralului.

Margo îl privea prin ușa întredeschisă. Era șocată să constate că, privindu-l la lucru, se simțea excitată. Cravata desfăcută, părul răvășit de degete neliniștite, intensitatea și concentrarea din ochii lui o făceau să vibreze.

Ciudat, dar nu se gândise niciodată că Josh muncește serios și nici nu realizase cât de atrăgător putea fi un bărbat serios care muncește. Poate că vinovate erau lunile de abstinență autoimpusă sau succesul zilei. Poate că era chiar Josh - fusese mult timp. Însă în acel moment nu-i păsa; venise la el pentru un lucru - o partidă fierbinte de sex. Avea de gând să nu plece de acolo fără asta.

În tăcere, închise ușa după ce intră și puse siguranța.

— Măi, măi, murmură ea, iar pulsul i-o luă razna când îl văzu ridicându-și brusc capul ca un lup adulmecându-și perechea. Muntele la lucru. Ce imagine!

Știind exact ce poziție trebuie să adopte - numai Dumnezeu știa cât exersase - se apropie de biroul lui mergând languros. Puse o sticlă de *Cristal* și se așeză pe un colț.

— Te întrerup?

Mintea lui se golise complet în clipa în care o văzuse avansând. Făcu un efort să-i răspundă pe măsură.

— Da, dar nu te simți stânjenită.

Privi sticla, apoi își ridică ochii spre ea.

— Ei, cum a fost azi?

— Ah, nimic deosebit.

Se lungi pe birou că să ajungă mai aproape de el, oferindu-i un decolteu adânc, dincolo de care se zărea lenjeria din dantelă de culoarea perlei.

— Doar cincisprezece mii de dolari din vânzări, spuse extaziată și-l ciufuli. Cincisprezece mii șase sute șaptezeci și patru de dolari și optsprezece cenți din vânzări.

Sări de pe birou și începu să se învârtă.

— Știi cum m-am simțit prima dată când mi-am văzut chipul pe coperta revistei *Vogue?*

— Nu.

— Exact ca acum. Nebună. Am închis ușile la șase și mai rămăsese o jumătate de sticlă de șampanie nebăută. Am băut-o eu direct de la sursă. Apoi mi-am dat seama că nu vreau să beau singură. Deschide-o, Josh. Hai să ne îmbătăm. Și să facem nebunii.

Josh se ridică și începu să desfacă staniolul din jurul gâtului sticlei. Ar fi trebuit să-și dea seama că scânteile din ochii ei fuseseră aprinse de ceva acidulat.

— Din câte-mi spui, ai trecut de faza asta.

— Sunt doar pe jumătate beată.

Dopul sări cu zgomot.

— Atunci aranjăm imediat.

Se duse în bucătărie, lăsă sticla pe masă și scoase două pahare din dulapul de stejar.

— Asta faci mereu, nu-i așa? Aranjezi lucrurile. M-ai aranjat pe mine, Josh. Îți sunt recunoscătoare.

— Nu.

Josh nu dorea acest lucru.

— Ai reușit singură.

— Am început, dar nu s-a terminat încă.

Ciocniră paharele.

— Oricum, e un început grozav.

— Deci, bem pentru *Pretexte*.

— Cred și eu. Știu că nu va fi așa în fiecare zi. E imposibil.

Plină de energie, Margo se întoarse în birou.

— Kate spunea că la început vânzările vor fi mari, apoi constante. Nu-mi pasă. Am privit azi o femeie oribilă ieșind cu unul din costumele mele *Armani* și nu mi-a păsat deloc.

— Foarte bine pentru tine.

— Și am...

Vocea i se stinse, iar Josh puse paharul pe masă alarmat.

— Să nu faci asta. Nu plânge. Te implor!

— Nu e ce crezi tu.

— Lasă-mă cu prostia asta despre lacrimi de fericire. Pentru mine înseamnă același lucru. Sunt ude și mă fac să mă simt ca un porc.

— Nu mă pot abține.

Margo luă câteva înghițituri de șampanie și-și trase nasul.

— Așa am fost toată ziua. Am dansat pe pereți un minut, apoi m-am închis în baie de supărare. Îmi vând viața și sunt nefericită. Oamenii o cumpără și asta îmi readuce fericirea.

— Isuse!

Josh nu știa ce să mai facă; își trecu palmele peste față, dezamăgit.

— Hai să dăm șampania pe niște cafea, vrei?

— Oh, nu!

Margo se ridică brusc și începu iar să danseze.

— Sărbătoresc.

— Bine.

Când nu avea să mai reziste, o va lua în brațe și-i va așeza în mașină trupul obosit și sexy, apoi o va duce acasă. Dar pentru moment

trebuia să-i respecte dorința de a sărbători, de a râde și de a spune prostii. Se așeză pe birou și ridică din nou paharul.

— Bem pentru femeile urâte îmbrăcate în costume *Armani* la mâna a doua.

Margo bău paharul până la fund.

— Pentru adolescente cu părinți bogați și indulgenți.

— Dumnezeu să le aibă în pază!

— Și pentru turiștii din Tulsa.

— Sarea pământului.

— Și pentru bătrâni cu ochi de șoim care apreciază picioarele lungi în fuste mini.

Când văzu că Josh privește încruntat în paharul său, râse și mai turnă șampanie.

— Și care aruncă dolari pe servicii de ceai *Meissen* și zâmbete amabile.

Înainte să mai poată bea, Josh o prinse de încheietura mâinii.

— Cât de amabile?

— L-am lăsat să mă ciupească de bărbie. Dacă ar fi cumpărat vaza *raku,* l-aș fi lăsat să mă ciupească de amândoi obrajii. E atât de emoționant.

— Ciupitul?

— Nu, chicoti ea. Vândutul. Nu-mi imaginam cât de interesant este, cât de... incitant.

Margo se aplecă pe spate și șampania ei se vărsă pe amândoi, înainte că Josh să-i ia paharul din mână și să-l pună în siguranță pe masă.

— De aceea am vrut să te găsesc aici.

— Să mă găsești, repetă el, foarte precaut să facă o mișcare înainte și prea ațâțat ca să facă o mișcare înapoi.

Cu un hohot de râs, Margo își lipi palmele de pieptul lui, apoi îi mângâie umerii, îi răvăși părul.

— Credeam că tu poți să termini treaba.

Josh se gândi că era mai mult de jumătate beată și se conformă regulilor lui. Nu și le mai amintea.

— Ce vrei să-ți vând?

Margo râse din nou și-i trase capul spre buzele ei fierbinți.

— Orice ai, sunt gata să cumpăr.

Josh se desprinse, de ea și inspiră adânc, încercând să raționeze.

— Ai creierii îmbibați de șampanie, ducesă. Cred că nu e timpul cel mai potrivit pentru afaceri.

Margo se chinui să-i scoată cravata de la gât, apoi începu să se războiască și cu buzele lui.

— E momentul perfect. Aș putea să te mănânc de viu cu mușcături mari... mari.

— Isuse!

Era imposibil să mai raționeze când simțea cum sângele i se scurge din cap.

— Peste aproximativ zece secunde... se opri și o sărută scoțându-și cămașa din pantaloni... nu voi mai da doi bani pe faptul că ești beată sau trează.

— Ți-am spus că sunt pe jumătate beată.

Margo își lăsă capul pe spate și deschise ochii larg. În ei se citeau veselia și dorința.

— Știu exact ce fac și cu cine o voi face. Ce-ai spune dacă am considera pariul acela nul?

Josh era preocupat de nasturii ei și vedea cum îi alunecă mâinile în jos.

— Ce-ai zice de „Mulțumesc, Doamne”?

— Cred că ar fi o greșeală.

Se avântă cu dinții spre gâtul lui.

— O teribilă greșeală. Doamne, de ce nu-ți pui mâinile pe mine?

— Încerc.

Josh reuși în sfârșit să-i descheie nasturii și se repeziră amândoi spre dormitor, înlănțuiți.

— Dă-ți silința.

Margo își azvârli pantofii din picioare, se împiedică și căzură amândoi lângă perete. Când mâinile lui urcară pe sub fusta strâmtă, ridicând-o, apoi îi cuprinseră fesele, Margo se arcui pe spate:

— Nu te opri, gemu ea. Orice vrei să faci, nu te opri.

— Cine se oprește?

Cu disperare, o ridică în picioare și îi acoperi cu gura sânul de sub dantela furoului. Margo gemu înfundat și încercă să-și păstreze echilibrul.

— Asta ar putea distruge prietenia noastră.

Josh nu se putea dezlipi de pielea fierbinte și moale, dar reuși să murmure:

— Nu mai vreau să fim prieteni.

— Nici eu, spuse, apoi se prăbușiră în pat.

Dintotdeauna se gândise la sex ca la o recompensă generoasă pe care ți-o oferă viața, arareori reușind să egaleze actul în sine cu extazul preludiului. Nu vedea nicio mândrie la doi oameni care gâfâiau ca niște câini și se pipăiau frenetic. Era, dacă treceai cu vederea toate fleacurile, o experiență amuzantă și temporar satisfăcătoare.

Niciodată nu făcuse dragoste cu Josh Templeton.

Și cu el gâfâia, se pipăiau, chiar râdeau, dar avea să descopere că realitatea poate uneori depăși anticipația.

În clipa în care trupul ei era țintuit sub al lui, se schimbă situația. Îl

dorea cu sălbăticie, dorea să-i simtă mâinile puternice, bărbătești mângâindu-i pielea; dorea să-i guste lava dintre buzele pătimașe și să audă sunetul acela animalic al cărnii lovindu-se de carne. Lumina din birou pătrundea în dormitor, iar ei se rostogoleau pe patul parțial luminat, parțial în beznă. Lupta corp la corp nu era inocentă, ci intenționată, disperată, avidă. Îi vedea ochii umbriți care o priveau cu intensitate. Simțea mușchii lui fermi sub materialul cămășii; i-o trase în jos și începu să-i guste pielea. După ce Josh îi ridicase fusta, Margo se gândi: „Acum. Slavă Domnului, acum", apoi se arcui ca să-l primească; însă el o ridică pe genunchi și preferă să mai prelungească momentul cu sărutări înfocate. Limba lui o cerceta, abdomenul se încorda peste abdomenul ei, pielea ei mătăsoasă se mula pe mușchii lui. Margo se lăsa legănată în ritmul amețitor al mișcărilor lui și se înfiora la fiecare dezmierdare; simțurile îi erau ațâțate la limită. Se temea că va exploda pe dinăuntru și îi desfăcu brusc fermoarul pantalonilor. Josh o cuprinse de fese cu degetele adânc înfipte în carnea arzătoare și își făcu loc între pulpele ei cu pofta dezlănțuită a unui om flămând și nerăbdător.

Margo simți orgasmul ca pe un gheizer fierbinte, eliberând-o de tensiunea interioară, trimițându-i șocuri molcome până ce-și înfipse de-a binelea unghiile în spatele lui. Fără să o lase să-și tragă sufletul, Josh o așeză pe spate și începu să o devoreze. Așa o voise - exact așa - aproape fără cunoștință, frenetică și dornică de el. Visase această clipă, intuise mișcările ei sub greutatea lui, până și aroma pielii când focul pasiunii o va mistui.

Acum avusese tot ce-și dorise, dar nu-i era îndeajuns.

Voia să o despoaie centimetru cu centimetru și să o vadă cum se zvârcolește de plăcere. Voia să o audă strigând de extaz. Propriile lui porniri erau acum nestăvilite, iar sângele îi clocotea parcă stârnit de demonii iadului.

Margo se agăță pur și simplu de el și își încolăci picioarele și brațele în jurul lui, făcându-l să-și piardă orice fărâmă de rațiune. Josh îi scoase furoul și strânse între buze sânul ei, mângâindu-l pe celălalt de parcă ar fi încercat să-l desprindă de la locul lui ca să-l aibă numai pentru el.

Războiul începuse, iar gemetele luptelor, gâfâielile și șoaptele se încrucișau ca niște săbii. Margo se încorda, se zvârcolea și în cele din urmă scoase un țipăt de sub povara buzelor lui, mângâindu-l fără încetare pe tot trupul. Lui Josh i se împăienjeniră ochii și avu impresia că erupe ca un adolescent la prima atingere a iubitei. Se concentră asupra ei, zâmbind chinuit și nu voia să-i cedeze încă.

— Te vreau în mine, gemu ea, simțindu-și pulsul accelerat peste măsură. Te vreau în mine, repetă ea.

Doamne, era imens și tare ca oțelul. Îl dorea la nebunie. Zâmbi și-i

privi buzele apropiindu-se de gura ei.

— Nu încă.

Margo își aduna puterile să răsufle, dar el nu-i dădea o clipă de răgaz, ci o aducea pe punctul unui nou orgasm, mai puternic, vibrant și copleșitor. În cele din urmă ejaculă în adâncurile ei. Energia eliberată îl străfulgeră și tot trupul i se cutremură. Simți un geamăt adânc în gât și-i dădu drumul asemeni șarpelui fierbinte trimis ca să o inunde. Margo își încordă coapsele în jurul săgeții feroce care îi acutizase senzațiile. Îl țintui în ea, așteptând să treacă pulsație după pulsație, până la cea mai imperceptibilă. Josh nu mai vedea nimic în fața ochilor, deși dorea nespus de mult să-i observe fiecare mișcare a mușchilor feței. Animalicul preluase clipa împerecherii și amândoi erau acum orbi, surzi și sătui. Josh percepea doar o ceață roșiatică în fața ochilor, precum un taur înfierbântat de furie și de pasiune. Golit de vlagă sfâșiat de oboseală, rămase nemișcat, savurând calmul care urmează furtuna.

CAPITOLUL 13

Margo avu impresia că vede stele. Desigur, doar cu ochii minții, ca într-o erupție de romantism pe care nu știa că-l posedă. Poate că fusese doar o reacție fizică la starea de inconștiență. Ceea ce făcuseră ei, se gândi în toropeala care urmă, fusese o noapte de sex ucigător. Acum stăteau întinși pe pat ca două victime de război, transpirați, amorțiți și răniți. Cu o totală surprindere, mângâindu-și abdomenul umed, Margo recunoscu pe Josh ca fiindu-i cel mai merituos adversar; își adună forțele să se poată mișca și-și întoarse capul spre el zâmbindu-i tandru. Josh rămăsese imobil, cu fața în jos. Nu făcuse absolut nicio mișcare de la geamătul prelung, scos pe când se elibera de presiunea pasiunii iar acum zăcea pe cearceaf asemeni unui pește eșuat pe uscat. Margo se gândi că doarme, aștepta chiar să-i audă sforăitul. Bărbații sunt atât de previzibili. Se simțea bine și-i plăcea să lenevească. Nu era genul de femeie pe care bărbatul să o alinte, mai ales după ce face dragoste. Unul dintre ascunsele ei talente era și acela de a-i secătui de orice izvor de putere.

Zâmbi și se întinse. Totuși, era surprinsă de Josh. Niciodată nu făcuse un bărbat să se apropie atât de mult de ea încât să ajungă să-i cerșească dragostea. De obicei, după ce făcea sex cu cineva, se simțea ca o pisică rămasă cu gura plină de pene; se temuse în unele momente - poate chiar mai multe - că era deosebi de periculos ce putea el să scoată din ea.

Bunul Josh, își zise, apoi îi privi trupul gol, masculin și pulsul i se acceleră. Cât de sexy era Josh, fascinant și atrăgător. „E timpul să mă ridic”, își zise ea, înainte să ajungă la ceva ce el nu ar putea duce la bun sfârșit. Se ridică, îi trase o palmă peste fund, apoi începu să râdă când brațele lui se mișcară și o trânti la loc pe pat.

— Am terminat cu tine, amice, îi spuse sărutându-l pe umăr. Trebuie să plec.

— Îhî.

Spre surprinderea ei, o trase lângă el și o ghemui la pieptul lui.

— Am început să-mi simt degetele la picioare. Cine știe ce poate urma?

— Suntem norocoși că am supraviețuit.

Josh o gâdilă cu nasul pe gât, dându-i fiori noi. Margo ezită puțin, apoi își lipi palma de pieptul lui.

— Inima îți bate tot tare.

— Slavă Domnului! Mă temeam că s-a oprit.

Cu mișcări leneșe o mângâie pe coapsă.

— Margo?

Ochii ei erau întredeschiși. Cât de plăcut era să fie strânsă în brațe și să audă șoapte dulci.

— Hmm?

— Să știi că te-ai zvârcolit.

Margo deschise un ochi și-l văzu cum îi zâmbește.

— Nu voiam să te simți jignit în vreun fel. Credeam că e important pentru tine.

— Mda. Nu că am numărat...

Îi răsuci o șuviță între degete.

— Dar ai avut cinci orgasme.

— Numai cinci?

Îl mângâie pe obraz.

— Nu e vina ta, am avut o zi grea și lungă.

Josh se rostogoli din nou peste ea și-i surprinse zâmbetul ademenitor.

— Oh, pot mai mult.

— Crezi?

Margo îl cuprinse de gât.

— Te provoc la o încercare.

— Îi cunoști pe Templetoni.

O mușcă ușor de buza de jos.

— Nu putem să nu răspundem la provocări.

*

Când se trezi se făcuse întuneric în cameră și era singură în pat. O surprinse absența lui. Toată noaptea nu se dezlipiseră unul de celălalt. Văzu cifrele luminoase ale ceasului deșteptător și, realiză că nu dormise prea mult. Trecuse de șase și ultima dată când terminaseră jocurile dragostei fusese șase fără un sfert.

Oricât de mult ar fi speculat ziarele pe seama vieții ei intime, recunoștea că până atunci nu făcuse niciodată dragoste toată noaptea. Nu credea că e fizic posibil. Se ridică și își simți mușchii arzând de durere. Trase concluzia că era posibil, dar nu și înțelept. Trebui să facă eforturi pentru a coborî din pat și era bucuroasă că nu o vede nimeni. Josh ar fi făcut, cu siguranță, vreo remarcă deplasată - apoi ar fi sărit din nou pe ea.

Avea senzația că încă un orgasm ar fi ucis-o.

Acum trebuia să redevină femeia de afaceri de până atunci. Gata cu distracția și hârjoneala. Începea o nouă zi. Se trezi gemând în timp ce mergea încet prin cameră. Apăsă un buton și draperiile se retraseră

dezvăluind o dimineață perfectă și peisajul amețitor al golfului cu stâncile colțuroase. Lumina cețoasă inundase dormitorul și reuși să vadă - înainte de a se ciocni de el - ficusul într-un ghiveci de lut, aflat chiar în fața ferestrei. Mai era unul în celălalt colț. Cei doi arbuști cu frunze delicate flancau fereastra largă, adăugând o senzație de intimitate celor două fotolii tapițate cu brocard alb. Mesele din lemn de stejar, perfect lustruite reflectau tulpina mlădioasă a unuia. Pe un colț se aflau butonii lui, niște mărunțiș și chei. Pe biroul lui Josh observă un pieptene lângă o sticluță de colonie bărbătească și o agendă voluminoasă. Își închipuia că pe paginile ei se află scrise numele și telefoanele tuturor femeilor de pe glob pe care le cunoscuse.

Se surprinse în oglindă, goală, strălucind după o noapte de sex înfocat. Ei, acum era aici, nu? Celelalte femei nu erau. Făcu ochii mari când văzu patul reflectat în oglindă. Cum putuse să fie atât de captivată de Josh încât să nu observe patul? Făcuseră dragoste toată noaptea pe un pat enorm, cu tăbliile de aramă și cearceafuri de culoarea jadului. Eleganța și simplitatea combinației alb-verzui, cu metalul arămiu lustruit era exact în stil Templeton. Bărbatul și hotelul. Găsi un halat de baie într-un dulap și se învălui cu el. Tresări la gândul unui duș fierbinte dar se îndreptă din curiozitate către prima ușă pe care o deschise. Josh purta o pereche de pantaloni de pijama pe care nu se obosise să-i încheie cu nasturi. Ridicase jaluzelele pe jumătate și camera era cufundată într-o lumină difuză. Josh ținea telefonul portabil la ureche și se plimba în picioarele goale. Vorbea în franceză.

Doamne, era minunat să-l privești! Margo îi admira părul cu nuanțe blonde și trupul elegant, bine clădit, apoi mâinile surprinzător de capabile. Felul cum se mișca, timbrul vocii lui, aura de putere care plutea în jurul lui, toate acestea fuseseră prea aproape de ea ca să le ia în seamă până atunci.

Margo vorbea ceva franceză, așa că înțelese foarte puțin din conversația lui. Nu conta. Felul cum se exprima, inflexiunile vocii și gesturile pe care le făcea erau mai expresive. Margo îi privi ochii impacientați și înțelese că era supărat. Spuse ceva care semăna cu ordine sau jurăminte, apoi râse și începu să folosească vorbe tandre, cu rezonanță exotică.

Cu mâna la piept, își ținu răsuflarea și-l privi ca o adolescentă îndrăgostită de căpitanul echipei de fotbal. E Josh, își reaminti ea, lăsând mâna să-i alunece în jos. Se sprijini de tocul ușii și așteptă ca el să termine de vorbit.

— Bine, Simone, spuse el în franceză. Da, e bine. Mai vorbim peste trei ore. Tăcu, ascultă și merse la fereastră. Pentru că sunt niște idioți. Râse. Nu, nu ai de ce. La revedere Simone.

Puse telefonul pe birou și când se întoarse cu fața o văzu. Părul

lung, blond, ochi albaștri, și un halat alb de-abia strâns cu cordonul. Simți cum glandele îi iau foc.

— Am lăsat ceva neterminat la Paris.

— Simone.

Margo îl privi și netezi cu o mână poalele capotului.

— Spune-mi, este... la fel de atrăgătoare ca și numele?

— Oh, mai rău.

Veni lângă ea și-și băgă mâinile pe sub halatul ei.

— Și e nebună după mine.

— Porcule, murmură ea cu buzele lipite de gura lui.

— Și face tot ce-i spun, adăugă el conducând-o cu spatele spre pat.

— Ce norocos ești!

Margo făcu un pas lateral și îl lovi cu cotul în stomac. Josh gemu și în acest moment Margo se desprinse din brațele lui.

— Vreau să fac un duș.

— Doar pentru asta nu am să-ți spun că are cincizeci și opt de ani, patru nepoți și este director-asociat la departamentul de marketing al hotelului *Templeton* din Paris.

Margo îl privi pieziș.

— Nici nu te-am întrebat. Ce-ar fi să comanzi micul dejun? Vreau să ajung la magazin la opt și jumătate.

Josh îi făcu pe plac și sună la room-service pentru micul dejun peste o oră. Se gândea că are destul timp să facă un duș cu ea. Margo îl privi încruntată, fiindcă îi bloca mare parte din jetul de apă.

— E călduță, se tângui el.

— Face bine la piele. Să știi că îmi place să fiu singură sub duș.

— *Templeton* e o companie ecologistă.

Josh răsuci robinetul de apă fierbinte, dar ea îi trase o palmă peste mână. Aburii începură să se ridice de-a lungul pereților cu faianță neagră.

— Ca vicepreședinte, am datoria de onoare să conserv rezervele naturale.

Josh luă șamponul din mâna ei și începu să o spele pe cap. Cabina de duș era spațioasă, își zise Margo. Nu avea niciun motiv să se simtă înghesuită.

— Știu că te afli aici doar fiindcă vrei să fii iar norocos.

— Doamne, femeia această îmi citește gândurile. E uluitor.

Margo se întoarse pentru a-și clăti părul iar el se mulțumi să o spele pe spate.

— Cât timp îți ia să usuci atâta păr? Are metri în lungime.

— Nu lungimea este problema, ci desimea, spuse absentă.

Era o copilărie, știa. Deja Josh își trecu mâinile peste fiecare părticică din trupul ei. Acest… ritual al spălatului era totuși ceva deosebit de intim și nu se simțea în largul ei. Nu făcuse niciodată baie

cu iubiții ei. Se culca doar cu ei în sensul literal al cuvântului, când dorea ea. Nu se punea problema controlului, deși aici era cheia. Trebuia numai să-și mențină imaginea și iluzia. Cu Josh petrecuse deja noaptea, fără să fi intenționat asta; în plus, făceau duș împreună. Venise timpul, își zise ea, să stabilească anumite condiții. Se așeză cu obrajii sub jetul dușului și spuma i se prelingea pe obraji. Când Josh îi puse săpunul în mână și se întoarse cu spatele spre ea, îl privi nelămurită.

— E rândul tău, spuse el.

Margo continua să-l privească rece, apoi îi veni o idee năstrușnică. Îl auzi șuierând printre dinți când îi pălmui spatele cu buretele.

— Ah, scuză-mă. Cred că te ustură zgârieturile.

Sprijinindu-se cu ambele mâini pe pereți, Josh o privi peste umăr.

— E în regulă. Mi-am făcut toate vaccinurile.

Fără să-și dea seama, își domoli mișcările. Josh avea un spate frumos, își zise ea. Musculos. Lat, cu pielea fină și dulce. Răspunse impulsului interior și-l sărută între omoplați apoi ieși din cabina de duș.

— Știi, Josh, te tachinam cu Simone.

Se aplecă și-și strânse părul cu un prosop, apoi luă altul.

— Amândoi am avut legăturile noastre și suntem liberi să le continuăm. Nu avem de gând să ne legăm unul de celălalt la această vârstă.

După ce-și înfășură prosopul în jurul pieptului, luă sticluța de lapte pentru corp de pe poliță. Puse un picior pe marginea toaletei și începu să-și maseze pulpele.

— Nici tu, nici eu nu vrem complicații și mi-ar displăcea să stricăm o relație frumoasă cu promisiuni pe care nu le-am putea ține.

Își întinse laptele de corp pe celălalt picior, fredonând o melodie.

— Avem un avantaj pe care nu-l au mulți oameni. Ne cunoaștem atât de bine, încât nu e nevoie să ne prefacem.

Aruncă o privire spre duș, nedumerită că nu primește niciun răspuns.

Josh rezista nodului care i se pusese în gât de mânie. Se numea control. Problema era ascuțișul cuțitelor pe care le înfipsese în el cu cuvintele usturătoare. Pentru aceste vorbe necugetate ar fi ucis-o cu bucurie. Opri apa cu dosul palmei și apăru din spatele panoului de sticlă al cabinei de duș.

— Mda, ne cunoaștem, ducesă, spuse, luând prosopul de pe bara metalică.

Margo stătea în fața căzii și arăta perfect în decorul alb-negru iar pielea îi lucea datorită loțiunii pe care o ținea încă în mână.

— Pe dinăuntru și pe dinafară, continuă el. De ce ar vrea două ființe ultrasofisticate ca noi să amestece sexul cu romantismul?

Margo se freca pe brațe. Deși aburii mai pluteau în baie, atmosfera devenise glacială.

— Nu asta am vrut să spun exact. Ești supărat.

— Vezi, nu mă cunoști. Bine, fără legături, fără jocuri, fără prefăcătorie.

Josh se apropie de ea și o înconjură cu brațele sprijinindu-se de perete.

— Am însă o regulă dură, care pentru mine e de aur. Nu împart. Cât timp te regulezi cu mine, nu o mai faci și cu altul.

— Fiindcă ești supărat că eu am pus prima problema nu înseamnă…

Margo își simți mâinile mol, pe lângă corp.

— Da, e destul de clar. Și crud.

— Tu ai spus-o. De ce să umbrim lucrurile simple cu cuvinte mari?

— Poftim, iar îmi citești gândurile.

Margo se stăpâni și nu-și lăsă emoție descoperită.

— Nu avem niciun motiv să fim mânioși. În primul rând, nu-mi place să mă cert până ce nu am băut cel puțin o cană de cafea, în al doilea rând, nu am vrut să spun că din patul tău voi sări direct în alt pat. Contrar celor crezute de public, nu mă joc cu bărbații ca un circar cu săbiile în flăcări. Am vrut să spun doar că, dacă unul dintre noi vrea să iasă din joc, nu trebuie să facem scene năbădăioase.

— Poate că mie-mi plac scenele năbădăioase...

— Încep să observ asta. Cu cea de acum am terminat?

— Nu chiar...

Josh o prinse de bărbie.

— Știi, ducesă, asta e prima dată de când ai început să te dai cu rimel când te văd nemachiată.

Cu cealaltă mână îi smulse prosopul cu care-şi strânsese părul şi şuviţele ude i se prelinseră peste sâni şi pe umeri. Când te văd fără lustru şi strălucire.

— Termină.

Margo încercă să se elibereze din strânsoarea lui, furioasă că i se amintise de chipul nemachiat.

— Ești al naibii de frumoasă.

În ochii lui străluceau și alte scântei decât acelea ale purei admirații.

— Acum câteva sute de ani te-ar fi putut arde pe rug asta. Nimeni nu ar fi putut să creadă că ai dobândit trupul și chipul acesta fără să-l seduci pe diavol.

— Termină.

Era aceasta vocea ei? se întrebă Margo. Slabă și plăpândă, gata să se topească la cuvintele auzite. Mâinile de mult moi nu mai putură să susțină prosopul greu de sub brațe și acesta alunecă pe podea.

— Dacă ai impresia că te voi lăsa să...

— Lasă-mă, ce naiba!

Josh își strecură o mâna printre coapsele ei și o simți umedă, fierbinte și nerăbdătoare.

— Spuneai că nu vrei prefăcătorii, Margo. Dacă acum îmi spui că nu mă dorești...

Îi ridică coapsele, le desfăcu și o pătrunse încet.

— Dacă-mi spui asta, te cred.

Margo simți avalanșa dorințelor acoperind-o cu totul. Citea în ochii lui adânci că el știe deja asta...

— Du-te naibii, Josh.

— Atunci, să mergem împreună.

*

Margo renunță la micul dejun. Se simțea prea răvășită și nepregătită să ia masa liniștit și civilizat alături de bărbatul cu care făcuse dragoste dezlănțuită în baie, învăluiți de aburi. Reuși să ajungă la magazin, se schimbă și pregăti ceai și cafea. Cafeaua era pentru ea și bău un ibric plin înainte de a deschide ușile. Țintuită între nervii proprii și cafeină, se pregăti pentru a face față primei zile de una singură.

Pe la amiază, deși avusese câteva încasări bune, simțea că mintea și energia i s-au evaporat. O noapte de nesomn explica desigur oboseala, iar pentru a-și justifica îmbufnarea știa că un singur om era de vină. Josh Templeton, cel lipsit de inimă.

Nu-i plăcuse cum își luaseră la revedere în dimineața aceea. Josh păruse indiferent. Stătea așezat în fața micului dejun ca și când între ei nu ar fi avut loc nici cearta, nici sexul devastator. Nu mai conta că atitudinea lui era exact așa cum se așteptase ea. Era sigură că juca un joc calculat cu ea, fără cunoștința ei. Schimba mereu regulile numai în avantajul propriu.

Totuși, îi citise un zâmbet în privire când își ridicase ochii spre ea. Era la fel de sigură că remarcase acel zâmbet ironic pe buzele lui înainte ca ea să închidă ușa. Bine, o trântise - dar nu despre asta era vorba.

Ce punea la cale Josh? Îl cunoștea foarte bine ca să fie sigură că... La naiba; începea să se îndoiască de faptul că-l cunoaște.

— Domnișoară, aș vrea să văd acel colier de perle.

— Da, desigur.

Se simțea în largul el când aduse cheile, descuie vitrina și așeză perlele strălucitoare pe o bucată de catifea neagră.

— Sunt minunate, nu-i așa? Perfect combinate.

Un cadou, își aminti ea, de la un armator bogat, destul de bătrân ca să-i fie bunic. Nu se culcase cu el, deși ziarele urlau despre această

legătură. Omul simțea nevoia unei persoane tinere și frumoase cu care să stea de vorbă, cineva care să-l asculte povestind despre soția lui care murise de cancer. Îl cunoscuse timp de doi ani și fusese ceva rar în viața ei. Un prieten bărbat. Perlele fuseseră doar un cadou de la un prieten care suferea și a cărui inimă îndurerată s-ar stins în scurt timp.

— Încuietoarea e din aur de optsprezece carate?

Dintr-o dată Margo dori să i-l smulgă din mână și să-i strige femeii că nu îl poate avea. Era al ei, amintirea unuia dintre puținele lucruri lipsite de egoism pe care le făcuse în viață.

— Da.

Se forță să zâmbească.

— Din Italia. E marcat. Vreți să îl încercați?

Femeia și-l puse la gât, se privi în oglindă, făcu un pas înapoi, îl mângâie. În cele din urmă i-l dădu înapoi dând negativ din cap. Margo încuie vitrina și privi perlele ca pe un secret vinovat.

Turiștii intrau, se uitau printre comorile ei, din greșeală loveau obiectele din porțelan de suporturile de sticlă, sau pe cele din cristal din rafturile din lemn. Margo pierdu trei posibili clienți în clipa când îi informă fără menajamente că nu le este permis să atingă mărfurile decât dacă doresc să cumpere. După ce aceștia ieșiră, avu timp să alerge sus și să se întremeze cu câteva aspirine. Când coborî iar, își surprinse chipul în oglindă. Era furioasă și avea o privire cadaverică. Simțea cum stomacul îi dă spasme de foame.

— Vrei să sperii toți clienții, Margo?

Atunci închise ochii, inspiră profund și își imagină un ecran alb în fața ochilor. Era o tehnică pe care o învățase din meseria de fotomodel și de care se folosise adesea când o ședință de fotografii ținea prea mult, când coafeza îi tot aranja părul, machieuza îi retușa câte ceva, fotograful aștepta nervos și asistenții lui căscau obosiți. Tot ce trebuia să facă atunci era să-și aducă aminte că poate și vrea să umple acel ecran gol cu orice imagine așteptau cu toții să imortalizeze pe peliculă.

Mai calmă deja, deschise ochii și-și privi fața destinzându-i-se. Chiar dacă o durea capul, nimeni altcineva nu trebuia să știe. Ajunsă jos, în încăperea cu mărfuri, zâmbi bucuroasă că are un nou client.

Judy Prentice trecu pe acolo însoțită de o prietenă. Margo le oferi câte un ceai, apoi se scuză când trebui să asiste o clientă în cabina de probă. La ora două desfăcu prima sticlă de șampanie și se întrebă de ce întârzie Laura.

Pe la două și jumătate se simțea frântă de oboseală și făcea eforturi să învelească în ambalajul special pentru cadouri un obiect vândut. Tocmai atunci pe ușă apăru Candy.

— Oh, ce magazinaș adorabil, exclamă ea aplaudând cu grație și se apropie de tejgheaua în spatele căreia Margo se chinuia să lipească

pachetul făcut. Regret că nu am putut să vin la deschidere, Margo. Nu am reușit să-mi fac timp liber în acea zi. Am dorit însă să vin astăzi neapărat.

Mai ales fiindcă magazinul și proprietarele lui fuseseră subiectul prânzului la care luase parte ceva mai devreme.

— Mă uit și eu puțin, dar stai liniștită că voi găsi ceva de cumpărat. Nu-i așa că e amuzant, i se adresă femeii care-și aștepta pachetul. Ca la un iarmaroc în aer liber. Oh, ce vas drăguț!

Se plimba printre vitrine și căuta un chilipir.

— Prețul este cam mare, având în vedere că e la mâna a doua.

Cu vasul de sticlă în mână, o privi zâmbind pe Margo.

— Cred că l-ai ridicat pentru a le da clienților plăcerea de a negocia.

„Păstrează-ți calmul", se avertiză. Candy căuta să o enerveze, așa cum făcuse și în liceu.

— Marfa noastră este vândută la prețul de pe etichetă.

— Bine.

Candy ridică din umeri și puse la loc vasul.

— Probabil că nu mă pricep prea mult la prețuri. Știu însă ce-mi place.

Puse ochii pe două suporturi emailate pentru lumânări.

Acestea sunt... neobișnuite, nu-i așa?

— Aveți lucruri frumoase, îi spuse clienta care aștepta, iar Margo îi dădu punga cu cadoul.

— Vă mulțumesc.

Margo făcu o scurtă pauză ca să-și amintească numele de pe cartea de credit. Mulțumesc foarte mult, domnișoară Pendleton.

— Mai poftiți pe la noi.

— Cu siguranță că voi mai veni.

Femeia luă punga și ezită o clipă.

— Vă supărați pe mine dacă vă spun că astăzi am venit aici doar fiindcă v-am văzut fotografia de nenumărate ori? Stau foarte mult timp în Europa și chipul dumneavoastră este expus pretutindeni.

— Era pretutindeni. Nu, nu mă supăr, spuse ea.

— Am început să cumpăr linia de cosmetice *Bella Bonna* mai ales datorită reclamelor dumneavoastră.

Margo se văzu datoare să continue:

— Sper că sunteți mulțumită de produsele lor.

— Da, sunt foarte bune. Cum spuneam, am venit fiindcă voiam să vă văd personal. Voi reveni deoarece aveți lucruri frumoase, prezentate cu imaginație.

Luă poșeta sub braț și se depărtă.

— Cred că sunteți o femeie curajoasă și puternică.

Doamna Pendleton aruncă o privire spre Candy care examina

preocupată un presse-papiers.

— Și admirabilă.

Se aplecă peste tejghea și-i șopti:

— Aveți grijă să nu-i cadă ceva în poșeta *Chanel.* Pare nehotărâtă.

Râzând, Margo o conduse la, ușă și se apropie de Candy.

— Șampanie?

— Oh, ce idee excelentă! Îmi închipui că oferi băutură gratis unei anume clientele. Doar un păhărel. Cum te descurci, dragă?

— Destul de bine.

— Tocmai îți admiram bijuteriile.

Adăugă în șoaptă.

— Cred că ți se rupe inima că trebuie să le vinzi.

— Inima mea e tare ca piatra, Candy, ai uitat?

— Când e vorba de bărbați, spuse ea și se întoarse spre caseta cu bijuterii. Dar când e vorba de diamante? Nu prea cred. Ce a trebuit să faci pentru cerceii aceștia?

— E mai bine să nu discuți anumite lucruri în compania unor persoane delicate. Vrei să îi vezi? Considerând condițiile ultimului tău divorț, cred că ți-i permiți. Doar dacă părăsirea unui bărbat nu-i aduce femeii niciun beneficiu anterior.

— Nu fi răutăcioasă, Margo. Tu ești cea care își stabilește prețurile. Mulțumesc, nu mă interesează bijuterii la mâna a doua. De fapt, aici cu greu găsesc ceva care să-mi fie de un real folos. Gustul tău este mai… să spunem mai emancipat decât al meu.

— Nu e destul aur? Voi ține minte asta când voi face comenzile noi.

— Chiar ai de gând să mergi înainte cu magazinul?

Bău puțină șampanie și chicoti.

— Margo, ce drăguț! Toată lumea știe că nu termini nimic început. Am discutat la club cu fetele și ne-am distrat speculând pe această temă.

Margo își spuse că nu întotdeauna clientul are dreptate.

— Candy, mai ții minte când ți se furau toate hainele la ora de gimnastică și erai închisă într-un vestiar de unde ieșeai doar când doamna Hansen de la întreținere te găsea, descuia ușa și tu ieșeai afară goală-pușcă și isterizată? Tu, nu doamna Hansen.

Candy făcu ochii mici și o privi cu săgeți ucigașe.

— Nu. Știam că ești tu, dar nu puteam dovedi.

— De fapt, era Kate, fiindcă eu chiuleam, dar ideea îmi aparținea mie. Ideea de a o chema pe doamna Hansen era a Laurei. Acum nu ai vrea să pleci liniștită, sau va trebui să te arunc eu afară după ce-ți voi sfâșia bluza *Laura Ashley* - care nu-ți vine oricum bine - ca să ajungi în stradă goală și isterizată?

— Dacă mă gândesc bine, îmi pare rău pentru tine.

— Să nu-ți pară, o corectă Margo, luându-i brusc paharul din mână.

— Nu ești decât o târfă de mâna a doua care-și petrece viața cerșind resturi și prefăcându-se a fi ceva ce nu poate fi vreodată, spuse pe nerăsuflate Candy.

— Straniu, dar multă lume mă consideră târfa de prima mână. Acum dispari naibii de aici până ce nu mă opresc să par a fi ceea ce nu sunt și să-ți sparg nasul pe care părinții ți l-au cumpărat când aveai doisprezece ani.

Candy scoase un strigăt ascuțit și strânse pumnii. Îi venea să se arunce asupra ei, dar auzi ușa deschizându-se și se abținu de la o scenă în public.

Laura, care tocmai intrase, asistase la incident.

— Bună, Candy, arăți bine. Scuză-mă pentru întârziere, Margo, dar ți-am adus un cadou.

Candy se răsuci pe călcâie intenționând să-i ofere Laurei o mostră de temperament pentru care ambii ai foști soți puteau depune mărturie, dar Laura nu intră singură. Candy se scutură de venin și arboră un zâmbet fermecător.

— Domnul și doamna Templeton - ce plăcere să vă văd pe amândoi!

— Ah, Candace Lichfield, nu-i așa? spuse Susan Templeton; deși știa foarte bine cum o cheamă. Margo.

Ignorând brațele întinse ale lui Candy, Susan se apropie de cele ale lui Margo. O strânse la piept și o sărută pe amândoi obrajii, apoi îi făcu cu ochiul.

— Nici măcar nu am despachetat. Eram nerăbdători să te vedem.

— Mi-a fost dor de voi.

Margo o îmbrățișă cu aceeași căldură, delectându-se cu aroma de *Chanel* binecunoscută.

— Oh, cât de dor mi-a fost! Arăți minunat, ești frumoasă.

— Nici nu se mai uită la mine.

Thomas Templeton păși lângă soția lui și îi făcu semn cu cotul fiicei sale. Dădu din cap spre Candy, apoi o ignoră și zâmbi când o văzu pe Margo alergând spre el. Se opri chiar în brațele lui.

— Așa mai zic și eu.

— Cât mă bucur că vă văd. Ce bine că sunteți aici. Oh, îmi pare rău.

Sprijinindu-și capul pe umărul lui, începu să plângă ca un copil.

CAPITOLUL 14

— Ți-e mai bine?

— Mmm.

Margo era în baie, în fața chiuvetei și se spăla pe față cu apă rece.

— Cred că eram la capătul nervilor.

— Nimic nu e mai bine decât să plângi când crezi că totul e împotriva ta.

Susan îi dădu un șervețel de hârtie și o mângâie prietenește pe umăr.

— Întotdeauna ai plâns bine....

— Bietul domn T.

Margo își șterse obrajii și rămase o clipă cu fața acoperită.

— Ce primire! Două secunde și erup ca un vulcan pe umărul lui.

— Lui îi face plăcere să-și vadă fetele cu obrajii lipiți de el. Îi dă impresia că e puternic. Lasă!

Susan o luă pe Margo de umeri și o întoarse cu fața spre ea.

— Ia să vedem.

Își țuguie buzele perfect rujate și se uită la ea printre gene.

— Puțin fard de obraz, câteva picături de rimel și ești bine. Ai arsenalul aici?

Drept răspuns, Margo deschise dulăpiorul din spatele oglinzii, de deasupra chiuvetei. Pe rafturi se aflau aliniate borcănele și tuburi.

— Trusa de urgență.

— Bravo, fata mea. Tot *Bella Donna* folosești, comentă ea când Margo scoase un tub. Eu le-am aruncat pe ale mele.

— Oh, doamnă T!

— Mă înfuriau.

Susan ridică nepăsătoare din umeri.

Era o femeie măruntă, cu un trup delicat și subțire, exact ca fiica ei. Se menținea foarte bine și avea un stil propriu. Schia ca o nălucă, juca tenis și înota câteva lungimi de bazin de parcă ar fi așteptat să participe la Olimpiadă. Ca să i se potrivească stilului de viață, alesese o tunsoare frumoasă, pe care și-o îngrijea cu religiozitate.

— Am făcut-o de oaie, îi aminti Margo.

— Lucru care nu îndreptățea pe nimeni să te trateze precum cei de la *Bella Donna*. Oricum, Femeia *Bella Donna* era o titulatură redundantă și enervantă. Cred că te vei descurca și fără ei.

Margo zâmbea și își aplica un strat de fond de ten.

— Mi-a fost foarte dor de voi.

— Mă interesează să știu de ce nu ai luat legătura cu Tommy și cu mine de îndată ce ai constatat că ai dat de necaz.

Susan își pusese mâinile în șolduri și se plimba între cadă și chiuvetă.

— Trecuseră săptămâni până ce am aflat și noi. Safari-ul acela ne-a rupt total de lume, dar Josh și Laura știau unde să ne găsească.

— Mi-a fost rușine.

Nu știa cum, dar față de Susan îi era ușor să recunoască.

— Am făcut alegeri greșite. Aveam o legătură amoroasă cu un bărbat însurat, l-am lăsat să se folosească de mine. Nu, mai rău e că am fost atât de proastă încât nu am realizat că se folosea de mine. Mi-am distrus cariera și bruma de reputație pe care o aveam și era cât pe ce să mă ruinez complet în tot acest răstimp.

— Mă rog, Susan o privi cu dragoste: Asta zic și eu realizare. Cred că ai fost foarte ocupată făcând totul singură.

— Chiar singură mi-am făcut-o.

Margo își contura ochii cu creionul, cu mișcări de artistă.

— Bărbatul cu care erai în legătură mai reprezintă ceva pentru tine? L-ai iubit?

— Voiam - recunoscu ea cu ușurință - să am pe cineva, să-mi găsesc pe cineva cu care să-mi clădesc o viață. Viața pe care credeam că mi-o doresc. Distracții, jocuri și nicio responsabilitate.

— Vorbești la trecut?

— Da. Așa trebuie.

Margo își dădu genele cu rimel.

— Sigur, am ales pe cineva cu totul nepotrivit, care nu-mi, putea oferi permanență. E stilul meu, doamnă T.

Susan așteptă o clipă și o privi pe Margo cum se farda cu profesionalism.

— Știi ce m-a îngrijorat mereu în privința ta, Margo? Mândria ta.

— Mama mi-a spus dintotdeauna că, mă gândesc prea mult la mine.

— Nu. În această privință eu și Ann nu am avut aceeași părere, deși foarte rar am avut diferențe de opinii. Pui prea mult preț pe tine datorită înfățișării tale. De mică ai fost un copil uluitor de frumos. Viața e altfel pentru copiii cu înfățișare plăcută. E și mai greu fiindcă oamenii tind să-i aprecieze după frumusețea lor, apoi încet-încet încep și ei să se aprecieze după aceleași standarde.

— A fost singurul meu punct tare. Kate, avea mintea, Laura inima.

— Mă întristează, că spui asta și că prea mulți te-au îndreptat în direcția aceasta.

— Nu ai fost niciodată una dintre ei.

Margo termină să-și retușeze machiajul și puse la loc fardurile ca un meseriaș care-și așează uneltele în ordine.

— Acum încerc să merg într-altă direcție, doamnă T.

— Foarte bine.

Susan o luă de mijloc pe Margo și merseră în budoar.

— Ești destul de tânără ca să mergi în zece direcții diferite. Ești și isteață. O vreme ți-ai irosit inteligența și ai făcut alegeri necugetate, urmate de greșeli copilărești.

— Au… Margo își duse mâna la inimă și zâmbi cu sfială. Mereu ai știut să-mi atingi punctele sensibilă.

— Nu am terminat. Ai mâhnit-o și ai speriat-o pe mama ta. O femeie, trebuie să recunosc, care merită nu numai dragostea, ci și respectul și admirația ta. Nu sunt multe ca ea, care, la douăzeci și trei de ani, văduvă, să-și ia copilul, să lase tot și să traverseze oceanul ca să înceapă o viață nouă. Nu despre asta era vorba.

Susan făcu un gest în aer și o așeză pe Margo pe marginea patului.

— Ți-ai risipit banii și ai valsat pe un drum periculos până ce ai ajuns pe o stâncă abruptă. Dar, o mângâie ușor pe bărbie, nu ai sărit. Spre deosebire de mica noastră Serafina. Ai făcut un pas înapoi, ți-ai îndreptat umerii și ai demonstrat că vrei să faci față vieții, deși ea ți-a jucat o festă. Pentru asta ai nevoie de mult curaj, Margo - mult mai mult decât pentru a sări în neant.

— Am avut oameni către care să mă îndrept.

— Asta este valabil pentru oricine. Numai nebunii și egoiștii cred că nu vor avea pe nimeni care să-i ajute. Cei foarte proști și nebuni nici măcar nu întind mâna.

Susan întinse mâna spre ea iar Margo i-o strânse fără ezitare, apoi i-o lipi de obrazul său.

— E mai bine? întrebă Laura prin ușa întredeschisă.

După ce aruncă o privire și le văzu, se liniști.

— Mult mai bine.

Margo se ridică și-și netezi fusta.

— Îmi pare rău că v-am lăsat singuri jos.

— Nicio problemă. De fapt, tata se distrează de minune. A vândut trei lucruri. După felul cum o farmecă pe Minn Whiley chiar în acest moment, cred că îl va vinde și pe al patrulea.

— Minn e jos? întrebă Susan și-și trecu degetele prin părul tuns băiețește. Mă duc să presar puțin din șarmul meu. O să iasă cu mâinile pline de sacoșe și nu va ști ce i s-a întâmplat.

Se opri la ușă și o mângâie pe Laura pe spate.

— Fetelor, aveți un magazin grozav. Ați făcut o alegere bună.

— E îngrijorată pentru noi, murmură Laura când auzi glasul mamei sale jos salutând-o pe Minn. Tu și cu mine.

— Știu. Va trebui să-i arătăm cât de dure suntem. Suntem dure, nu-

i așa, Laura?

— Oh, desigur. Pun pariu. Celebritatea căzută în dizgrație și soția-trofeu înșelată.

Margo o privi aspru.

— Tu nu ești trofeul nimănui.

— Nu mai sunt. Acum, înainte de a uita - de ce mă privea Candy ca și când ar fi fost gata să-mi smulgă ficatul și să-l facă paté.

— Ah!

Margo își aminti scena și zâmbi cu complicitate.

— A trebuit să-i spun a cui a fost ideea de a o chema pe doamna Hansen când stătea închisă goală în vestiar.

Laura închise ochii și încercă să alunge gândul următoarei întâlniri de la club. Ea și Candy erau copreședinte.

— A trebuit să-i spui?

— A fost mare nevoie. Margo râse ca un copil dojenit. A spus despre tine de două ori „biata Laura”.

Deschizând ochii, Laura scrâșni din dinți.

— Înțeleg. Mă întreb cât de greu ar fi să-i bag fundul ciolănos într-un dulap de la club?

— Pentru două tipe dure ca noi? Floare la ureche.

— O să mă mai gândesc la asta.

Se uită la ceas. Acum viața ei se desfășura după un program bine stabilit.

— Diseară luăm cina în familie. Va fi o masă adevărată. Vine și Kate, iar lui Josh i-am lăsat mesaj să vină.

— Ah, Josh.

Când ajunse în dreptul scărilor Margo începu să-și frământe degetele. Dorea cu disperare o țigară.

— Cred că ar trebui să-ți spun ceva.

— Hmm. Uite, Margo.

Laura începu să râdă privind peste balustradă în jos.

— Tata se joacă la casa de marcat iar mama face pachete. Nu sunt minunați?

— Cei mai buni.

Cum putea să-i spună Laurei că petrecuse noaptea împreună cu fratele ei la hotelul *Templeton* din Monterey? Se hotărî să tacă. Oricum, după despărțirea de dimineață, era puțin probabil să se mai repete.

— Ce voiai să-mi spui?

— Păi... că am vândut mantia ta albă cu perle.

— Foarte bine. Oricum nu-mi plăcea.

*

Margo simți că luase cea mai bună decizie mai devreme, după ce

Josh sosi la casa Templeton. Se alătură familiei în seră, îi îmbrățișă afectuos pe amândoi părinții, apoi se servi din delicatesele aranjate pe o tavă. Le amuză pe nepoatele sale, abordă cu Kate un subiect din domeniul financiar, îi aduse Laurei apă minerală. Cât despre femeia cu care petrecuse noaptea, comițând acte care erau încă ilegale în anumite state, o trata cu o absență și vagă afecțiune, tipice pentru frații mai mari atunci când se află în compania surorilor mai mici.

Margo avu impulsul să-i înfigă în gât o furculiță pentru creveți, dar se abținu chiar și atunci când la masa lungă din mahon, fu așezată între el și Kate. Își aminti că era o masă sărbătorească. O reuniune. Până și Ann, care considera că este o abatere de la etichetă faptul că toți oamenii care lucrează în casă să stea la masa familiei, fusese convinsă de domnul T că aceasta ea dorința lui. Nimeni, mai ales dacă era vorba de o femeie, nu-i putea spune nu.

Cam aceasta era și problema lui Josh, anume că i se asemăna foarte bine tatălui. Thomas Templeton era și acum la fel de înalt și slab cum fusese în tinerețe. Bărbatul pe care Margo l-a adorat timp de douăzeci și cinci de ani îmbătrânise minunat. Ridurile, care pe chipul unei femei ar fi fost un semn de trecere evidentă, îi dădeau acestuia un aer stilat și-l făceau atrăgător. Ochii aceia căprui, terminați cu câteva ușoare linii orizontale rămăseseră la fel ca odinioară. Avea părul des, cu câteva fire argintii, asortate perfect cu tenul măsliniu.

Avea zâmbetul unui om care poate face petalele unui trandafir să cadă una câte una, ca prin minune. Când era furios privirea lui arunca săgeți care pătrundeau până la oase. Cu ochii aceia fusese capul familiei și al afacerii și tot cu ei insufla devotament, dragoste constantă și puțină teamă care nu-i strică nimănui. Se vorbea că în tinerețea sa făcuse ravagii printre doamne, seducându-le, fermecându-le și cucerindu-le oricând voia. Până la treizeci de ani, când fusese prezentat tinerei Susan Conway. După cuvintele ei, ea fusese cea care-l țintuise ca pe un câine, făcându-l să o urmeze cu credință.

Margo zâmbea și-l asculta inventând povești pentru nepoatele care-l priveau fermecate, povești cu elefanți și lei mândri.

— Bunicule, avem caseta cu *Regele Leu,* zise Kayla mestecând salată de varză de Bruxelles, nădăjduind că ele vor dispărea din farfurie printr-o minune.

— Te-ai uitat la el de mii de ori, îi zise Ali dându-și părul pe spate cu o zvâcnitură a capului copiată de la Margo.

— Va trebui să-l vadă și pentru un milion - una oară, nu-i așa? sugeră Thomas făcându-i cu ochiul Kaylei. Ce-ar fi să luăm parte la un maraton al filmelor? Care e preferința ta pentru filme pe casetă, Ali?

— Îi place să se uite la filme pupăcioase, răspunse Kayla imediat schimonosindu-și buzele și imitând sărutările zgomotoase. Vrea să o sărute Brandon Reno pe gură.

— Ba nu, replică înfuriată Ali.

Roși până-n vârful urechilor, realiză că nu există niciun secret când ai o soră mai mică.

— Tu ești doar un copil.

Căută destul până ce-i veni în minte cea mai usturătoare insultă.

— Copil cu față de porcușor.

— Allison, nu-i vorbi așa surorii tale, o dojeni Laura.

Îngerașii ei începuseră să se certe în urmă cu câteva săptămâni.

— Da, iar ea poate să spună ce vrea doar fiindcă e un copil.

— Nu sunt un copil.

— Credeam că ești copilașul meu, oftă Thomas trist. Credeam că amândouă sunteți copilele mele, dar acum, dacă ați crescut și nu mai aveți nevoie de mine...

— Voi fi eu copilul tău, bunicule.

Kayla îl privi pierdută, cu ochii mari și sinceri ai vârstei. Apoi văzu cu încântare cum îi dispărură din farfurie, ca prin minune, toate verzele de Bruxelles, pe care nu le putea suferi oricum, aterizând în farfuria bunicului. Îi spuse cu toată dragostea pe care o exprima zâmbetul ei:

— Mereu voi fi copilașul tău.

— Ei bine, eu nu sunt copil.

Ali nu se predase, ci vorbi cu bărbia ridicată sfidător. Se vedea cum îi tremură buzele.

— Da, cred că nu ești, întări Laura privind-o cu coada ochiului. Și nefiind copil, nu vreau să te mai certi cu sora ta la masă.

— Ah, nu știu, interveni Margo cu paharul de vin în mână. Prin cristalul roșu, lumina caldă a lumânărilor se reflecta trimițând pe fața de masă irizații roze. Eu mă certam mereu cu Kate la masă.

— Și de obicei tu începeai, adaugă Kate, luând o îmbucătură de miel.

— Tu începeai întotdeauna.

— Nu, eu terminam.

Kate se uită la Josh și surâse.

— Tu erai trimisă în camera ta.

— Doar fiindcă mamei îi părea rău de tine. Aveai gura mare.

— Gura mare, pe naiba. Când era vorba de cuvinte urâte, tu începeai potopul. Chiar când eram de vârsta lui Ali...

— Nu-i așa că e bine acasă, Tommy? spuse Susan ridicând paharul. E plăcut să vezi că, oricum ar trece viața, puține se schimbă. Annie, dragă, cum te descurci cu fetele în lipsa mea?

— E o încercare grea, doamnă T. Țin minte că mama avea o nuielușă în bucătărie. O nuielușă bună, din lemn de nuc.

Ali uită răfuiala și o întrebă pe Ann:

— Mama ta te lovea cu un băț?

— De câteva ori a făcut-o și după aceea era o pedeapsă să te așezi pe scaun. Numai când o vedeai agățată de cuiul de pe ușă îți ajungea ca să-ți ții gura închisă.

— Arma pe care ai ales-o tu era o lingură de lemn, îi aminti Margo.

— A fost și aceea o încuietoare bună pentru o gură care vorbea prea mult.

— M-ai articulat și pe mine o dată cu ea, Annie, mai ții minte? întrebă Josh.

— Chiar așa? îl studie Susan pe fiul ei. Nu am știut de asta.

Josh sorbi din paharul său și o văzu pe Ann cum se foiește în scaun.

— Oh, Annie și cu mine hotărâsem că acela e micul nostru secret.

— Așa a fost, murmură Annie. Până acum.

Își drese glasul și-și lasă mâinile în poală.

— Îmi cer scuze, doamnă T. Nu se cuvenea ca eu să-l lovesc.

— Ce copilărie!

Susan se aplecă înainte și întrebă curioasă:

— Aș vrea să știu ce făcuse ca să o merite.

— Poate că am fost nevinovat, protestă Josh, dar mama lui îl întrerupse.

— De când te-ai născut nu ai fost nicio zi nevinovat. Ce a făcut, Annie?

— Mă urmărea prin casă.

Deși trecuseră atâția ani, Annie își amintea perfect insistența vocii lui și privirea demonică.

— Ca să vă spun adevărul, nu am cunoscut un copil atât de tenace precum domnișorul Josh. Te putea scoate din sărite până ce rămâneai lat.

— Stăruința, spuse el zâmbind către Annie, apoi îl privi pe tatăl său. E o trăsătură a bărbaților Templeton. Corect, tată?

— Da, și de multe ori m-a usturat spinarea din pricina aceasta, surâse Thomas.

— Mi-ar plăcea să știu ce a pățit Josh.

Margo puse paharul pe masă și îl privi interesată.

— De fapt, mor de curiozitate să aflu câte lovituri a primit, mamă.

— Nu am numărat. Cred că...

— Eu am numărat. Cinci.

Într-o succesiune rapidă și profundă, Josh își încrucișă spadele din ochi cu cele ale lui Margo.

— Dar eu spuneam că a fost vina lui Margo.

— A mea? Oh, tipic din partea ta.

— Îi plăcea să te necăjească fără milă, explică Ann. O tachina și pe domnișoara Laura. Domnișoara Kate de-abia sosise la noi și a găsit-o drept țintă nouă. Avea doisprezece ani, cred și se purta ca un golănaș.

— Eram doar bine-dispus, se apără Josh. Oricum, tot sunt de părere

că Margo...

— Era mai mică decât tine cu patru ani, interveni Ann făcându-l să se simtă din nou ca la doisprezece ani. Ar fi trebuit să dai dovada vârstei și să nu le provoci să se cațere pe stâncile acelea periculoase ca să căutați comoara aceea stupidă. Le spuneai cuvinte năstrușnice. Te-ai dus acolo chiar și după ce eu te rugasem să stai cu ele în curte doar o oră. O singură oră - se cutremură ea amintindu-și - în care să pot termina de călcat liniștită.

Îl privi cu severitate, iar el se simți stânjenit.

— Dar nu, ați plecat și, dacă nu v-aș fi observat, puteați să cădeți toți patru peste stâncile acelea amețitoare.

— Oh, atunci! Margo zâmbi. Aș vrea să știu de ce a fost vina mea atunci.

Josh își drese glasul fiindcă simțea că-l sugrumă cravata. Annie își amintea totul în amănunte.

— Spuneai că știi unde e compara. Că ai văzut-o și că găsiseși acolo un bănuț de aur.

— Așa, ridică ea din umeri. Am mințit.

— Dacă știam asta atunci, te-aș fi bătut zdravăn.

Satisfăcut, Josh își mai turnă vin.

— Vezi?

— Iar tu te-ai comportat ca un adevărat bărbat, nu?

Thomas îi bătu ușor pe spate.

— Nu ai dat vina pe o domnișoară.

— Scheuna ca un cățel râios.

Comentariul lui Annie aduse hohote de râs la masă.

— Mai mult mă durea pe mine decât pe el, pe cuvânt de onoare. Să fi știut bine că-mi pierdeam slujba pe loc, dar trebuia să-i dau o lecție fiului stăpânului.

— Dacă știam, îți măream salariul, spuse Susan.

— Nimic nu este mai presus decât iubirea maternă, murmură Josh.

— Da. A venit la mine peste o oră. Părea că se gândise mult la ce făcuse.

Ann îl privea acum pe Josh cu simpatie.

— Și-a cerut scuze politicos, apoi m-a rugat să rămână toată povestea secretul nostru.

— Isteț băiat, conchise Thomas și-l bătu din nou pe spate.

*

Mai târziu, când Laura ducea fetele la culcare, Margo realiză cu tristețe că asemenea momente în asemenea încăperi o făcuseră întotdeauna să vrea mai mult de la viață.

Luminile candelabrelor împrăștiau raze subțiri pe pereți, luminând ferestrele deschise, dincolo de care se lăsase întunericul. Culorile

covoarelor orientale păreau că accentuează luciul podelelor din lemn de nuc.

O încăpere perfectă într-o casă perfectă, se gândi ea; cu mobilă veche, patinată, stând dovadă a permanenței și bogăției. Florile proaspete aranjate de mâinile calde ale mamei sale în glastre de cristal și porțelan. Ușile terasei larg deschise și primitoare prin care pătrundea aroma tihnită a nopții și câteva raze de lună.

Era o încăpere care radia eleganță, căldură și ospitalitate. Acum înțelegea de ce se luptase să obțină și ea același lucru, punând mai mult accentul pe eleganță. Căldura și ospitalitatea fuseseră neglijate în ultimul timp.

Josh era așezat la pian și improviză cu Kate ritmuri de blues. Melodii lenețe, incitante, își zise ea. I se potriveau perfect. Josh nu cânta des. Margo aproape că uitase cât de bine știa să mângâie clapele. Acum încerca să uite cât de pricepute fuseseră aceleași mâini cu o seară în urmă. Își dorea să alunge ghimpele geloziei auzindu-i cum își vorbesc și râd împreună; văzându-le capetele apropiate într-un unghi intim. Ce reacție caraghioasă, își zise. E josnic. Dar la fel fusese și el toată seara. Se decise să nu-l lase să-i strice cheful; avea de gând să se bucure de timpul petrecut cu soții Templeton, de o seară perfectă în casa pe care a îndrăgit-o dintotdeauna. Să-l ia naiba pe Josh.

Nici măcar nu putea să se uite la ea când simțea că-l disprețuiește? Era prea cufundată în gândurile negre ca să observe privirile tacite prin care comunicau cei doi soți Templeton. Susan se ridică. Voia să se ducă sus la Laura și să afle care era situația ei.

Thomas își turnă un coniac și aprinse singurul trabuc pe care soția îi mai permitea să-l aprindă pe zi, apoi se așeză pe canapeaua semicirculară. Surprinzându-i privirea lui Margo, îi făcu semn să vină lângă el pe canapea.

— Nu ți-e teamă că mă apucă iar plânsul?

— Am la mine o batistă mare.

Margo se așeză și îi aranjă colțul alb din buzunarul de la piept.

— Batiste irlandeze. Mama m-a învățat să calc punându-mi aceste batiste în față. Sunt atât de moi și miros atât de frumos după ce se spală. Mereu când văd pânza irlandeză îmi amintesc cum stăteam în fața scândurii de călcat în spălătorie și-ți călcam batistele, apoi le împăturiam în pătrate perfecte.

— Călcatul a devenit o artă desuetă.

— Așa s-ar fi întâmplat cu ani în urmă dacă s-ar fi ocupat bărbații de ea.

Thomas râse și o bătu ușor pe genunchi.

— Acum povestește-mi de afacerea ta.

Margo știa că o va întreba și că va trebui să caute o explicație.

— Kate ar putea să-ți ofere un rezumat mai organizat și concis.

— O să capăt de la Kate prima și ultima pagină. Vreau să știu ce aștepți tu de la ea.

— Un mod de a trăi. La cel dinainte am renunțat.

— Ai sfeclit-o, fetițo. Nu are rost să te ascunzi după cuvinte, nici să te rușinezi. Acum vreau să știu ce faci?

Acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Nu făcea pe sentimentalistul când era vorba de greșeli.

— Îi conving pe oameni să cumpere ce vreau să vând. Am adunat o mulțime de lucruri în ani. La asta m-am priceput foarte bine. Știți, domnule T, când împachetam, mă gândeam că nu m-am înconjurat intenționat cu atâtea obiecte de valoare, dar asta am făcut. Cred că mă pricep la cumpărături.

— Aici nu te contrazic. Dintotdeauna ai avut gust pentru calitate.

— Chiar și atunci când nu am avut nimic altceva în minte. Aruncam banii pe lucruri, iar acum am găsit o modalitate de a nu-mi părea rău că am făcut-o. Știu că riscul a constat în cumpărarea clădirii.

— Dacă investiția nu era bună, Kate nu te-ar fi lăsat să o faci și nici nu și-ar fi pus la mezat propriii bani.

— Inclusiv reparațiile, amenajările și deschiderea costă cam șase sute treizeci și șapte dolari pe metru pătrat, se auzi glasul lui Kate. Plus niște mărunțiș?

— Un preț bun, spuse Thomas pufăind din trabuc. Cine s-a ocupat de renovări?

— Firma *Barkley și Fiii* s-a ocupat de tâmplărie, de instalațiile sanitare și de cele electrice.

Margo gustă coniac din paharul lui.

— Cu vopsitul pereților m-am ocupat eu.

— Chiar așa? întrebă el mirat. Reclamă faci?

— Mă folosesc de trecutul meu pătat ca să capăt spațiu publicitar, interviuri și să apar poate la televizor. Kate vrea să analizeze mai atent bugetul ca să știm dacă avem bani pentru publicitate.

— Și cum îți aduci mărfuri noi?

Margo primi întrebarea cu nervozitate, fiindcă nu-i plăcea să anticipeze, dar răspunse repede.

— Voi încerca la licitații și lichidări. M-am gândit să iau legătura cu câteva fotomodele și designeri pe care să-i rog să-mi vândă hainele folosite. Va trebui să fac mai mult de atât fiindcă avem cereri de măsuri mai mari.

Margo își strânse genunchii la piept și se sprijini confortabil pe spătar. Dacă exista un om care să înțeleagă emoțiile lumii afacerilor, acela era domnul T.

— Știu că am deschis doar de două zile, dar cred că vom face treabă. Nimeni nu are ceva asemănător.

Margo uită emoțiile și începu să vorbească precipitat.

— Cel puțin nu cunosc niciun magazin ca al nostru care să vândă unicate la mâna a doua, bijuterii, mobilier, cristaluri și antichități.

— Nu uita aparatele electrice de bucătărie și piesele de artă, interveni Josh.

— Aparatul de făcut cafea cappuccino nu e de vânzare, replică ea scurt. Și nici tablourile. Dar restul - i se adresă lui Thomas - ce naiba, mi-aș vinde și lenjeria pentru un preț bun.

— Dar îți vinzi deja lenjeria, îi aduse aminte Kate.

— Sunt halate de casă, o corectă ea. Neglijeuri. Laura și-a depus și ea contribuția la stoc. Desigur, Kate nu s-ar despărți de papuceii de casă.

— Dar îi port încă.

— Oricum, intră multă lume și avem mulți cumpărători.

— Și ești fericită.

— Deocamdată nu am cunoscut fericirea, dar sunt hotărâtă.

— Margo, în afaceri ele sunt unul și același lucru. De ce nu organizezi o expoziție în holul hotelului?

— Păi...

— Avem vitrine pentru bijuterii și magazine cu alte bunuri, cadouri. Ce dacă le oferim fetelor una pentru magazinul lor?

Făcu un semn prin aer cu trabucul și îi căzură câteva fire de scrum pe genunchi. Margo le scutură imediat.

— Josh, credeam că te vei ocupa tu de asta. *Templeton* e o firmă care are grijă de ai săi și duce o politică de sprijinire a micilor afaceri.

— Am aranjat deja.

Josh cânta la pian o melodie veselă.

— Laura va alege piesele pentru hotel și pentru o vitrină în stațiune.

Margo deschise gura să spună ceva și încercă să rămână calmă.

— Puteai să-mi spui și mie.

— Puteam.

Josh o privi peste umăr, iar degetele îi continuau ritmul melodios. Dar nu am făcut-o. Laura știe mai bine ce caută clienții de la *Templeton.*

— Ah, iar eu nu am habar de asta.

— Iat-o, începe, murmură Kate.

— Știu la fel de multe ca și tine despre clienții voștri, se răsti Margo, apoi se ridică. Ce naiba și eu am fost client al firmei *Templeton.* Dacă vrei să expui mărfuri ale magazinului *Pretexte,* trebuie să discuți cu mine.

— Bine.

Josh se opri din cântat și se uită la ceas.

— La șapte am meci de tenis cu mama. Am stabilit ședința de

comitet la nouă și jumătate. Îți convine?

— Da.

Thomas puse paharul pe masă.

— Ne întâlnim la opt patruzeci și cinci ca să discutăm în prealabil celelalte amănunte.

— Bine.

Josh mai avea să-i comunice ceva lui Margo.

— Annie ți-a pregătit valijoara deja. Du-te sus și ia-o.

— Valijoara mea?

Margo nu știa dacă e cuprinsă de furie sau de zăpăceală.

— De ce aș avea nevoie de ea?

— Ca să nu mai fii nevoită să alergi la magazin ca să te schimbi în fiecare dimineață. E mai normal să-ți ții hainele unde dormi.

Margo simți cum sângele îi invadează obrajii; nu de jenă, ci de mânie.

— Dorm fie aici, fie la magazin.

— Nu, de acum încolo.

Josh veni lângă ea și o luă de mină.

— Margo va sta cu mine la hotel deocamdată.

— Uite ce, durule; doar fiindcă am făcut greșeala regretabilă de a mă culca o dată cu tine...

— Ai uitat că niciunul din nou doi nu a dormit atunci, îi aminti el. Dar diseară vom dormi sigur. Mă așteaptă o zi grea mâine. Hai să mergem.

— Bine, merg.

Îl călcă pe picior.

— Sunt încântată că merg cu tine pentru a avea timpul și a fi în intimitatea de a-ți putea spune exact ce cred despre tine.

Kate aprecie timpul scurs de la închiderea ușii în spatele lor și țâșni ca o săgeată de pe scăunelul rotativ din fața pianului.

— Gata, unchiule Tommy, cine crezi că va fi găsit mâine dimineață într-un lac de sânge și care din ei va ține în mână arma descărcată a crimei? Pun toți banii pe Margo, spuse râzând. E nărăvașă când se vede încolțită.

Thomas oftă încercând să cuprindă nouă întorsătură a situației.

— Trebuie să mizez pe fiul meu, Katie, fetițo. Nu știu să-l fi văzut vreodată pierzând o bătălie, decât în cazul când a vrut-o.

CAPITOLUL 15

Margo nu a scos o vorbă în drum spre hotel. Avea multe de spus, dar le păstra pentru mai târziu. După ce Josh îi duse valiza în dormitor, Margo începu:

— Dacă-ți frământi mintea cu vreun plan egoist de a mă aduce aici pentru sex...

— Nu în seara asta, iubito.

Josh își deznodă cravata.

— Sunt frânt.

Margo nu reuși decât să scoată o exclamație de revoltă, care semăna cu un geamăt înfundat, apoi îl împinse înapoi cu ambele brațe.

— Bine, bine, dacă insiști. Să știi că nu voi fi chiar la înălțime.

— Să nu-ți pui mâinile pe mine! Nici măcar să nu te gândești.

Simțindu-și picioarele obosite, Margo își scoase pantofii. Pe unul îl păstră la îndemână, ca armă, lovindu-l de palmă nervoasă.

— Nu a fost destul că le-ai spus alor tăi că am petrecut noaptea cu tine, dar ai avut și tupeul să-i spui mamei să-mi facă valiza.

— Am rugat-o, o corectă Josh, punându-și haina în cuier. Am rugat-o să fie atât de amabilă și să-ți pună în valiză câteva lucruri, câte crede ea că ai nevoie pentru câteva zile. Până ce te vei ocupa tu de restul.

— Și asta a rezolvat,totul? Ai spus „te rog” și „mulțumesc”. Oricum, e mai mult decât mi-ai spus mie.

Josh își descheie nasturii de la cămașă și își frecă umărul.

— Nu am intenția să mă furișez cu tine, așa cum ai binevoit să faci cu partenerii tăi de pat, ducesă. Dacă ne culcăm împreună, o facem metaforic vorbind fără să ne ascundem.

Josh își azvârli pantofii din picioare, apoi își scoase ciorapii, în timp ce Margo căuta cu disperare replica potrivită.

— Eu nu m-am hotărât încă dacă voi mai culca lângă tine.

Josh o privi în ochi amuzat, dar și provocat.

— Bine, trebuia să spui asta mai devreme.

Norocul ei era că Josh stătea pe marginea patului; astfel îl putea privi de sus.

— Nu-mi pasă de felul cum te porți înainte de a pleca de aici dimineață.

— Atunci suntem chit.

Se ridică, merse în baie, dădu drumul la apă în cada supradimensionată. Acum că am stabilit asta hai să terminăm cu jocurile pe care spuneai că nu-ți place să le jucăm. Nu am terminat încă unul cu celălalt.

Își scoase chiloții și porni jeturile de apă în cadă.

— Acum vreau să mă dezmorțesc puțin înainte de a mă culca. Ești binevenită în baie lângă mine.

— Crezi că o să mă arunc orbește după tine? După ce aproape toată seara m-ai ignorat?

Bărbații nu o ignorau niciodată, își aminti ea. Niciodată. Josh va plăti pentru asta.

— Mai ales după ce te-am văzut flirtând cu Kate?

— Kate?

Josh clipi surprins.

— Isuse, Margo. Kate mi-e ca o soră.

— La fel cum îți sunt și eu.

Amuzat și plăcut obosit, Josh intră în cadă și lăsă jeturile fierbinți să-și facă treaba.

— Ai dreptate. Hai să-ți explic. Întotdeauna m-am gândit la Kate ca la o soră.

O privi în ochi, apoi se cufundă în apă până sub bărbie.

— La tine nu m-am gândit niciodată astfel, dar, dacă ești geloasă...

Lăsă fraza neterminată și ridică din umeri.

— Nu sunt geloasă.

Doar ideea aceasta îi rănea mândria.

— Ar trebui să dau doi bani pe asta ca să fiu geloasă. Am făcut doar o afirmație. Nu vrei să deschizi ochii și să fii atent la mine?

— Sunt atent, dar al naibii de obosit ca să deschid ochii. Doamne, pentru cineva care de-abia a așteptat să lanseze avertismentul de a nu ne lega prea serios, te porți mai degrabă ca o soție cicălitoare decât ca o iubită de ocazie.

— Nu sunt cicălitoare.

Margo nu mai spuse nimic, de teamă să nu-i confirme remarca.

— Și, cu siguranță nu mă port ca o soție. Din câte am observat despre soții, oricare din cele care se respectă ți-ar fi dat cu ceva în capul acela ascuțit până acum.

Josh surâse și se cufundă mai adânc în apă.

— Este apartamentul meu, iubito. Iar dacă ar exista cineva care să aibă vreo legătură cu un cap ascuțit ca al meu aceea ești tu.

Margo îl apăsă pe creștetul capului și reuși să-l țină sub jetul de apă câteva secunde, spre surprinderea și delectarea ei. Picăturile de apă o udară când Josh reuși să se ridice la suprafață.

— Cred că-mi voi lua valiza și mă voi muta în altă cameră.

Josh o prinse de mână și o făcu să-și piardă echilibrul, iar ea cuprinse marginea căzii cu ambele mâini. Ochii li se întâlniră într-o contopire sălbatică.

— Să nu...

Margo se opri înainte de a rosti cuvântul „îndrăznești", deși nu-i înțelegea oricum intenția. Josh o smuci spre el în cadă, îmbrăcată cum era, iar Margo începu să se zbată ca o pisică. Își încolăci brațele în jurul ei și o cufundă cu capul sub apă, apoi o privi cum dă din picioare și se zbate. O ridică la suprafață apucând-o de păr.

— Ticălosule. Afurisit...

— Stai că nu am terminat încă.

Râzând o mai cufundă o dată. Cada era spațioasă și în ea încăpeau patru persoane. Acesta era un avantaj, fiindcă Margo îi alunecă din strânsoare și avea nevoie de spațiu de manevră. Când o văzu că se agită mai tare și că-și îndepărtează șuvițele de păr de pe pleoape o privi râzând, fiindcă reușise deja să o dezbrace de blazer. Acum se chinuia să-i scoată bluza lipită de piele.

— Ce naiba faci acolo?

— Te dezbrac.

Josh îi desfăcu încuietoarea sutienului, care din întâmplare se afla pe partea din față.

— Nu mai sunt obosit deloc.

Margo se zvârcoli și reuși să-și înfigă un genunchi aproape de abdomenul lui, loc periculos pentru Josh.

— Ai cumva în minte vreo idee bolnavă, pur masculină, că mă excit când un bărbat îmi face ceea ce-mi faci tu cu mâinile?

„Ce întrebare interesantă", își zise el.

— Mda, s-ar putea spune și așa.

Margo apăsă mai tare.

— Cine ar putea spune?

— Au...

Josh se încumetă să întindă o mână și să o mângâie pe sfârc. Era tare ca o pietricică.

— Poate că rezistam dacă nu mă provocai.

Presiunea care-l apăsa scăzu în intensitate, iar el se gândi că acum poate respira în voie.

— Vreau să stai cu mine, Margo.

De această dată vorbise calm, aproape în șoaptă și începu să o mângâie pe coapsă.

— Dacă vrei să te mai gândești la noi, poți să închiriezi altă cameră; e în regulă. Dacă nu ai chef să facem dragoste, e în regulă.

O clipă Margo îl studie; părea atât de nevinovat, se gândi ea, cu excepția acelui inconfundabil licăr din ochi. Era răbdător și calm - cu excepția unui zâmbet provocator în colțul gurii.

— Cine a spus că nu am chef?

Margo îl întrebă cu acea privire ucigătoare pe sub gene:

— Ai de gând să mă ajuți cu hainele astea ude sau trebuie să mi le scot singură?

— Oh, dă-mi voie.

*

Era o experiență interesantă - să locuiască alături de un bărbat. Nu i se mai întâmplase vreodată, fiindcă nu fusese dispusă să împartă spațiul și intimitatea ei cu nimeni mai mult de un weekend petrecut la munte, la mare sau mai mult de o croazieră pe vapor.

Cu Josh lucrurile mergeau bine. Presupunea că acesta era rezultatul vieții împreună sub același acoperiș ani de zile; poate era așa deoarece locuiau la un hotel. Situația se asemăna mai degrabă cu o înțelegere tacită, decât cu o hotărâre definitivă. Erau doar parteneri de cameră, își zise ea, și parteneri de cameră pentru afaceri. Florile erau zilnic schimbate, mobila lustruită, prosoapele înlocuite cu altele noi. Parcă s-ar fi aflat într-o vacanță prelungită.

Distracții și jocuri, își zise ea, era exact ceea ce doreau amândoi și așteptau unul de la celălalt. Nimeni din familie nu îi întreba despre noua combinație. Deja, după două săptămâni începu să se întrebe cum se făcea că lipseau întrebările.

Presupunea că mama ei era revoltată sau nevoită să tacă, dar nu părea preocupată de asta. Nici membrii familiei Templeton nu ridicau măcar sprânceana. Deși o surprinse o dată pe Laura privind-o ușor nelămurită, nici aceasta nu spunea nimic. Numai Kate emise în cele din urmă un comentariu.

— Frânge-i inima și eu îți voi frânge gâtul.

Fraza era atât de ridicolă, încât Margo preferă mai degrabă să o ignore decât să prindă momeala. Nu-și permitea acum, cu atâtea pe cap, să se preocupe de limba ascuțită a lui Kate. Află că fuseseră împrăștiate zvonuri destul de îngrijorătoare, autoarea fiind ofensata Candy, că mărfurile din magazinul *Pretexte* erau lipsite de eleganță și supraevaluate, serviciul reproșabil, chiar nepoliticos, neprofesionist. Se mai zvonea că Laura a plătit cauțiunea pentru prietena ei cu acest magazin care va da faliment într-o lună. Că hainele erau total ieșite din modă, croite din materiale de calitate proastă.

Toate acestea o măcinau pe Margo, mai ales fiindcă știa caracterul răzbunător al lui Candy și se temea de o inevitabilă cădere. Petrecea zece ore pe zi în magazin; șase zile pe săptămână. Când în sfârșit închise ușile, rămase să se lupte cu hârtiile până ce ajunse să vadă încrucișat de atâta efort, pentru a pătrunde în tainele contabilității. Deși urâse fiecare clipă petrecută în clasă, la școală, acum se gândea că va trebui să se înscrie la un curs de management în afaceri.

Duminica însorită o găsi în fața computerului, cu țigara și scrumiera lângă ea - Kate insistase că nu pot supraviețui fără un computer - încercând să dea de capăt unui tabel-desfășurător.

De ce erau atâtea facturi? se întrebă ea. Trebuia să scoată mai mult din buzunar decât atunci când nu avea de lucru. Cum puteai să-ți amintești ce și când și cui să-i plătești, dar să rămâi cu mintea sănătoasă? Viața i se părea mult mai simplă atunci când avea un manager care se ocupa de toate detaliile financiare.

— Uite unde ai ajuns, Margo, murmura ea. Concentrează-te. Apucă-te de treabă.

— Ți-am spus că nu e de glumă.

Când îi auzi glasul, Margo țipă și se trase înapoi pe scaun. Manualul de operare a computerului îi căzu la picioare.

Înțeleg ce vrei să spui, o consolă Kate. Sper să nu fie prea târziu.

— Mai bine m-ai împușca data viitoare.

Margo își încrucișă brațele la piept și încercă să-și controleze ritmul alert al inimii.

— Ce naiba căutați aici?

— Te salvăm.

Laura sări să prindă țigara aprinsă care arsese deja pe marginea scrumierei și acum se rostogolise peste hârtiile împrăștiate la picioarele lui Margo. O stinse calmă.

— Vorbești singură, bei singură.

— E cafea.

— Închisă în camera ta, numeri banii ca Silas Manner, completă Laura.

— Nu număr banii – deși am avut de plătit cinci mii, în ciuda complotului lui Candy Litchfield de a mă vedea în lanțuri - vreau să...

— O să înceapă iar să bolborosească, interveni Kate. Ți-am spus că trebuia să aducem plasa de pescuit.

— Câtă istețime.

Margo luă pachetul de țigări și își aprinse una.

— Dacă ești atât de strălucită, explică-mi chestia cu asigurările. Cum se face că trebuie să plătim astea... cum se cheamă?

— Prime de asigurare, răspunse Kate imediat. Se cheamă prime, Margo.

— Cred că ar trebui să se numească escrocherii. Uite aici. Avem de plătit pentru incendiu sau furt, asigurarea pentru cutremure, pentru - orice ar însemna, pentru mine e de neînțeles. Ce-i cu umbrela? Altă asigurare pentru inundații?

— Da, asta este.

Kate se uită în sus disperată.

— Companiile de asigurări sunt pline de șmecheri. Tipii aceștia râd de tine de prima dată când le faci o cerere.

— Bine, superinteligento, mai explică-mi o dată cum merge treaba.

— Nu, nu, te implor.

Laura o luă pe Kate de umeri.

— Te rog, nu-i mai explica și nu mai începeți chestia aceea.

— Chestia? repetă Kate.

— Știi tu care chestie.

— Da, chestia.

Margo făcu semn cu țigara în aer.

— Aș vrea să discutăm despre ea.

— Ah, chestia.

Kate mirosi cana cu cafea a lui Margo și o duse spre buze.

— Bine, uite cum e chestia. Impozitele estimate se împart în sferturi.

Se întrerupse și o privi pe Laura.

— Acum văd de unde a învățat Kayla să strige așa.

Oftă, se aplecă peste umărul lui Margo și, spre surprinderea și disperarea acesteia, apăsă câteva taste și monitorul se stinse.

— Gata, s-a dus totul. Acum te simți mai bine?

— Mult.

Laura ridică nepăsătoare din umeri.

— Era cât pe ce să...

— Da, văd că amândouă sunteți în toane rele.

Margo își recuperă cana cu cafea din mâinile lui Kate.

— Acum duceți-vă la joacă. Unii dintre noi au de lucru.

— Este mai rău decât credeam, oftă Laura. Gata, Sullivan, vino, sau te iau cu forța. E spre binele tău.

Margo nu știu dacă trebuie să râdă sau să ceară ajutor. Când le văzu luând-o fiecare de câte o mână.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Terapia de șoc, spuse Kate rânjind.

*

O oră mai târziu Margo stătea dezbrăcată și transpira. Întinsă pe spate, gemu din toată inima.

— Oh, Doamne, Doamne, Doamne.

— Mai așteaptă puțin, îi spuse Laura bătând-o ușor pe mână. Curând va fi mai bine.

— Mamă? Tu ești aici?

Laura râse și se întinse și ea. Aburii umpleau cămăruța în valuri albe și o făceau și pe ea să destindă. Deși venise cu ideea petrecerii unei zile în cabinele speciale ale stațiunii de dragul lui Margo, nici ei nu-i dăuna acest tratament.

— Cum puteți voi să stați lungite în acest loc?

De pe bancheta de la al doilea nivel Kate se rostogoli pe burtă și le

privi.

— Vreau să întreb: Chiar ne distrăm?

— Îmi vine să plâng, murmură Margo. Uitasem pur și simplu cât de bine este.

Întinse mâna și o mângâie pe genunchi pe Laura.

— Îți dau viața mea. Vreau să-mi fac un masaj cosmetic și pedichiura.

— Știi, iubito, te afli chiar la hotelul potrivit. Deși nu au chiar atâtea ca la stațiune, poți să faci și acolo un masaj sau o saună. Iar la salonul de cosmetică au o maseuză foarte bună.

— Dar ea e ocupată să se lupte cu Josh.

Laura surâse.

— Te deranjează? Această imagine e mai bine să mi-o scot din cap.

— Mie începe să-mi placă.

Kate le privi din nou cu coada ochiului. E ceva asemănător cu scenele de pe canalul cu documentare științifice. Două animale zvelte împerechindu-se. Când Laura gemu, Kate începu să râdă cu poftă.

— Deci, e bun sau nu? Încearcă să-i dai o notă de la unu la zece.

— Am terminat liceul. Nu dau note bărbaților, spuse Margo și se așeză pe burtă. Doisprezece, murmură ea. Poate paisprezece.

— Chiar așa? Ideea o electriză pe Kate. Bunul Josh, Josh al nostru.

„Al meu”, se gândi Margo, dar nu spuse cu voce tare.

— Nu o lua în seamă pe nebuna de la balcon, i se adresă Margo Laurei. Chiar te deranjează? Legătura mea cu Josh?

—Nu, spuse Laura ușor deranjată de poziția ei. E puțin ciudat. Fratele meu și una dintre cele mai bune prietene fac dragoste. E puțin... ciudat. Nu mă amestec.

— Se teme că-l vei arunca precum faci cu pantofii *Ferragano* când ai terminat cu el.

— Termină, Kate. Dacă vrei să știi, nu-mi mai arunc pantofii. Îi vând. Laura, Josh și cu mine ne înțelegem bine. Crede-mă.

— Mă îndoiesc să fie așa, murmură Laura și nu apucă să spună mai multe fiindcă se deschise ușa cabinei.

— Uite cine e aici, spuse Kate veselă. E Candy Băț. Simțea că-i vine să sfâșie pe cineva cu dinții, așa că încercă să zâmbească politicos. Ce atmosferă intimă.

Cu capul înfășurat în prosop Candy se așeză pe bancă în fața Laurei.

— Văd că voi trei mergeți tot în haită.

— Ca niște câini turbați, admise Kate. Văd că ai venit să ne furi osul; fii atentă să nu te mușcăm.

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Marfă inferioară, supraevaluată, pe naiba, strigă Kate. Ar fi bine să-ți mai ții gura, Candy, ca să nu te trezești într-un proces de

calomnie.

— Dacă-mi exprim părerile nu înseamnă că am calomniat.

Candy își întrebase cel de-al doilea soț, ca să fie sigură.

—E vorba doar de gusturi.

Mândră de trupul creat de primul ei soț, chirurg plastician, Candy își desfăcu prosopul din jurul pieptului.

—Laura, credeam că ai mai mult gust, dar se pare că sângele nobil și educația nu-ți dau îndeajuns pentru alegerea prietenelor.

— Știi, chiar la asta mă gândeam și eu, spuse Margo ridicându-se. Amândoi foștii noștri au niște pedigree-uri perfecte. Imaginează-ți.

Candy își așeză un picior peste celălalt și rămase în poziția demnității întruchipate.

—Voiam să vorbesc cu tine, Laura, despre club. Având în vedere circumstanțele, cred că ar fi mai bine să demisionezi din funcție.

Când văzu că Laura ridică o sprânceană Candy se tamponă cu prosopul pe gât.

—Lumea bârfește despre tine și Peter, despre asocierea ta cu... Aruncă o privire spre Margo. Anumite elemente nepotrivite.

— Eu sunt elementul nepotrivit, îi explică Margo lui Kate.

— Asta-i nimic. Eu sunt elementul indezirabil, nu-i așa, Kate?

— Ești doar detestabilă.

— Vezi?

Kate rânji și se apropie cu obrazul de Margo.

—Sunt detestabilă. Deoarece sunt săracă și o rudă îndepărtată. Familia Powell era o ramură putredă a clanului Templeton, știi.

— Am mai auzit asta.

— Și sunt contabilă, continuă Kate. Ceea ce e mai rău decât un proprietar de magazin. Vorbim despre bani.

— Ajunge, șopti Laura. Candy, dacă vrei funcția doar pentru tine, ia-o.

Singurul regret era că nu-i putea da în cap cu ceva.

—Așa voi avea și eu mai mult timp pentru asocierea cu elementele detestabile și nepotrivite.

Capitularea ușoară o dezamăgi pe Candy. Sperase că se vor certa.

— Cum se simte Peter în Hawaii? întrebă cu un zâmbet răutăcios. Am auzit că de data aceasta a luat-o cu el pe secretara aceea isteață. Deși, dacă mă gândesc mai bine, știu că au mai făcut câteva călătorii de afaceri împreună. Cred că e dezolant pentru tine să te vezi înlocuită cu o angajată a firmei tale. E și foarte tânără, știi?

— Lui Candy îi plac tinerii, spuse Kate simțind că explodează de furie. Câți ani are băiețelul cu care te hârjonești, Candy? Șaisprezece?

— Are douăzeci, răspunse ea, iritată fiindcă se prinsese în propria-i capcană. Eu cel puțin pot să-mi fac rost de un bărbat. Dar tu, Kate, nu dorești așa ceva, nu? Toată lumea știe că ești lesbiană.

Margo pufni în râs și-și duse mâna la gură ca să nu continue.

— Ah, ah, Kate, secretul tău s-a aflat.

— Ce ușurare!

Kate se întinse ca o pisică și se uită cu nesaț la trupul lui Candy.

—De ani de zile sunt cu ochii pe tine, Buze Dulci, dar sunt prea timidă ca să-ți spun.

— E adevărat, zise Margo aplecându-se conspirativ spre urechea ei. Se teme pentru că te iubește.

Candy se simțea tulburată și nu știa ce să facă.

— Nu e distractiv ce spui.

— Nu. A fost dureros, sfâșietor.

Kate coborî de pe bancă.

—Dar acum, că ai aflat adevărul, poți să fii a mea în sfârșit.

— Nu mă atinge, țipă Candy sărind ca arsă, apoi se acoperi cu prosopul. Nu te apropia de mine.

— Cred că vor să fie singure, comentă Laura și se acoperi și ea cu prosopul peste sâni.

— Te urăsc. Vă urăsc pe toate.

— Doamne, se cutremură Kate. Nu-i așa că e foarte sexy?

— Ești revoltătoare.

Candy începuse să se teamă pentru siguranța ei și ieși repede din cabină lăsând prosopul căzut pe jos.

— Perverso, zise Margo zâmbind când Kate se tăvălea de râs pe bancă.

— Ai grijă, s-ar putea să mă exciți. Dacă aș fi lesbiană, cu siguranță că ai fi genul meu.

Kate reuși să-și recapete răsuflarea și i se adresă Laurei:

—Draga mea, nu o lua în seamă.

—Hmm?

Laura părea cu gândul aiurea și se întoarse spre ea.

—Tocmai mă gândeam - cât credeți că a plătit pentru sânii aceia?

—Nu îndeajuns.

Margo se ridică și se înfășură cu prosopul.

—Haideți să o încuiem în vestiar. De dragul vremurilor trecute.

*

— Dar îmi plac bărbații, insistă Kate, trăgând piciorul în timp ce i se făceau unghiile cu ojă.

Decorul alb-rozaliu al salonului era făcut special pentru a relaxa și a da impresia de sărbătoare. Kate se simțea bine.

— Doar că nu am timp pentru ei.

— Nici nu-ți vor mai trebui, după ce-și termină treaba Candy, comentă Laura.

Bău din apa minerală și se sprijini pe spătarul moale al scaunului

rotativ.

— Până se va răspândi vestea, orice bărbat pe o rază de o sută de mile te va evita ca pe o operație de sterilizare.

— Bine, poate că va fi o binecuvântare.

Kate răsfoia paginile revistelor de pe masă, dar nu găsi nimic interesant.

— Poate că-l va descuraja pe fraierul de Bill Pardoe să mă mai sune tot timpul.

— Bill e drăguț și civilizat.

— Atunci să ieși tu cu el la cină și să te lași pipăită pe genunchi pe sub masă în timp ce-ți spune „dulceață".

— Mereu a fost capricioasă, spuse Margo și era cât pe ce să înceapă să toarcă precum pisica în timp ce i se făcea masaj la tălpi. S-ar fi distrat mult mai bine în viață dacă l-ar fi căutat pe domnul Măciucă Tare decât pe domnul Perfecțiune.

— Caut mai mult la un partener decât un portofel gras și un penis mare.

— Fetelor, fetelor.

Laura mai luă o înghițitură de apă minerală.

— Acum trebuie să fim unite. Dacă proasta de Candy va depune plângere pentru atac la persoană, s-ar putea să dăm de belea.

— Dar, domnule ofițer, se maimuțări Margo, clipind des, a fost o joacă de copile bine dispuse. Ce naiba, doar nu s-ar umili în public recunoscând că pentru a doua oară în viață a fost închisă dezbrăcată în vestiar. E mult mai subtilă decât pare. Cred că într-o săptămână vom avea toate trei identități noi. Curva, scorpia și abstinenta.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu scorpia, se decise Laura. M-am săturat să tot fiu plângăcioasă. Devine desuet.

— Dar nu ai fost niciodată plângăcioasă, zise Margo.

— Ba da, am exersat asta ani de zile. Îmi va trebui ceva timp să devin scorpie. Oricum aș putea încerca. Josh?

Tresări văzându-l pe fratele ei intrând în salon cu părul răvășit.

— Doamnelor.

Se trânti pe un scaun liber, luă paharul cu apă al lui Margo și-l dădu peste cap.

— Dar, arătați toate...

Se opri și le examină pe rând fețele acoperite cu măști de plante.

— Hidos. Vă simțiți bine?

— Pleacă. „Faptul că trăiești cu un bărbat nu înseamnă că trebuie să te vadă acoperită de o cremă din iarbă de mare", își zise Margo. Aici e treabă de femei.

Josh puse paharul jos, îl luă pe al lui Kate și-l bău și pe acesta.

— Eram la al doilea set cu Carl Brewster pe terenul de aici. Îl cunoașteți pe Carl Brewster, redactor la televiziune, reporter-detectiv

și om de bază la *Informații,* acea emisiune bine cotată și mult citată.

Laura deveni interesată.

— Am auzit de ea. Ce face Carl?

— E mai în formă ca oricând, cu toate că l-am alergat de i-au mers fulgii; dar să nu mă abat de la subiect. *Informații* intenționează să facă o serie de reportaje despre cele mai bune hoteluri din lume, despre *Templeton* desigur, ca fiind cel mai important. Timp de câteva săptămâni am aranjat ca echipele de filmare să ia imagini din hoteluri, să intervieveze angajații și câțiva oaspeți. Asta ca să arătăm publicului interesat ce reprezintă lanțul de hoteluri *Templeton:* clasă, superioritate, sofisticare și ospitalitate incomparabilă.

Josh puse pe masă paharul lui Kate, iar Laura i-l dădu pe al ei.

— Sunt convinsă că au luat câteva imagini de vis.

— Da, cum să nu? Când Carl mi-a propus să fie filmate câteva cadre cu noi jucând tenis pe terenul din Monterey, am acceptat. Nu există imagine mai umană decât aceasta: vicepreședintele corporației *Templeton* delectându-se în mijlocul peisajului unde oaspeții lui sunt mereu serviți cu grijă și mulțumiți.

Josh se opri din povestit, zâmbi fermecător spre cosmeticiene și le spuse:

— Ați putea să ne lăsați singuri doar câteva minute?

După ce acestea se depărtară îndeajuns de mult de grupul lor, zâmbetul lui Josh se transformă într-un mârâit.

— Imaginează-ți surpriza neplăcută pe care am avut-o când una dintre clientele noastre constante a intrat în cadru, îmbrăcată cu halatul stațiunii *Templeton,* părând foarte răvășită și a început să facă acuzații că a fost atacată corporal de către Laura Templeton Ridgeway și de cohorta ei.

— Oh, Josh, îmi pare rău.

Laura își întoarse capul în altă direcție în semn că era jenată de fapta ei. Nu se făcea ca în acel moment să înceapă să râdă. Josh își arătă dinții printr-un rânjet.

— Laura, hai chicotește. Măcar o dată.

— Dar nu chicotesc.

Laura se întoarse iar cu fața spre el, foarte serioasă.

— Îmi pare nespus de rău. Cred că a fost foarte jenant pentru tine.

— Și nu crezi că această mini-scenă va stârni hohote de râs când va fi vizionată? Desigur că vor tăia replicile injurioase din monologul ei conform cu standardele și uzanțele de emisie, dar cred că telespectatorii care vor urmări, milioane de oameni care urmăresc acest program în fiecare săptămână vor pricepe mesajul.

— Ea a început, interveni Kate, apoi se înfioră când fi văzu ochii ațintiți asupră-i. Da, ea a început.

— Sunt sigur că mama și tata vor înțelege perfect asta.

Kate spuse în cele din urmă adevăratul motiv.

— A fost ideea lui Margo.

— Trădătoareo, șuieră Margo printre dinți. A făcut-o pe Kate lesbiană.

Josh clătină din cap, își acoperi fața cu mâinile și rămase așa câteva secunde.

— Bine, atunci aduceți frânghia.

— Cred că nici tu nu ai fi lăsat-o să scape ușor. A făcut mult rău imaginii magazinului. I-a spus lucruri urâte Laurei, continuă Margo înfierbântându-se. Chiar ieri a venit la magazin și m-a făcut curvă. Curvă de mâna a doua.

— Și drept răspuns ați sărit pe ea în gașcă, trei la unu, ați alergat-o, ați dezbrăcat-o și ați încuiat-o în vestiar.

— N-am alergat-o deloc. Margo recunoscu faptul că i-ar fi făcut plăcere. Cât despre chestia cu vestiarul, e vorba de tradiție. Nu i-am făcut nimic rău decât că am pus-o într-o situație jenantă, ceea ce reprezintă exact ce merita după insultele pe care ni le-a adus. Oricum, un adevărat bărbat ne-ar aplauda faptele.

— Spre deosebire de tine și de surorile tale prostuțe, insultele femeilor nebune nu mă afectează. V-ați ales exact momentul cel mai potrivit.

Josh se aplecă spre ea, bucuros că-i poate da replica pentru comentariul referitor la un „bărbat adevărat”.

— Eu, care tocmai tatonam terenul cu Carl și voiam să facem o extensie și să prezentăm ultima inovație a unei Templeton. Era vorba despre parteneriatul Laurei Templeton Ridgeway cu vechile și bunele ei prietene, Margo Sullivan - da, acea Margo Sullivan - și Kate Powell. Femei inteligente care au creat și conduc o afacere inteligentă.

— Deci vom avea timp de emisie la *Informații?* E nemaipomenit.

Josh o privi ironic pe Margo.

— Doamne, ești proastă. Nu veți căpăta nimic, dacă nu mă mișc repede și nu trag câteva sfori, fiindcă sunteți pasibile de acuzații și dare în judecată. Tipa susține că a fost atacată verbal și fizic - acum, că am aflat de Kate că e lesbiană, îmi explic abuzul sexual de care făcea caz.

— Nu sunt lesbiană, se înfurie Kate. Felul în care a făcut afirmația ar fi insultat orice persoană rațională care este adeptă a libertății preferințelor sexuale. După felul cum o săgeta cu privirea, realiză că nu era momentul să intre într-o dispută pe tema tribunelor feministe. Se limită la tactica de apărare. Nu am atins-o sexual în niciun fel. Josh, știi foarte bine că a dat proporții mult prea mari incidentului. Ne-a necăjit, iar noi i-am replicat. Asta-i tot.

— Nu-i chiar tot; stațiunea *Templeton* nu e o sală de gimnastică pentru adolescente la pubertate, ci o lume pentru adulți. Ați uitat

toate trei că al doilea soț al ei e avocat care se ocupă cu litigii? Avocat care e fermecat de procese pe care să le câștige, chiar dacă e vorba de unul minor, ca acesta? Ea ar putea să se țină de magazin.

Margo simți cum i se scurge sângele din obraji.

— Dar e caraghios. Nu ar face asta. Niciun tribunal nu s-ar preta la una ca asta.

— Poate că nu, răspunse el răspicat. Dar timpul și banii pe care i-ați pune la bătaie în acest caz ar fi peste măsura capitalului vostru.

Se ridică și clătină din cap dojenitor.

— Dacă nu ați fost atente la ce se petrece în ultimii zece ani, școala s-a terminat. Așa că rămâneți aici și savurați-vă manichiurile și pedichiurile în timp ce eu mă pun pe treabă și încerc să vă salvez fundurile insultate.

— S-a înfierbântat de-a binelea, murmură Kate după ce Josh ieși ca o furtună.

— Una dintre noi ar trebui să-i vorbească.

Se uită când la Margo, când la Laura.

— Una dintre voi două ar trebui să facă asta.

— Mă duc eu, zise Laura, deși se simțea penibil în papuceii de hârtie și cu fâșiile de vată între degetele de la picioare.

— Nu, mai bine le-ai spune părinților tăi ce-am făcut.

Margo oftă și încercă să pară degajată.

— Voi încerca să-l conving pe Josh.

*

Margo îi dădu o oră. Cam atât îi trebui ca să se aranjeze. Când trebuie să dai piept cu un bărbat furios, știa că e bine să arăți perfect.

Josh vorbea la telefonul din birou când intră la el și nici măcar nu-și ridică privirea spre ea. „Păcat, se gândi ea, pentru ședința de cinci sute de dolari.” Nu spuse nimic, se apropie de birou și-l așteptă să termine de vorbit la telefon.

Josh știa că o speriase; asta și avusese de gând. Temperamentul ei dezlănțuit făcea parte din puterea ei de atracție asupra lui. În săptămânile care trecuseră o observase cum își canalizează temperamentul, pasiunea și energia pentru a construi ceva pentru ea însăși. Era furios că doar cu o răbufnire negândită risca să strice totul.

— Da, am spus pentru întregul an. Servicii complete. O să întocmesc o notă în acest sens. O primești mâine.

Puse receptorul în furcă și începu să bată cu degetele pe birou.

— Spune-mi ce am de făcut, zise ea încet. Dacă o scuză ar fi de ajutor, mă duc la ea și i-o prezint chiar acum.

— Dă-mi un dolar.

— Ce?

— Dă-mi un nenorocit de dolar.

Uluită, Margo își deschise poșeta.

— Nu am decât cinci.

Josh îi smulse bancnota din mână.

— Acum am devenit consilierul tău juridic și deci te sfătuiesc să nu recunoști nimic. Nu te vei scuza pentru nimic fiindcă nu ai făcut nimic. Nu știi despre ce vorbește. Acum, dacă-mi spui că mai erau acolo șase femei goale și trei angajate care v-au văzut când ați închis-o în vestiar, va trebui să te ucid.

— Nu mai era nimeni cu noi. Doar nu suntem cretine. Râse. Știu că părerea ta e că suntem, dar nu îndeajuns ca să o fi făcut cu martori. De fapt, am calculat să nu rămână acolo prea mult timp. Atunci ni se părea o idee bună.

Când observă că Josh nu spune nimic, își pierdu răbdarea.

— Nu tu i-ai spart nasul lui Peter?

— Mi-am putut permite acest lux.

— Ah, tipic pentru tine. Moștenitorul Templeton se poate purta oricum dorește, fără să dea doi bani pe consecințe.

Josh o privi cu ochi amenințători.

— Hai să zicem că-mi aleg bătăliile.

Margo se strădui să renunțe la idee. Acum nu era în discuție atitudinea lui Josh.

— Cât de gravă e situația mea? întrebă ea. Știu că nu ești avocat pledant, așa că acei cinci dolari nu valorează prea mult dacă ajung la tribunal.

— Depinde de cât de încăpățânată este ea.

Făcu un efort și se calmă. Aluzia ei la comportamentul lui nu era ceva nou.

— Poziția oficială a firmei va fi șocul și regretul că acest incident s-a petrecut în timp ce ne era oaspete. Îi vom oferi drept compensație pentru stresul și umilința suferite un abonament pe timp de un an pentru servicii complete în oricare din stațiunile noastre. Adăugând că publicitatea acestui incident ar pune-o într-o situație și mai jenantă, poate că vom scăpa cu atât.

Josh lăsă bancnota pe birou.

— Poate că s-ar mulțumi să te mai ponegrească puțin și să-ți boicoteze magazinul atât direct, cât și prin intermediul prietenelor ei. Știi că are multe cunoștințe, așa că pregătește-te pentru un boicot susținut.

— Vom trece și peste asta.

Margo se liniști și-și trecu degetele prin păr.

— Venise să-și ceară scuze și o va face, îmi pare rău. Știu că toată povestea a fost - este - jenantă pentru tine și familia ta.

Josh își sprijini coatele pe masă și-și duse mâinile la frunte.

— A venit urlând pe teren. Tocmai lovisem mingea cu un voleu și

era cât pe ce să o nimeresc. Aparatele de filmat erau ațintite asupra mea, care încercam să rămân imortalizat pe peliculă drept cel de-al șaselea descendent al proprietarilor celei mai bune linii hoteliere; atleticul, inteligentul, cel care călătorește în lumea întreagă, dar rămâne cu trup și suflet moștenitorul numelui Templeton.

— Ai fi bun la asta, murmură Margo sperând să-l încuie.

Josh nici măcar nu o privi.

— Dintr-o dată mă trezesc cu brațele pline de această masă de carne pe jumătate goală, scuipând, înjurând, cu ghearele scoase, care-mi strigă că sora mea, partenera ei lesbiană și târfa mea au atacat-o.

Josh își strânse ușor rădăcina nasului sperând să se mai liniștească.

— Atunci mi-am dat seama cine era sora mea. Deși nu mi-a plăcut termenul, am dedus că târfa erai tu. Cât despre partenera lesbiană m-ar fi dat gata dacă nu aș fi calculat prin eliminare.

Ridică încet capul.

— Aveam de gând să-i ard una în burtă, dar eram prea ocupat cu mâinile ei care țințeau spre fața mea.

— Era păcat de o față atât de frumoasă.

Margo spera să-l mai calmeze, așa că veni și se așeză pe genunchii lui.

— Îmi pare rău că s-a răzbunat pe tine.

— M-a zgâriat.

Întoarse capul și-l arătă trei urme adânci pe gât. Margo le sărută cu delicatețe.

— Ce mă fac cu tine? spuse el dezarmat și-și sprijini obrazul de capul ei. Izbucni în râs. Cum naiba ați reușit să o băgați în vestiarul acela îngust?

— Nu a fost ușor, dar ne-am distrat.

— Să nu mai faceți ăsta vreodată, spuse el privind-o cu ochii întredeschiși, indiferent de provocare, decât dacă o adormiți mai întâi.

— S-a făcut.

Criza părea că trecuse iar Margo, își strecură o mână pe sub cămașa lui și-l mângâie pe piept. Josh își înălță o sprânceană.

— Am fost lustruită și epilată. Dacă te interesează.

— Atunci ziua de azi nu a fost complet irosită, comentă el și o duse în brațe spre pat.

CAPITOLUL 16

În curând începură represaliile. Vânzările și clientela scăzură la număr în săptămâna următoare. Atât de brusc, încât Margo simțea cum îi tremură stomacul scriind cecurile pentru plățile lunare. Oh, erau mulți turiști prin zonă care mai intrau în magazin, dar doamnele care luau masa la club, adevărata clientelă a *Pretextelor,* care urmăreau mărfurile cele mai scumpe, evitau pe cât puteau magazinul.

Dacă situația nu se redresa în următoarele treizeci de zile, ar fi fost nevoită să facă eforturi imense doar ca să țină magazinul deschis.

Nu intrase în panică, dar nu mai era în apele ei. Îi spusese lui Josh că puteau aștepta să treacă această perioadă și chiar credea asta. Loialitatea prietenelor lui Candy putea fi la fel de bine pusă la îndoială.

Asta nu însemna că afacerea nu trebuia stimulată. Nu voia ca magazinul să meargă doar în virtutea inerției, ci să prospere. Spera să redevină ce fusese cândva: în centrul atenției, admirat și încununat de succes.

Pe când rearanjase vitrinele și mărfurile expuse, se chinuia să inventeze un concept funcțional, care să transforme *Pretexte* dintr-un magazin de mâna a doua într-o stea. Când se deschise ușa zâmbi cu disperare; de-abia așteptase acest moment.

— Mamă. Ce faci aici?

— E ziua mea liberă, nu?

Ann aruncă o privire prin încăpere examinând obiectele expuse.

— Și ultima oară am mai venit pe aici în prima săptămână după deschidere. E prea multă liniște.

— Sunt pedepsită pentru păcatele mele. Așa-mi spuneai mereu.

— Am auzit povestea. Femei în toată firea se poartă ca niște băieței. Cu toate că nu îmi plăcea de femeia aceea nici când era copilă. Mereu cu nasul pe sus.

— De data aceasta am pus-o cu botul pe labe. A reușit să ne reducă puțin vânzările, deși Kate spunea că e normal pentru o afacere nouă după câteva săptămâni de la începere.

Margo privi încruntată spre un glob din chihlimbar.

— Știi cum vorbește ea când poartă pălăria aceea de contabil.

— Da, știu. Mai mult nu-i dau atenție când îmi vorbește și mie despre investițiile pe care ar trebui să le fac; oricum dau din cap în

semn că ascult, deși nu pricep o iotă din ce-mi spune.

Pentru prima dată în acea zi Margo își permise să râdă cu poftă.

— Mă bucur că ai venit. Nu prea am văzut multe fețe prietenoase pe aici astăzi.

— Da, ar trebui să iei ceva măsuri.

Din obișnuință Ann își trecu un deget peste o măsuță, așteptând să găsească praf, dar dădu din cap aprobator când simți suprafața netedă și perfect curată.

— Fă o reducere de prețuri, fă cadouri când vinzi ceva sau angajează o formație la ușă.

— O formație - asta-i bună, mamă.

— Păi, ce știu eu despre magazine? Trebuie să-i atragi pe oameni înăuntru, nu asta-i șmecheria?

Ann se uită atent la o sticluță. „Nu poți pune nimic în ea" își zise în gând, apoi rămase perplexă, așa cum i se întâmplă când vedea o ciudățenie. „Nu e bună decât să o ții așa în casă."

— Unchiul tău Johnny Ryan, din Cork, a avut un local, continuă ea. Din când în când angaja muzicanți - yankeilor le plăcea foarte mult și veneau doar ca să asculte muzică, dar beau beri în timpul acesta.

— Nu cred că o orchestră de irlandezi ar fi răspunsul pentru situația și traficul de aici.

Tonul ironic fu perceput ca o insultă la adresa lui Ann.

— Vorbesc de muzică bună, tradițională. Nu ai respectat niciodată originile tale.

— Nici nu mi-ai dat șansa vreodată, răspunse Margo. Câte mi-ai spus despre Irlanda și familia mea de acolo, ar intra într-un paragraf...

Cam acesta era adevărul. Ann strânse buzele.

— Dar nu ai putut pune mâna pe o carte, cred, nici să dai o raită pe acolo în turneele tale prin Europa?

— Am fost în Cork de două ori, mărturisi Margo, iar Ann rămase cu gură întredeschisă. Surpriză. La Dublin și la Galway și la Clare. Ridică din umeri, enervată pe sine că recunoștea a se fi dus cândva în căutarea rădăcinilor. E o țară frumoasă, dar mai mult mă interesează aceasta unde trăiesc acum.

— Nimeni nu mi-a scris ca să-mi spună că ai fost acolo.

— Nu am întâlnit pe nimeni. Ce rost ar fi avut? Chiar dacă aș fi răscolit să-i găsesc pe Ryani sau pe Sullivani, oricum nu ne cunoșteam între noi.

Ann vru să spună ceva, dar renunță la idee.

— Da, cred că ai dreptate.

Margo avu impresia că vede regrete în ochii mamei

— Am probleme acum, ambiții, spuse brusc. Trebuie să mă ocup de ele întâi. Amintirile despre fluiere și halbe cu bere nu-mi pot pune pe roate afacerea, așa cum doresc eu.

— Muzica și băutura le plac numai irlandezilor, explică Ann. Ce e rău în a oferi puțină distracție?

— Am nevoie de clienți, insistă Margo. Am nevoie de ceva care să îndepărteze scutul pe care l-a ridicat Candy în jurul meu prin boicot și să aduc *Pretexte* la un anumit standard.

— Bine, fă o reducere de preț.

Ann simți nevoia disperată de a ajuta.

— Ai lucruri frumoase aici, Margo. Oamenilor le plac lucrurile frumoase. Trebuie doar să le scoți la ușă.

— Exact asta-i ideea mea. Am nevoie de... stai.

Margo își puse mâna pe creștetul capului încercând să smulgă ideea de acolo.

— Muzică. O harpistă, poate. O harpistă irlandeză într-o rochie tradițională. Muzică și băutură. O recepție. Șampanie și tăvi cu sandvișuri ca la deschiderea unei galerii. Premii. O luă de umeri pe mama sa și o strânse cu dragoste. Un premiu, doar unul. E mai interesant dacă e unul. Nu, nu un premiu, spuse ea dansând prin magazin. O licitație pentru o singură piesă. Broșa cu diamant. Nu, șiragul de perle. Banii merg la săraci. Ce înseamnă asta, acțiune de caritate? Oh, știe Laura. O recepție în scopuri de caritate, mamă, asta-i va aduce aici.

„Mintea fetei acesteia se învârte ca un titirez, își zise Ann, alergând de la un lucru la altul. Așa a fost întotdeauna."

— Bine, atunci treci la treabă.

*

Margo pregăti totul foarte repede. Într-o săptămână reuși să tipărească invitațiile pentru recepția în scopuri de caritate, urmată de o licitație în beneficiul copiilor handicapați și a celor săraci în ziua de Miercuri a Copilului, când de obicei se organizau astfel de acțiuni. Laura era delegată să dea interviuri, iar Margo își dădu silința să-i farmece pe distribuitorii de băuturi pentru a dona și ei câteva lăzi cu șampanie. Audie câteva harpiste, îl rugă pe Josh să aleagă câțiva chelneri din cei de la hotel pentru a putea servi la recepție și se dădu bine pe lângă doamna Williamson ca să-i pregătească faimoasele sandvișuri.

Acesta era doar începutul.

Când Josh reveni în apartamentul de hotel după o lungă zi de călătorie până la San Francisco o găsi pe iubita lui în pat. Dar nu era singură.

— Ce naiba e asta?

Margo își lăsă capul pe spate și zâmbi languros. Liniile unduitoare ale sânilor i se vedeau de sub cearșafurile de satin roșu. Mai jos cearceaful era răsucit cu măiestrie pentru a-i dezveli piciorul lung,

spectaculos.

Blitz-ul se declanșă.

— Bună, iubitule. Suntem aproape gata.

— Ține cearceaful între sâni, îl zise fotograful ghemuit la picioarele patului pe care Margo stătea întinsă într-o poziție ademenitoare. Puțin mai jos. Acum lasă-ți capul într-o parte. Așa, exact așa. Ești cea mai bună, iubito. Hai să le vindem ce e mai bun.

Josh își puse jos servieta, păși peste cablu și fu bombănit de asistentul fotografului.

— Ce ai pe tine?

— Perle.

Margo mângâie șiragul din jurul gâtului cu un gest teatral, apoi își umezi buzele cu limba chiar când aparatul îi imortaliza gestul incitant.

— Acesta era șiragul de perle pe care-l scoatem la licitație. M-am gândit că fotografiile îi vor crește puțin prețul.

Josh înțelese că în afară de perle nu avea nimic pe ea și recunoscu faptul că avea dreptate în cele spuse mai devreme.

— Doar câteva mai facem. Arată-ți ochii. Da, privirea aceasta. Am luat-o. Tânărul se ridică; era un bărbat cu o privire ageră și cu părul strâns într-o coadă la spate. A fost nemaipomenit să lucrez din nou cu tine, Margo.

— Îți rămân datoare, Zack.

— Nu e nevoie. Îi dădu aparatul asistentului său, apoi se întinse peste pat și o sărută pe Margo. Mi-a fost dor de chipul tău de un miliard de dolari. Mă bucur că ți-am fost de ajutor.

I se adresă lui Josh:

— Ne cărăm imediat.

— Josh, fii drăguț și adu-le lui Zack și lui Bob câte o bere.

Margo dădu la o parte cearceaful și își luă capotul cu care își acoperi sânii valoroși.

— Două beri, spuse Josh arborând un zâmbet metalic. Sigur, de ce nu?

— Noi ne-am cunoscut, zise Zack lăsându-și asistentul să strângă aparatura.

Îl urmă pe Josh în biroul lui.

— La Paris - nu, nu, la Roma. Ați venit o dată la Margo când aveam o ședință de fotografii.

Josh își mai reveni puțin după accesul de gelozie. Nu putuse uita totuși un bărbat cu coadă lungă.

— Da. Cred că pe atunci era îmbrăcată.

Îi oferi lui Zack o bere.

— Ca să nu fie vreo neînțelegere la mijloc: am văzut mai multe femei dezbrăcate decât un bătăuș dintr-un bar de noapte. Face parte din profesie.

— Nu că ți-ar face plăcere.

— Sunt gata să mă sacrific pentru artă. Zâmbi radios. Amice, îmi place al naibii de mult, dar tot din meserie face parte. Dacă vrei părerea unui profesionist, ai în mână pe cineva din capul listei. Unele femei sunt greu de fotografiat; trebuie să le iei dintr-un anumit unghi, să pui lumina într-un anume fel, ca să le accepte aparatul de fotografiat. Nu contează dacă sunt frumoase - aparatul e schimbător și capricios.

Zack luă o înghițitură de bere.

— Cu Margo Sullivan nu contează cum faci fotografiile. Aparatul o adoră, pur și simplu.

Se uită spre dormitor și auzi râsul ei cald.

— Să mai știi că, dacă nu ar fi fost atât de pornită cu magazinul acela al ei, aș fi convins-o să vină cu mine la Los Angeles și să mai încerce o dată cu fotografiile pentru modă...

— În acest caz ar fi trebuit să-ți rup degetele de la mâini.

— Știam că asta vei spune; având în vedere că ești mai puternic decât mine, cred că ar trebui să iau berea pentru Bob la pachet.

— Bună alegere.

Josh se gândi să se servească și cu o bere. Tocmai când o desfăcea, Margo intră.

— Ce bine că m-am văzut cu Zack. A mai rămas vreun strop de șampanie? Sunt înfierbântată. Uitasem cât e de cald sub lumina reflectoarelor.

Fața îi strălucea, iar părul îi curgea în valuri spiralate pe umeri. Josh observă că-și schimbase pieptănătura și noua formă o făcea să arate și mai sexy ca până atunci.

— Cât de mult îmi place, continuă ea. E ceva deosebit să privești obiectivul. Apoi felul cum te privește obiectivul, lumina care te mângâie, sunetul declanșării aparatului.

Margo deschise ochii și observă că Josh o fixează cu privirea într-un fel care-i făcu inima să bată mai repede.

— Ce este?

— Nimic.

Continua să se uite direct în ochii ei și-i întinse un pahar cu vin.

— Nu mi-am dat seama că ai dori să te întorci la asta.

— Dar nu doresc.

Bău puțin și recunoscu în sinea ei că pentru un moment ideea i se păruse tentantă.

— Nu pot spune că nu aș mai poza vreodată sau că nu aș accepta o ofertă tentantă, dar acum magazinul e pe primul plan și vreau să-l trec la numărul unu pe lista mea de succese.

— Numărul unu.

Oare adusese de la San Francisco această stare de depresie sau pur

și simplu căzuse peste el ca un nor greu când intrase în apartament și o văzuse?

— Spune-mi, ducesă, pe ce poziție ne aflăm noi doi pe lista ta?

— Nu știu la ce te referi.

— E o simplă întrebare. Suntem pe locul cinci, șapte? Am reușit măcar să intrăm pe listă?

Margo privi în jos spre pahar și urmări bulele de acid ridicându-se în aer.

— Vrei să-mi ceri ceva?

— Cred că a venit timpul să-ți cer. Iar acest moment cred că-ți convine foarte bine pentru a ieși din scenă.

Când văzu că Margo nu spune nimic, puse berea pe masă.

— Ce-ar fi să încercăm altceva cu totul diferit? Rămâi tu și plec eu.

— Nu pleca.

Continua să privească în jos, urmărind dansul bulelor în pahar.

— Te rog, nu pleca. Știu că nu ai o părere bună despre mine. Ții la mine, dar nu te gândești prea mult la mine. Poate că merit asta.

— Aici suntem chit, nu? Nici tu nu prea te gândești la mine.

Cum putea răspunde, când nu era nici ea sigură ce crede despre Joshua Templeton?

Se întoarse cu fața spre el. Josh aștepta și Margo îi era recunoscătoare pentru asta. Se afla la o distanță apreciabilă de ea, dar aștepta.

— Ești important pentru mine, îi spuse ea. Mai important decât credeam și voiam să fii. Nu ajunge?

— Nu știu, Margo. Pur și simplu nu știu.

De ce-i tremura mâna? Scena era civilizată, așa cum trebuie să fie.

— Dacă tu vrei... dacă ți se pare că e de-ajuns, voi înțelege.

Margo puse paharul pe masă.

— Nu vreau să te pierd. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu ai fi existat în viața mea.

Nu asta voia Josh: o consolare blândă, o înțelegere. O voia furioasă, voia să fi aruncat cu vinul în el, să fi strigat la el supărată că avusese curajul să o părăsească.

— Deci, dacă plec acum, vom rămâne prieteni?

— Da.

Margo închise ochii și simți cum i se frânge inima.

— Nu.

Încântat de răspunsul ei, se apropie.

— Mă vei urî dacă plec.

Îi apucă tot părul într-o mână și-i trase capul spre el. Ochii li se întâlniră.

— Ai nevoie de mine. Vreau să te aud cum spui asta.

— Te voi urî dacă pleci.

Margo îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Am nevoie de tine.

Îl sărută.

— Vino în pat.

Era cea mai bună cale să-i demonstreze; singura cale.

— Cel mai ușor răspuns, murmură el.

— Da, trebuie să fie ușor. Vreau să o facem ușor.

În clipa când o ridică în brațe, Margo începu să-i șoptească la ureche cuvinte tandre și promisiuni, descheindu-i haina în același timp.

De data aceasta Josh nu intenționa să ușureze situația. Rămase în picioare, lângă pat, și o lăsă să-l dezbrace cu mișcări febrile, nerăbdătoare. După ce-l va fi tras pe pat, lângă ea, peste cearceafurile încă fierbinți după reflectoare și căldura trupului ei, atunci își va începe asaltul.

Va începe cu o blândă atingere a buzelor, cu mișcări lente, blânde, lucru nou pentru el. Pură tandrețe. Îi luă mâinile și i le așeză de-o parte și de alta a corpului, dar apoi i le strânse la spate, ținându-le acolo. Cu mâna liberă îi va mângâia fața, gâtul, părul, seducând-o cu buzele.

— Josh, se auzi glasul ei înăbușit. Atinge-mă.

— Asta și fac.

O sărută pe obraz cu buzele ușoare; doar o mângâiere subtilă.

— Poate că acum e prima dată când te ating. Îmi vine greu să simt când între noi e atâta foc. Acum simți, nu-i așa?

Margo își lăsă capul pe spate și Josh își trecu buzele peste pielea gâtului.

— Nimeni nu te-a făcut să simți ce vei simți acum, cu mine.

Ascultă înfiorată și își simțea mâinile și picioarele amorțite parcă, iar mintea i se întunecă. Voia scânteia, focul. Cât de simplu fusese așa. Se simțea mai sigură în momentele aprinse, periculoase. Acum teama se amesteca oarecum cu fiorul de a fi posedată cu calm, fiecare mișcare, fiecare atingere moale, fiecare sărutare durau o veșnicie.

Josh putea jura că-i simte oasele topindu-se sub carnea dezmierdată. Simțea pulsul ei accelerat sub degete. Gemete stinse și șoapte de plăcere răsunau din străfundul gâtului pe care străluceau perlele sidefii. Josh îi dădu capotul la o parte, iar ea rămase goală, acoperită doar de șiragul de sfere luminoase care-i conturau gâtul lung, delicat.

— Culcă-te lângă mine, șopti ea trăgându-l mai aproape. Culcă-te cu mine.

Inflexiunile vocii numai ar fi adus orice bărbat în genunchi. Asta se întâmplase mult prea des, își zise el. Josh îi mângâie spatele în sus, apoi în jos; atingerea caldă a degetelor lui o făcu să se înfioare, iar

buzele se întredeschiseră, parcă rostind o rugăminte pe care el o acoperi și o sorbi cu nesaț.

Când o simți moale în brațele lui, Josh o așeză pe pat, pe cearceafurile de satin alunecos. Nu o acoperi cu nimic; îi strânse din nou brațele deasupra capului și reluă travaliul chinuitor de-a lungul trupului ei, ațâțat de suspinele și șoaptele care-l rugau să nu se oprească.

Margo avu senzația că aerul se transformase în aur. Altfel cum ar fi putut simți că fiecare răsuflare o făcea și mai bogată? Gura lui era foarte blândă, totuși exploata punctele slabe despre care nici ea nu știa că fuseseră ascunse în interiorul ei. Mâinile lui erau extrem de tandre și de răbdătoare, dar cu toate acestea o făceau să ardă. O făceau chiar să plângă.

Senzațiile erau mai presus de plăcere. Nu putea exprima în cuvinte ce simte. Era ceva dulce, mai puternic decât pasiunea, mai agreabil decât oricare vis pe care-l cuibărise vreodată în inima ei. Trupul nu-i mai aparținea numai ei.

Josh o simțea cum se deschide, cum se predă de bunăvoie unui joc care o încânta mai mult decât pofta carnală. Pielea i se înfiora la atingerea limbii lui, iar mușchii i se încordau anticipând orgasmul. Se retrase ușor și o lăsă în voia valurilor cutremurătoare. Când buzele li se întâlniră din nou, emoțiile răbufniră ca șampania dintr-o sticlă desfăcută. O pătrunse încet fiindcă știa că asta își dorește.

— Nu, șopti el apăsând-o cu greutatea lui, încercând parcă să-i domolească intenția de a se undui odată cu el. De data aceasta nu va fi repede.

Deși sângele îi pulsa sălbatic, o sărută rar, gustându-i buzele prelung.

— Esența mea te va invada, Margo. Cum nu a mai făcut-o nimeni. Cum nu ar putea face nimeni.

Începu să se miște încet, profund, dar calm. Margo se cutremură. Îi vedea doar fața și-i simțea alunecarea domoală. Apoi percepu undele dureroase, dar unice ale orgasmului. Mâinile, care până atunci îi strânseseră umerii, căzură inerte pe pat.

— Nimeni nu te cunoaște ca mine. Nimeni nu te poate iubi ca mine.

Margo trecuse de pragul exprimării în cuvinte.

*

Se temea de el. Recunoscu îngrijorată acest lucru la miezul nopții când stătea întinsă alături de el. Josh schimbase ceva în relația lor, își zise ea. Poate că înclinase balanța astfel încât ea să se simtă vulnerabilă. Reușise prin a-i arăta ce înseamnă să fii iubită.

Se strecură din pat și-l lăsă să doarmă. Șampania era încă pe masă.

Răsuflată cum era, o bău într-o clipă. Găsi o țigară, o aprinse și încercă să se calmeze.

Era îngrozită.

Fusese un risc, desigur, dar se culcase cu el. Îi plăcuse să și-l asume, deși nu pusese la socoteală că se va îndrăgosti de Josh. Ar fi refuzat această ofertă. O mai putea refuza încă, se asigură ea și trase primul fum din țigară. Era încă stăpână pe sentimentele ei. Oricât de des și de repede părea că i se schimbă viață, reușise să-și stăpânească sentimentele. Voia să nu se mai îndrăgostească; mai ales de Josh. Nu știa nimic despre iubire, despre acest gen de iubire și nici nu voia să știe.

Duse mâna la tâmplă și râse încet. Desigur - asta era. Nu știa nimic despre iubire, deci cum putea fi atât de sigură că de acest sentiment era vorba? Mai degrabă ar fi recunoscut că era surprinsă de tandrețea lui și că ea era prea sensibilă la o asemenea tandrețe. Mai ales că acum era prima dată când se legase de un bărbat la care ținea foarte mult, cum începuse să țină la Josh. Aveau atâtea amintiri împreună, un trecut comun și erau legați afectiv.

Cât de simplu era pentru ea să răsucească totul așa cum îi convine și să se gândească la iubire. Mai liniștită, stinse țigara și inspiră adânc.

— Nu poți să dormi?

Margo sări ca arsă, iar Josh începu să râdă.

— Iartă-mă, nu am vrut să te sperii.

Josh se apropie de ea, dar Margo făcu un pas înapoi.

— Probleme?

— Nu.

Josh își înclină capul într-o parte și o privi cu atenție. Zâmbi puțin arogant, ca un mascul triumfător.

— Ești nervoasă?

— Sigur că nu.

— Eu sunt de vină fiindcă ești nervoasă.

— Nu-mi place să fiu întreruptă când încerc să gândesc.

Făcu un pas mai departe de el.

— Am multe pe cap de când cu recepția și...

Nu mai spuse nimic când Josh se apropie de ea și o mângâie pe obraz.

— Ești crispată, murmură el. Excitată. Îmi place.

— Poate. Am nevoie de un cap limpede și de o noapte de somn bun. O să iau un somnifer.

— Hai să încercăm altceva.

Josh dădu din cap dojenitor când ea îl privi sfredelitor.

— Nu te poți gândi la altceva decât la sex? Hai să-ți fac o frecție pe spate.

Margo păru interesată.

— Chiar îmi faci?

— Și garantez că te vei destinde și vei scăpa de insomnie, zise el, apoi o conduse spre pat. Întinde-te pe burtă, ducesă, închide ochii și lasă totul în seama mea.

Margo întoarse capul spre el, neîncrezătoare.

— Doar pe spate?

— Pe gât și pe umeri. Așa.

O instală confortabil, apoi se așeză peste pulpele ei, așa cum se încalecă. Zâmbi când îi simți toți mușchii întinși ca niște cabluri sub tensiune. Cu podul palmelor o apăsă la baza gâtului.

— Ce te neliniștește, iubito?

— Diferite lucruri.

— Numește unul.

„Tu”, ar fi vrut ea să răspundă imediat, dar își mușcă limba.

— Impozitele trimestriale ar fi trebuit plătite, iar vânzările au scăzut.

— Cât de mult au scăzut?

— Nu au mai atins nivelul vânzărilor din primele două săptămâni. Kate spunea că nu Candy a făcut tot răul - că ar fi normal ca orice afacere nouă să treacă prin asta. Mă tem că am făcut o greșeală canalizând fondurile pentru această recepție, când ar fi trebuit să folosesc banii pentru cheltuielile zilnice. Doamne, ai mâini grozave!

— Asta spune toată lumea.

— Colierul pe care-l scoatem la licitație a fost evaluat la opt mii cinci sute de dolari. E o piesă valoroasă din inventar.

— Va fi și o bună scădere din profituri.

— Asta spune și Kate.

Vocea lui Margo deveni guturală pe măsură ce mâinile lui scoteau tensiunea din mușchii ei.

— Am obosit să-mi fie teamă, Josh.

— Știu.

— Niciodată nu mi-a fost teamă de ceva. Acum totul mă sperie.

— Inclusiv eu.

— Hmm.

Era prea obosită ca să nege asta.

— Nu vreau să mai stric ceva și de data aceasta.

— Nu te voi lăsa eu.

Josh se aplecă și o sărută pe umăr:

— Culcă-te, Margo. Totul merge pe calea cea bună.

— Nu pleca, șopti ea înainte de a aținpi.

— Când s-a întâmplat asta până acum?

CAPITOLUL 17

Trebuia să iasă perfect. Margo era decisă să pună la punct fiecare detaliu al serii. Îi trebuiră multe ore ca să rearanjeze mărfurile; în cele din urmă reuși o prezentare satisfăcătoare, găsi colțul cel mai adecvat pentru harpistă, astfel încât trecătorii să o observe cu ușurință. Redecorase vitrina punând în evidență colierul de perle alături de câteva cutii pentru bijuterii și eșarfe de mătase în culori contrastante.

Balustrada fusese ornată cu ghirlande de beculețe aprinse. Valizele și urnele decorative fuseseră umplute cu flori de toamnă și trandafiri de seră culeși din grădina și serele familiei Templeton, aranjate cu gust de mama sa. Pe verandă o cascadă de flori multicolore izvora din ghivece de toate mărimile din lut sau din ceramică. Margo în persoană spălase și lustruise toate suprafețele din magazin, până ce totul strălucea de curățenie. Voia să fie sigură că toate detaliile fuseseră luate în considerare; la ele se gândea pe când fuma nervoasă țigară după țigară. Totul trebuia să fie de calitate și nimic nu trebuia uitat.

Uitase oare ceva?

Se întoarse cu fața spre peretele acoperit de oglinzi decorative și se examină. Purta rochia neagră, mini, pe oare o alesese pentru cina luată la reședința Templeton. Decolteul dreptunghiular, adânc, putea fi locul perfect pentru a expune colierul. Se gândise ca la sfârșitul licitației să-l scoată din vitrină și să-l expună pe fundalul fin al pielii feminine. Conchise că alesese bine această piesă pentru licitație. Nu numai fiindcă era elegant și frumos, ci și fiindcă-i amintea de o perioadă din viața sa care nu se va mai întoarce niciodată. Amintirea se lega de aceea a unui bătrân singuratic la care ținuse cu toată forța inimii.

Era un caz rar, își zise, pentru Margo Sullivan să aibă inimă, să facă un gest izvorât mai degrabă din bunătate, decât dintr-un calcul mental.

Îi trebuiseră aproape douăzeci și nouă de ani ca să ajungă la concluzia că existau zeci de Margo. Una dintre ele era complet neprevăzătoare, cealaltă se îngrijora pentru orice nimic. Exista o Margo câre știa cum să lustruiască o masă antică folosind ceară fierbinte și o alta care putea petrece o zi leneșă răsfoind o revistă de modă. Una care înțelegea plăcerea de a cumpăra o sticluță în stil *art nouveau* pentru unicul motiv de a o așeza pe un raft, la vedere. Și una

care învățase să se entuziasmeze când vinde aceeași sticluță. Una care cu un singur zâmbet îi topea pe bărbați, indiferent de vârsta lor. Mai exista o Margo care era în stare să se gândească la un singur bărbat pe lume.

Unde era el acum? Nervoasă peste măsură, își aprinse încă o țigară. Ora zero era aproape. Ar fi trebuit să vină deja. Acest moment era unul de criză în viața ei, iar Josh fusese mereu alături de ea în aceste momente.

Mereu acolo, se gândi ea surprinsă. Ce ciudată era prezența lui în momentele ei de cumpănă.

— De ce nu mesteci pachetul cu totul, îl înghiți și ai scăpat de el? îi sugeră Kate intrând pe ușă.

— Ce?

— Dacă ai de gând să mănânci țigara aceea, ar fi bine să-ți folosești dinții. Traficul a fost criminal, adăugă ea. A trebuit să parchez la trei străzi de aici și nu apreciez mersul pe jos în pantofii pe care m-ai făcut să-i cumpăr.

Kate își scoase jacheta și ridică brațele.

— Acum spune-mi dacă sunt bună pentru probă.

— Hai să ne uităm.

Margo stinse țigara și-i făcu semn cu degetul să se răsucească. Catifeaua neagră se potrivea perfect cu silueta lui Kate, iar decolteul amplu, adăuga o notă de eleganță. Croiala mulată pe corp a părții din spate o făcea să arate foarte sexy.

— Știam că va veni perfect pe tine. Cu toate că ești numai piele și oase și n-ai piept deloc, ești foarte elegantă.

— Mă simt aproape ca o impostoare și cred că voi îngheța.

Pe Kate nu o deranjaseră remarcile referitoare la corpul său, cât o afecta inconvenienta umerilor dezgoliți.

— Nu știu de ce nu puteam să port ceva din garderoba mea. Costumul acela pe care-l îmbrac la cină era potrivit.

— Costumul acela să potrivește pentru următoarea reuniune a contabililor la care vei lua parte.

Margo o privi încruntată.

— Cerceii tăi...

— Ce?

Kate își duse mâinile la urechi, parcă încercând să-și protejeze cerceii simpli pe care-i alesese ca garnitură.

— Sunt cei mai buni pe care-i am.

— Și cei mai obișnuiți la magazinele universale. Oare am crescut amândouă sub aceiași acoperiș?

Margo clătină din cap și se apropie de vitrina cu bijuterii. După ce le studie câteva clipe, alese o pereche de cercei lungi, cu șiraguri de strasuri.

— Nu am de gând să port candelabrele acelea. Sunt caraghioși.

— Nu te contrazice cu o expertă. Pune-i ca o fată bună ce ești.

— Ah, cât urăsc joacă asta de-a îmbrăcatul.

Kate merse supărată în fața oglinzii și schimbă cerceii. Când văzu că Margo avea dreptate, se înfurie, și mai tare. Într-adevăr, cerceii adăugau strălucire ținutei.

— Totul e bine la bucătărie, se auzi glasul Laurei care tocmai cobora scările cu o tavă plină de pahare în mână. Mă gândeam să avem un toast între noi înainte de...

Se opri și o privi zâmbind pe Kate.

— Mamă! Arătăm spectaculos!

Margo îi studie rochia Laurei; era neagră, din satin, împodobită cu nasturi din perle și ștrasuri.

— Nu-i așa?

— Nu înțeleg de ce trebuie să purtăm toate negru, comentă Kate.

— Să bem pentru parteneriat, spuse Margo ridicând paharul cu șampanie.

După prima înghițitură se îndoi de mijloc și-și duse mâna la stomac.

— Metabolismul meu a luat-o razna.

— Vrei o pastilă? întrebă Kate.

— Nu. Spre deosebire de tine, nu consider antiacidele ca făcând parte din categoria alimentelor.

— Oh, da, știu că ție îți place mai mult Xanax-ul luat cu puțin Prozac.

— Nu mai iau calmante.

Avea un tub în poșetă, pentru orice eventualitate, dar nu trebuia să recunoască.

— Acum du-ți chestia aceea pe care o numești pardesiu și pune-o în camera din spate, până nu se sperie vreun invitat de ea. Ai verificat sus? o întrebă pe Laura.

— Totul e pus la punct. Nu te mai agita atât.

— Nu mă agit. Petrecerea ne costă în jur de zece mii de dolari. De ce m-aș agita? Am exagerat cumva cu luminile?

— Sunt frumoase. Pregătește-te de luptă, Margo.

— Mă pregătesc; cred că o pastilă de Xanax nu mi-ar strica. Nu, nu.

Scoase o țigară din pachet.

— Mai bine mă descurc fără asistență farmaceutică.

Laura privea cu severitate cum își aprinde țigara și șuieră printre dinți.

— Nu aștept minuni.

După o clipă reuși să pună țigara la loc în pachet.

— Știu că vă obsedez.

— Bine, spuse Laura zâmbind. E bine că-ți dai seama.

— Ceea ce mă intrigă este că nu-mi dau seama de ce acum mă simt mai emoționată decât la deschidere. Probabil că este din cauză că părinții tăi și-au amânat plecarea în Europa ca să ia și ei parte.

— Și fiindcă dacă i-ai zdrobi năsucul lui Candy cu un succes formidabil, nu ți-ar părea chiar rău, adăuga Kate venind din camera din spate.

— Așa este se consolă Margo. Magazinul nu e un scop în sine pentru ceva ce mi-am imaginat eu că va fi. Nu mă tem deloc că vom pierde ce am pus în el. Trebuie, să fie ceva mult mai important decât banii.

Se uită de jur-împrejur la lucrurile care-i aparținuseră cândva, la acum erau expuse pentru vânzare.

— Mă simt puțin vinovată, recunosc, că am apelat la o acțiune de caritate pentru copii doar ca să țin ușile deschise.

— Ai spus cea mai mare prostie, replică dur Kate. Beneficiul va fi al lor. Fără acțiuni de genul acesta, care să adune fonduri și fără reducerile de impozite și ei ar fi trebuit să-și închidă porțile.

— Să ai grijă și să-mi amintești de fiecare dată când vei observa în ochii mei o scânteie de lăcomie. Doamne, de-abia aștept să golesc câteva buzunare adânci diseară.

— Așa-mi placi.

Kate, ridică paharul pentru cele auzite.

— Începusem să-mi fac griji pentru tine.

Se deschise ușa, iar Kate privi într-acolo.

— Doamne, inima mea. Își duse mâna la inimă. Doar un bărbat în costum de maimuțoi o poate face să bată mai tare.

— Și tu arăți minunat, răspunse Josh pășind cu eleganță în smokingul său negru, care-i cădea perfect.

În mână ținea trei trandafiri albi.

— De fapt voi trei ați lăsa fără răsuflare întreaga Flotă a șaptea.

— Haideți să-i oferim acestui bărbat încântător puțină șampanie, Kate.

Laura o luă de braț și o trase după ea spre scări.

— Dar nu-i nevoie să mergem amândouă.

— Ai priceput ideea.

Kate privi în urmă și observă cum Josh și Margo se sorbeau din priviri. Clătină din cap.

— Isuse, nu-i de ajuns că știi că se culcă împreună? Mai trebuie să-i și vezi cum se înfierbântă? Oamenii ar trebui să se mai controleze.

— Ai tu destul control pentru toată lumea, murmură Laura și continuă să o tragă după ea.

— Îmi era teamă că nu ajungi la timp.

Josh îi luă mâna lui Margo, i-o ridică spre buze și privi la ceas.

— Mai avem cincisprezece minute la dispoziție. Mă gândeam că,

dacă mi-aș fi făcut o intrare elegantă la sfârșit, m-ai putea omorî în somn.

— Bine gândit. Ce părere ai? Totul e în regulă?

— Chiar crezi că mă pot uita la altceva în afară de tine?

Margo își simți pulsul accelerat.

— Doamne, cred că sunt într-o formă nu prea bună dacă nu reușesc să ademenesc privirea cu ceea ce am făcut în magazin.

— Am vorbit serios, spuse el. Îmi place la nebunie să te privesc.

Îi puse o mână pe obraz, apoi se aplecă și o sărută pe ambii genunchi; buzele îi rămaseră acolo mult timp, prelungind senzația și fiorii plăcuți ai unei sărutări profunde, lente.

— Frumoasa Margo. A mea.

— Să știi că îmi tulburi mintea de la... sărută-mă încă o dată.

— Bucuros.

Josh repetă sărutul, mult mai înfocat de data aceasta, până ce simți că Margo este într-adevăr tulburată de gestul lui. După ce ea se retrase, Josh rămase cu mâna pe obrazul ei.

— E altfel, murmură ea.

— Ai început să înveți.

— Dar nu trebuie să fie așa.

Nervii până atunci relaxați începură să se încordeze.

— Nu știu dacă simt chiar...

— E prea târziu, șopti el.

Margo fu iar cuprinsă de panica senzațiilor dulci printre nori de plăcere.

— Trebuie să…

Ușa se deschise, iar ea răsuflă ușurată.

— Intenționam să venim primii, se auzi vocea lui Thomas. Ia-ți mâinile de pe fată, Josh, și mai lasă-i și pe alții.

Margo se repezi spre brațele lui întinse, iar el își privi încruntat fiul:

— A fost a mea mai întâi.

Întâia dată nu mai conta, se gândea Josh sprijinindu-se leneș pe tejghea. Ultima fusese cea mai interesantă. Măcar încerca să creadă asta.

Pe la ora zece, la două ore după ce *Pretexte* își deschise ușile pentru prima recepție anuală și licitație în scopuri caritabile, Margo se simțea în elementul ei. Acum vedea și înțelegea - oameni îmbrăcați frumos stând de vorbă, dându-și coate discret în timp ce beau vin sau apă minerală.

Asupra acestei lumi își ațintise atenția și în ea voise să intre. De această dată veniseră ei la ea.

— Credeam că o săptămână sau două la Palm Springs ne-ar face bine.

— Nu știu cum se poate preface a fi oarbă la afacerile lui. Sunt revoltători.

— Nu l-am mai văzut de ultima dată când am fost la Paris.

Discuții între privilegiații soartei, își zise Margo; știa exact ce trebuie să răspundă la astfel de comentarii. La Milano își făcuse un hobby din darul de a întreține conversații. Era atât de abilă, încât putea conversa pe trei subiecte diferite, putea supraveghea chelnerii dând impresia că nu se gândește la nimic altceva, decât la următoarea sorbitură de șampanie.

Știa de asemenea cum să nu ia în seamă, când era cazul, remarcile răutăcioase și bârfele care-i ajungeau uneori la urechi.

— Imaginează-ți să trebuiască să vinzi totul, adică până și pantofii.

— ...săptămâna trecută Peter a rugat-o să bage acțiune de divorț doar pentru a-și salva obrazul. Biata de ea e frigidă. Doctorii nu au putut-o ajuta cu nimic.

Margo nu ar fi putut ignora cele auzite, dacă ar fi depistat sursa, dar, până ce se adună și încercă să localizeze persoana, mai auzi ceva.

— Ce idee bună a avut să aranjeze apartamentul în stil european. Îmi place la nebunie colecția de pudriere. Trebuie să cumpăr acel elefant.

— În camera cealaltă este un *Valentino,* care parcă-ți strigă numele. Ar trebui să-l vezi.

„Lasă-le să vorbească, se hotărî Margo și arboră zâmbetul artistic. Lasă-i să cumpere."

— Grozavă petrecere, o complimentă Judy Prentice.

— Mulțumesc.

— Presupun că absența lui Candy e datorată unei alte invitații.

Margo surâse, observând o licărire în ochii lui Judy.

— Nici măcar nu am invitat-o.

— Chiar așa?

Judy se apropie de urechea ei.

— Dar o să ardă de furie.

— Îmi place de tine, să știi.

— În acest caz, te-ar deranja să pui deoparte pentru mine caseta aceea cu motive florale, până ce voi avea bani să o cumpăr?

— Cea semnată Judith Leiber? Consideră că e deja a ta. Am și un etu pentru ruj la fel și o pudrieră. Setul mi e pare nemaipomenit.

— Nu-i așa că al doilea nume al tău e Satana? întrebă Judy frământându-și mâinile. Pune-le pe toate deoparte pentru mine. Trec să le iau săptămâna viitoare.

— Apreciem sprijinul tău. Îi puse o mână pe umăr lui Judy. Ah, nu uita să păstrezi ceva și pentru licitația colierului. Pe el am văzut scris numele tău.

— Ești diavolul în persoană.

Margo surâse și se apropie de alt grup.

— Ce bine-mi pare că vă văd. Oh, o brățară grozavă.

— E un talent înnăscut, nu-i așa? își întrebă Susan fiul. Nimeni nu ar putea spune că are emoții.

— Vezi cum își plimbă degetele pe marginea paharului? Când este tensionată nu-și poate ține mâinile nemișcate. Dar se descurcă bine.

— Am aranjat cu Laura să-mi pună deoparte două jachete, o poșetă și o casetă pentru bijuterii.

Susan îl luă de braț pe Josh și începu să râdă.

— Erau jachetele Laurei, pentru Dumnezeu. Cumpăr hainele pe care le aruncă propria-mi fiică.

— Poți să te încrezi în gustul ei. Mai puțin când e vorba de bărbați.

Susan îl bătu ușor pe mână.

— Era prea tânără ca să cunoască bărbații și prea îndrăgostită ca să poată fi oprită.

Acum Laura se maturizase, își zise Susan și suferea.

— După ce eu și tatăl tău plecăm, vei avea grijă de ea și de fete, da?

— Cred că în ultima vreme nu prea mi-am făcut datoria de frate.

— Ai fost puțin cam distant și ți-ai câștigat existența muncind.

Cu ochi de mamă o căută pa Laura printre invitați și, când o găsi, spuse:

— Sunt cam îngrijorată fiindcă văd că rezistă prea bine.

— Ai prefera să o vezi sfâșiată?

— Aș prefera să fiu sigură că, atunci când va fi și dacă se va întâmpla asta, să aibă pe cineva lângă ea.

Susan surâse când le văzu pe Kate și pe Margo discutând pentru o clipă singure.

— Ele vor fi sigur.

*

— Va trebui să facem o listă, șopti Margo. Altfel, riscăm să promitem același lucru mai multor persoane. Nu pot reține câte obiecte am de păstrat și pentru cine.

— Ți-am spus să ții casa deschisă, mormăi Kate.

— Ar fi lipsit de tact.

Kate o privi pe Margo cu ochi critici.

— Dar este magazin, iubito.

— Margo are dreptate - nu se cade să tot suni clopoțelul și să numeri restul la o acțiune ca aceasta.

— Doamne, apără-mă de gusturi delicate, zise Kate și răsuflă atât de tare, încât bretonul i se ridică de pe frunte. Mă strecor în depozit și fac o listă cu mărfurile promise. Cum naiba spuneai că se cheamă chestia aia, mino...

— *Minaudière,* răspunse Margo cu un zâmbet de superioritate. Tu scrie doar casetă pentru bijuterii. Voi știi eu ce înseamnă. Să nu începi să te joci pe computer. Trebuie să te amesteci printre invitați.

— Dar sunt amestecată deja. Am văzut un tip destul de frumușel.

Făcu semn cu capul în direcția unui tânăr.

— Acolo, tipul cu mustață și umeri. Îl vedeți?

— Lincoln Howard, îl identifică imediat Laura. Căsătorit.

— Ar trebui să o convingi să păstreze rochia asta, comentă Laura. Niciodată nu a arătat atât de bine.

— Ar arăta și mai bine dacă nu ar merge de parcă ar fi întârziat la o inspecție financiară, adăugă Margo, apoi se apăsă cu palma pe stomac. Va trebui să începem licitația, Laura.

O luă de mână.

— Doamne, trebuie să aprind o țigară.

— Atunci, fă-o repede. Reprezentanta organizației Miercurea Copilului îmi tot face semne de un sfert de oră.

— Nu, mai bine o aprind și mă plimb prin cameră ca să mai surprind privirile avare asupra perlelor. Apoi mă duc la domnul Thomas și-l rog să înceapă el licitația.

Începu plimbarea, oprindu-se ici și colo lângă vreun cunoscut, râzând la auzul unei glume sau rugând chelnerul să mai umple un pahar cu șampanie. În clipa când o văzu pe Kate revenind din spate, se apropie de Thomas.

— A venit vremea pentru spectacol. Vreau să-ți mulțumesc pentru că ne-ai ajutat.

— E o cauză bună și o afacere rentabilă.

O mângâie pe cap părintește.

— Hai să-i adunăm.

— Bine spus.

Merseră ținându-se de mână spre locul pregătit pentru licitație. Margo știa că invitații vor începe să murmure pe măsură ce ei vor avansa și că vor fi studiați acum, că toată lumea avea ochii ațintiți asupra lor, dar îi domina cu tărie. Surprinse câteva șoapte când trecu pe lângă un grup.

— Nu știu ce voia să spună Candy. Nu pare nici disperată, nici slăbită.

— Tommy Templeton nu ar fi lăsat lucrurile să meargă atât de departe, dacă ar fi considerat-o curvă provocatoare, cum spunea Candy că este.

— Dragă, dacă bărbații le-ar recunoaște pe curve doar privindu-le, nu ar mai fi existat această meserie încă din antichitate.

Margo simți cum Thomas o strânge încurajator de mână și-l privi cu un zâmbet dezamăgit.

— Nu-ți face probleme.

Margo se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

— Cu partea provocatoare au avut dreptate, totuși. Dacă nu aș fi fost bărbat, aș fi trosnit-o pe pisica aceea sălbatică direct în nas, spuse el cu demnitate. O să-i spun lui Susie să o facă.

— Poate mai târziu.

Margo îl strânse la rândul ei de mână și se întoarse cu fața spre mulțime.

— Doamnelor și domnilor, dacă îmi permiteți să vă întrerup o clipă.

Așteptă că invitații să termine de vorbit, de șoptit, apoi continuă:

— Aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit la prima recepție a magazinului *Pretexte*.

Avusese discursul proaspăt în minte fiindcă îl repetase împreună cu Kate și Laura; acum parcă uitase totul. Își adună toate forțele și privi ochii care o studiau și-i așteptau cuvintele.

— Vreau să vă mulțumesc și pentru că ați rămas și după ce ați servit șampania. Mulți dintre dumneavoastră cunoașteți... cariera mea pestriță și felul cum ea s-a încheiat printr-un mic scandal despre care tuturor ne face plăcere să citim.

Margo surprinse ochii îngrijorați ai Laurei și surâse.

— Când am plecat din Europa pentru a mă întoarce aici nu considerăm că America este țara tuturor posibilităților și a întreprinderilor libere. Am revenit fiindcă acasă este locul unde te întorci când ești falit. Eu am avut noroc, deoarece ușa îmi era deschisă.

Căută privirea lui Ann prin mulțime și rămase cu ochii asupra ei în timp ce vorbi.

— Nu trebuie să dau vina pe nimeni pentru greșelile mele. Am o familie care mă iubește și care veghează asupră-mi. La fel a fost și în copilăria mea. Nu același lucru se poate spune și despre copiii care au mare nevoie de ofertele organizației Miercurea Copilului. Ei nu au nimic fiindcă nu au fost iubiți și fiindcă nimeni nu a vegheat asupra lor. Fiindcă nu li s-a oferit aceeași șansă pe care am avut-o noi, cei adunați în această cameră. Astă-seară, împreună cu asociatele mele, Laura Templeton și Kate Powell, aș vrea să facem un mic pas spre a le dărui câtorva dintre acești copii o șansă.

Margo își desfăcu șiragul de perle de la gât și-l lăsă să-i alunece printre degete. „Pa, dragule”, șopti numai pentru sine. Sper ca licitația pentru tine să fie generoasă.

— Țineți minte, e vorba doar de bani.

După ce așeză perlele pe suportul din catifea, i se adresă lui Thomas:

— Domnule Templeton.

— Domnișoară Sullivan.

Thomas îi sărută mâna.

— Ești o fată bună. Acum...

Se uită printre invitați, iar Margo se strecură într-un colț al camerei. Vocea lui baritonală răsuna cu ecou în timp ce descria obiectul licitației, apoi le spuse celor pe care-i cunoștea să-și țină portofelele deschise.

— A fost mai bun decât scenariul, o complimentă Laura.

— Mult mai bun.

Kate întări cele spuse și o luă de mijloc pe Margo.

— Să sperăm că unii dintre zgârciții de aici vor fi impresionați.

— Bine, strigă Thomas: Cine vrea să înceapă licitația?

— Cinci sute.

— Cinci sute, repetă Thomas pe un ton neutru, Isuse, Pickerling, mi-e silă de tine. Dacă, nu aș încălca regulamentul, aș spune că nu te-am auzit.

— Șapte sute cincizeci.

Thomas clătină din cap dezaprobator.

— Avem o ofertă mizerabilă de șapte sute cincizeci. Aud o mie? Dădu afirmativ din cap când văzu o mână ridicată. Acolo se oferă o mie; acum haideți să devenim serioși.

Ofertele continuau să crească - unii ridicau un deget, alții făceau semn cu capul sau fluturau mâna. Margo începu să se liniștească văzând că se trecuse de cinci mii.

— Acum este mai bine, murmură ea. Încerc să mă gândesc la altceva decât la mâncare.

— Simt că înnebunesc, șopti Kate și-și căută în poșetă tubul cu pastile pentru stomac.

— Avem șase mii două sute, se auzi glasul lui Thomas. Doamnă, aveți un gât de lebădă. Poate că perlele acestea au fost făcute pentru dumneavoastră.

Femeia căreia i se adresase zâmbi și licită.

— Tommy, afurisitule. Șase mii cinci sute.

— Cât spuneai că valorează? întrebă Kate.

— Prețul cu amănuntul la *Tiffany's*? Cred că douăsprezece mii cinci sute.

Margo se ridică pe vârfuri ca să vadă mâinile ridicate.

— Oricum deocamdată îl cumpără ieftin.

Când ofertele trecură de nouă mii, simți că-i vine să danseze. La zece mii își dori să se urce pe un scaun ca să-i vadă mai bine pe invitați.

— Nu mă așteptam să ajungă atât de sus. Le-am subestimat generozitatea.

— Și spiritul de competiție.

Kate se străduia și ea să vadă peste capete.

— Cred că au rămas doi sau trei, dar nu-i văd.

— Acum e ceva serios, murmură Margo. Încă nu s-au oprit.

— Avem douăsprezece mii și parcă s-ar oferi cinci sute peste?

Thomas urmărea cu privirea-i ageră fiecare mișcare din cameră.

— Douăsprezece mii cinci sute s-a oferit. Treisprezece mii?

Făcu semn spre un alt participant când văzu o mână ridicată.

Oferiți treisprezece mii cinci sute? Da, avem. Treisprezece cinci sute. Mergeți până la paisprezece mii? Iată un bărbat care știe ce vrea. Paisprezece mii este oferta. Oferă cineva mai mult? Nu, paisprezece rămâne oferta domnului de acolo. Paisprezece o dată, de două ori... Adjudecat pentru paisprezece mii unui domn cu gust deosebit și cu ochi pentru piesele de valoare.

Lumea aplaudă, iar mulți râdeau binedispuși. Margo era prea preocupată să vadă cine era cumpărătorul; nu remarcase că toate privirile erau ațintite asupra ei.

— Ar trebui să-l felicităm pe câștigător. Aveți grijă să-i apară fotografia în ziar. Cine ajunge prima la el, spuneți-i să rămână pe loc.

— Margo, draga mea.

De-abia făcuse doi pași, că simți o mână strângând-o de braț. Privind-o pe femeie drept în ochi, Margo încerca să-i citească și numele pe frunte, dar renunță și abordă formula tradițională în asemenea situații.

— Scumpo, ce bine-mi pare că te văd.

— M-am distrat de minune. O afacere delicioasă și un magazin fermecător. Aș fi venit și eu acum câteva săptămâni, dar am fost... prea prinsă. Dacă mă mai roagă cineva să prezidez vreun comitet, cred că îmi tai venele.

Margo își aminti; era una dintre prietenele lui Candy. Terri, Merry... Sherri.

— Mă bucur că ai reușit să ne strecori în programul tău aglomerat.

— Oh, da. Am petrecut o seară minunată și mi-a rămas inima la cerceii aceia superbi. Cei cu rubinaș și perle. Sunt perfecți. Poți să-mi spui cu cât îi vinzi? Voi insista pe lângă Lance să mi-i cumpere, de vreme ce a pierdut șiragul pentru Josh.

— Va trebui să verific în... Pentru Josh!

Margo simți cum mintea i se golește de prețuri.

— Josh a cumpărat colierul?

— De parcă nu ai fi știut.

Ochii lui Sherri luceau când o mângâie pe Margo pe mână.

— Ce bună idee ai avut să-l pui să ți-l cumpere înapoi.

— Da, nu-i așa? Voi pune deoparte cerceii, Sherri. Vino oricând săptămâna viitoare că să-i vezi. Acum scuză-mă, te rog.

Se strecură printre invitați, le ură noapte bună celor care plecau și încercă să-și păstreze pe buze zâmbetul degajat. Îl găsi pe Josh flirtând

deschis cu o adolescentă, fiica unuia dintre membrii comitetului de conducere.

— Josh, trebuie să te răpesc câteva minute, începu ea, când văzu mutra pe care o făcuse fetișcana. Poate vrei să mă ajuți cu niște obiecte în depozit.

Îl împinse pur și simplu înăuntru, apoi închise ușa.

— Ce ai făcut?

— I-am dat fetei ceva la care să viseze la noapte.

Ridică mâinile și făcu-o grimasă a inocenței.

— Nu m-am atins de ea. Am și martori.

— Nu mă refeream la aventurile tale romantice cu o copilă care ți-ar putea fi chiar fiică.

— Are șaptesprezece ani. Lasă-mă în pace. Eu o lăsam pe ea să flirteze cu mine. Făceam practică la ținte vii.

— Am spus că nu la asta m-am referit, deși ar trebui să-ți fie rușine. Pentru ce ai cumpărat colierul?

— Ah, asta.

— Ah, asta, repetă ea. Știi a ce seamănă asta?

— Da, seamănă a trei șiraguri de perle perfect rotunde cu o încuietoare de aur de optsprezece carate pe care e aplicat un diamant.

Margo scoase un sunet ca și când ar fi dat drumul pe gură unui șuvoi de aburi.

— Știu foarte bine cum arată șiragul acela blestemat.

— Atunci de ce m-ai întrebat?

— Nu face pe avocatul cu mine.

— Cred că aici e vorba mai mult de politică, decât de legi.

Margo ridică exasperată mâinile și închise ochii până ce se asigură că-și recapătă calmul.

— Situația ar apărea ca și când eu te-aș fi îndemnat să-l cumperi - și să plătești mai mult decât m-a costat când l-am cumpărat - doar pentru ca eu să pot mânca tortul preferat.

Josh ar fi dorit să-i spună că nu servise niciun fel de tort la recepție, dar știa că acum nu era cazul să glumească.

— Aveam impresia că banii merg la organizația de binefacere.

— Banii da, dar colierul...

— A fost oferit celui care a licitat mai mult.

— Oamenii au crezut că eu te-am pus să-l cumperi.

Josh păru interesat și-și înclină capul. Observă că Margo roșise de-a binelea și că avea ochii roșii de furie. Părea stânjenită și cu toate acestea tot frumoasă era.

— De când te interesează ce cred oamenii?

— Încerc să învăț interesul acesta.

Josh se gândi puțin.

— De ce?

— Fiindcă...

Margo închise ochii din nou.

— Nu am nicio idee pe lumea aceasta.

— Atunci, bine.

Josh scoase perlele din buzunar, le trecu dintr-o mână în cealaltă, apoi le studie.

— Sunt doar niște grăunțe de nisip, particule de carbon transformate în ceva spectaculos de timp și natură.

— Ai vorbit ca un bărbat.

Josh se uită fix la ea câteva clipe, apoi îi spuse:

— M-am hotărât să-l cumpăr când eram în tine și nu purtai nimic, în afară de perle și te uitai la mine ca și când nimic altceva nu ar fi existat în afară de noi. Și acum am vorbit ca un bărbat. Un bărbat care te iubește, Margo. Și care te-a iubit mereu.

Margo îl privi cu un amestec de teamă și emoție.

— Nu pot respira.

— Știu ce înseamnă.

— Nu, chiar nu pot să respir.

Margo căută repede un scaun, se așeză și-și sprijini capul, pe care-l simțea învârtindu-se ametitor, între genunchi.

— Bine, dar să știi că nu ai o reacție prea normală la o declarație de dragoste.

Josh puse perlele în buzunar și începu să o frece pe spate.

— Ești la ciclu?

— Nu.

Zâmbetul lui căpătă altă nuanță.

— Asta-i altceva, atunci.

— Nu sunt pregătită.

Margo începu să inspire rar și expiră la fel de lent.

— Doar că nu sunt pregătită pentru asta. Pentru tine. Și eu te iubesc, dar nu sunt pregătită.

Dintre toate scenariile pe care și le imaginase pentru atunci când îi va mărturisi și ea că îl iubește, niciunul nu inclusese această scenă, când ea îi vorbea cu capul între genunchi.

— Vrei să te ridici și să-mi repeți numai partea cu „te iubesc”?

Margo ridică încet capul.

— Te iubesc, sincer, dar nu, nu mă atinge acum.

— La naiba cu asta.

Josh o ridică în brațe și-și strivi buzele de ale ei mai degrabă cu nerăbdare decât cu delicatețe.

CAPITOLUL 18

Kate deschide ușa depozitului și lăsă să-i scape un oftat prelung, sonor, când îi văzu pe Josh și pe Margo atât de cuprinși de vraja îmbrățișării și a sărutului pasional. Chiar dacă și ei i se încălzise inima, nu vedea vreun motiv pentru a le face cunoscut acest lucru.

— Voi doi sunteți în stare să vă comutați glandele pe așteptare, ca să putem încheia seara într-un mod mai decorativ?

Josh își dezlipi buzele de ale lui Margo, trase aer în piept și șuieră printre dinți.

— Șterge-o.

După aceea își continuă treaba ca și când nici nu ar fi fost întrerupt.

— Nu vreau să o șterg. Au mai rămas cel puțin cincisprezece persoane care așteaptă să-și ia rămas-bun de la proprietari. De la toți trei proprietarii. Asta o include și pe femeia pe care văd că vrei să o supui unei operații de amigdalită.

Josh o privi pe deasupra capului lui Margo.

— Kate, ești o nebună romantică.

— Știu, e una dintre slăbiciunile mele.

Făcu un pas spre ei și îi despărți.

— Sunt sigură că vă veți aminti amândoi unde ați rămas. Haide, partenero de afaceri. Și, Josh, poate că vrei să mai rămâi puțin aici până ce vei fi mai... prezentabil.

Josh mormăi ceva ca pentru sine și era cât pe ce să roșească.

— Surorile nu trebuie să observe aceste lucruri.

— Cea de față vede tot și știe tot.

O înghionti pe Margo afară.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea. Arăți de parcă ai veni din turnir.

— De acolo chiar vin. Dă-mi o pastilă pentru stomac; din acelea după care ești nebună.

— De îndată ce voi ajunge la poșeta mea.

Îngrijorată, o mângâie pe spate pe Margo.

— Spune-mi care e problemă, draga mea?

— Nu pot acum. Mâine.

Luându-și din nou rolul în serios, se strădui să arboreze un zâmbet fermecător și întinse brațele spre femeia care se apropia de ele.

— Ce bine că ai putut veni. Sper că v-ați simțit bine la noi.

În continuare repetă cam aceleași cuvinte, cu mici variațiuni, timp de o oră; până ce plecă și ultimul gură-căscă. Starea de necesitate plus aspirinele și antiacidele o țină pe picioare. Își dorea o cameră liniștită și câteva clipe de răgaz doar pentru sine, ca să-și poată ordona emoțiile care o săgetau continuu, dar fu luată pe sus de familia Templeton care insista că trebuie să meargă undeva pentru a sărbători.

*

Se făcuse aproape ora unu când, în fine, ajunse cu Josh la hotel, în apartamentul lor. Se gândi că avusese timp destul ca să-și ordoneze ideile și să poată spune exact ce trebuie. Cu toate acestea, când se închise ușa și rămaseră amândoi singuri, nu mai știa ce să facă.

— Îmi va fi dor de ei - de părinții tăi - după ce vor pleca în Europa.

— Și mie.

Josh surâse. Își scoase papionul și butonii de la cămașă. Margo îl privi gândindu-se că arată ca un mascul elegant dintr-o reclamă pentru un parfum bărbătesc scump și foarte sexy.

— Ai fost cam tăcută.

— Știu. Am tot încercat să mă gândesc și să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru ce am să-ți spun.

— Nu trebuia să te gândești prea mult.

Făcu un pas spre ea și începu să-i scoată acele cu care îi era prins părul.

— Și eu m-am tot gândit la clipa când vom fi singuri. În sfârșit.

Puse acele pe toaletă și-i privi șuvițele de păr răsfirându-i-se pe umeri.

— Nu am făcut prea mari eforturi.

— Unul dintre noi trebuie să fie rațional.

— De ce?

Altădată Margo ar fi râs la această întrebare.

— Nu sunt sigură de ce, dar știu că așa ar trebui. După câte se vede, acela nu vei fi tu, Josh. Mi-e teamă că niciunul din noi nu știe să facă față situației.

— Am o idee bună pentru a începe.

Josh o trase și mai aproape de el și începu să o mângâie pe umeri, apoi pe spate.

— Această parte e prea ușoară pentru amândoi. Cred că aici nu vrem să schimbăm nimic.

— De ce am face-o?

Își lăsă buzele să-i alunece pe obrazul ei. Pielea ei era fierbinte și mătăsoasă.

— Pentru că am tulburat apele.

Cum se aștepta Josh ca ea să gândească în aceste momente, când o degusta ca pe o prăjitură scumpă aleasă de sub un cristal din vitrină?

— Pentru că până acum nu am fost cu adevărat îndrăgostită și cred că nici tu nu ai fost.

Margo simțea deja bătăile pulsului mărit.

— Nu știm ce facem.

— Atunci, hai să improvizăm.

Dispoziția lui era prea incitantă și ademenitoare, pentru ca ea să mai poată da drumul explicațiilor logice. Îi descheie fermoarul de la spate al rochiei și, după ce mătasea se dezlipi de pielea ei, începu să o mângâie.

— Vrei să spui că lucrurile nu trebuie să se schimbe?

Margo făcea eforturi să-și înăbușe senzațiile fierbinți ale plăcerii când simți rochia alunecând în jos.

Josh ar fi dorit să-i spună că deja se schimbaseră multe, dar o știa prea bine și o înțelegea că nimeni altul, dându-și seama că, dacă ar fi adus vorba de schimbări sau de angajamente, ori de veșnicie, Margo ar fi căutat să evadeze, să se eschiveze sau pur și simplu să fugă de lângă el.

— Numai ce nu vrem noi să se schimbe. De exemplu asta, murmură și îi mângâie sfârcul, apoi tot sânul sidefiu.

Evident că mugurii trandafirii se întăriră pe măsură ce Josh îi scotea la lumină de sub furoul din dantelă neagră. Ciorapii i se opreau în partea superioară a pulpei marcând un alt contrast seducător al negrului pe albul pielii. Josh își lăsă degetele să-i alunece de pe ciorap pe piele, apoi pe dantelă, înfiorându-se la fiecare schimbare de suprafață. În tot acest răstimp păstrase contactul cu ochii ei.

— În clipa când mă atingi, te doresc. Nu pot controla acest lucru.

Mai mult ca să-și dovedească sieși aceasta, alungă orice fărâmă de rațiune și începu să-i descheie nasturii cămășii, apoi îi mângâie cu nesaț pielea arămie.

— Niciodată nu am avut un iubit care să mă excite doar prin prezența lui în cameră. Cât poate dura asta?

— Hai să aflăm.

Josh o așeză pe pat - părul i se revărsă în jurul capului, iar pielea albă ca laptele se profila pe fundalul de mătase și dantelă neagră. Ființa ei sugera promisiuni fierbinți, iar liniile sinuoase ale corpului, picioarele lungi și mlădioase păreau că seamănă cu receptaculul unei flori gata să se deschidă la o atingere. Îl strânse cu pasiune, fermecată de greutatea care o țintuia locului, ca într-o închisoare a sexului; era prizoniera mișcărilor lui lente, ademenitoare. În această clipă nu știa decât că-l dorește, iar buzele îi căutară gura pătimașă, așteptând împerecherea clocotitoare a limbilor.

De cât timp ajunsese să simtă nevoia gustului și aromei pielii lui?

După atâția ani, cum se transformase o prietenie în pasiune și dorință? De ce mai conta asta când trupurile se contopeau perfect?

Pielea parcă îi cânta la atingerile lui posesive și impetuoase. Pulsul nu mai era același când degetele lui alunecau leneș pe formele ei. Ceea ce prindea viață în interiorul ei era prea complex și evoluat pentru a fi analizat. Se lăsă furată de febră.

Josh simțea fiecare mișcare, fiecare nerv încordându-se, apoi topindu-se într-o primire binevoitoare. Aici, pe patul enorm și moale, nu existau întrebări. Aici ea era și fusese dintotdeauna tot ce-și dorise el: picioarele lungi, perfecte, pielea parfumată; trupul ei fusese modelat ca să dea și să primească plăcerea. Nimeni altcineva nu i-o va mai lua sau da atâta timp cât există el, se gândi în timp ce buzele i se contopiră cu ale ei. Nimeni nu-i înțelegea inima, mintea și visurile așa cum o făcea el. Absolut nimeni.

Margo tresări când Josh deveni mai aprins, dorind-o cu urgență. Mâinile disperate o acoperiră cu totul, iar gura o devasta cu insistență. Suspinele deveniră gemete, iar Margo se adaptă ritmului lui și flăcărilor tot mai înalte.

Ce deliciu putea fi nebunia!

Margo se rostogoli acum deasupra lui cu intenția de a-l excita în același fel cum fusese și ea excitată. Ajunseră la înălțimi periculoase; plăcerea începea să devină dureroasă, cutremurătoare. Se ridică, iar pielea îi lucea de sudoarea pasiunii. Ochii albaștri, sălbatici, îl țintuiau pe Josh acum. O bătaie a inimii. Două.

Acum. În jurul lor plutea dorința fierbinte. Ca răspuns, el își înfipse degetele în coapsele ei, iar ea îl cuprinse făcându-l să o pătrundă adânc, foarte adânc. Rămase o clipă nemișcată, apoi, cu un geamăt prelung, ca de felină, se arcui pe spate, începând să-și mângâie trupul dinspre abdomen spre sâni, acolo unde-și simțea inima tunând. Încet, foarte încet, conștientă fiind de fiecare cutremurare a cărnii și de faptul că ochii lui îi urmăreau fiecare mișcare, își lăsă mâinile să alunece în jos până ce palmele acoperiră, apoi mângâiară tandru locul unde trupurile lor se contopeau.

Cu fiecare răsuflare savura plăcerea, până ce își ridică părul cu amândouă mâinile și începu să călărească. Pasul pe care-l dădu era apăsat, rapid și necruțător.

Josh o privea cum se cutremură în momentul orgasmului și privirea i se încețoșă din cauza avalanșei de senzații care căzuse asupra lui. Era sigur că nu mai văzuse ceva atât de splendid cum era acum Margo, cufundată în propria-i pasiune.

Când îi auzi strigătul și o văzu prăbușindu-se peste el, acoperindu-i fața ce părul aromat, nu avu de ales și se cufundă și el odată cu ea.

*

— De ce atunci când fac dragoste cu tine să mă simt ca și când aș fi plonjat de pe cel mai înalt munte?

Margo nu aștepta chiar un răspuns; credea că Josh adormise, sau că era într-o stare de transă, dar el făcu o mișcare și-i acoperi curba sânului cu o sărutare, după care se opri asupra celuilalt.

— Fiindcă tu și cu mine, ducesă, suntem un cuplu periculos. Deja simt că te doresc din nou.

Cu mușcături delicate ajunse pe linia gâtului și urcă până ce-i întâlni buzele congestionate. Margo era pregătită să plutească din nou; își simțea brațele ușoare și-l strânse la piept.

*

— Nu am mai simțit așa ceva până acum.

Prin ceața senzațiilor care o inundau, Margo simți schimbarea și înțelese și motivul ei.

— Știu cum sună asta.

— Nu contează.

Josh nu voia să se gândească la nimic; dorea doar să o aibă și să o păstreze doar pentru el.

— Ba da. Pentru amândoi contează.

Puțin nesigură, îi luă obrajii între palme și îl făcu să o privească. Josh avea ochii grei de dorință și părea ușor iritat.

— Cred că ar trebui să discutăm despre asta.

— Niciunul dintre noi nu a făcut vreun legământ de castitate.

Era adevărat ce spusese. Margo știa că, deși avusese destui iubiți până atunci, ziarele îi atribuiseră povara unui libido și a șirului de inimi sfărâmate, cu toate că poveștile depășeau cu mult realitatea.

— Trebuie să vorbim, repetă ea.

— Nu ți-am pus nicio întrebare, Margo. Oricine și oricâți au fost în viața ta până acum, pentru moment rămâne unul singur. Eu.

Tonul rece, posesiv, ar fi iritat-o în alte condiții. Stilul era tipic pentru Joshua Templeton - văd, doresc, iau. Acum nu-i putea face reproșuri, când erau încă înfierbântați după momentele de pasiune.

— Nu au existat chiar atât de mulți cât ai crede, Josh. Să știi că nu mă culc cu fiecare bărbat cu care mă întâlnesc.

— Bine. Nici eu nu m-am culcat cu toate femeile pe care le-am invitat la cină.

Replica lui fu urmată de o mișcare bruscă, pentru a-și elibera fața de șuvițele care îl acopereau.

— Ce se petrece acum contează. Ne-am înțeles în această privință?

Margo ar fi dorit să fie atât de simplu, dar mânia cu care rostise cuvintele și tonul controlat fi spuneau cu totul altceva.

— Josh, până acum pentru mine nu a contat prea mult reputația mea. De fapt, o adăugam la contul din bancă. Dar acum, acum

contează.

I se făcu frig și se ridică, apoi își strânse brațele la piept.

— Contează fiindcă tu contezi pentru mine. Nu știu cum să fac față și nu cred că vreunul din noi doi va face față. Când era vorba doar de sex...

— Pentru mine nu a fost niciodată vorba doar de sex.

— Nu știam asta, spuse ea încet. Nu am știut ce simți sau ce simt până ce am văzut că simt. E un sentiment important, dar înfricoșător.

Josh era surprins nu numai de ce spusese Margo, dar și de modul cum o spusese. Nervi, regrete, tulburare. Acestea erau lucruri noi pentru ea când venea vorba de jocurile pe care le practică bărbații și femeile.

— Ți-e teamă?

— Sunt îngrozită.

Margo răsuflă prelung și trase capotul de casă de pe un scaun.

— Și nu pot spune că sunt fericită cu asta.

— Nici eu.

Margo simțea cum i se înroșesc ochii de mânie și-l privi peste umăr. Un mascul feroce, sigur pe sine, își zise ea, care stă cu brațele încrucișate la ceafă și surâde cu vrăjmășia celui care-și urmărește prada. Îi venea să-l sfâșie sau să sară din nou pe el.

— Nici tu... ce?

— Nici eu nu sunt bucuros că mă îngrozește.

Își legă cordonul la mijloc și se întoarse cu fața spre el.

— Chiar așa?

— Știi ce cred eu, ducesă?

— Nu.

Surâsul lui o atrăgea și o făcu să se așeze pe marginea patului.

— Ce crezi?

— A fost foarte ușor pentru amândoi până acum. Prea ușor.

— Și de acum încolo nu va mai fi.

Josh o luă de mână și-i strânse ușor degetele.

— Mi se pare că nu. Poate că am o mică problemă care mă tulbură când vine vorba de alți bărbați. Totuși, femeia pe care o iubesc a fost logodită de cinci ori.

— De trei ori.

Margo își smulse mâna dintr-a lui conștientă că trecutul ei va reveni constant ca o palmă trasă peste obraz.

— Celelalte două au fost doar supozițiile unor ziariști prea zeloși. Iar trei dintre ele au fost... greșeli rapid corectate.

— Esențialul fiind - continuă el pe un ton de o admirabilă răbdare - că niciuna dintre relațiile mele nu a ajuns atât de departe.

— Lucru care ar putea fi interpretat ca o teamă de a-ți lua vreun angajament.

— Se poate, mormăi el. Dar, adevărul simplu este că am fost îndrăgostit de tine aproape o jumătate din viața mea. Aproape o jumătate din ea, repetă ridicându-se ca să o privească de la același nivel. Fiecare femeie pe care am atins-o a fost un înlocuitor al tău.

— Josh, șopti ea dând din cap.

Nu mai putea spune nimic, fiindcă valul de emoție o înecase deja.

— Este deprimant, Margo, să privești cum singura femeie pe care o dorești cu adevărat se îndreaptă spre oricine altcineva în afară de tine. Să aștepți și să privești.

— Dar de ce ai așteptat?

— Un bărbat trebuie să se folosească de avantajul pe care-l are. Al meu a fost timpul.

— Timpul?

— Te cunosc, Margo.

O mângâie lent pe obraz.

— Mai devreme sau mai târziu aveai să te saturi până peste cap, sau să te plictisești de lumea bună.

— Iar tu erai chiar acolo, ca să aduni bucățile.

— Așa a fost, spuse el și o prinse iar de mână înainte să se ridice din pat. Nu are rost să te simți ofensată.

— Este un motiv perfect. Ticălos arogant și egoist. Așteaptă ca Margo să dea de bucluc și apoi fă-ți intrarea.

Dacă Josh nu i-ar fi anticipat mișcarea și nu i-ar fi prins mâna liberă, s-ar fi repezit la gâtul lui.

— Eu nu m-aș fi exprimat chiar așa, dar...

Zâmbi împăciuitor.

— Ai dat de bucluc.

— Știu ce am făcut.

Reuși să-și elibereze mâinile.

— Am ieșit singură din încurcătura cu Alain.

Nu mai continuă fiindcă privirea lui o opri. Îi cunoștea cuvintele doar urmărindu-i mișcările feței.

— Nu-i așa?

— Sigur că este, dar esențialul e că...

— Tu ce ai făcut?

Cu mâinile strânse din nou în cătușele degetelor lui îl lovea în piept.

— Tu nu ai fost în Grecia. Aș fi știut dacă ai fi fost. Cum ai fi putut aranja?

— Nu am făcut eu aranjamentul. Nu chiar eu. Uite, am dat câteva telefoane și am tras câteva sfori. Doamne, Margo, doar nu te așteptai ca eu să stau la plajă când ei se jucau cu tine și-ți băgau fundul la închisoare?

— Nu.

Reuși să se domolească fiindcă altfel simțea, că va striga ca din gură de șarpe.

— Nu. Eu sunt în criză, tu vii călare și mă salvezi. Dă-mi drumul la mâini.

— Nu cred, zise el măsurând-o din priviri. Uite, tot ce am făcut a fost să termin mai repede povestea aceea. Nu aveau nicio dovadă împotriva ta și nici nu voiau să caute. Pur și simplu nu avea rost să-ți înghețe picioarele în custodia lor mai mult decât era necesar. Tot ce ai făcut a fost să ai proasta inspirație și lipsa de gust să te arunci în brațele unui artist slinos, condamnat și el, care te-a folosit drept acoperire.

— Mulțumesc foarte mult.

— Pentru puțin.

— De vreme ce tot ai adus vorba încă o dată, recunosc că am avut multă experiență în privința proastei inspirații și a lipsei de gust.

Încercă să se smucească din strânsoare, dar Josh nu cedă.

— Acum am terminat. Sunt din nou stăpână pe viața mea, fir-ai să fii. Am reușit să lipesc bucățile la locul lor, lucru pe care tu nu a trebuit să-l faci niciodată. Eu mi-am asumat riscul, eu am muncit, eu...

— Sunt mândru de tine.

O dezarmă complet când îi sărută pumnii strânși.

— Nu încerca să schimbi subiectul în avantajul tău.

— Sunt mândru de faptul că ai dat piept cu problemele și ai făcut din nimic ceva unic și demn de admirație.

Îi deschise pumnii și-i sărută palmele.

— Sunt mișcat de tine. De felul cum ai stat acolo ieri seară și de cele pe care le-ai spus.

— Du-te naibii, Josh.

— Te iubesc, Margo. Poate că proasta mea inspirație m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine de la început. Acum sunt și mai îndrăgostit de femeia cu care sunt.

Învinsă, Margo își rezemă capul de fruntea lui.

— Cum reușești să mă zăpăcești în halul ăsta? Nu-mi mai amintesc de ce eram supărată pe tine.

— Vino aici.

O îmbrățișă.

— Hai să vedem ce mai trebuie să nu ne amintim.

*

Mai târziu, pe când stătea cuibărită în brațele lui ascultându-i bătăile inimii, își aminti totul. Se părea că nu rezolvaseră nimic. Se întreba cum era posibil ca doi oameni care se cunoscuseră de atâta timp și atât de bine să-și înțeleagă inimile atât de puțin.

Până în această seară nu se simțise rușinată de numărul bărbaților

pe care-i avusese în viață. Distracții, povești de amor, flirturi ușoare; asta căutase și visase mereu. Majoritatea femeilor o priviseră ca pe o rivală. Chiar și în copilărie avusese puține prietene, cu excepția Laurei și a lui Kate.

Dar bărbații...

Oftă și închise ochii.

Îi înțelegea pe bărbați și dedusese de la o vârstă fragedă unde putea ajunge cu frumusețea și atracția sexuală. Îi plăcuse unde ajunsese. Nu suferise niciodată. Nu jucase jocul cu riscul suferinței, nici pentru ea, nici pentru partener. Nu, dintotdeauna fusese atentă să-și aleagă parteneri de joc care înțelegeau regulile.

Erau bărbați mai în vârstă, cu experiență, manierați, cu portofelele pline și inimile protejate. Niciunul nu se amestecase în cariera ei sau în ambițiile ei fiindcă regulile erau simple și respectate întotdeauna.

Distracții, petreceri, flirturi. Fără promisiuni și lacrimi vărsate când ea hotăra să meargă mai departe.

Fără sentimente. Dar cu multă lipsă de discernământ.

Acum era vorba de Josh. Cu el puterea ei era diferită, ca și visurile. Regulile erau diferite. Oh, distracție avea, petreceri și flirturi, dar mai existau și promisiunile presărate uneori cu lacrimi.

Nu însemna că va avea cineva de suferit?

Oricât de mult ar fi iubit-o, Margo nu-i câștigase încă încrederea. Imediat după încredere, se gândi ea, venea și respectul lui.

Josh o iubea pe femeia cu care era acum, își aminti Margo, dar se întreba dacă nu cumva el așteaptă să vadă dacă rămâne sau fuge de el. În străfundul sufletului ei se întreba de asemenea dacă nu asta aștepta și ea.

Totuși, el se născuse pentru o viață de privilegii și cu avantajul genetic de a putea alege sau arunca orice - și pe oricine - după bunu-i plac. Dacă eră adevărat că o dorise dintotdeauna, că o așteptase și o urmărise, pentru că era Josh, îi făcuse plăcere provocarea.

Acum, că provocarea îi era la îndemână...

— Te voi urî pentru asta, șopti ea sărutându-l pe umăr. Oricine va suferi, tu vei fi de vină.

Se lipi de el dorindu-și să-l trezească și să o facă din nou să uite de sine, ca să nu mai fie nevoie să se tot întrebe și să fie îngrijorată.

— Te iubesc, Josh.

Își puse palma peste inima lui și numără bătăile până ce ale ei ajunseră la același ritm.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

CAPITOLUL 19

Stâncile erau demult locul unde Margo mergea ca să se gândească. Toate hotărârile importante fuseseră luate aici. Pe cine să invite la ziua ei de naștere? Chiar dorea să-și taie părul? Să meargă la balul liceului cu Biff sau cu Marcus?

Cândva aceste hotărâri i se păruseră importante. Valurile lovindu-se de maluri, mirosul mării și al florilor sălbatice, ametitoarele înălțimi la care se ridicau stâncile, toate o amețiseră și o liniștiseră în timp. Emoțiile pe care le resimțea în acest loc se regăseau în toate hotărârile luate.

Aici venise cu o zi înainte să plece la Hollywood. Chiar după nunta Laurei, își aminti acum. Avea optsprezece ani și era convinsă că viața trecea pe lângă ea; cu toate neajunsurile și misterele ei. Era disperată să vadă ce se află dincolo, ce poate face ea acolo. Ce putea obține.

Câte discuții avusese cu mama ei în săptămânile premergătoare acelei decizii? se întrebă ea. Atât de multe, încât le pierduse șirul.

— Trebuie să mergi la colegiu, fetițo, dacă vrei să iasă ceva din tine.

— E plictisitor. E inutil. Acolo nu e nimic pentru mine. Vreau mai mult.

— Cum ai vrut întotdeauna. Mai mult ce, de data asta?

— Mai mult din toate.

Găsise asta, nu-i așa? se întrebă acum. Mai multe distracții, mai multă atenție, mai mulți bani. Mai mulți bărbați.

Cercul se închidea în acest moment și cu ce se alesese? Cu o nouă șansă. Ceva al ei. Josh.

Își lăsă capul pe spate și privi un pescăruș plonjând, apoi, săgetând aerul; coborî spre apă. În depărtare plutea un vapor strălucitor și alb, iar soarele se reflecta pe suprafețele metalice, făcându-le să licărească pe luciul apei liniștite. Vântul bătea în rafale și se juca prin părul ei, fluturându-i poalele tunicii de mătase.

Se simțea înduioșător de singură acolo, mică și fără însemnătate pe colțurile stâncoase înalte, iar la câțiva pași înaintea ei vedea distrugerea sau victoria.

O metaforă a iubirii? se gândi, râzând în sinea ei. Niciodată nu fusese prea tare la capitolul gândire profundă. Se simțea singură fără el, pustiită. Dacă legământul față de Josh se asemăna cu un salt de pe stâncă, o femeie ca ea s-ar ridica la înălțimea lui sau ar prefera să se zdrobească în cădere?

Dacă ea era dispusă să-și asume riscul, el ce ar spune? Ar avea încredere în ea? Ar putea? Va crede în ea, va sta alături de ea? Ar fi dispus să reziste unei vieți de urcușuri și coborâșuri împreună cu ea?

Cum Dumnezeu sărise ea de la dragoste la căsătorie? Isuse, chiar se gândea la căsătorie.

Trebui să se așeze.

Tremura, dar reuși să-și odihnească trupul pe o stâncă, așteptând să-i revină suflul. Căsătoria nu fusese niciodată un scop în viața ei. Logodnele fuseseră niște păsări călătoare, nu cu mult mai serioase decât un zâmbet din colțul gurii.

Căsătoria însemna promisiuni pe care nu le putea încălca ridicând din umeri. Însemna o viață în care să împărți totul. Până și copiii. Tremură din nou și duse mâna la stomac. Nu era genul de femeie mămoasă. Nu, pătuțurile vopsite în alb și drumurile la școală cu mașina erau la ani-lumină depărtare de așteptările ei.

Nu - aproape că râdea de sine - nici măcar nu se punea problema. Va trăi cu el. Situația de acum era perfectă. Desigur, astfel îi convenea și lui. Nu înțelegea cum de ajunsese atât de preocupată de această idee. Apartamentul de la hotel era pe placul amândurora, potrivit cu stilul lor de viață, dându-le posibilitatea să zboare singuri sau împreună ori de câte ori simțeau nevoia.

Nimic permanent, nimic care să semene cu o obligație. Desigur, acesta fusese răspunsul. Josh avea în sânge viața de hotel și fusese parțial alegerea ei. Te-ai săturat de aceeași priveliște? Îți faci bagajele și cauți una nouă. Cu siguranță că asta ar dori și el. Asta ar mulțumi-o și pe ea.

Se întoarse și privi sus, pe deal, casa cu zidurile de piatră, cu frumusețea și permanența ei. Turnurile adăugate de generațiile care au venit, țiglele de pe acoperiș așezate în locul celor vechi. Știa că amintirile din acea casă erau veșnice. Visele pe care le visai între pereții ei nu dispăreau dimineața. Iubirea exprimată în camerele de acolo înflorea liber și frumos ca florile viței-de-vie.

Dar casa nu era a ei. Se ferise întotdeauna de gândul de a avea o casă a ei. Își întoarse privirea din nou spre ocean, iar ochii o usturau.

— *Ce vrei, Margo? Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?*

— *Mai mult. Mai mult din toate.*

— Mă gândeam că ești aici.

Kate se așeză pe piatră lângă ea.

— E o zi bună pentru a privi în depărtare.

— Cred că ești frântă, spuse Laura punându-i mâna pe umăr. Ieri seară a fost grozav, de la început și până la sfârșit.

— E melancolică, îi spuse Kate Laurei. Niciodată nu e mulțumită.

Kate căzu pe gânduri. Pentru că nu-i putea vedea ochii lui Margo îi coborî ușor ochelarii de soare de pe nas.

— „Eu” cea veselă sau cea tristă? întrebă ea.

— Kate, nu mai suntem la liceu, interveni Laura.

— Totuși, e o întrebare relevantă. Care-i răspunsul?

— Sunt îndrăgostită de Josh, repetă Margo. Și el de mine. Ne-am pierdut mințile.

— Vorbești serios, comentă Kate și i se adresă Laurei: A vorbit serios.

— Trebuia să mă plimb.

Margo se ridică brusc și încercui de câteva ori o stâncă.

— Am atâta energie și nu știu ce să fac cu ea. Plus nervii care mi se învârtesc prin cap, apoi coboară în stomac.

— Asta nu-i chiar așa de rău, îi zise Laura.

— Tu l-ai iubit pe Peter nu-i așa?

Laura își privi pantofii, spunându-și că trebuie să aibă grijă pe unde calcă.

— Da. L-am iubit cândva.

— Ai fost îndrăgostită de el, ați avut o viață totul s-a sfârșit. Știi câte relații am văzut destrămându-se în timp sau dintr-o dată? Nici nu le-am putut număra. Nimic nu durează la nesfârșit.

— Părinții mei?

— Ei sunt exemplul strălucitor al excepției de la regulă.

— Stai, puțin, stai puțin.

Kate o apucă de braț.

— Tu și Josh vreți să vă căsătoriți.

— Nu. Doamne, nu. Absolut nu. Nu suntem niciunul din noi genul „până ce moartea ne va despărți”.

Margo simți nevoia să fie mai aproape de apă și făcu câțiva pași în jos.

— Tu vrei să fii îndrăgostită de el?

La această întrebare a lui Kate, Margo, privi aiurea nerăbdătoare.

— Nu e o alegere.

— Ba cum să nu fie?

Kate nu era adepta ideii că dragostea sau alt sentiment nu puteau fi ținute sub control.

— Dragostea nu este un costum la modă, interveni Laura, pe care-l încerci doar.

Kate ridică din umeri și coborî mai jos, lângă Margo.

— Dacă nu ți se potrivește, pune-l la loc, din punctul meu de vedere. Deci, Margo, ți se potrivește sau nu?

— Nu știu, dar îl port.

— Poate că te vei obișnui cu el. Sau, se gândi Laura preocupată, te vei sătura de el.

Tonul Laurei o făcu atentă pe Margo. Nu se putea îndoi de ce simte.

— Dar îl iubesc cu adevărat, șopti ea. Deocamdată nu știu ce să fac,

dar îl iubesc. Se pare că nu putem discuta rezonabil pe această temă. Știu, văd că o parte din el se ține scai de modul cum am trăit până acum.

— Ah, bine. Ca și când el ar fi stat închis într-o mănăstire, copiind din *Scriptură* în ultimii zece ani.

Kate își îndreptă umerii și ridică steagul feminist.

— Nu e treaba lui dacă ai umblat cu Flota a cincea, a șasea sau a șaptea. O femeie are aceleași drepturi ca un bărbat de a trăi într-o stupidă și iresponsabilă promiscuitate.

Margo vru să dea replica, dar nu putu să nu râdă la sprijinul inteligent, dar puțin deplasat.

— Îți mulțumesc foarte mult. Soră imaculată.

— Oricând, Soră Curvă.

— Ce vreau să spun, continuă Margo, este că Josh nu cultivă gelozia ca pe o floare rară, de grădină. Aș putea să trec peste asta sau să mă simt ofensată. În acest caz, are motive să se îndoiască și nu sunt sigură cât timp va trece ca să-i dovedesc atât lui cât și mie, că această perioadă din viața mea s-a încheiat.

— Cred că te porți prea îngăduitor cu el, mormăi Kate.

— Și prea dur cu mine?

Kate surâse mulțumită de întrebare.

— Nu eu am spus asta.

— Atunci o voi spune eu.

Laura o dădu pe Kate la o parte cu cotul.

— Nu e vorba doar de bărbați.

Margo începu să vorbească privind spre apă.

— Cred că e un simptom. Spune că este mândru de mine și de faptul că mi-am ordonat viața. Aș zice că asta l-a surprins mai mult ca orice. Din această cauză bănuiesc că nu se așteaptă de la mine să-l urmez până la capăt și să rămân pe loc. De ce ar face-o? murmură ea amintindu-și reacția lui dură la scena cu fotograful. Se așteaptă de la mine să-mi iau zborul din nou și să mă duc spre ceva mai mare, mai ușor.

— Aș spune că nu crezi prea mult în el.

Kate o privi încruntată.

— Plănuiești să fugi?

— Nu.

Măcar de asta era în sfârșit sigură.

— Am terminat de fugit, dar cu dosarul meu...

— Ați face mai bine amândoi dacă v-ați concentra asupra prezentului, o întrerupse Laura. Unde sunteți acum simțind ce simțiți unul pentru celălalt. Restul, desigur, v-a adus unde sunteți amândoi.

Suna atât de simplu, încât și Margo se străduia să creadă asta.

— Bine. Cred că e indicat să facem câte un pas, pe rând, hotărî ea.

Ca la un program de recuperare, invers.

Se aplecă, ridică o pietricică și o aruncă în ocean.

— Între timp s-ar putea să fie amuzant.

— Iubirea așa trebuie să fie, surâse Laura. Când nu e un iad.

— Tu ești singura dintre noi trei care a fost acolo.

Margo o privi pe Kate pentru o confirmare.

— Afirmativ.

— Dacă nu te deranjează, ai vrea să ne spui cum ai scăpat de acolo? Adică, aș vrea să știu cum ai căzut?

O deranja puțin. Îi lăsa în suflet o rană și durerea că eșuase. Dar nu ar fi recunoscut niciodată.

— A fost ceva treptat, așa cum apa roade în stâncă încet-încet. Nu a fost ca o lovitură subită, ca atunci când te trezești dimineața și-ți dai seama că nu-l mai iubești pe soțul tău. Procesul a fost îndelungat, ca o decalcifiere a sentimentelor. În cele din urmă nu am mai simțit nimic pentru el.

Ce îngrozitor, își zise Margo. Să nu mai simtă nimic pentru Josh, Era sigură că i-ar fi venit mai ușor să-l urască, decât să nu mai simtă nimic pentru el. Sau, mai rău, cel mai rău lucru, după părerea ei, ar fi fost ca el să nu mai simtă nimic pentru ea.

— Ai fi putut opri ceva?

— Nu. Poate că împreună am fi reușit, dar nu am vrut eu. Nu de una singură. Nu m-a iubit niciodată.

Ah, cât o durea această constatare.

— Este cu totul altceva decât situația ta cu Josh.

— Cât de rău îmi pare, Laura.

— Să nu-ți pară.

Laura se sprijini pe brațul oferit de Margo.

— Am două fete încântătoare. Până la urmă m-am ales cu ceva. Tu ai o șansă pentru ceva special și numai al tău, de asemenea.

— S-ar putea să-mi asum riscul.

Mai luă o piatră și o azvârli departe.

— Ei, bine, dacă vă căutați un cuib al iubirii, cunosc pe cineva cu o proprietate la o jumătate de milă de aici, spre sud.

Kate se binedispuse și începu și ea să arunce cu pietricele.

— E ceva foarte frumos. În California Spanish.

— Suntem foarte fericiți în apartamentul de la hotel. „În siguranță”, îi șopti o voce slabă.

— Cum vă convine, spuse Kate ridicând din umeri.

Credea cu tărie în investițiile imobiliare. O casă era ceva ce nu se putea măsura după câștiguri pe termen lung sau scurt. Dar o proprietate bine aleasă era un plus necesar adăugat la un portofoliu bine proporționat.

— Dar să știi că are o vedere nemaipomenită.

— Tu de unde știi?

— Am avut de dus niște formulare, mai demult.

Remarcase surâsul ironic al lui Margo.

— Ce minte ai și tu! Clientul e o femeie care a obținut casă prin hotărâre judecătorească după divorț și vrea să o vândă ca să-și cumpere ceva mai mic și mai ieftin de întreținut.

— E cumva casa lui Lily Palmer?

— Chiar a ei.

— Oh, e grozavă. Pe două nivele. Au restaurat-o în întregime acum doi ani.

— De bine ce au terminat-o și-au spus *adiós*. El a căpătat șalupa, BMW-ul, labradorul și colecția de monede. Ea a rămas cu casa, cu *Land Rover*-ul și cu pisica siameză.

Kate râse.

— Nu poți avea niciun secret față de contabilul tău.

— Exact despre aceste lucruri vorbeam și eu; de aceea nu vreau nici casă, sau mașină sau câine.

Ideea în sine o făcea pe Margo să-i vină rău.

— Mi-am simplificat viața. Mă rog, am adus-o pe linia de plutire și să fiu a naibii dacă am de gând să mai fac vreo prostie.

Luase un pumn de pietricelei și le azvârlea în jos ca pe niște gloanțe.

— Ce-mi spunea mama mereu? Să încep așa cum îmi doresc să continui? Da, asta fac eu acum. Sunt un om simplu și vreau să trăiesc simplu. Nici Josh nu dorește responsabilități pe cap mai mult decât mine. O să lăsăm lucrurile…

— Stai!

Laura o prinse de mână înainte de a arunca o piatră.

— Ce e asta? Nu e piatră.

Margo privi încruntată ce avea în mână.

— Cred că i-a căzut cuiva din buzunar o monedă. Nici nu observasem. E doar o... Isuse.

După ce îl șterse puțin de praf și de nisip observă că obiectul din mâna ei strălucea: era un disc mic.

— E aur, strigă Kate acoperind la rândul ei mâna Laurei, astfel încât toate trei erau acum în contact direct una cu cealaltă. E un dublon. Sfinte Sisoe, e un dublon de aur.

— Nu, nu.

Margo dădea din cap gâfâind.

— Trebuie să fie vreo monedă falsă care circula pe timpul festivalurilor din oraș. Dar era grea și strălucea. Nu-i așa?

— Privește data, zise Laura. 1845.

— Serafina.

Margo se luă cu o mână de cap fiindcă simțea că amețește.

— Zestrea Serafinei. E posibil?

— Trebuie să fie, insistă Kate.

— Dar stătea acolo. Am trecut pe aici de sute de ori. Chiar am căutat când eram copii. Nu am găsit niciodată nimic.

— Cred că nu am căutat unde trebuia.

Kate radia de bucurie și o sărută apăsat pe Margo.

— Hai să căutăm acum.

Chicotind ca în adolescență, începură să caute pe jos, prin praf și pe sub pietre, săpând cu degetele lor fine, nemaiținând cont de manichiură.

— Poate că a ascuns-o undeva, totuși, sugeră Margo. Poate că, văzând că el nu s-a mai întors, s-a decis că nu vrea să trăiască singură și a aruncat comoara în ocean.

— Mușcă-ți limba.

Kate îi aruncă o privire mânioasă ștergându-și fruntea de transpirație cu mâna murdară.

— Am jurat toate trei că o vom găsi, iar acum, când am găsit dovada, tu vrei să o faci aruncată în mare.

— Nu cred ca ea să fi făcut asta.

Laura stătea pe vine și scormonea preocupată. Scoase un geamăt surd când se zgârie de un colț ascuțit de stâncă.

— Zestrea nu mai era importantă pentru ea. Nimic nu mai era. Biata făptură, era doar o copilă.

Își dădu la o parte o șuviță de pe frunte.

— Apropo de copii... uitați-vă la noi.

Nu cuvintele Laurei o opriră pe Margo din căutat, ci râsul acesteia, pe care nu-l mai auzise de mult timp.

Aruncând o privire mai atentă asupra uneia dintre cele mai respectate femei din înalta societate, care acum avea părul răvășit și obrajii murdari de nisip, iar rochia șifonată, Margo începu să râdă și ea împreună cu Laura. Cu mâinile apăsate pe stomac făcu semn cu capul spre Kate: mergând de-a bușilea, se opri la un moment dat cu o privire extaziată. Luă o piatră și o aruncă în jos, apoi începu să râdă în hohote.

— Doamne, Kate! Ai praf până și pe sprâncene.

— Nici tu nu arăți ca scoasă din cutie. S-ar spune că ai pornit în căutarea comorii într-o rochie de mătase albă.

— Ah, drace, am uitat.

Margo se privi. Tunica imaculată mai devreme era acum pătată și lipită de piele. Scoase un oftat.

— Asta era cândva din colecția *Ungaro*.

— Acum se cheamă zdreanță, comentă Kate. Data viitoare să-ți pui blugi și un tricou, ca restul țăranilor.

Kate se ridică și se scutură de murdărie.

— Așa nu vom găsi nimic niciodată. Trebuie să ne organizăm. Avem nevoie de un detector de metale.

— E o idee strălucită, se entuziasmă Margo. De unde facem rost de unul?

*

Când Margo ajunse la hotel se întunecase. Se strecură înăuntru și începu să se dezbrace intenționând să se oprească direct în baie.

Josh se opri în timp ce-și turnă un pahar de *Poully Fuisse*.

— Pentru Dumnezeu, ce ai făcut?

Paharul îi căzu din mână când alergă spre ea.

— Ai avut un accident? Ești rănită?

— Niciun accident, dar m-am julit peste tot.

Bombănea ceva pe când dădea drumul la robinetul de apă fierbinte. O usturau degetele.

— Josh, dacă mă iubești cu adevărat, adu-mi și mie un pahar cu ce-ți turnai mai devreme și te rog, orice ai auzi, să nu râzi de mine.

Josh nu văzu nicio urmă de sânge pe când o privi băgându-se în cadă. Liniștit, merse să aducă două pahare cu vin auriu.

— Spune-mi acum, ai căzut de pe stânci?

— Nu chiar.

Luă un pahar și-l bău din câteva înghițituri lacome. Răsuflă, îi dădu paharul gol și-l luă și pe celălalt.

— Mulțumesc.

Josh o urmărea uluit; aduse sticla în baie.

— Știu; le-ai dus pe fete pe plajă și le-ai lăsat să te acopere cu nisip.

Margo se lăsă pe spate și scoase un geamăt de durere.

— Fac gimnastică regulat acum. Cum se face că mai am mușchi pe care nu i-am exersat? Cum de mă dor în halul acesta? Poți să chemi o maseuză?

— Te masez eu, dacă terminăm cu jocul de-a ghicitoarea.

Margo deschise ochii; voia să-l vadă dacă râde. Dacă îi va observa vreo tresărire de amuzament, va trebui să-l ucidă.

— Am fost cu Laura și Kate.

— Și?

— Și am căutat comoara.

— Ați... își trecu el limba peste dinți. Hmmm.

— Ai chicotit cumva?

— Nu. Ai petrecut după-amiaza și o bună parte a serii căutând comori?

— Pe stânci. Am făcut rost de un detector de metale.

— Ați făcut rost de...

Josh se strădui să-și mascheze un zâmbet printr-un subit acces de tuse, dar ochii îl trădară.

— Ați știut cum să-l folosiți?

— Nu sunt proastă.

Margo se strâmbă și, când nivelul apei ajunse la punctul limită, dădu drumul la jeturile de apă.

— Kate l-a pornit. Înainte de a mai face vreun comentariu inteligent, du-te și caută în buzunarul pantalonilor mei.

Se cufundă în cadă și, bând puțin vin, își zise că ar putea supraviețui după cele întâmplate.

— După aceea îți dau voie să-ți ceri scuze.

Dispus să-i facă jocul, Josh puse paharul pe marginea căzii și merse să caute pantalonii care se aflau chiar lângă ușă, în fața pantofilor descălțați în grabă. Erau atât de murdari, încât Josh îi ridică doar cu două degete.

— Vei avea nevoie de o nouă ținută pentru căutat comori. Aceasta e terminată.

— Taci, Josh. Caută în buzunar.

— O fi vreun diamant căzut din inelul cuiva, bombăni el. Ea crede că a dat de mama filonului.

Josh găsi moneda și o scoase uluit. Era splendidă; veche de mai bine de un secol și strălucea orbitor.

— Nu se aude nimeni râzând, strigă ea. Și nici cerându-și scuze.

Începu să fredoneze o melodie. Îl văzu când apăru în prag și-l privi cu superioritate.

— Nu trebuie să cazi în genunchi. Un simplu „iartă-mă te rog, Margo, am fost un prost” ar ajunge.

Josh aruncă monedă în aer, apoi o prinse și se așeză pe marginea căzii.

— Un dublon nu înseamnă toată comoara.

— Rudyard Kipling?

— J.C. Templeton, răspunse el surâzând.

— Ah, el.

Margo închise ochii.

— Credeam că el este mereu cinic și neîncrezător.

— Trage aer în piept, draga mea, o avertiză el, apoi o cufundă cu capul sub apă.

Când ieși la suprafață împroșcând și înjurând, Josh luă din nou monedă în mână.

— Recunosc că e interesantă. Unde ați găsit-o exact?

Margo scuipa apa din gură și-l privea amenințător.

— Nu văd de ce ți-aș spune ție. Comoara Serafinei e treabă pentru fete.

— Bine.

Josh luă paharul și bău.

— Așa, ce ai mai făcut astăzi?

— Măcar ai putea să mă iei cu binișorul, spuse ea dezgustată.

— Am renunțat demult la metoda asta.

Îi dădu săpunul.

— Ai nevoie mare de el.

— Bine, bine.

Margo scoase un picior din apă, apoi îl săpuni cu mișcări lente.

— Era pe stâncile din fața casei. Kate a făcut o grămăjoară de pietre că să recunoaștem locul. Am căutat ore în șir după ce am găsit eu moneda, însă nu am dat nici măcar peste un ban găurit.

— Și ce înseamnă exact ban găurit? Este o simplă întrebare retorică, spuse el când o văzu că-l străpunge cu privirea. Uite, ducesă, nu vreau să-ți stric distracția. Ai căpătat un premiu frumușel. Data e exactă. Cine știe?

— Eu știu. Kate și Laura știu de asemenea. Își umezi părul. Și să-ți mai spun ceva. Pentru Laura a însemnat ceva. Nu mai avea privirea aceea rănită pe care tu nu ai remarcat-o niciodată, fiindcă în prezența ta și-o ascunde.

Când îl văzu că se întristează, Margo regretă cele spuse. Îl mângâie pe mână.

— Și eu o iubesc.

— Nu a fost de ajuns că l-am concediat pe ticălosul acela.

— I-ai spart nasul.

— Asta da. Nu vreau să o știu suferind. Nu cunosc o persoană care să merite asta mai puțin ca Laura.

— Sau care pare că rezistă mai bine ca ea, adăugă Margo. Ar fi trebuit să o vezi astăzi. Râdea, părea încântată. Le-am pus și pe fete să caute cu noi. De săptămâni nu am văzut-o pe Ali atât de fericită. Ne-am distrat de minune. Doar la gândul că am putea găsi ceva.

Josh privi moneda încă o dată, apoi o puse din nou pe marginea căzii.

— Deci când te întorci la ele?

— Ne-am hotărât să facem câte o încercare în fiecare duminică.

Margo privi apa cenușie Și se strâmbă.

— Parcă aș face o baie de nămol.

Scoase dopul.

— Mor de foame. Te superi dacă azi mâncam în cameră? Trebuie să fac un duș și să-mi spăl părul.

Josh o privi cum se ridică din cadă; apa îi șiroia pe pielea mătăsoasă.

— Putem să mâncăm dezbrăcați?

— Depinde.

Margo râse și intră în cabina de duș.

— Ce avem în meniu?

*

A doua zi de dimineață, sfârșită după o noapte de dragoste, se întindea leneș în mașină pe când Josh se străduia să se strecoare pe o bandă mai liberă.

— Nu trebuia să mă duci cu mașina, zise ea, dar îți sunt recunoscătoare.

— Oricum voiam să merg în stațiune. Am ceva de verificat.

— Nu mi-ai spus dacă ai vreo călătorie în plan?

— Totul e aranjat.

Margo privi pe geam, vrând să pară preocupată de peisajul care se derula pe șosea.

— Bănuiesc că, după ce-i vei găsi înlocuitor lui Peter, va trebui să pleci din nou în Europa.

— În cele din urmă, da. Deocamdată mă descurc bine și de la distanță.

— Dar tu asta vrei?

Margo încercă să nu facă întrebarea prea grea pentru amândoi.

— Să stai aici?

Josh răspunse la fel de precaut:

— De ce mă întrebi?

— Știu că nu ai stat prea mult într-un loc.

— Niciodată nu am avut un motiv.

— E bine, surâse Margo, nu aș vrea să te simți cumva legat. Amândoi trebuie să înțelegem că afacerile celuilalt presupun obligații. Dacă *Pretexte* va merge bine, va trebui să fac și eu călătorii de afaceri.

Josh se gândi o clipă, dar avea deja o propunere.

— Ai în perspectivă un loc anume?

— Nu știu sigur. Vânzările locale nu vor fi de ajuns și la capitolul îmbrăcăminte vreau să iau legătura cu câțiva cunoscuți mai întâi. Dacă mă deplasez în persoană, poate că voi prinde un pește bun. La Los Angeles, desigur, New York și Chicago. Dacă aici îmi merge bine, continui la Milano, Londra și Paris.

— Tu asta vrei?

— Vreau ca magazinul să strălucească. Uneori mi se face dor de Milano, să fiu în centrul orașului, unde să-i aud freamătul.

Oftă cu melancolie.

— E greu să renunți complet. Sper că, dacă voi putea merge acolo de vreo două ori pe an, pentru câte o afacere, îmi va fi de ajuns. Ție nu ți-e dor?

Se întoarse cu fața spre el.

— De oameni, de petreceri?

— De unele da.

Fusese prea ocupat în ultima vreme cu schimbările din viața ei și a

lui, ca să se mai gândească și la asta. Acum, când se gândea, trebuia să recunoască sincer că avea în sânge viața trepidantă.

— Nu văd ce ne-ar împiedica să ne aranjăm călătoriile de afaceri împreună. Trebuie doar să planificăm totul foarte bine.

— Sunt din ce în ce mai bună la făcut planuri.

Când Josh parcă în fața magazinului, Margo îl sărută.

— E bine, nu-i așa? Asta e bine.

— Mda.

Josh o cuprinse de gât și prelungi sărutarea.

— E foarte bine.

Margo se gândi că tot ce aveau de făcut era să mențină lucrurile așa cum erau.

— La întoarcere iau un taxi. Nu, vorbesc serios, zise și-l mai sărută o dată, înainte să poată protesta. Ajung pe la șapte, așa că ai grijă să nu lucrezi până târziu. Mi-ar plăcea să mergem undeva la cină și să ne îmbătăm cu șampanie.

— Cred că voi aranja asta.

— Știu că mereu ești la înălțime.

Josh o prinse de mână când îi văzu ochii lucind de bucurie.

— Să știi că te iubesc, Margo.

— Știu, răspunse ea cu un surâs devastator.

CAPITOLUL 20

Avea un sentiment plăcut când se văzu singură în magazinul ei, printre lucrurile ei, bucurându-se de recompensa unei recepții reușite. Îi mărturisi lui Ann când sosi la prânz cu o cutie de prăjiturele de ciocolată - preferatele lui Margo.

— Nu-mi vine să cred că s-au întâmplat toate, spuse Margo mușcând cu poftă dintr-o prăjitură. Azi a fost plin de lume. Acum e prima pauză pe care am luat-o. Mamă, cred sincer că am o afacere. De multă vreme îmi doream să cred asta. După prima zi, când treaba a mers bine, am început să cred, dar după sâmbăta seara - închise ochii și își umplu gura cu o bucată mare - atunci am fost deja convinsă că e adevărat.

— Ai făcut o treabă bună.

Ann sorbi din ceaiul pe care-l pregătise în bucătăria de la etaj. Deși se uită cam pieziș la alegerea lui Margo - șampanie în miezul zilei - nu comentă.

— Ai făcut o treabă bună. În toți acești ani...

— În toți acești ani mi-am irosit viața, timpul și resursele, preluă Margo ideea. Este vechea poveste cu greierele și furnica, mamă?

Deși nu voia să se vadă, Ann surâse.

— Nu ai ascultat niciodată povestea aceasta și nu ți-ai făcut provizii pentru iarnă. Cel puțin eu așa am crezut.

Se ridică și merse în pragul ușii încăperii pline cu lucruri frumoase.

— Totuși, se pare că ai adunat ceva.

— Nu. Aici e vorba de altceva. Nevoia e mama inventivității. Sau să fie disperarea?

Margo începuse să fie mai sinceră cu sine și recunoscu față de mama ei:

— Nu am plănuit să iasă așa, mamă, Nici nu voiam asta.

Ann se întoarse în bucătărie și o studie pe femeia care stătea așezată pe un scaun modern, alb, tapițat cu un material roz-aprins. Devenise mai blândă, își zise Ann. Are alți ochi, altă gură. Se întreba dacă și Margo, care fusese mereu mândră de fiecare centimetru al feței sale, observase schimbarea.

— Deci nu voiai? întrebă Ann în cele din urmă. Dar acum?

— Acum vreau să fac ceva care să dureze. Ba nu, greșit, se corectă și mai luă o prăjitură. Vreau să fac sau să fac ceva nemaipomenit.

Pretexte se va extinde. Peste un an sau doi vreau să deschid unul în Carmel. Pe urmă – cine știe? Poate o vitrină elegantă în Centrul San Francisco-ului, sau la Los Angeles.

— Tot visezi, Margo?

— Da, ai dreptate. Tot visez. Tot îmi place să vizitez locuri necunoscute.

Surâse și-și lăsă părul pe spate.

— Sub această carapace e tot Margo, aceeași.

— Nu-i adevărat.

Ann se apropie de ea și îi cuprinse bărbia în palmă.

— Nu ești, dar o mai recunosc în tine pe fetița pe care am crescut-o. De unde vii? șopti ea. Bunicii tăi pescuiau și din asta trăiau. Bunicile tale frecau podele și puneau rufele la uscat în bătaia vântului, susținându-le cu cârlige de lemn.

Îi luă mâna lui Margo și se uită atentă la palma îngustă, la degetele lungi și fine pe care străluceau inele.

— Mâna mamei mele era cât două de-ale tale. Mare, puternică și capabilă. Ca a mea.

Văzu că Margo a rămas surprinsă că o aude vorbind atât de degajată despre persoane pe care nu le pomenise niciodată până atunci. Din egoism, își dădea acum seama Ann. Fiindcă, dacă nu vorbea despre ele, nu suferea atât de mult că le-a pierdut. Oh, făcuse greșeli, recunoscu Ann în sinea sa. Greșeli capitale comise cu singurul copil pe care Dumnezeu i-l dăruise. Era dureros să le îndrepte acum, dar așa se cuvenea.

— Pe mama mea a chemat-o Margaret, începu Ann dregându-și glasul. Până acum nu ți-am spus asta fiindcă a murit la câteva luni după plecarea mea din Irlanda. M-am simțit vinovată pentru că am părăsit-o când suferea; pentru că nu am putut să vin să-mi iau rămas-bun. Nu ți-am vorbit despre ea nici ție, nici altcuiva. Ar fi suferit să știe asta.

— Îmi pare rău, reuși Margo să murmure. Mamă, îmi pare rău.

— Și mie - pentru asta și pentru că nu ți-am spus mai devreme că era nebună după tine cât timp am stat împreună.

— Cum...

Margo încercă să întrebe, dar se temea că nu va primi nici acum răspuns.

— Cum arăta? zise Ann zâmbind. Când erai mică mă băteai la cap cu întrebări din acestea. Pe urmă ai încetat să mă mai întrebi fiindcă nu-ți răspundeam niciodată. Ar fi trebuit să o fac.

Ann se depărtă și merse lângă ferestruica pe unde răzbătea forfota străzii. Păcatul ei fusese acela al lașității, al comodității. Dacă pedeapsa era doar durerea amintirii, era de ajuns.

— Înainte să-ți răspund, vreau să știi că nu ți-am spus nimic pentru

că nu voiam să privesc înapoi.

Oftă și reveni lângă Margo.

— Era mai important să te cresc cum se cuvine, decât să-ți umplu capul cu oameni care nu mai existau. Oricum, aveai și așa capul plin de alte lucruri.

Margo o atinse ușor pe mână.

— Cum arăta?

— Era o femeie bună. Muncea din greu, îi plăcea să cânte și cânta în timp ce muncea. Își iubea florile și putea cultiva orice. Ne-a învățat cum să ne mândrim cu o casă curată și cu noi înșine. Nu admitea să facem prostii, dar ne iubea și ne alinta cât putea de mult. Îl aștepta pe tata să vină de la pescuit cu o privire în ochi pe care nu am înțeles-o decât când am crescut mare.

— Bunicul meu? Ce fel de om era?

— Un bărbat masiv cu o voce puternică. Îi plăcea să înjure, iar mama îl dojenea.

Ann surâse din nou.

— Venea mirosind a pește, a apă sărată și a tutun și ne spunea povești. Ce mai povești ne spunea.

Ann strânse câteva firimituri de pe masă.

— Ți-am dat numele mamei mele. Tata o striga Margo când o tachina, deși nu o văd în tine, cum de fapt nu mă văd nici pe mine. Ochii, uneori - Ann o privi în ochi - nu culoarea lor, ci forma și încăpățânarea care se citea în ei. Așa sunt și eu. Culoarea o ai de la tatăl tău. Avea niște ochi în care te pierdeai ca femeie. Atât de luminoși, Isuse, încât te orbeau!

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre el.

— Îmi făcea rău.

Ann se așeză, parcă obosită.

— Mă durea, de aceea nu am făcut-o, apoi m-am dezobișnuit și ți l-am răpit din suflet. Am făcut marea greșeală să nu-l împart cu tine, Margo. Nu am făcut altceva decât să-l păstrez doar pentru mine, spuse Ann cu glas tremurat. Numai pentru mine. Nu ți l-am dat pe tatăl tău.

Margo inspiră adânc; simțea o imensă greutate în piept.

— Nu mă gândeam că l-ai iubit.

— Să nu-l iubesc? întrebă Ann șocată, apoi râse. Dumnezeule, fetițo, să nu-l iubesc? Aveam atâta iubire pentru el cât nu-mi încăpea în inimă. De fiecare dată când îl vedeam începea să-mi bată inima așa cum se zbat peștii când îi scoți pe uscat. Iar când mă ridica în brațe, ce mult îi plăcea să facă asta, apoi mă învârtea prin cameră, mă trezeam amețită, dar nu din învârtit, ci doar fiindcă-i simțeam mirosul. Și acum parcă-l miros: lână udă, pește și bărbăție.

Margo încercă să-și imagineze mama tânără, râzând cuprinsă de brațele lui puternice și iubitoare.

— Credeam... presupuneam că te-ai măritat cu el fiindcă ai fost nevoită.

— Sigur că am fost nevoită, începu Ann, apoi făcu ochii mari. Oh, a trebuit. Păi, tatăl meu l-ar fi zvântat în bătaie. El a încercat, Johnny al meu, adăugă ea surâzând. Doar era bărbat și avea nevoile lui, dar și eu le aveam pe ale mele, așa că m-am culcat în pat în noaptea nunții cum se cuvenea, ca o fecioară nerăbdătoare.

— Nu eu am fost...

Margo luă paharul și bău.

— Nu eu am fost motivul pentru care te-a luat de soție?

— Eu am fost motivul, îi explică Ann cu mândrie în glas. Îmi pare rău că tu ai avut în cap ideea asta; nu mi-am dat seama decât acum.

— Credeam - mă întrebam... Cum să mă exprim? se întrebă Margo copleșită de atâtea emoții. Erai foarte tânără, cu un copil de crescut într-o țară străină.

— Nu ai fost niciodată o povară pentru mine, Margo. Uneori m-ai pus la grele încercări, dar nici măcar o clipă nu mi-ai fost povară. Nicio greșeală nu ai fost, așa că scoate-ți ideea asta din cap pentru totdeauna. A trebuit să ne căsătorim, Margo, fiindcă ne iubeam. Eram nebuni de dragoste. Foarte tineri, disperați și îndrăgostiți până peste cap, iar tu ai ieșit din această dragoste, disperată și pătimașă.

— Oh, mamă, îmi pare atât de rău.

— Rău? Am avut mai multe bucurii în acești patru ani dăruiți de Dumnezeu alături de el decât aș fi putut avea în două vieți puse cap la cap.

— Dar l-ai pierdut.

— Da, l-am pierdut. La fel și tu. Nu ai avut prea mult timp să-l cunoști, dar, Doamne, a fost un tată bun și te adora din cap până-n picioare. Te privea cum dormi și te mângâia pe obraz cu vârfurile degetelor, de teamă să nu te frângă. Când îți zâmbea, toată fața i se lumina.

Ann duse o mână la buze și râse, văzându-l parcă în acele clipe.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus asta până acum.

— Nu-i nimic.

Acum greutatea i se desprinsese din piept, dar simțea lacrimile în ochi.

— Nu-i nimic, mamă. Mi-ai spus acum.

Ann închise ochii câteva clipe. Cum îi putea explica dorul, iubirea și bucuria duse de aceeași inimă o viață de om?

— Ne-a iubit pe amândouă, Margo, și a fost un om bun, cumsecade, plin de visuri pentru noi toți și pentru copiii pe care urma să-i facem.

Își căută batista în buzunar și se șterse la ochi.

— Ce prostie să plâng acum. Douăzeci și cinci de ani.

— Nu e o prostie.

Pentru Margo era o revelație, una sfâșietoare, dar plăcută. Dacă mai există după douăzeci și cinci de ani, atunci existase și iubire. Disperată și dulce, dar, mai important, permanentă.

— Nu trebuie să mai vorbim despre asta.

Ann dădu negativ din cap și clipi des. Trebuia să-i redea copilului ei și al lui Johnny ce i se cuvenea de la naștere.

— Când s-au întors acasă în acea seară cu furtună - Doamne, ce furtună năprasnică - vântul urla și fulgerele despicau cerul.

O privi pe Margo în ochi.

— Știam - nu voiam să cred, dar știam - că murise înainte ca ei să-mi spună. Fiindcă murise ceva aici - își duse mâna la piept, în dreptul inimii. Murise și luase cu el o bucată din inima mea. Credeam că nu voi putea trăi fără el. Știam că nu vreau să trăiesc fără el.

Ann își încleștă degetele de la ambele mâini; ceea ce avea să spună era și mai dureros. Era însărcinată în trei luni pe atunci.

— Erai… Margo începu să plângă. Erai însărcinată?

— Doream un fiu pentru Johnny. Spunea că ar fi frumos, fiindcă deja aveam cea mai frumoasă copilă de pe pământ. Dimineața m-a sărutat și și-a luat rămas-bun. Apoi te-a sărutat pe tine, după care și-a pus o mână pe pântecul meu, acolo unde creștea copilul. A râs. Nu s-a mai întors înapoi. Nu l-au găsit niciodată, ca să-l mai pot vedea o dată. Ultima dată să-l fi putut privi. În seara aceea am pierdut copilul; pe furtună, în dureri și disperare. L-am pierdut pe Johnny, copilul, dar mai rămăseseși tu.

Cum putea cineva să treacă prin așa ceva și să trăiască în continuare? se întreba Margo. De câtă putere avusese nevoie?

— Aș fi vrut să știu.

Îi luă mâinile lui Ann într-ale sale.

— Păcat că nu am știut, mamă. Aș fi încercat să fiu... mai bună.

— Nu, spui prostii.

După atâția ani Ann realiză că nu procedase cum trebuia.

— Nu ți-am spus destule lucruri pozitive. Nu a fost doar supărare și durere. Adevărul e că l-am avut în viața mea mulți ani. Prima dată l-am îndrăgit când aveam șase ani, iar el nouă. Ce băiat zdravăn era Johnny Sullivan, cu un râs de drăcușor și ochi de înger. Îmi plăcea de el și l-am urmărit, i-am ieșit în cale.

— Tu? izbucni în râs Margo. Tu ai flirtat cu el?

— Fără pic de rușine. Până ce ajunsesem de șaptesprezece ani îi zdrobisem inima și îi refuzasem cererea în căsătorie până să apuce să termine de vorbit. Oftă prelung, sfâșietor. Înțelege și crede asta. L-am iubit Margo, cu lăcomie, iar când a murit și a murit și copilul lui, puteam să mor și eu, dacă nu erai tu. Aveai nevoie de mine. Iar eu aveam nevoie de tine.

— De ce ai plecat din Irlanda? Familia ta era acolo. Aveai nevoie și

de ei.

Ann parcă vedea țărmurile cu stânci zdrențuite și marea învolburată.

— Pierdusem ceva ce-mi închipuiam că va fi al meu pe veci. Ceva ce iubeam și-mi doream de-o viață. Nu putem suporta să respir aerul acela fără el. Trebuia să încep altundeva. Ceva nou.

— Erai speriată?

— Ca de moarte.

Ann schijă un zâmbet și avu poftă de o înghițitură de șampanie. Duse la buze paharul lui Margo și bău.

— Am reușit până la urmă. Dacă mă gândesc bine ai ceva mai mult de la mine decât credeam eu. Am fost dură cu tine, Margo. Nu am realizat cât de dură până deunăzi. M-am rugat pentru asta. Erai un copil uluitor de frumos și știai asta. O combinație periculoasă. O parte din mine se temea să te iubească prea mult fiindcă... mă rog, credeam că a iubi cu aceeași pasiune ca în tinerețe ar fi fost ca o ispită și sfidarea lui Dumnezeu. Nu ți-am putut arăta, nu îndrăzneam să-ți arăt, fiindcă, dacă te pierdeam și pe tine, nu mai puteam trăi.

— Eu am crezut mereu că...

Margo se opri și dădu din cap voind parcă să alunge cuvintele.

— Nu, spune, trebuie să spui ce ai pe suflet.

— Credeam că nu sunt destul de bună pentru tine.

— Asta a fost vina mea.

Ann strânse buzele mânioasă și se întrebă de ce lăsase atâția ani fără ca Margo să știe adevărul.

— Nu a fost vorba de asta, Margo. Mă temeam de tine și pentru tine. Nu puteam înțelege de ce doreai atât de mult. Eram îngrozită că vei crește într-un loc unde existau atâtea, dar toate aparțineau altora. Poate că nici acum nu te înțeleg, dar te iubesc. Trebuia să-ți fi spus mai des lucrul acesta.

— Nu e întotdeauna ușor de spus. Oricum, eu am știut dintotdeauna că mă iubești.

— Dar nu ai știut că sunt mândră de tine, zise Ann suspinând. Mândria ei o făcuse să păstreze tăcerea. Am fost mândră din prima clipă când ți-am văzut chipul într-o revistă. La fel și după aceea.

Mai bău puțină șampanie, acum că-și începuse mărturisirea.

— Le-am păstrat pe toate.

— Le-ai păstrat? întrebă mirată Margo.

— Ți-am păstrat toate fotografiile. Domnul Josh mi le trimitea, iar eu le puneam într-un album. Mă rog, albume, fiindcă s-au adunat destule.

Zâmbi cu timiditate spre paharul gol.

— Se pare că m-am cam amețit.

Pe negândite, Margo se ridică, aduse sticla din frigider, scoase

dopul argintiu și-i mai turnă.

— Ai păstrat fotografiile cu mine și le-ai adunat în albume?

— Da și articolele, cele care te bârfeau. Făcu un semn prin aer. De acelea nu am fost mereu mândră, să știi, și cred că băiatul acela nu mi le-a trimis pe cele mai urâte.

Margo înțelese că Josh era „băiatul acela" și surâse.

— Trebuie să se fi gândit la tine.

— Nu, mereu s-a gândit la tine, spuse ea înclinând ușor capul. El e un bărbat orb de iubire, dacă mai există așa ceva. Din ce ești făcută, Margo? Ești la fel de isteață ca mama ta să te legi de un bărbat puternic și frumos, care să te ducă în pat și să te ridice de acolo ametită?

Margo pufni în râs, iar Ann încercă să-și recapete demnitatea ridicând capul.

— E din cauza băuturii. E un păcat să bei în mijlocul zilei.

— Mai bea puțin, apoi ia taxiul și mergi acasă.

— S-ar putea să fac asta. Deci, care e răspunsul tău? Ai de gând să-l lași pe acest bărbat să se mai învârtă mult în jurul tău sau faci ce trebuie?

Ideea cu învârtitul i se păru cea mai potrivită gustului ei, dar acum nu mai era sigură.

— Va trebui să mă mai gândesc la asta. Mamă, îți mulțumesc fiindcă mi l-ai redat pe tata.

— Ar fi trebuit să...

— Nu.

Margo dădu ușor din cap.

— Hai să nu ne mai facem probleme pentru „ar fi trebuit să". Vom avea destul timp să ne amintim de ele toată ziua. Să începem cu acum.

Ann începu să-și șteargă ochii din nou.

— Văd că am făcut o treabă bună cu tine, cum nu mă așteptam. Am o fiică pe cinste.

Emoționată, Margo o sărută pe obraz.

— Hai să zicem că treaba e în desfășurare. Apropo de muncă - adăugă ea văzând că amândouă mai aveau puțin și începeau să plângă de-a binelea - stai și bea-ți vinul liniștită. Pauza mea de prânz s-a terminat și trebuie să cobor să deschid.

— Am câteva fotografii, zise Ann cu glas stins. Aș vrea să ți le arăt cândva.

— Mi-ar plăcea să le văd. De-abia aștept.

Margo se duse spre ușă, dar se opri în prag.

— Mamă; și eu sunt mândră de tine și de ce ai reușit să faci în viață.

*

Josh auzi râsete de copii în timp ce venea pe terasa sudică spre piscină. Chicotelile îi înveseliră inima și-l făcură să se simtă mai liniștit. După undele de la suprafață înțelese că era vorba de o întrecere. Zâmbi.

Cu siguranță că Laura înota mai încet, fiindcă, dacă era vorba de înot serios, nu o putea întrece nimeni. Cândva Josh se înfuria când o vedea pe sora mai mică depășindu-l. Laura fusese căpitan la echipa de înot din liceu și participase la multe competiții din toate statele, intenționând chiar să atace Olimpiada. Acum le lăsa pe fete să i-o ia înainte și le privea cum se întrec entuziasmate.

— Am câștigat! strigă Ali. Te-am luat cu o lungime.

Într-o clipă încetă să râdă și spuse dezamăgită:

— M-ai lăsat să te întrec.

— Ți-am oferit un handicap, spuse Laura mângâind-o pe părul ud acum întins spre spate, apoi surâse când o văzu pe Kayla ieșind și ea de sub apă, scuipând de zor. Așa cum tu i-ai dat handicapul surorii tale fiindcă ești mai mare și mai rapidă.

— Dar vreau să câștig singură.

— După cum ai înotat, vei câștiga.

O sărută pe Kayla pe frunte.

— Amândouă înotați ca niște sirene.

La auzul acestor cuvinte Ali se lumină la față, iar Kayla începu să plutească pe spate zâmbind visătoare.

— Sunt sirenă, spuse Kayla. Înot toată ziua cu delfinii.

— Eu sunt mai rapidă.

Ali se lăsă și ea pe spate, apoi văzu cu coada ochiului un bărbat înalt, în costum, cu părul strălucind în soare. La început se sperie, dar când se întoarse pe burtă și privi mai bine, văzu că nu era tatăl său, din fericire.

— Unchiule Josh! A venit unchiul Josh!

Kayla începu să lovească apa cu picioarele.

— Vino și înoată cu noi. Suntem sirene.

— Se vede foarte clar asta, dar mă tem că nu sunt îmbrăcat pentru a mă juca acum cu sirenele. Oricum îmi face plăcere să le privesc.

Ca să-l distreze, Kayla începu să facă salturi, iar ca să nu se lase mai prejos, Ali ieși și alergă spre trambulină ca să-i arate că își perfecționase săritura. Josh fluiera admirativ și aplaudă, dând câteva sfaturi, apoi Laura ieși din apă și se înfășură cu prosopul.

Slăbise. Până și un frate putea să-și dea seama. Trebui să le zâmbească în continuare fetelor și nu putu să-și spună părerea chiar acum.

— Ai un minut? o întrebă el după ce o văzu îmbrăcată cu halatul de baie.

— Sigur. Fetelor, afară din apă.

Reacția imediată erau proteste și tânguieli, dar o ascultară și se apropiară de mal.

— Ai vreo problemă la birou?

— Nu chiar. Spuneai că ai vrea să te implici mai activ.

Nu voia să fie auzit de fete și se apropie de o tufă de gardenii, aleasă drept camuflaj.

— Ai multe pe cap, Laura.

— Nu mă interesează oferta ta de lucru, Josh.

Zâmbi și-și netezi părul ud spre spate.

— Cred că a venit timpul să fiu mai atentă. Am lăsat lucrurile să treacă pe lângă mine până acum, dar asta nu se va mai repeta.

— Mă supăr dacă începi iar să dai vina doar pe tine.

— Într-o căsnicie e nevoie de doi oameni.

Laura suspină și privi fetele care se plimbau spre grădină. La o oarecare distanță erau grajdurile, vechile coloane și clădirea cu ziduri întunecate, parțial ascunse vederii, fiindcă era construită pe un teren denivelat. Ar fi dorit ca în grajduri să fie cai sau să-i vadă păscând pe pășune. Ar fi dorit să aibă îndeajuns timp pentru a se ocupa de cai, așa cum făcea când era copilă.

— Dar nici nu fac asta, Josh; gestul lui Peter este de neiertat. A fost destul de grav că și-a ignorat copiii, dar să le mai ia și ce e al lor...

— Și al tău, îi aminti Josh.

— Da, erau și banii mei, dar îi voi face la loc. Va dura un timp, dar îi voi face la loc.

— Draga mea, dacă ai nevoie de bani, știi că...

— Nu, răspunse dând negativ din cap. Nu iau bani de la tine sau de la mama și tata. Nu vreau să cheltuiesc bani Templeton pe care nu i-am câștigat. Atâta vreme cât fetele nu vor avea nevoie.

Zâmbi și-l mângâie pe braț în timp ce se plimbau.

— Hai să fim realiști, Josh. Toate trei avem o casă minunată și mâncare pe masă. Școala fetelor e plătită. Sunt o mulțime de femei în situația mea, cărora nu le-a mai rămas absolut nimic.

— Asta nu înseamnă că situația ta e mai puțin urâtă. Cât timp vei mai putea să plătești servitorii, Laura, și taxele școlare, dacă ești hotărâtă să te folosești numai de partea ta din profitul magazinului?

Laura se gândise la servitori. Cum ar fi putut să-i concedieze când marea lor majoritate slujiseră în casa Templeton de ani de zile? Ce ar face doamna William sau bătrânul Joe, grădinarul, dacă ea ar reduce din personal?

— Pretexte îmi aduce bani buni și am și dividendele din acțiunile *Templeton* care intenționez să le câștig muncind. Am mult timp la dispoziție, Josh, și m-am săturat de ședințele de comitet, de prânzuri și colecte de fonduri. Acesta era stilul de viață a lui Peter.

— Vrei o slujbă?

— De fapt, aș putea să lucrez cu program redus. Nu pot spune că nu m-aș pricepe, dar de foarte mult timp m-am dezobișnuit să-mi croiesc un drum în viață. Mă uit la Kate și o văd cum a muncit toată viața ei pentru ceva ce-și dorește. La fel Margo. Apoi mă uit la mine.

— Termină.

— Trebuie să dovedesc și eu ceva. Vreau să încep de acum. Tu nu ești singurul din această generație Templeton care se pricepe la hoteluri. Mai știu și eu câte ceva despre aprovizionare, organizarea de acțiuni politice și distracții. Desigur, va trebui să-mi împart timpul cu fetele și cu magazinul.

— Când poți începe?

— Vorbești serios? întrebă ea uluită.

— Laura, interesul tău pentru firma *Templeton* e la fel de mare ca și al meu.

— Dar nu am făcut niciodată nimic în acest sens. Am lăsat anii să treacă.

— De ce?

— Fiindcă așa a dorit Peter. Adesea îmi spunea că treaba mea este să fiu doamna Peter Ridgeway.

Laura trebui să recunoască faptul că această stare de lucruri o umilise adesea.

— Știi ce mi-a trecut prin cap acum un an? Că numele meu nu apărea nicăieri. Deci eu eram un nimic.

John părea dezamăgit de cele auzite și privi spre piscină, unde fetele se întreceau să vadă care dintre ele își poate ține respirația mai mult.

— Poate că o căsnicie înseamnă pierderea identității.

— Nu, nu-i așa. Nu ar trebui să fie așa.

O durea să recunoască asta, dar...

— Eu am lăsat lucrurile să meargă așa. Mereu mi-am dorit să fiu perfectă. Fiica perfectă, soția perfectă, mama perfectă. Am primit o palmă dură peste obraz când am realizat că nu pot fi niciuna din acestea.

Josh o luă pe după umeri și o strânse ușor.

— Dar ca soră perfectă? Eu nu am nicio plângere.

Laura îl luă de mână, bucuroasă că-l aude spunând asta.

— Dacă eram sora perfectă, te întrebam de ce nu o ceri de soție pe Margo.

Îl strânse mai tare de mână când simți că el voia să și-o retragă.

— Vă iubiți, vă înțelegeți. Aș spune că aveți mai multe în comun decât multe cupluri pe care le cunosc. Știu că mai există și teama de a face următorul pas.

— Poate că îmi place pasul în care mergem acum.

— Dar este de ajuns, Josh? Pentru tine și pentru Margo?

— Ce naiba, ești prea insistentă.

— Aceasta e singura cerință a unei surori perfecte.

Josh părea nervos și se opri lângă un trandafir îmbobocit.

— M-am gândit la asta. Căsnicie, copii, tot tacâmul. Destule tacâmuri, murmură el. Cu multe surprize.

— Dar ție îți plăceau surprizele.

— Da, numai că și eu și Margo avem un punct comun: respectăm posibilitatea ca fiecare să poată merge mai departe când îi convine. În ultimii zece ani am locuit la hoteluri fiindcă îmi place tranzitoriul, confortul. La naiba.

Rupse bobocul și i-l dărui Laurei.

— Toată viața am așteptat. M-am gândit că, după ce se va sfârși așteptarea, voi risca. Un an sau doi de distracții și jocuri - exact ce așteaptă ea de la mine. Așa mă vede ea. Apoi mă gândeam să-i strecor ideea căsniciei.

Laura râse și înclină ușor capul, în semn că nu înțelege.

— Dar e vorba de un joc de șah sau de o relație, Josh?

— Până de curând a fost ca un joc de șah. Mutare și replica la mutare. Am făcut-o să se îndrăgostească de mine.

— Chiar ești convins de asta?

Laura îi puse bobocul la butoniera sacoului.

— Bărbații sunt niște nătărăi.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută.

— Cere-o. Te provoc la încercare.

— Mi-ar fi plăcut să nu pui problema chiar așa.

— Acesta este încă un element important la o soră perfectă: cunoașterea celor mai ascunse slăbiciuni.

*

Neștiind ce planuri erau puse la cale, Margo conducea o clientă spre ieșire. O dureau îngrozitor picioarele și se bucura că Laura urma să vină a doua zi de la prânz. Se făcuse șase fără un sfert și decise să închidă casa, să facă monetarul și să meargă la hotel mai devreme pentru a se pregăti și a se face frumoasă; Josh îi promisese o cină ca-n basme.

Avantajele vieții noi se adunau, își zise ea trecând în spatele tejghelei unde își scoase pantofii. Nu numai că putea dovedi că are, în afară de un trup minunat, și o minte strălucită, dar descoperise un nou aspect al trecutului ei care trebuia explorat. Părinții ei se iubiseră. Poate că era o copilărie pentru o femeie matură să se bucure de acest lucru. Știa că acest lucru îi deschisese în inimă un locșor special. Unele sentimente durează la nesfârșit. Dragostea rezistă.

În această seară voia să-i spună lui Josh ce știe, ce crede și ce

dorește. O viață adevărată, completă. O căsnicie.

Râse imaginându-și chipul lui când îl va cere de bărbat. Va trebui să-și aleagă cuvintele potrivite, se gândi în timp ce transfera banii din casă în sacoșa cu care-i ducea la bancă. O provocare subtilă, își zise ea, dar nu prea subtilă.

Îl va face fericit. Vor călători împreună prin lume, vor merge în toate acele locuri încântătoare pe care le îndrăgeau amândoi. Vor veni mereu aici, fiindcă aici va fi casa lor.

Îi trebuise destul timp ca să accepte ideea.

Se deschise ușa, privi cu zâmbetul obișnuit primirii unui client, apoi strigă veselă.

— Claudio!

Într-o clipă ocoli tejgheaua și îi ieși în întâmpinare cu brațele larg deschise tânărului înalt, cu o ținută distinsă. E minunat. Îl sărută pe amândoi obrajii, apoi făcu un pas înapoi să-l admire. Era fermecător, ca întotdeauna. La tâmple i se vedeau deja fire argintii printre buclele brune. Era bronzat, iar nasul prelung, tipic roman, se profila între cei doi ochi de culoarea ciocolatei.

— *Bella*.

Îi sărută amândouă mâinile.

— *Molta bella.* Mă supărasem pe tine, Margo *mia,* dar acum, că te văd, sunt fermecat.

Margo se simți flatată și începu să râdă.

— Ce face cel mai bun producător de filme din Italia în micul meu colț de lume?

— Te căutam, unica mea iubire.

— Ah.

Era o glumă pe care o savurau amândoi, dar întotdeauna se înțeleseseră perfect.

— Acum m-ai găsit, Claudio.

În sfârșit, Claudio văzu că nu trebuia să-și facă griji în privința ei; era strălucitoare.

— Zvonurile și bârfele pe care le-am auzit când am revenit de la filmări erau adevărate, deci. Margo are un magazin.

Ea îl privi cu mândrie.

— Și?

— Și? repetă el, ridicând brațele. Iată-mă.

— Stai să-ți aduc un pahar cu șampanie și vreau să-mi spui ce faci cu adevărat în Monterey.

— Am venit să îmi caut iubirea pierdută.

Margo îi dădu paharul, iar el îi făcu cu ochiul.

— Aveam ceva treabă la Los Angeles și nu puteam să fiu atât de aproape și să nu vin să te văd.

— Ești drăguț. Mă bucur și eu să te văd.

— Ar fi trebuit să mă chemi când ai avut necazuri.

Totul i se părea de domeniul trecutului și ridică doar din umeri.

— Am trecut peste toate.

— Alain acela a fost un porc.

Claudio începu să se plimbe cu pași apăsați, așa cum făcea pe scenă. Îl făcu pe Alain ceva mai mult decât „porc”, dar mormăi cuvintele în italiană...

— Trebuie să fiu de acord cu tine, spuse Margo după ce Claudio își deșertă sacul mâniei.

— Dacă sunai la mine la studio sau la birouri, poate că m-ai fi găsit și aș fi aflat mai devreme. M-aș fi urcat în carul înaripat și aș fi venit să te salvez.

Margo parcă-l și vedea; Claudio era unul dintre puținii bărbați care ar fi venit în ajutorul prietenilor într-un car înaripat fără să pară deloc caraghios.

— M-am salvat singură, dar îți mulțumesc oricum.

— Ai pierdut Bella Donna. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Și mie, dar acum am locul acesta.

Claudio se uită împrejurul lui și zâmbi aprobator.

— Proprietară de magazin, Margo a mea.

— Da, Claudio.

— Vino.

O luă de mână și îi spuse pe un ton grav, privind-o cu seriozitate.

— Lasă-mă să te iau de aici. Hai la Roma cu mine. Peste câteva luni încep un nou film. Am un rol pentru tine, *cara.* E un personaj puternic, sexy, strălucitor și nemilos.

Margo începu să râdă, flatată.

— Claudio, mulțumesc, dar acum șase luni am luat-o de la zero și nu mi-am făcut probleme că nu sunt actriță. Acum am deja o afacere.

— Bine, dar lasă pe altcineva să se ocupe de ea. Vino cu mine. Voi avea eu grijă de tine.

Începu să se joace cu degetele prin părul ei, însă o privea cu patimă.

— Vom avea aventura pe care ne-am dorit-o dintotdeauna.

— Nu am ajuns niciodată să o avem, nu-i așa? Foarte bine, fiindcă de aceea suntem încă prieteni. Nu, Claudio, oricum sunt măgulită și-ți mulțumesc.

— Dar nu te înțeleg. Tu nu ești născută pentru a număra mărunțiș. Acesta nu e... *Dio!* Acestea sunt farfuriile tale.

Se opri lângă un raft și privi descumpănit.

Din ele am mâncat împreună spaghetti.

— Ai o privire ageră, spuse ea.

Se întoarse spre ea, apoi continuă să se uite printre obiectele expuse. Văzu lucruri pe care le admirase în apartamentul ei din

Milano.

— Credeam că e o glumă proastă ce am auzit: că-ți vinzi lucrurile, Margo, dar nu trebuia să ajungi la asta.

— Vorbești de parcă mi-aș câștiga existența vânzând la o tarabă pe stradă.

— E umilitor, spuse printre dinți.

— Nu, nu este.

Margo încercă să se calmeze. Știa că se gândea la ea ca la femeia pe care o cunoscuse cândva. Ea, Margo, ar fi fost *atunci* umilită.

— Nu este. Așa credeam și eu, dar m-am înșelat. Vrei să știi ce este asta, Claudio?

Murmurând tot felul de înjurături în italiană, Claudio se gândea să o ia cu forța și să o scoată din acel loc.

— Da, vreau să știu ce este.

Margo se apropie de el și-l privi în ochi.

— E amuzant.

— Amuzant? întrebă el izbucnind în râs.

— Teribil de amuzant. Și mai știi ceva? Mă pricep la ce fac. Sunt foarte bună la asta.

— Vorbești serios? Ești mulțumită?

— Nu, nu sunt mulțumită. Sunt fericită. E al meu. Eu am frecat podelele și am vopsit pereții.

Claudio păru șocat și-și duse mâna la piept.

— Te rog, inima mea.

— Eu am frecat și baia.

Râse și-l sărută pe obraz.

— Și mi-a plăcut.

Claudio încerca să-și vină în fire.

— Te rog, aș mai dori puțin vin.

— Bine, dar va trebui să faci niște investigații pentru mine.

Îi umplu paharul și luă și ea unul, apoi continuă:

— Să-ți spun cu ce mă pot ajuta investigațiile tale.

— Spune.

— Cunoști o mulțime de oameni.

Îl conducea spre scări și se gândea. Oamenii se mai plictisesc de hainele purtate în sezonul trecut sau de nimicurile cumpărate. Poți să le dai numele meu. În primul rând m-ar interesa lucrurile pe care le aruncă oricum.

— Isuse, reuși el să spună în timp ce urcau scările.

*

Primul lucru pe care-l observă Josh când intră în magazin era sacoșa pentru bani. Se miră de neglijența ei. Încuie ușa, apoi merse spre tejghea, puse sacoșa în sertarul cu lacăt și observă pantofii ei pe

jos.

Intenționa să-i țină o prelegere despre măsurile de prevedere elementare, dar deocamdată mai avea răbdare. În buzunar avea inelul bunicii lui. Acum îl răsucea cu aceeași neliniște pe care o simțise când îl scosese din sertarul de la bancă. Era un diamant rusesc, alb, cu colțurile rotunjite, șlefuit parcă pentru Margo. Era fin, strălucitor și arunca raze scânteietoare, exact ca ea.

Voia să o copleșească oferindu-i-l. Avea de gând să îngenuncheze chiar - după ce o va fi amețit cu puțină șampanie. Ca bărbat îți trebuie stimulente când e vorba de Margo. Josh era convins că nu-i va surâde ideea căsătoriei, dar avea de gând să o ia cu binișorul și să ajungă acolo unde voia el. O va seduce, dacă va fi nevoie. Sacrificiul nu era prea mare. Imaginea ei purtând doar inelul de logodnă era îndeajuns de aț ățătoare și simți cum i se liniștesc nervii.

Gata cu jocurile și distracțiile, își zise Josh. E timpul afacerilor serioase. Începu să urce scările și vru să o strige, dar auzi hohote de râs. Era pe punctul de a zâmbi și el, dar auzi un hohot de râs bărbătesc. Un client, își zise el, furios pe accesul de gelozie, dar când ajunse în pragul ușii, simți cum îi zvâcnește genunchiul. Margo era înlănțuită de brațele unui bărbat, și sărutul lor fu îndeajuns de apăsat și de lung ca să rămână pe loc, trăsnit.

Se gândi să comită o crimă sângeroasă, să frângă oase și să spargă orice, inclusiv capete de om. Strânse pumnii și își înăbuși un geamăt animalic, care-l înneca de câteva secunde. Mândria era un sentiment la fel de violent ca și răzbunarea. Înghe ț ă și o privi pe Margo depărtându-se puțin de bărbatul înalt.

— Claudio, spuse ea pe un ton scăzut. Mă bucur că ai venit. Cred că putem...

Îl zări pe Josh în clipa următoare și schimbă fețe-fețe. Surpriză, plăcere, vină, glumă. Glumă nu dură fiindcă ochii lui O străfulgerau cu săgeți de gheață.

— Josh.

— Nu eram așteptat, spuse el brusc. Știu. Nu cred că ar avea rost să mă scuz pentru întrerupere.

— El e un prieten de la Roma, încercă să-i explice, dar tăcu imediat deoarece se simțea despicată de privirea lui.

— Lasă prezentările Margo. Nu vreau să te reț in de la petrecerea cu prietenul tău.

— Josh.

El ajunse deja la mijlocul scărilor când Margo ieși în urma lui.

— Stai.

Josh îi mai aruncă o privire ucigașă, apoi descuie ușa.

— Rămâi sănătoasă, Margo. Și stai departe de mine.

— *Cara,* veni Claudio și îi puse mâna pe umăr, văzând-o că începe

să tremure în capul scărilor. Mă surprinde că ne-a lăsat viețile.

— Trebuie să fac ceva. Trebuie să mă asculte. Ai mașină?

— Da, desigur, dar te sfătuiesc să-i lași puțin timp să se calmeze...

— Cu Josh nu merg lucrurile așa.

Îi tremura mâna, dar luă poșeta, uitând de pantofi.

— Te rog, Claudio, trebuie să mă duci cu mașina.

CAPITOLUL 21

Până ajunse la hotel se strădui să-și alimenteze furia. Era mai bine să fie furioasă decât îngrozită. Fusese îngrozită când îi citise dezgustul în privire și-i auzise glasul irevocabil neiertător. Nu avea de gând să suporte asta. Nu, în niciun caz. Va trebui să se târască la picioarele ei.

— Josh Templeton, ticălosule!

Trânti ușa și se îndreptă spre dormitor în picioarele goale.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Cum îndrăznești să mă umilești în fața prietenului meu?

Se opri și îngheță fiindcă-l văzu cât de calm își așează lucrurile într-o geantă de voiaj.

— Ce faci?

— Bagajele. Trebuie să mă duc la Barcelona.

— La naiba cu bagajele. Nu vei pleca ușor.

Făcu doi pași spre el, intenționând să-i azvârle lucrurile din sacoșă, dar el îi calculă mișcarea și făcu o mișcare bruscă.

— Să nu faci asta! spuse aproape în șoaptă și mânia din ochii lui o țintuiră lobului.

— Dar procedezi ca un copil, începu ea, deși îi clănțăneau dinții de spaimă, iar groaza pusese stăpânire pe ea. Nici măcar nu meriți o explicație, dar sunt dispusă să-ți trec cu vederea atitudinea înjositoare și să ți-o dau. Claudio și cu mine...

— Nu ți-am cerut nicio explicație.

Cu o mișcare bruscă, trase fermoarul.

— Nu, șopti ea. Deja ți-ai făcut o idee despre ce ai văzut, despre ceea ce sunt.

— Să-ți spun eu ce am văzut.

Cu mâinile în buzunare, se străduia să nu-i frângă gâtul, însă degetele frământau cutia de catifea dinăuntru. Furia și durerea îl torturau în același timp.

— Te-am văzut în dormitor, am văzut două pahare de șampanie și o lumină difuză intrând prin perdelele de dantelă. Un decor foarte romantic. Aveai gura lipită de buzele unui bărbat - tipic pentru tine, dacă nu mă înșel. Era genul tău; în jur de cincizeci, bogat, străin.

Luă sacoșa de pe pat.

— Scena aceea, Margo, reprezenta primul act. Cred că-ți poți da seama și singură ce cred despre tine.

Margo ar fi preferat să o lovească mai degrabă cu pumnul. Ar fi simțit mai puțină durere decât îndura acum.

— Chiar ești convins de asta?

Josh ezită. Cum de pare atât de afectată? Cum poate fi afectată și rănită după ce ea însăși i-a sfâșiat inima și a călcat-o în picioare când mai bătea încă?

— Toată viața ta ai vândut sex, ducesă. De ce te-ai schimba?

Margo simți că pălește.

— Cred că e adevărat. Se pare că greșeala mea a fost să ți-l ofer ție pe gratis.

— Nimic nu e gratis, răbufni el. Și tu te-ai distrat la fel de bine. Am făcut față aproape tuturor cerințelor, nu? Nu sunt destul de în vârstă pentru a-ți fi tată, dar pentru restul corespund, nu? Bogat, neîmblânzit, iresponsabil. Sunt un alt *piraña* al societății care trăiește din averea familiei.

— Nu e adevărat, spuse ea cuprinsă de panică. Nu cred că...

— Știm amândoi ce credem unul despre celălalt, Margo.

Îi vorbise calm, trebuia să se calmeze.

— Nu ai avut niciodată mai mult respect pentru mine decât ai pentru tine însăți. Credeam că mă pot obișnui cu asta, dar m-am înșelat. De la început ți-am spus că nu-mi doresc o femeie care mă consideră atât de tâmpit sau de îngust la minte încât să trec peste foștii ei prieteni.

— Josh.

Făcu un pas spre el, dar era prea târziu; Josh își pusese geanta pe umăr.

— Aș vrea să părăsești camera până la sfârșitul săptămânii.

— Sigur că da.

Margo rămase în același loc, iar Josh trecu razant pe lângă ea. Nu plânse nici măcar când auzi ușa trântindu-se. Căzu la pământ și se ghemui neputincioasă.

*

— Byron De Witt a acceptat să preia postul lui Ridgeway. Se va muta în California în șase sau opt săptămâni.

— Perfect.

Thomas își bea cafeaua de după cină și se uita la soția lui, în timp ce fiul lor se plimba nervos prin sufragerie.

— E un bărbat serios, cu mintea ageră și hotărât, spuse Josh.

— Poți să preiei tu, spuse Susan. Până va veni el.

— Nu e neapărat nevoie. Lucrurile merg bine. Nu am reușit să-l aduc înapoi pe bucătarul-șef.

Josh surâse cu subînțeles.

— Dar cel pe care l-am furat de la BHH se descurcă la fel de bine.

— Hmm. Trebuie să se ducă înapoi, își zise Susan, dar de asta va avea ea grijă. Cum se descurcă Laura la Convenție?

— E o Templeton.

Se apropie de coniac, își zise că ar fi prea ușor, așa că luă o ceașcă de cafea.

— E foarte pricepută în a lucra cu oamenii.

Susan își înălță discret o sprânceană, semn că aruncă mingea în terenul soțului ei. Acesta o preluă cu ușurință.

— Mai are timp și de magazin? întrebă Thomas. Cred că nu se obosește prea mult.

— Kate spune că nu. E o forță pe care te poți bizui.

— M-aș bucura dacă unul dintre noi ar mai sta cu ochii pe ea o vreme. Se pare că nu și-a revenit complet.

— Tată, face față foarte bine. Nu pot să mă joc de-a bona la copii.

— Pari obosit, remarcă Susan cu delicatețe. Presupun că de aceea ești atât de irascibil. Mai ții minte, Tommy, cum scâncea dacă nu-l lăsai să doarmă după-amiază?

— Isuse, nu sunt irascibil. Încerc să mă strecor printre probleme. Mâine după-amiază trebuie să fiu la Glasgow. Nu am avut timp să...

Josh remarcă privirile indulgente ale părinților săi. Nimic nu era mai dureros decât să fii privit ca un copil neajutorat.

— Iertați-mă.

— Nu face nimic.

Thomas se ridică și-l bătu pe spate.

— Ai nevoie de un pahar cu coniac, un trabuc și o partidă bună de biliard.

Josh se frecă la ochi. Era foarte obosit. Nu-și amintea ultima dată când dormise cu adevărat. Să fi fost acum două săptămâni? Trei?

— Nu mi-ar strica, se hotărî el.

— Du-te, Tommy, și aranjează totul pentru ora voastră între bărbați.

Bătu cu palma pe canapea lângă ea.

Vreau că Josh să mai rămână puțin cu mine.

Tommy înțelese mesajul și ieși.

— Cincizeci de dolari mingea, strigă înainte să închidă ușa.

— O să mă zdrobească, spuse Josh așezându-se.

Așa face mereu.

— Tuturor ne plac jocurile.

Susan îl mângâie pe genunchi. Al ei însemna să afle întotdeauna ce o interesa.

— Acum, vrei să-mi spui și mie ce s-a petrecut între tine și Margo?

— Nu ți-a dat Kate raportul complet?

Susan făcu abstracție de tonul lui iritat, dar remarcă dezamăgirea din ochii fiului ei.

— Rapoartele sunt deficiente. Se pare că nici Margo nu a fost prea generoasă cu mărturisirile. Kate nu poate scoate altceva de la ea decât că ați hotărât amândoi să puneți punct.

— Bine, atunci.

— Și tu consideri că eu pot crede pur și simplu atât, când te văd cum stai aici trist și nefericit?

— Am surprins-o cu un alt bărbat.

— Joshua.

Susan puse cana pe masă cu zgomot.

— Nu, nu-i adevărat.

— Am intrat în nenorocitul de dormitor și ei erau acolo.

Susan suferea alături de el, dar nu putea crede că acesta era adevărul pur.

— Cred că ai interpretat greșit ceva.

— Ce naiba puteam să interpretez greșit? replică el și se ridică, începând iar plimbările prin cameră. Am intrat și ea se săruta cu un alt bărbat. Al dracului Claudio.

— Josh!

Nu era atât de șocată de cuvinte, cât credea altceva.

— Nu pot crede asta.

— Bine, nu am vrut să spun...

Își trecu degetele prin păr nervos.

— Nu ajunseseră prea departe. Așa-l chema; Claudio.

— Oh! exclamă ea mai liniștită. Bine, dar ea ce ți-a spus?

Josh se opri și o privi în ochi.

— Chiar crezi că am așteptat să-mi mai spună ceva?

Susan luă cana de cafea în mână și sorbi, apoi oftă.

— Nu, sigur că nu. Ai ieșit ca furtuna trimițându-i pe amândoi la naiba în mintea ta. Sunt surprinsă că nu l-ai aruncat pe fereastră înainte să ieși.

— Mă gândisem la asta, recunoscu el. Mă gândisem să-i arunc pe amândoi. Mi s-a părut mai civilizat să plec.

— Și mai încăpățânat, adăugă ea. Oh, Joshua, stai jos. Mă obosește plimbarea ta. Știi că trebuia să-i dai o șansă să-ți explice.

— Nu am... nu vreau scuze și explicații. La naiba, am trecut cu vederea hoardele de bărbați de până acum, dar...

— Ah, spuse ea dând din cap mulțumită de bănuiala confirmată.

Ajunseseră la punctul sensibil.

— Chiar ai trecut cu vederea? Sincer?

— Mă străduiam.

Josh simțea că trebuie să înghită puțin coniac, așa că se duse și-și turnă destul într-un pahar înainte de a o asculta și de a se așeza.

— Când am venit acasă și am găsit-o pozând goală în patul nostru am trecut ușor peste asta.

Surprinse privirea insistentă a mamei sale.

— Mă rog, destul de ușor. Aceea era o afacere. Când mergeam la restaurant sau la club și orice bărbat pe o distanță de o sută de metri saliva privind-o, am încercat să trec și peste asta. În majoritatea ocaziilor.

— Ce rușine pentru mine. Am crescut un egoist nebun.

— Îți mulțumesc pentru sprijinul moral.

— Ascultă-mă. Înțeleg că la un anumit nivel e dificil să iubești o femeie care arată ca Margo. Genul de femei care atrag bărbații inspiră fantezia.

— Perfect, zise el după ce luă o înghițitură de coniac. Mă simt mai bine acum.

— Esențialul este că ea e femeia de care te-ai îndrăgostit. Acum, vreau să-ți pun o întrebare. Te-ai îndrăgostit de ea fiindcă are un chip atrăgător și un corp grozav? Doar asta vezi când te uiți la ea?

— Chestiile acestea sar mereu în ochi primele.

Oftă și admise în cele din urmă:

— Nu, nu văd numai asta. Nu de aceea m-am îndrăgostit de ea. E caldă, neîmblânzită și încăpățânată. Are mai mult creier și curaj decât își închipuie. E generoasă și loială.

— Ah, loială. Speram că nu uiți asta. E una dintre trăsăturile ei cele mai valoroase. O femeie cu simțul acesta al loialității nu ar face ceea ce încerci tu să acuzi. Du-te acasă, Josh, și rezolvă această problemă.

Josh puse paharul pe masă și închise ochii.

— Nu era vorba doar despre bărbați. Când am văzut-o așa mi-am dat seama că avem ceva împreună, dar totul pierise. Dacă-i spun că o iubesc mi se pare că nu-i e de ajuns. Nici dacă-i arăt nu-i ajunge. Ea nu vrea ce vreau eu și cred că ar rămâne mută de uimire dacă ar ști ce doresc eu.

— Ce dorești? Susan zâmbi și-l mângâie pe creștet. Eu nu voi rămâne mută de uimire.

— Totul, șopti el. De obicei Margo înțelege ăsta foarte bine, dar nu acum. Nu vede căsnicia, familia și angajamentele când se uită în ochii mei. Vede doar un cretin răsfățat care e mai preocupat de a-și perfecționa pasele cu racheta de tenis decât de a-și aduce contribuția la moștenirea pe care o administrează și de a-și face o viață omenească.

— Cred că tu înțelegi cel mai bine cum gândiți amândoi. Dacă e așa, i-ai dovedit că are dreptate prin faptul că ai fugit înainte de a rezolva conflictul.

— Aș fi ucis-o dacă rămâneam. Nu-mi închipuiam că mă poate răni astfel. Nimeni nu cred că mi-ar putea face asta.

— Știu și-mi pare rău. Când erai mic și te loveai, te ajutam să-ți treacă durerea luându-te în poală și strângându-te în brațe.

Josh o privi cu dragoste.

— Hai să încercăm altceva.

O ridică și o puse pe genunchii săi, apoi o strânse în brațe.

— Cred că și așa mă va ajuta.

*

Kate intră veselă în magazin pe la jumătatea zilei. Trebuia să-și ia o oră liberă și se bucura că va fi mesagerul.

— Cum merge treaba, fetelor?

Laura se uită spre ușă și puse la loc aparatul de înregistrat cărți de credit. Se uită la ceas automat ca să se asigure că mai are timp până când trebuia să le ia pe fete de la lecția de dans care se sfârșea la șase și jumătate.

— Merge binișor. Ce cauți aici la ora aceasta?

— Mi-am luat o pauză. Unde e Margo?

— Este în cabina de probă cu două cliente. Kate... șopti ea și se aplecă peste tejghea. S-au vândut rubinele mele.

Kate rămase mută câteva clipe și se gândi.

— Colierul. Dar, Laura, erai nebună după colierul acela.

— Peter mi l-a dăruit la a cincea aniversare a căsniciei - l-a cumpărat, evident, cu banii mei. Mă bucur că s-a vândut. Cu partea ei de profit din această vânzare intenționa să plătească pentru următorul an de școală al fetelor. Mai e ceva. Șeful meu m-a sunat azi-dimineață și m-a anunțat că mi-a mărit salariul.

Kate păru că nu înțelege nimic.

— Fiica patronului are un șef și i se mărește leafa. Nu înțeleg ce viață e asta.

— Voiam să încep cu un post obișnuit. Așa e cinstit.

— Bine, bine.

Kate ridică mâna în semn că nu mai dorește explicații. Toată viața ei făcuse același lucru, pentru a dovedi cine este cu adevărat.

— Felicitări, draga mea. Cred că toată lumea e fericită.

Laura privi cu melancolie spre ușa garderobei.

— Nu toată lumea.

— Tot e încăpățânată și stoică?

— Aș putea să o zgâlțâi puțin, spuse Laura cu o privire severă. Se învârte toată ziua pe aici ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. De parcă două straturi de fond de ten pot ascunde cearcănele pe care le are sub ochi.

— Tot refuză să se mute acasă?

— La stațiune are tot ce vrea. Îi place acolo.

Laura inspiră adânc.

— Data viitoare când mai spune asta, îi voi trage o palmă. Se tot scuză ca să nu vină la sfârșit de săptămână în căutarea comorii. Spune

că doar duminica poate să-și răpească două ore pentru manichiură. Ce prostie.

— Aaaa, dar văd că ești necăjită. Stai să vezi ce se întâmplă când voi pune eu mâna pe ea.

Laura o prinse repede de mână și o întrebă nerăbdătoare:

— Facem echipă și o dăm gata? Ce mai e nou? Ai ceva?

— Da, s-ar putea. Știi, eu... Gata, uite-o că vine. Fă-mi jocul.

Margo o zări pe Kate și o privi mirată în timp ce conversa cu clientele.

— Cred că nici nu puteați găsi ceva mai potrivit. Costumul roșu *St. Laurent* va atrage toate privirile.

Femeia care ținea costumul pe braț își mușca buza și părea nehotărâtă.

— Totuși, este cam devreme pentru cumpărături de vacanță.

Margo surâse amabil, iar Laura îi observă hotărârea de a vinde reflectată în ochi.

— Niciodată nu este prea devreme. Mai ales pentru ceva atât de deosebit.

— Prețul este grozav.

Puse costumul pe tejghea și mângâie fusta din satin.

— Niciodată nu am avut o piesă unicat.

— Atunci a venit vremea. *Pretexte* numai ăsta vinde și dă fiecăreia șansa de a se simți bine îmbrăcată.

— E greu să reziști, spuse femeia care o însoțea pe prima, dându-i curaj. Nu poți să mă alungi de lângă rochia aceasta de catifea verde nici dacă îmi arăți o sperietoare de ciori.

Râse și i-o dădu lui Margo.

— Vă rog, poftiți cartea de credit și împachetați-mi rochia. Dar să nu lipiți hârtia, ceru pe un ton categoric. În mașină o voi mai desface la stopuri să o admir.

— Așa cliente mai zic și eu.

Margo luă cartea de credit și păru mai liniștită.

— Chiar arăta grozav pe dumneavoastră. Îmi pare rău că nu avem și niște pantofi asortați la ea.

— Găsesc eu ceva sau merg desculță cu ea.

Încântată de achiziția făcută, femeia îi dădu cu cotul prietenei sale.

— Dă-i cartea de credit, Mary Kay, și bucură-te de viață.

— Bine, bine. Copiii vor primi pantofi noi luna viitoare.

Când văzu cât de dezamăgită era Margo, care crezu că se răzgândește și retrage cartea de credit, femeia izbucni într-un hohot de râs.

— Glumeam, dar dacă vreți să faceți o reducere de încă zece la sută...

— Pentru nimic în lume, spuse Margo și încasă pe cărțile de credit

în timp ce Laura împături rochiile și le împachetă cu grijă. Aș putea să vă adaug încă zece la sută în plus fiindcă era să mi se oprească inima în loc.

— Ce-ar fi să spunem că suntem chit, dacă vă mărturisesc că-mi place magazinul dumneavoastră? Când voi avea conștiința curată din nou, mă voi întoarce pentru gentuța aceea argintie, de seară, în formă de elefant.

— Cumpărați-o acum și vă scad zece la șută.

— Eu...

Mary Kay încercă să spună ceva, apoi închise ochii.

— Bine, marcați și asta, dar nu pot să mă uit.

După câteva minute, privind ușa închizându-se, Margo își frecă palmele.

— Încă o victimă - clientă - mulțumită.

— Exact, ucigașe.

Laura trecu în registru chitanța cu încasarea.

— Ce afacere ai făcut cu ea...

— Da, dar se vor întoarce amândouă și știi că rochiile de seară se vând cam greu. Ce faci, Kate? Ai rămas fără cerneală?

— Oh, întotdeauna găsesc rezerve proaspete. Aveam câteva drumuri de făcut și am plecat mai devreme. Voiam să verific situația investiției mele.

— Vrei să controlezi registrele?

— Nu, până la prima zi a anului următor. Cât e dreptul meu la reducere pentru paharele acelea de vin, cele cu bordură aurie? Nepotul șefului meu se însoară.

Margo își scoase o țigară.

— Plătești prețul întreg și recuperezi suma din profit.

— Mamă, dar ce dură ești. Bine, ambalează-le ca lumea. Nu tu, Laura. Încă nu ești în stare să faci un pachet.

Margo surâse galeș.

— Oricum eram în pauză. Ambalează-le și singură.

— Nu mai pot primi un ajutor de la nimeni, bombăni Kate.

O privi pe Laura care îi dădu o cutie, apoi începu să pună paharele cu griji înăuntru.

— Ah, ghici cine m-a sunat la birou chiar înainte să plec?

— Donald Trump, care căuta un contabil nou.

— Aș fi vrut eu.

O privi pe Margo și veni cu cutia în fața ei.

— Josh.

Cu coada ochiului văzu cum Margo rămase cu mâna în aer, deși voia să o ridice spre buze. Fumul șerpuia din țigări, formând un zigzag, din cauză că mâna începuse să-i tremure.

— Mă duc să aranjez lucrurile pe care le-au răscolit Mary Kay și

prietena ei.

Strivi țigara nervoasă, iar Kate continuă:

— S-a întors în oraș.

— S-a întors?

Țigara nu se stinsese încă, iar mâna lui Margo deveni imobilă.

— Aici?

— Da, la hotel. Laura, vreau clopoțeii de argint legați cu o fundă argintie. Spunea că are ceva de terminat.

Surâse privind-o de aproape pe Margo.

— Ceva ce a lăsat... în vânt.

— Și a trebuit să vii până aici degrabă, ca să-mi freci obrajii cu această veste.

— Nu. M-am grăbit să ajung aici ca să-ți trag o palmă cu ea.

— O trezire brutală, dar eficientă, comentă Laura și căpătă o privire ucigătoare.

— Mă așteptam la ceva bun de la voi.

— Nu trebuia.

Laura legă clopoțeii pe partea superioară a cutiei cu o dexteritate de invidiat.

— Dacă nu vrei să ne spui ce s-a întâmplat cu tine și Josh, foarte bine. Dar să nu crezi că o să stăm liniștite privindu-te cum te ștergi cu batista.

— Dar nu m-am șters cu nicio batistă.

— De câteva săptămâni curățăm sângele care ți-a curs din inimă.

Kate îi dădu Laurei cartea de credit.

— Fii sinceră, dragă, nu mai ai niciun haz.

— Și la asta se rezumă prietenia? La haz? Credeam că voi fi înțeleasă, compătimită măcar.

— Regret, zise Laura introducând cartea de credit în automatul de marcat. S-a terminat.

— Bine, să vă duceți la naiba.

Își luă poșeta de sub tejghea și dădu să plece.

— Amândouă.

— Te iubim, Margo.

Aceste cuvinte o opriră. O privi fix pe Kate.

— Ce minciună ai spus. Ticăloaso.

Când Kate rânji, încercă să-i răspundă cu aceeași grimasă, dar trânti poșeta pe tejghea și izbucni în plâns.

— Rahat! exclamă Kate șocată și veni lângă ea. Drace. Rahat. Încuie ușa, Laura. Iartă-mă, Margo, iartă-mă. Planul meu nu a fost bun. Credeam că te înfurii și mergi să-i tragi câteva șuturi în fund. Ce ți-a făcut ticălosul, draga mea? Îi trag eu șuturile în locul tău.

— M-a părăsit.

Rușinată peste măsură, plângea cu sughițuri pe umărul lui Kate.

— Mă urăște. Aș vrea să-l știu mort. Aș vrea să mă fi culcat cu Claudio.

— Stai. Ușor.

Kate o liniști, iar Laura îi aduse o cană cu ceai.

— Cine-i Claudio și când te-ai culcat cu el?

— E doar un vechi prieten și nu m-am culcat cu el.

Lacrimile fierbinți îi ardeau obrajii și ochii.

— Oricum, nu atunci când Josh ne-a găsit în dormitor.

— Hopa.

Kate făcu ochii mari și se uită la Laura.

— Asta-i o farsă franțuzească sau o tragedie greacă? Vrei să fii tu judecătorul?

— Taci, Kate. Haide, Margo, să ne așezăm. De data aceasta va trebui să ne spui totul.

— Doamne, mă simt ca o proastă.

Acum, după ce vărsase tot ce ținea în suflet, se simțea golită și proastă.

— El este prostul, comentă Laura. Pentru că a tras concluzii pripite.

— Lasă-i și lui o fărâmă de dreptate, interveni Kate și-i dădu lui Margo încă un șervețel de hârtie. Dovada era destul de evidentă. Nu spun că trebuia să plece înainte de a o asculta; dar trebuie să-i înțelegi și lui puțin punctul de vedere.

— I l-am înțeles, spuse Margo și se opri din plâns. Nu-l pot condamna.

— Eu nu aș merge chiar atât de departe... începu Kate.

— Nu. Povestea era sub ochii lui. De ce ar avea încredere în mine?

— Pentru că te iubește, explică Laura. Fiindcă te cunoaște.

— Asta-mi spuneam și eu când încercam să mă conving că-l urăsc. Dar acum, când am recunoscut cu voce tare, îmi vine greu să mă cred pe mine însămi. Josh crede că mă uit la el și la legătura noastră ca și când ar fi încă o distracție pe cinste. Poate că e mai bine că s-a întâmplat așa înainte ca eu să...

— Ca tu să ce? vru Kate să știe.

— Înainte să-l cer în căsătorie.

Își acoperi fața cu amândouă mâinile și începu să râdă.

— Vă vine să credeți? Eram gata să-l cer eu. Aranjasem chiar scena - lumina lumânărilor, vin, muzică - și, după ce-l aveam învârtit pe deget, voiam să-i pun întrebarea. Ce efort mintal inutil!

— Dar cred că e minunat. E perfect.

Laura era cea care avea acum ochii în lacrimi. Kate luă un șervețel și-și șterse ochii.

— Cred că ar trebui să pui mâna pe el.

— Să pun mâna pe el, o îngână Margo. Nici măcar nu vrea să mă vadă.

— Iubito, du-te și aranjează-ți fața, pornește, iar el nu va mai avea de ales.

*

Riscul era enorm. Margo își spuse că era posibil ca el să nu vină deloc, iar dacă venea putea să nu o asculte. Oricum, era dispusă să mai viseze încă o dată. Pipăi moneda de aur din buzunar și porni în plimbare pe colina din fața casei. Era exact cum îi spusese Kate. Un extraordinar exemplu de California Spanish. Stilul arhitectonic cel mai elegant, cu ferestrele înalte, arcuite, și cu acoperișul de țiglă roșie. Ușa de la intrare era ascunsă într-o nișă și de o parte și de alta erau sculptate în piatră motive florale. Plante agățătoare înconjurau tocul ușii dând un aer festiv și vesel.

Priveliștea era amețitoare. Margo trase aer în piept și admiră îndelung peisajul. Oceanul și stâncile de dincolo de șoseaua șerpuitoare. Poate că Serafina stătuse acolo, se plimbase pe acolo și jelise iubirea pierdută. Margo voia să fie sigură că se va plimba cu el în acele locuri, când visurile și speranțele erau încă în viață. Avea nevoie de o speranță și văzu mașina lui Josh apropiindu-se de aleea centrală.

Doamne, încă o șansă. Acum va fi totul sau nimic.

Inima îi bătea nebună când îl văzu coborând din mașină. Vântul îi răvășea părul și soarele se reflecta în ochelarii lui de soare. Nu-i putea vedea ochii, dar gura îi era strânsă și buzele păreau reci, inexpresive.

— Nu eram sigură că vei veni.

— Am spus că vin.

Își amintea și acum telefonul ei primit tocmai când se acuza de slăbiciune fiindcă pusese mâna pe receptor să o sune.

— Asta-i noua ta casă?

— Nu. Încă nu am ajuns atât de sus. E a unei cliente a lui Kate. S-a mutat de curând. E nelocuită.

Margo își recăpătase calmul și acum era bucuroasă că poate vorbi pe un ton neutru, măsurat.

— Mă gândeam că e cel mai bine să ne întâlnim pe un teren neutru.

— Bine.

Josh simțea că vrea să o atingă, iar mâinile îl usturau de dorul mângâierii pielii sidefii.

— Vrei să începem cu o conversație banală? Ce mai faci? Cum merge afacerea?

— Nu.

Margo nu se simțea în largul ei așa cum stăteau față în față și sugeră să se plimbe. Deja simțea umilința și o acceptase. Îl pierduse deja o dată. Acum putea trece prin orice.

— Vreau să-ți spun direct ce am de spus, ca să terminăm mai repede. Nu m-am culcat cu Claudio niciodată. El e unul dintre comorile rare pe care le-am descoperit. Un adevărat prieten bărbat. Nu-ți spun asta ca să aduc lucrurile înapoi, cum au fost cândva. Nu vreau să mai fie nimic ca atunci. Nu vreau să-ți închipui că ți-am fost necredincioasă.

— Îmi cer scuze, spuse rece.

Tot voia să o mângâie, măcar să-și înlănțuie degetele în jurul gâtului ei. Venise știind că o va implora să-l accepte, să-l ierte fiindcă fusese gelos și încăpățânat, dar ea îi spunea deja că nu-l mai dorește.

— Nu-mi trebuie scuze. Poate că și eu aș fi avut aceeași reacție dacă rolurile ar fi fost inversate.

Îl privi și surâse.

— După ce i-aș fi scos ei ochii și te-aș fi strâns de gât.

— Ar fi fost o reacție apropiată de a mea, comentă pe același ton degajat, deși nu așa se simțea acum.

— Știu.

Margo surâse mai blând.

— Te cunosc de prea mult timp ca să nu recunosc când în ochii tăi scrie crimă.

Ar fi dorit să-i vadă ochii și acum.

— Cred că acum înțeleg că ai plecat ca o furtună pentru a nu spune sau a face ceva cu care niciunul dintre noi nu ar fi putut supraviețui.

— Am spus mai mult decât era cazul și decât aveam voie. Pentru asta îmi cer scuze.

— Atunci și eu îmi cer scuze pentru că l-am sărutat pe Claudio, deși era un gest de prietenie și recunoștință. Venise să-mi ofere sprijinul și un rol în noul său film.

— Ah, Claudio acela.

Simți cum sentimentele i se amestecă în suflet și amenință să-l sugrume.

— Mă rog, ar fi o pauză pentru tine.

— Poate că da, spuse ea ridicând din umeri indiferentă, apoi își reluă plimbarea. Oricum, privind înapoi, îmi imaginez ce ai crezut și de ce ai reacționat astfel.

— Cam cât de vinovat vrei să mă simt?

— Cred că ești destul și așa.

Margo puse mâna pe brațul lui.

— Trebuie să-ți spun că te-ai înșelat asupra altui lucru. Nu mă gândesc la tine așa cum îți închipui tu. Știu că nu ești răsfățat și nepăsător. Poate că asta credeam înainte și te invidiam pentru faptul că te-ai născut cu toate avantajele pe care credeam că mi le doresc. La naiba, mi le doream chiar, se corectă zâmbind. Mă deranja faptul că nu trebuie să lupți pentru ele.

— Întotdeauna mi-ai spus asta clar.

— Cred că da, dar nu ți-am spus prea clar cât de mult îl admir pe bărbatul care ești acum. Știu cât de mult însemni pentru numele Templeton și cât de mult contează el pentru tine. Am înțeles câtă responsabilitate ai pe umeri și cât de serios tratezi perioada cât am fost împreună. E important pentru mine ca tu să crezi asta.

— Mă faci să mă simt ca un prost.

Josh se depărtă puțin de ea și privi stâncile din depărtare.

— Mă interesează ce crezi despre mine.

Se întoarse cu spatele.

— Eram fascinat și adesea contrariat de genul de fată care erai odinioară, Margo.

— Tu mi-ai spus asta dintotdeauna foarte clar.

— Sunt și acum fascinat și contrariat, dar admir femeia care ai devenit, Margo. O admir foarte mult.

Deci, exista o speranță, își zise ea închizând ochii. Unde e speranță, încredere și respect, cu siguranță că există și dragoste.

— Josh, vreau să fim din nou prieteni. Ești prea important în viața mea ca să pot continua fără tine. În trecut am reușit să fim prieteni. Vreau să fim din nou.

— Prieteni.

Josh era cât pe ce să izbucnească în râs.

— Aș vrea să uităm amândoi prin ce am trecut. Nu vreau să se măi repete.

Margo surâdea iar părul îi era răvășit de vânt și arăta foarte sexy așa; soarele în drumul său spre apus, îi lumina privirea.

— Stai acolo și-mi spui că prietenia e răspunsul.

— Unul dintre ele; foarte important.;

Josh nu se putea gândi să o ia de la capăt. Furia iubirii nu avea cum să se liniștească și să se transforme în ceva atât de răbdător cum ar fi prietenia. Veni lângă ea.

— Unul din noi doi și-a pierdut mințile.

— Hai să lăsăm puțin timp să treacă. Ai putea începe prin a-mi da câteva sfaturi prietenești.

Margo își strecură mâna pe sub brațul lui îndoit și îl conduse în partea din spate a casei.

— Nu-i așa că e frumos aici? Stai să vezi fântâna. Este grozavă. Desigur, trebuia să existe și o piscină.

Cu atât spațiu puteau să construiască una.

— Vederea de pe balconul acela de sus... cred că e dormitorul cel mare. E incredibil. Cred că sunt cel puțin două cămine înăuntru. Nu am intrat încă, dar presupun că este unul în dormitorul mare.

— Stai puțin. Stai așa.

Mintea i se rotea încontinuu. Parfumul ei îi începoșa rațiunea și

cuvintele îi ajunseseră în subconștient.

— Uite ce plantă minunată. Ar mai trebui scurtată, dar așa îmi place. Pare mai sălbatic. Terasa e perfectă pentru petreceri, nu-i așa? Un loc mai bun nu se putea. Casa este amplasată exact unde trebuie; aproape de coastă și de reședința Templeton.

— Am spus să stai puțin.

O luă de umeri și o întoarse cu fața spre el.

— Te-ai gândit să cumperi casa?

— E o șansă care vine o dată în viață.

Era singura ei șansă, își zise.

— Kate spunea că prețul e grozav și că investiția e solidă; doar știi ce pesimistă e ea de obicei! Va ieși pe piață de-abia săptămâna viitoare - au fost niște probleme cu ipoteca - așa că voi fi în avantaj.

— Doamne, ducesă, nu te-ai schimbat deloc.

Margo păru mai liniștită acum, când tonul lui deveni mai vesel.

— Ar trebui?

— Ascultă-mă, locul acesta cred că valorează pe puțin treizeci de mii.

— Treizeci și cinci, dar Kate spunea că treizeci va fi acceptat.

— Continuă să visezi, bombăni el.

— Asta și fac.

— Ai început afacerea de mai puțin de un an, la o lună după ce ai dat faliment. Nu există bancă pe planeta aceasta care îți va aproba un împrumut atât de mare. Margo, înțelege că nu-ți poți permite.

— Știu.

Încercă să zâmbească așa cum o făcea pe vremea când obținuse faimă și bani. Dar tu poți, spuse ea.

Josh se înecă.

— Vrei să cumpăr o afurisită de casă pentru tine?

— Cam așa ceva.

Margo începu să se joace cu nasturele de la cămașa lui și-i aruncă o privire pe sub gene.

— Mă gândeam că, dacă o cumperi și te însori cu mine, am putea locui aici împreună.

Josh nu reuși să rostească niciun cuvânt. Când i se așternu o ceață pe ochi realiză că nu putea nici să respire.

— Trebuie să mă așez.

— Știu ce simți.

Își strânse mâinile și constată că palmele îi erau transpirate. Josh se așeză pe o bancă.

— Vrei ca eu să cumpăr o casă și să mă însor cu tine doar ca să poți locui în ea?

— Ca să locuim amândoi, îl corectă ea. Împreună. Când nu călătorim.

— Dar tocmai terminaseși să-mi spui că nu mai vrei ca lucrurile să ajungă unde au fost până acum.

— Nu vreau. A fost prea ușor atunci. Prea ușor n-am cufundat și prea ușor am ieșit. Vreau să fie mai greu. Vreau să fie foarte, foarte greu. Te iubesc.

Ochii i se umplură de lacrimi și se întoarse cu spatele.

— Te iubesc atât de mult. Pot trăi fără tine. Nu trebuie să-ți faci griji că voi sări de pe o stâncă precum a făcut Serafina, în cazul că mă vei părăsi. Dar nu vreau să trăiesc fără tine. Vreau să mă mărit cu tine, să avem o familie și să construim ceva împreună. Atât am avut de spus.

— Atât ai de spus, repetă el.

Inima îi revenise la loc, dar acum se lărgise și parcă îi dădea dureri în piept. Zâmbi.

— Bănuiesc că e rândul meu să spun ceva.

— Nu te-aș trage în piept niciodată.

— Taci, Margo. Ai pierdut șansa de a mă vedea în genunchi pentru treaba asta. Am greșit, am fost prost, neîndurător cu tine și nu se va mai întâmpla. Trebuie să-ți spun că m-am gândit mult mai mult la tine decât ai făcut-o tu însăți. Asta am avut de spus.

— Bine.

Margo își căută o ieșire demnă, dar Josh îi puse o mână pe umăr și-i arătă ce avea în pumn. Inelul păru ca o lumină a promisiunilor. Margo își acoperi gura cu amândouă mâinile și văzu cum visurile prind formă.

— Oh, Doamne.

— E inelul de logodnă al bunicii Templeton. O mai ții minte.

— Eu... Da. Da.

— Acum e al tău. L-am scos de la bancă și l-am avut în buzunar în ziua când am dat peste tine și prietenul tău italian.

— Oh, oh...

— Nu, acum nu te așeza.

O luă în brațe brusc.

— Vreau să-ți simți genunchii moi. Nu m-aș supăra dacă te-ai bâlbâi, de vreme ce mi-ai stricat planurile romantice; voiam să ți-l dau la lumina lumânării, stând într-un genunchi.

— Oh!

Margo își sprijini capul pe umărul lui.

— Oh!

— Să nu plângi. Nu suport să te văd plângând.

— Nu plâng.

Ca să-i dovedească, Margo își ridică ușor capul și începu să râdă.

— Eu voiam să te întreb...

— Ce se mă întrebi?

— Doamne, cum de niciodată nu suntem la unison?

Se șterse la ochi.

— În seara aceea voiam să te întreb dacă te însori cu mine. Mă gândeam că va trebui să duc muncă de lămurire cu tine și să te vrăjesc, așa că mi-am făcut un plan. Voiam să te provoc.

— Glumești.

— Scoate-ți afurisiții de ochelari.

I-i smulse de pe nas și-i azvârli peste umăr auzindu-i cum cad pe dalele de piatră.

— Tot eu te-am învins. Eu te-am cerut prima.

Înainte ca el să facă vreo mișcare, Margo îi luă inelul din palmă.

— Iar tu ai spus da. Aceasta e dovada.

— Deocamdată nu am spus nimic, o corectă el și-i opri mâna cu inelul. Ce naiba, Margo, dacă nu pun mâna pe tine, explodez.

— Spune „da”.

Margo începu să se învârtească în jurul lui fără să-l lase să-l atingă.

— Spune „da” mai întâi.

— Bine, da. La naiba. Te iau.

Josh o prinse în brațe și se învârti cu ea ținând-o de mijloc. Margo simți cum în inimă se învârte ceva. *„Nu sunt ametită din cauza învârtitului pe loc, mamă,”* își zise în sinea ei. *„Bărbatul acesta m-a amețit.”*

Josh își lipi buzele de ale ei înainte să îi dea drumul din brațe.

— Pentru toată viața, șopti el, mângâind-o pe obraz.

— Nu. Pentru totdeauna.

Margo se lăsă furată din nou de buzele lui.

— Vreau să fie pentru totdeauna.

Josh o luă de mână și-i puse inelul pe deget. Era parcă lucrat pe măsura ei și i se potrivea ca un vis.

— Gata! spuse el.

C U P R I N S

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL *7*
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21

Observații

[←1] Sub acest titlu a apărut la Editura Litera în 2013.

[←2]

Pretenses, denumirea în limba engleză, în original.